

Bản Về Cách Nuôi Dưỡng Một Con Trung Khuyển Biển Đen

Contents

Bản Về Cách Nuôi Dưỡng Một Con Trung Khuyển Biển Đen	2
1. Chương 1: Trùng Sinh	2
2. Chương 2: Kỳ Yến	5
3. Chương 3: Thâm Trầm	8
4. Chương 4: Lên Triều	12
5. Chương 5: Rõ Ràng	15
6. Chương 6: Gợn Sóng	18
7. Chương 7: Lạc Hoa	21
8. Chương 8: Chỉ Hôn	23
9. Chương 9: Đến Cửa	26
10. Chương 10: Trang Chu*	28
11. Chương 11: Cuối Cùng Cũng Thành Hôn	30
12. Chương 12: Thân Mật	34
13. Chương 13: Vô Giấm Chua	36
14. Chương 14: Yên Thành	41
15. Chương 15: Ảo Trộn	45
16. Chương 16: Sương Sắc	46
17. Chương 17: Quy Mưu	49
18. Chương 18: Duyên Sở	52
19. Chương 19: Khô Cỏ	55
20. Chương 20: Nam Tường	58
21. Chương 21: Tiến Trình	61
22. Chương 22: Dơ Bản	66
23. Chương 23: Thúc Tóc	68
24. Chương 24: Ngưỡng Mộ	71
25. Chương 25: Chiếu Ảnh	74
26. Chương 26: Hải Tử	77
27. Chương 27: Vô Độ	79
28. Chương 28: Bất Nát	81
29. Chương 29: Săn Bắn Mùa Thu	85
30. Chương 30: Thương Chỉ	88
31. Chương 31: So Tài	91
32. Chương 32: Bất Ngờ	93
33. Chương 33: Vật Trắng Nhỏ	95
34. Chương 34: Kinh Chập	99
35. Chương 35: Trầm Uyên	102
36. Chương 36: Chuyện Xưa	107
37. Chương 37: Dự Đoán	111
38. Chương 38: Say Tỉnh	115
39. Chương 39	122
40. Chương 40	124
41. Chương 41	126

42. Chương 42	128
43. Chương 43	130
44. Chương 44	133
45. Chương 45	135
46. Chương 46	136
47. Chương 47	139
48. Chương 48	140
49. Chương 49: Ta Yêu Chàng	142
50. Chương 50: Mỹ Nhân Mang Gai	144
51. Chương 51: Tử Tự	145
52. Chương 52	146
53. Chương 53: Lên Ngôi	149
54. Chương 54	150
55. Chương 55	153
56. Chương 56	156
57. Chương 57	159
58. Chương 58	164
59. Chương 59	167
60. Chương 60	169
61. Chương 61	173
62. Chương 62	175
63. Chương 63	178
64. Chương 64: Kết Thúc	180

Bàn Về Cách Nuôi Dưỡng Một Con Trung Khuyển Biến Đen

Giới thiệu

Thể loại: Nữ tôn, trùng sinh, nam sinh con, 1 vs 1Số chương: 64 chươngEditor: Sakura TrangTác giả viết lại một câu ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-ve-cach-nuoi-duong-mot-con-trung-khuyen-bien-den>

1. Chương 1: Trùng Sinh

Editor: Sakura Trang

Ánh sáng...

Ánh mắt mơ hồ không rõ, thân thể vô cùng mệt mỏi cũng khiến cho Vi Sinh Lan không thể tự hỏi càng nhiều, chỉ biết nàng còn sống.

“Chủ tử?” Nhận thấy được Vi Sinh Lan đột nhiên thở dồn dập, nữ tử đang quỳ trên mặt đất báo cáo công việc không nhận được hỏi. Ngẩng đầu đã thấy người đang ngồi ngay ngắn bên trên hình như đang chịu đựng cái gì thống khổ, vẻ mặt trắng bệch, mồ hôi nhuộm ướt thái dương, thân thể cứng đờ vẫn không nhúc nhích.

Đối mặt với tình huống đột phát không có nguyên nhân nào này, trong phúc chốc nữ tử hoảng hồn. Tất nhiên nàng không thể biết trong nháy mắt, cổ thân thể này đã xảy ra một chuyện thật là thay đổi một linh hồn.

Tia sáng trước mắt yếu dần, mặc dù Vi Sinh Lan cố gắng chống đỡ, thân thể vẫn dần dần thoát khỏi sự khống chế của nàng.

Khoảng cách thân thể mất đi ý thức ngã xuống, còn chưa cảm thụ được đau đớn do ngã xuống đất, đã lần thứ hai chìm vào trong một mảnh bóng tối kia

...

...

Lần nữa Vi Sinh Lan tỉnh dậy thì, phát hiện mình đã nằm trên giường hẹp, bày biện bên trong gian phòng coi như quen thuộc để cho nàng cảm thấy mê muội.

Đây là phòng ngủ của nàng, càng nói chính xác hơn là, đây là phòng ngủ khi nàng còn đang ở vương đô. Mặc dù rời xa hơn ba năm, nàng cũng không đến mức nhận sai nơi mình từng ở.

Lại dễ dàng lục lọi được hốc tối mà lúc trước mình đã tự tay thiết kế ở nơi đầu giường mình đang dựa, ngay cả cách bày trí vật trong hốc đều có một không hai như trong trí nhớ.

Dưới tình huống xé rách da mặt như vậy, nhị hoàng tử của nàng tất nhiên sẽ không để lại đường sống cho nàng. Giả dụ có người cứu nàng, lại vì sao mang nàng về nơi trung tâm quyền lực này. Lương Châu xa xôi còn không tránh khỏi, huống chi là nơi vương đô tay sai trải rộng này...

Luôn tự hỏi mãi, nhưng Vi Sinh Lan không thể nào tìm ra cách giải thích hợp lý.

Dù sao nàng cũng không còn thứ gì để mất.

Tự giấu nghĩ như vậy, Vi Sinh Lan chuẩn bị ngồi dậy. Tuy nhiên vừa mới hoạt động cơ thể, một cảm giác đau đớn giống như kim châm liền xuất hiện. Nàng kêu lên một tiếng đau đớn, mồ hôi lạnh nhễ nhại.

“Nằm xuống cho ta, ngại chỉ có nội thương thấy thiếu nên muốn có thêm ngoại thương phải không.” Dung Cảnh bước vào cửa thăm hỏi trùng hợp thấy Vi Sinh Lan đang giãy vò thân thể, vốn khuôn mặt tuấn mỹ góc cạnh lại càng phủ thêm một tầng sương lạnh.

Đã nói với nàng bao nhiêu lần là “Tập võ tâm phải như nước”, hiện tại xem ra, sợ là cũng như gió thoảng bên tai thôi.

Vi Sinh Lan nghe giọng nói quen thuộc này thì trong chốc lát giạt mình cứng đờ như điêu khắc, nhìn người trước mặt trong mắt tràn đầy không thể tin.

Điều này không có khả năng... Sao lại có thể chứ?!

“Khụ! Khụ khụ!” Tâm trạng phập phồng mạnh mẽ, đau đớn vừa mới kìm nén như tìm được nơi đột phá khó có thể nhịn thêm.

Lông mày Dung Cảnh cau lại, giơ lên tay trái nhanh như gió điểm huyết để ngừng lại nội lực đang hỗn loạn trong cơ thể Vi Sinh Lan.

Nhìn tay đang muốn rút lại kia, Vi Sinh Lan đột nhiên nắm chặt lấy ống tay áo người trước mặt, đầu ngón tay từ từ trở nên trắng có thể thấy dùng bao nhiêu sức.

“Sư tôn.” Tiếng nói khàn khàn ngoài dự liệu, Vi Sinh Lan mở miệng mới cảm thấy một mảnh khô khốc.

Dung Cảnh liền nhìn nàng, định nói lời răn dạy nhưng khi nhìn thấy vành mắt hơi đỏ nhìn hẩn không chớp mắt của Vi Sinh Lan, nhất thời không nói nên lời.

“Ừ.” Dung Cảnh nhẹ giọng đáp lại, thăm than người này từ nhỏ đã thực biết làm sao để cho hẩn nhẹ dạ.

“Sư tôn...” Chỉ là nhìn người này còn bình yên vô sự đứng trước mặt nàng, Vi Sinh Lan đã ghen ngào ngoài trừ hai từ này ra không nói nổi từ nào khác.

Bài trừ tất cả các khả năng, cuối cùng chỉ còn lại điều cuối cùng, không nói khó tin đến mức nào, nhưng nó lại là sự thật.

Cảm xúc chân thật từ bàn tay một người mà nàng vĩnh viễn không nhận lầm nói cho nàng — nàng sống lại, lại là sống ít nhất đến ba năm trước, tất cả còn chưa xảy ra.

Thấy khi Vi Sinh Lan khi kéo hẩn biểu lộ ra sự không vừa lòng, Dung Cảnh không nhịn được bật cười.

Đây chỉ có khi Vi Sinh Lan tuổi nhỏ mới có thể đơn giản biểu hiện ra, Dung Cảnh cũng đã lâu không gặp bộ dáng tự lộ ra ngoài của nàng.

“Trước không truy cứu tai họa này của con, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ta sẽ quay lại thăm con.” Dung Cảnh để tránh người khác lời ra tiếng vào, sau khi xác định Vi Sinh Lan không còn đáng lo liền đẩy cửa rời đi.

Dung Cảnh vừa mới bước ra cửa phòng, tiểu đồng đứng chờ ngoài cửa liền tiến lên, sau khi cúi đầu hành lễ liền cẩn thận hỏi: “Đại nhân, được thiện này muốn mang vào luôn không ạ?”

Ngoại trừ một ít tâm phúc của Vi Sinh Lan biết thân phận thật của Dung Cảnh, những người khác trong vương phủ đều chỉ nói đây người vương gia nhà mình tôn như khách quý.

Khách quý vừa tuổi trẻ lại là nam nhân có khuôn mặt tuấn mỹ dụ dỗ khiến người mơ màng, có hạ nhân ngầm cho rằng Dung Cảnh sẽ trở thành chủ tử tương lai của mình cũng không ít. Chẳng qua cho dù không phải, dựa vào thái độ của Vi Sinh Lan, bọn họ cũng không dám chậm trễ chút nào.

“Ừ, người cần phải hầu hạ nàng dùng hết.” Dung Cảnh chỉ thoáng gật đầu, nói xong liền bước thẳng rời đi.

Tiểu đồng nhìn gì đó mình bưng trong tay, nhất thời có chút khó khăn. Vương gia nhà mình không thích mùi vị của thuốc, hẳn là tiểu thị bên người tất nhiên là rất rõ ràng điểm ấy.

Vào phòng sau khi để vật trong tay lên bàn, tiểu đồng bỏ nắp đây, mùi vốn bị che giấu nhất thời tràn ngập gian phòng.

“Vân Sanh, nhanh bưng đi, để đầu bếp nấu một phần khác.” Về mặt Vi Sinh Lan thay đổi, rõ ràng là người thấy mùi nồng nặc này.

Mặt Vân Sanh mang theo nụ cười, cũng không có dừng động tác bày cơm trong tay: “Chủ tử, đây là Dung công tử căn dặn đầu bếp là đó, vừa nãy còn căn dặn nô nhất định phải để cho người ăn hết, người đừng làm khó dễ nô.”

Đổi thành chủ tử khác, hẳn là trăm triệu không dám nói như thế. Xưa này Vi Sinh Lan đối xử khoan dung với hần, bình thường nếu hần không phải phạm vào lỗi sai gì lớn, cũng chỉ răn dạy vài câu liền cho qua. Lúc này mới để cho hần thỉnh thoảng “làm càn” như vậy.

Đây là sự tôn có ý khiển trách, Vi Sinh Lan không thể làm gì khác hơn là xua tay: “Mà thôi, không cần đổi.”

Một bên uống xong cháo Vân Sanh dùng muôi đút cho, đột nhiên Vi Sinh Lan giống như nói chuyện phiếm lên tiếng hỏi: “Vân Sanh, người theo bản vương mấy năm rồi?”

“Hồi bẩm chủ tử, hơn năm năm rồi.” Vân Sanh không biết vì sao nàng lại hỏi vấn đề này, tiếng trả lời trở nên cung kính.

Vi Sinh Lan ừ nhẹ một tiếng coi như đáp lại.

Nói cách khác, bây giờ là Cảnh Sơ mười bảy năm, trùng hợp ba năm trước. Trong mắt Vi Sinh Lan che dấu sự ánh sáng lạnh cần người, trong lòng là trầm trọng đồng thời càng thêm tỉnh táo.

Cho rằng rời xa vương đô, dời đến nơi Lương Châu xa xôi, là thoát khỏi sự tranh đấu của ngôi vị hoàng đế. Mà cho dù bất cứ vị hoàng nữ trong đó nào trở thành tân đế, đều không có lý do gì lan đến người Vương gia không có thực quyền như nàng.

Những ngày sau đó, tùy ý cho thể lực trong tay dần tan rã, Vi Sinh Lan cũng không đau lòng chút nào.

Nhưng nếu như không tranh không đoạt cũng không thể để đám người kia yên lòng, mà sẽ là sự đuổi tận giết tuyệt... Vì sao nàng còn cần nhượng bộ?

Vi Sinh Kỷ, ngồi trên long ỷ... Đời này người còn ngồi nổi sao.

2. Chương 2: Kỳ Yển

Editor: Sakura Trang

Sáng sớm hôm sau Dung Cảnh đúng hẹn đến thăm, động tác đẩy cửa chưa làm đã bị Vân Sanh đứng bên cạnh cắt đứt: “Đại nhân, Vương gia ngài đã đứng dậy đi thư phòng rồi, để nô... A.” Còn chưa nói hết lời, trước mắt đâu còn bóng dáng của Dung Cảnh nữa.

“Con hồ đồ, những hạ nhân kia cũng đều tùy ý con.” Nhìn Vi Sinh Lan đang nhàn nhã cầm bút vẽ cái gì đó ra giấy Tuyên Thành, Dung Cảnh nhưng thật ra hiếm khi hơi nhướn khóe môi, hiện lên một nụ cười yếu ớt, tươi đẹp như băng tuyết đầu mùa.

Nghĩ chỉ dựa vào trí nhớ quả thật khó có thể vẽ ra bản đồ kỹ càng hơn, Vi Sinh Lan chỉ viết thêm vài nét bút liền qua loa kết thúc công việc, tùy ý dùng thước chặn giấy đè lên.

“Sư tôn, con đã không còn đáng ngại, không tin người bắt mạch cho con liền biết.” Từ trước đến nay Dung Cảnh bắt cầu ngôn tiểu*, nếu như nói ai khác mỉm cười là biểu đạt tâm trạng sung sướng, hân hân cười là biểu đạt đã sắp nhận nhin đến điểm cuối rồi. Tuổi nhỏ Vi Sinh Lan không biết bao nhiêu lần bị cái mỉm cười của Dung Cảnh này phạt phải chép bao nhiêu nghìn lần chữ, nhớ đến cũng thực sự là...

*bắt cầu ngôn tiểu: không nói cười tùy tiện, nghiêm túc

Vô cùng kinh ngạc vì kinh mạch của Vu Sinh Lan đã trở về trạng thái bình thường, Dung Cảnh buông tay đang cầm mạch môn của ngài.

Từ lời nói của Vân Sanh, Vi Sinh Lan cũng hiểu rõ gần hết chuyện đã xảy ra. Sợ là sư tôn nghĩ lầm là ngài luyện công vội vàng muốn tiến nhanh dẫn đến nội lực bất ổn mà hôn mê, nhưng Vi Sinh Lan cũng không giải thích chuyện này.

Chết sống lại không nói là chuyện kỳ dị khó tin, cho dù là với người thân cận nhất, trong lúc nhất thời ngài cũng không biết phải nói ra sự thật như thế nào. Nếu không phải những việc tự mình trải qua, chỉ sợ nếu ngài nghe người ta nói cũng chỉ biết cười trừ (cười cho qua chuyện).

“Sư tôn... Con dự định vào triều.” Bỗng nhiên Vi Sinh Lan nhìn thẳng Dung Cảnh bằng hai tròng mắt lạnh lạnh tuyên bố, cũng không tránh ánh mắt bỗng nhiên xem kỹ của Dung Cảnh, thần nhiên đứng lặng.

Hắn biết dung mạo của Vi Sinh Lan là kế thừa của thánh thượng và... Dung Hoa, không giống với tính cách tàn bạo nhân tàn là vẻ ngoài vô cùng nghiêm lệ mà có tính xâm lược. Nhưng hiện tại Dung Cảnh lại có chút không nhìn rõ được suy nghĩ của nữ tử mà mình đã nhìn từ nhỏ đến lớn này...

Nửa tháng trước mới còn vẻ mặt vui vẻ sung sướng mà nói với hắn “Cuối cùng cũng có thể rời đi nơi hoàng cung quý quái này rồi”, còn nói thầm muốn tìm một nơi an tâm làm một Vương gia nhân tản. Hôm nay lại thái độ khác thường mặc vào quan phục huyền sắc, bỏ đi thói quen ôn nhã vui vẻ, một bộ dáng trầm tĩnh nói “Muốn vào triều”. Mũi nhọn lợi hại mà lúc trước có ý định che dấu, lúc này đột nhiên bày hết ra trước mặt hắn.

Ngài có thể chủ động rời xa vòng xoáy khó dò biến hóa kỳ lạ nơi triều đình này, hân tất nhiên là vui mừng. Nhưng nếu như ngài muốn tranh quyền đoạt thế, đồng dạng hắn cũng không phản đối.

Chỉ là trong chuyện quan trọng này, Dung Cảnh không muốn ngài chưa suy nghĩ cẩn thận liền nhanh chóng đưa ra quyết định.

Bàn về võ học, hắn tự tin không thua bất cứ kẻ nào, nhưng dù hắn có cường đại đến đâu cũng chỉ có một người... Sức lực một người, làm sao có thể bảo vệ chu toàn cho ngài trong chuyện này.

“Sư tôn thế nhưng thấy con đột nhiên thay đổi, chỉ là một trò đùa?” Dứt lời không đợi Dung Cảnh trả lời, mà nói thẳng ra.

“Con không tranh, không chắc người khác sẽ bỏ qua cho con. Sư tôn có biết, đã nhiều ngày con hôn mê là có bàn tay của nhị Hoàng tỷ.” Thủ đoạn vu oan hãm hại bậc này Vi Sinh Lan dùng cũng là thuận buồm xuôi gió, còn nữa giữa hai người không nghi ngờ là Dung Cảnh sẽ tin ngài, nước biển này Vi Sinh Lan hắt mà không có chút lo lắng nào. Tương lại nhị hoàng tỷ làm những việc còn quá đáng hơn gấp trăm ngàn lần.

“Phịch!” Một chưởng của Dung Cảnh vỗ lên trên bàn, đột nhiên vẻ mặt trở nên sắc bén bức người, giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ, lại tựa như sương lạnh.

Vi Sinh Kỷ... Tốt, hẳn nhớ kỹ.

Lúc này Dư quốc đúng là đang mùa đông, ngoài cửa sổ, gió tuyết rơi khắp nơi. Cửa sổ thư phòng mở, gió tràn vào thổi những bức tranh chữ treo trên tường ồn ào rung động, Vi Sinh Lan và Dung Cảnh đều là người thân có nội lực, nhưng thật ra cũng không sợ giá lạnh.

“Nếu như con muốn cái vị trí kia, người sẽ giúp con sao.” Vi Sinh Lan lướt qua cửa sổ nhìn về phía hướng hoàng cung, tuy là hỏi nhưng giọng nói như là trần thuật. Đời trước Dung Cảnh là vì bảo vệ nàng mà chết, những người trung thành với nàng đại khái cũng không thể chạy trốn khỏi tử cục mà Vi Sinh Lan đã bày ra.

Đau nhức triệt nội tâm như vậy, một lần là đủ rồi...

Trải qua tất cả mà được sống lại Vi Sinh Lan mới thật sự hiểu, thứ quyền thế này vì sao có thể dễ cho người biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng người trước ngã xuống người sau vẫn tiến lên.

“Nếu con đã gọi ta là sư tôn, tự nhiên ta sẽ dốc hết khả năng mà ta có.” Giống như đang nói chuyện dĩ nhiên, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Dung Cảnh không có nửa phần do dự.

“Ha ha, vậy bây giờ thì cần làm phiền sư tôn theo con đến Liễu Uyển một chuyến.” Mặc dù nàng còn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với người mà nàng tự cảm thấy thẹn kia... Nhưng sáng nay thấy Vân Sanh báo cáo với nàng bằng vẻ mặt không tốt lắm, nghĩ thấy cũng không cần phải đợi thêm nữa.

Liễu Uyển ở sân phía tây của vương phủ, cách khá xa nơi cuộc sống sinh hoạt hằng ngày như thư phòng. Trước đây nàng thu xếp cho người ở tại chỗ này, xuất phát từ tâm lý phòng bị thì nhiều hơn.

Không đợi quản gia chuẩn bị xe kéo, Vi Sinh Lan và Dung Cảnh chỉ vận dụng khinh công bộ hành, bước trên mặt đất đầy tuyết rơi cũng không để lại chút dấu tích.

Không đến thời gian uống cạn một chung trà bọn họ liền đến mục đích.

Nhưng cái liếc nhìn này, Liễu Uyển không giống như trong trí nhớ ban đầu của Vi Sinh Lan thực khác xa với cái gọi là thanh u yên tĩnh, ngược lại gần giống với cảnh tượng thê lương đổ nát trong trí nhớ cuối cùng.

Do nhớ kỹ mẫu hoàng trước khi ban đất phong cho nàng từng hỏi trong hoàng thành có nơi mà nàng nhìn trúng không, khi đó Vi Sinh Lan liền nghĩ ngay đến Liễu uyển, chỉ là là một góc nhỏ trong vương phủ, đời trước sau khi nàng từ trong cung nhập phủ đã không còn từng đặt chân đến đây... Cho đến khi có người thông truyền Liễu Uyển cháy.

Câu kia của Vân Sanh “Hạ nhân ở Liễu Uyển đối xử với trác quân vô cùng sơ suất” quả thật không giả, chỉ nhìn sân khuyết thiếu sự tu sửa này liền có thể biết một... hai... Nghĩ như vậy, mặt Vi Sinh Lan cũng dần dần không có ý cười.

Hai người đi vào bên trong, trên đường vẫn như cũ không được nửa tên hạ nhân trong sân. Dung Cảnh quan sát vẻ mặt nữ nhân càng thêm bình tĩnh, có chút khó hiểu, hoặc không rõ vì sao nàng lại giận.

“Đến rồi.” Đi vào trong sân Hiên các, Vi Sinh Lan thu cây dù lại, tùy ý đặt ở một bên.

Hiện là giờ thìn, trước khi đến đây nàng không cho thông báo, trong viện lại không có người chờ, cũng không ngoài ý muốn sau khi bước vào cánh cửa này cũng sẽ không có người đón.

Cảnh trong phòng không tiêu điều như bên ngoài, ngược lại có một cảm giác trong vắt thông suốt. Nhưng đường đường là phòng ngủ của trác quân vương phủ mà nói, bố trí không thể không nói là vô cùng đơn sơ.

Dung Cảnh đi theo sau, thẳng cho đến khi hắn thấy bình phong hơi nghiêng, nam nhân ngồi trên xe đẩy kia. Phạm là người trong vương phủ nếu đã gặp, dù không quen cũng sẽ lưu lại ấn tượng trong lòng hắn. Người này...

“Liễu Uyển này ngay cả một người chăm sóc người cũng không có sao.” Nhìn cảnh bên ngoài, tất nhiên Vi Sinh Lan biết người này trôi qua không tốt. “Sơ suất” là nói nhẹ, đây rõ ràng là đã lấn chủ phạm thượng.”

“Lộc cốc.” Một ván cờ rối loạn, trận chiến đang trong thế sà sà như nhau nhất thời bị đánh phá. Y biết nàng sẽ đến, nhưng không biết vì sao nàng đến. Lại đi cùng với Dung Cảnh.

Xe đẩy từ từ di chuyển trên sàn gỗ phát ra một tiếng không lớn không nhỏ. đến gần khoảng cách nhất định liền dừng lại.

“Rất nhanh Thư Ngôn sẽ về.” Sắc mặt của Kỳ Yên so với người bình thường có vẻ hơi tái nhợt, nhưng ngoài trừ tăng một chút cảm giác ốm yếu, cũng không hao hết một thân phong hoa.

Giống như nghiệm chứng lời của y, một tiếng dồn dập từ xa đến gần.

“Chủ... Vương gia?!” Ngu Thư Ngôn làm tiểu thị hồi môn của Kỳ Yên cũng chỉ được gặp Vi Sinh Lan một lần ở tiệc cưới, hẳn cũng biết ngày sau Vi Sinh Lan sẽ chẳng quan tâm đến công tử nhà hắn. Hiện tại khó khăn lắm mới đến nhìn một lần, thế mà lại mang theo một nam nhân xinh đẹp, thực sự là quá đáng.

Thấy Ngu Thư Ngôn nhìn qua nàng, lại liếc nhìn Dung Cảnh, lại đột nhiên hiện lên vẻ tức giận... Vi Sinh Lan dù trì độn cũng biết hắn hiểu lầm cái gì.

“Thư Ngôn.” Kỳ Yên vẫn xem trọng Ngu Thư Ngôn, tóm lại là một người trung thành và tận tâm với y, nhưng tâm tính còn non nớt, khó để coi trọng.

Ngu Thư Ngôn mới giật mình tỉnh giấc vội quỳ xuống hành lễ: “Nô vô lễ, thỉnh vương gia thứ tội.”

“... Đứng lên đi.” Thật là không biết nên khóc hay nên cười, nhưng nếu Ngu Thư Ngôn cho là như vậy, Kỳ Yên thì sao?

Nghĩ như vậy, Vi Sinh Lan liền đưa mắt chuyển đến trên người Kỳ Yên. Thực sự nàng chưa bao giờ nhìn kỹ nam nhân đã từng cùng có một đêm * với nàng, không nói đời trước chứ nói chi đời này.

Bầu trời tuyết trắng xóa, giống như vân giữa ánh trăng. Chỉ mặc y phục nguyệt sắc không có thêm trang sức dư thừa, ngay cả chân có tật, cũng là một người tuấn nhã phong tư lỗi lạc.

“Gần đây có khỏe không?” Rõ ràng ngay cả chuyện thân mật nhất hai người cũng đã làm, lúc này ở chung lại giống như người xa lạ thêm mấy phần xấu hổ. Sau đó tiếp xúc đến ánh mắt cười như không cười của sư tôn nhà mình, Vi Sinh Lan càng không nhịn được ho nhẹ một cái.

Tất nhiên là Kỳ Yên nhận thấy được một cái chớp mắt đối diện giữa nàng và Dung Cảnh, hai tròng mắt vốn bởi lời quan tâm của nàng mà dính chút ẩm áp nay lại nhanh chóng vắng lặng xuống.

“Kỳ Yên khỏe, tạ vương gia quan tâm.” Trả lời một cách khách sáo, ánh mắt Kỳ Yên lơ đãng rơi vào trên người Dung Cảnh, chỉ một giây liền thu hồi.

Hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma.

Dung Cảnh thật sự là nhận được mấy chữ này, thảo nào nàng sẽ thích.

Giác quan thứ sáu của người tập võ vốn nhạy cảm, hướng chi Dung Cảnh tập võ đã đạt đến cảnh giới hơn người, cảm giác của mình với xung quanh chưa từng sai.

Là sát ý.

Về mặt Dung Cảnh bất động, thân thể cũng đã phản xạ cảnh giới đứng lên.

“Đâu phải như vậy chứ! Trời lạnh như thế này, trong phòng không có than củi để sưởi ấm. Những người khác trong uyển chỉ biết gió chiều nào xuôi chiều ấy...” Ngu Thư Ngôn nghe Kỳ Yên trả lời liền nóng nảy, nói xong không nhịn được liền nức nở.

Hắn là đau lòng công tử nhà hắn, nếu không phải Ngu gia xuống dốc, Kỳ Yên không cần gặp những... khổ sở này.

“Là ta sơ sẩy.” Vi Sinh Lan không phải người trốn tránh trách nhiệm. Đời trước nếu không phải thời gian Kỳ Yên xuất hiện quá trùng hợp, không thể không khiến cho nàng hoài nghi phòng bị, thì có lẽ nàng sẽ đối xử tốt với nam nhân đã trao cơ thể thuần khiết cho nàng này.

Mặc dù không thương.

Đời trước Liễu uyển cháy, trùng hợp là trước một ngày nàng đi Lương châu. Mà trước khi đi, nàng tiễn cung chào từ biệt với nữ hoàng.

“Trẫm đồng ý với phụ hậu ngươi, cho con có quyền lựa chọn.” Cho nên đến nay nàng vẫn chưa sắc lập Thái nữ. Quân vương Dư quốc mặc một thân vàng sáng ngời ngay ngắn trên ghế tứ phương, nàng nữ nhi mà nàng đặt hi vọng cực lớn, lúc này cũng mất tâm tư phê duyệt tấu chương.

“Nhi thần... Thật là không có tâm với ngôi vị Hoàng đế.” Vi Sinh Lan cúi đầu, cuối cùng nàng đã phụ lòng mong đợi của mẫu hoàng.

“Quân không nói chơi.” Giằng co một lát, Cảnh đế trầm mặt gần từng chữ nói ra lời này.

Vi Sinh Lan bối rối hơi buông tâm thần, chắc mẫu hoàng sẽ không ngăn trở thêm với chuyến đi này của nàng. Bất ngờ không kịp đề phòng, cảnh đế bỗng dưng nói: “Liễu uyển cháy, trong uyển không còn người sống thật không?”

“Nhưng thật đáng tiếc cho Kỳ Yên.” Một câu đáng tiếc, hơi hột xóa đi bao tâm lực mà nàng dùng để bồi dưỡng Kỳ Yên.

Cái gì...?

Vi Sinh Lan giật mình cảm thấy hình như nàng đã hiểu lầm cái gì, Kỳ Yên...

Nếu Kỳ Yên không chết, Cảnh đế kiên quyết sẽ không nói ra những lời... này. Dù sao từ lúc vừa mới bắt đầu, nàng chưa dự định để Vi Sinh Lan biết Kỳ Yên là thủ hạ của nàng.

“Con hãy đi đi thôi.” Trước khi nàng đổi ý.

Vi Sinh Lan im lặng cúi người thật sâu với người đang ngồi. Lúc đi đến cửa, nàng nghe Cảnh đế thấp giọng tự nói “Trẫm không giữ được y, cũng không giữ được con...”

Không nhận được dừng chân lại, quay đầu lại hình như thấy được quân vương Dư quốc người mà được bao quan dân tán tụng là tài đức sáng suốt, chớp mắt trở nên chán nản.

...

...

Trí nhớ cách một thế hệ quy về trong đầu thực tế cũng chỉ một chốc.

Giữa hai người có một khoảng cách vừa phải không xa không gần, đây là Kỳ Yên vô thức làm ra. Quá xa không thể thỏa mãn, quá gần chỉ biết tự hại.

“Ta đã là cho người bắt tay vào lắp lò sưởi ở Đông viện, nhưng hôm nay sợ là không thể xong.” Giữa nam nữ, nữ tử nên chủ động.

“Cho nên hôm nay ngươi nên ở trong phòng ta.” Lời vừa nói ra, ngay cả Dung Cảnh cũng cho nàng một ánh mắt kinh ngạc. Vi Sinh Lan không cho Kỳ Yên có cơ hội từ chối đã đẩy xe lăn chậm rãi đi trước.

Thực ra tùy tiện vào ở một sương phòng ở Đông viện cũng được, ‘hỗ thẹn’ thật là một thứ thần kỳ... Nàng nhưng không muốn khiến y chút thiệt chút nào.

3. Chương 3: Thâm Trầm

Editor: Sakura Trang

Vân Sanh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Vương gia nhà mình đẩy một người về. Trắc quân này bản lĩnh thật ghê gớm... Có thể khiến cho Vương gia đột nhiên quan tâm đến y như vậy, hướng gió nơi vương phủ sợ là phải đổi rồi.

Phòng ngủ của Vi Sinh Lan chưa từng có trang sức phiền phức, bởi vì bản thân nàng không thích. Nhưng nếu nói về trình độ thoải mái, tất nhiên là không thể xoi mói.

“Người ở lại chăm sóc công tử nhà ngươi, nếu có cần cái gì hãy nói với Vân Sanh.” Nàng nói với Ngu Thư Ngôn như vậy, người sau lại tự ngậy người một lát mới gặt đầu đồng ý.

Hô, Chiêu vương này cười lộ lên thật đẹp mắt... Được rồi, là rất đẹp.

Vân Sanh cũng hữu nghị trừng mắt nhìn Ngu Thư Ngôn, nhưng thái độ với Kỳ Yên lại hết sức ân cần. Làm hạ nhân tất nhiên hẳn sẽ không làm trái với ý của chủ tử.

Ngón tay thon dài của Vi Sinh Lan hơi cong lại, vô thức đặt lên bàn gỗ hai cái: “Đợi quản gia đến báo cáo sổ sách thì để cho nàng hãy gõ những hạ nhân trong phủ thật tốt.”

“Dạ hiểu.” Hạ nhân trong Liễu uyển là phải gặp tai ương, Vân Sanh thâm nghĩ.

Kỳ Yên vẫn buông mắt không nói gì, cho đến khi trong tay y truyền đến một độ ấm không thuộc về mình...

“Sao lại vẫn còn lạnh như vậy?” Vài chậu than trong phòng đều đã đốt lên, nhưng khi Vi Sinh Lan cầm tay Kỳ Yên lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo. Nàng nhú mi để Vân Sanh đi vào bên trong cầm lò sưởi tay, lại cầm ra ngoài rồi đặt vào trong tay Kỳ Yên.

“Cảm ơn Vương gia.” Độ ấm truyền đến trong tay khiến Kỳ Yên cảm thấy như bị phỏng... Nhưng coi như thật sự như vậy, y cũng không thể bỏ được buồng tay.

Nhân tính tham lam, nhân tâm vốn cũng không thỏa mãn. Hẳn là người, vừa được mười, lại muốn trăm... Làm sao chỗ nào?

Kỳ Yên không cho là mình có sai, nhưng suy nghĩ như thế, y cũng không muốn để Vi Sinh Lan biết.

“Tử Chiêu hoặc là thê chủ, ngươi nghĩ gọi tên nào?” Vi Sinh Lan cầm chén trà trên bàn khẽ nhấp một cái, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn mà hỏi thăm.

Kỳ Yên khẽ run, nhất thời không kịp phản ứng với những lời này.

“Hiện tại ngươi không cần chọn, đợi buổi tối khi ta trở về thì báo cho ta đáp án cũng được.” Lúc này Kỳ Yên biểu hiện ra sự luống cuống để Vi Sinh Lan cảm thấy thú vị, rồi lại có chút không nỡ đùa tiếp nữa. Loại cảm giác phức tạp này cũng thật mới mẻ với nàng.

Tiếng vang thanh thúy của đồ sứ va chạm với mặt bàn. Sắp xếp mọi thứ không không sai biệt lắm, Vi Sinh Lan liền đứng lên: “Ta còn có việc muốn đi bàn bạc với Dung Cảnh.” Chắc sư tôn cũng đợi được một lúc rồi.

Dung Cảnh đứng chấp tay giữa đình thủy tạ, vẻ mặt nhàn nhạt ngắm mặt hồ kết băng, như có điều suy nghĩ. Thấy Vi Sinh Lan đi về phía hắn, mặt mày chợt nhiễm ý cười, trêu ghẹo nói: “Rất cuộc con để ta đi Liễu uyển làm gì? Sư tôn của con sắp bị đôi mắt nhỏ của người được kêu là Thư Ngôn kia đâm xuyên tim rồi.”

Có thể nhìn thấy vẻ mặt bối rối khó gặp của đệ tử nhà mình, thực sự cũng không uống hắn đi một chuyến.

Vi Sinh Lan giả ho khan một vài cái, bình phục những bối rối bị những lời này gợi lên, tiếp theo vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Sư tôn có phát hiện người nào ẩn nấp chỗ tối ở Liễu uyển không?”

“Chưa từng.” Dung Cảnh trả lời không chút chậm trễ, nhưng lại dừng một chút nói: “Chẳng qua thế gian to lớn, không thiếu điều lạ, hoặc có thuật ẩn nấp nào đó có thể lừa gạt cảm giác cũng chưa biết chừng.”

Thuật ẩn nấp ngay cả Dung Cảnh cũng không phát hiện ra... Điều này quá đáng sợ. Điều này đại biểu người nọ có thể lấy tính mạng của người ta trong vô hình.

Giữa Kỳ Yên và mẫu hoàng tất có người nhiều lần trao đổi thông tin. Người đóng vai trò này, phản ứng đầu tiên của nàng đó là một ám vệ. Nàng không giỏi tra xét, chỉ đành làm phiền Dung Cảnh, lại lấy được kết quả không như mong muốn.

Giữa tháng trước mẫu hoàng tổ chức cho Tả tướng trong cung thọ yến năm mươi tuổi.” Không cần nói năng rườm rà, nàng biết Dung Cảnh có thể hiểu được ẩn ý trong câu nói.

Quang vinh đặc thù này để Tả tướng một thời danh tiếng vô lượng. Thái nữ chưa lập, cảnh để thổi phồng Tả tướng lên cao khó tránh khỏi khiến lòng người trong triều đình thay đổi... Nên biết Thất hoàng nữ đương triều chính là do con thứ Kỳ Tuyên của Tả tướng sinh ra.

Nói đến Kỳ Tuyên... Luận bối phận, Kỳ Yến còn phải gọi hẳn một tiếng huynh trưởng.

Lúc đó Dung Cảnh trùng hợp rời nhà đi vân du, tự nhiên không biết có việc này xảy ra.

Suy nghĩ một lát, Dung Cảnh lại chỉ lắc đầu. Hắn thấy, đây là Cảnh để có ý nâng cao để giết nhất mạch của Tả tướng... Trách không được hắn thấy gần đây sao mà ít người hơn bị sai phái đến Chiêu vương phủ ám sát như vậy, sợ là quay đầu đều hướng về thất hoàng nữ rồi.

“Con cho rằng Kỳ Yến là người của thất hoàng nữ?” Ban đầu nghe đến họ này thì, Dung Cảnh liền cảm giác người này có liên quan đến Tả thừa tướng. Nhưng nếu nói Kỳ Yến là gian tế... Hẳn lại là người thứ nhất không tin.

Thế gian âm lạnh trăm hình thái, từ lâu Dung Cảnh đã xem không biết bao nhiêu, tự nhận vẫn có thể phân rõ chân tình giả ý.

“Không...” Vì Sinh Lan không chút nghĩ ngợi phủ nhận. Nghĩ đến chuyện thất hoàng nữ làm trên yến tiệc, đột nhiên vẻ mặt nàng hơi trầm xuống.

Giữa các hoàng nữ ám đấu không ngừng, bên ngoài lại biểu hiện giả dối thể hiện một bức tỷ muội hòa thuận. Thịnh yến trong cung, lại là trước mắt bao người, Vì Sinh Lan lại không ngờ đến thất hoàng muội của nàng dám táy máy tay chân trong lúc rót rượu cho nàng.

Một cốc uống cạn, tùy theo mà đến là cảm giác khác lạ rất nhỏ liền để Vì Sinh Lan thấy không đúng. Lạnh lẽo liếc thất hoàng nữ một cái, nàng nói với Cảnh để thân thể không khỏe xin cáo lui trước. Sau khi trở lại tẩm cung, chỉ kịp ăn vào đan dược mà Dung Cảnh nói có thể giải được trăm loại độc liền không nhớ rõ chuyện tiếp theo.

Đợi ngày mai Vì Sinh Lan tỉnh lại, phát hiện mình ôm một người nam nhân thân không mảnh vải... Tâm tình có thể nghĩ, cũng không thể có nửa phần kiêu diễm. Phía dưới xương quai xanh duyên dáng của nam nhân đã không còn thủ cung sa cùng giọt máu ở trên giường không một không nhắc nhở nàng chuyện gì đã xảy ra.

Thời cơ trùng hợp, thân phận đặc thù, phòng bị ngờ vực vô căn cứ là chuyện theo lý đương nhiên.

Nhưng đời này sẽ không, mặc dù nàng chưa điều tra rõ trước đây cuối cùng là trời xui đất khiến thế nào mới để cho Kỳ Yến... Cái này cũng không ảnh hưởng đến ý nghĩ muốn đối xử tốt với y của nàng.

Vì vậy Dung Cảnh khó khăn lắm rút lại câu nói muốn nói ra khỏi miệng kia ‘Y nhớ thương con, vì sư cũng không phải người mù’, lại nói: “Ngày mai là ngày thiết triều, con đã chuẩn bị xong chưa?”

Thật ra tâm tư của Kỳ Yến muốn che giấu cũng được. Chỉ là vì Vì Sinh Lan mang y ra khỏi Liễu uyển thì, Dung Cảnh bị vấp cờ bày trong phòng hấp dẫn, liền ở lại nhìn kỹ.

Xem cờ xem người, quân đen bày ra liên miên sát khí và hướng phân ly không rõ để Dung Cảnh hiểu rõ người cầm cờ cũng là một người sát phạt quyết đoán. Mà quân trắng nhìn như nơi chốn lẩn tránh, khiêm tốn vòng quanh... Cuối cùng cũng chưa ăn đối phương một con cờ nào, lại chẳng biết tại sao cuối cùng lại rơi sai một nước như thế.

Có thể đem hai phong cách vô cùng tương phản như vậy để mà tự đánh cờ, lại đều phát huy đến mức tận cùng... Đệ tử này của hắn đã trêu chọc đến một người tâm cơ thâm trầm rồi.

Tùy ý Kỳ Yến ở bên người Vì Sinh Lan, thực sự ổn? Không đợi hắn có đáp án, đang định bước đi liền va chạm làm rơi vật gì đó, nhặt lên liền thấy là một tượng bức tượng gỗ điêu khắc. Dù chưa hoàn toàn thành hình, nhưng Dung Cảnh quen thuộc với đệ tử nhà mình, liếc mắt liền nhận ra điêu khắc rõ ràng là hình dáng của Vì Sinh Lan...

Nếu không có tình ý, không thể điêu khắc được vẻ ôn nhã lên khuôn mặt không khác gì người thật như vậy. Trên đời lòng ái mộ của nam nhân với nữ tử là mù quáng nhất, nghĩ đến Dung Hoa năm ấy... nghi ngờ vừa nảy của Dung Cảnh cũng bỏ đi bảy tám phần mười.

“Đương nhiên, sư tôn hãy chờ xem.” Lòng mảy Vi Sinh Lan hơi nhếch, nơi khóe miệng rõ ràng tràn ra một ý cười yếu ớt tràn đầy tính toán trước.

Người nợ nần, người nần nợ, ngày mai đều có thể gặp từng người một.

Nữ tử thanh tú vận một bộ thanh sam đi ra từ trong vườn nhỏ, đi đến trước mặt người, cúi đầu thi lễ một cái với Vi Sinh Lan: “Chủ tử.”

“Lâu chủ của Khởi lâu?” Dung Cảnh có chút kinh ngạc nhìn một màn này, đệ tử của hắn... Còn ưu tú hơn so với tưởng tượng của hắn.

Khởi lâu là tổ chức tình báo khá có tiếng những năm gần đây, xuất hiện thì vô thanh vô thức, đợi đến lúc người biết, thì đã khó có thể lay động.

“Đại nhân.” Nữ tử dùng xưng hô cung kính với Dung Cảnh, làm một trong những tâm phúc của Vi Sinh Lan, nàng có nghe thấy về sự tồn tại của Dung Cảnh.

Vi Sinh Lan khoát tay áo, nàng đã lười nói cái gì mà ‘Quan hệ của ta và người không cần nhiều lễ tiết như vậy’, dù sao nữ tử đều sẽ dùng vẻ mặt nghiêm túc ‘Lẽ không thể bỏ’ trả lời lại nàng.

“Sư tôn, đây là Diệp Khởi Y, người con tin tưởng.” Lúc hai người mới quen, Vi Sinh Lan tự nhận chẳng qua là một cái nhắc tay, cũng không nghĩ đến việc đền đáp gì.

Nhưng lúc đó nữ tử cố chấp quỳ gối trước mặt nàng nói “Người cứu xá đệ một mạng, người Khởi Y không có vật gì hồi báo, nguyện đi theo bên người đại nhân làm thân chó ngựa’. Còn một bộ nàng không đồng ý, thì sẽ quỳ mãi không thôi.

Vốn là coi như bên người thêm một người hầu hạ, lại khai quật được người này trên phương diện thông tin có trình độ nhanh nhạy hơn so với người thường, nàng cố tình bồi dưỡng mới có lâu chủ Khởi lâu như hôm nay.

“Làm sao?” Chẳng qua hôm nay Vi Sinh Lan chỉ muốn để nàng đến đưa sổ sách, thuận tiện lộ mặt để cho nàng lộ mặt cho Dung Cảnh biết được, không biết vì sao lúc này vẻ mặt lại lộ chút do dự.

Diệp Khởi Y cầm một vật trong ống tay áo ra, hai tay đưa đến trước mặt Vi Sinh Lan, giọng mang theo bối rối: “Xá đệ... Xá đệ mấy ngày nay nghe nói ngài hôn mê, liền tự tay làm túi thơm này, nói là có tác dụng tinh khí an thần.”

“...” Nhận được ánh mắt trên tức của Dung Cảnh, Vi Sinh Lan không biết phải trả lời thế nào, tâm tư của Diệp Khởi Duẫn nàng biết, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến đáp lại.

Tóm lại là không thích làm ngược với ý tốt của người khác, Vi Sinh Lan nhận lấy túi thơm: “Cảm ơn Khởi Duẫn giúp ta, nhớ thêm một câu ‘Không cần lần nữa.’”

“Vâng.” Trong lòng Diệp Khởi Y than thở, chỉ mong sau khi đệ đệ của nàng nghe được lời này có thể cắt đứt niệm tưởng với chủ tử.

Mấy ngày hôn mê, số con tích lũy đợi Vi Sinh Lan xử lý đã thành số lượng lớn, lại càng không nói Diệp Khởi Y vừa mang đến một chồng kia.

Sau khi vào thư phòng nàng gần như phê duyệt không ngừng nghỉ, ngay cả bữa tối cũng chỉ dùng qua một chút liền lại tiếp tục, mãi cho đến giờ tỵ (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng) đêm khuya.

Ra dấu cho hạ nhân trực đêm ở bên ngoài không lên tiếng, giờ này, chắc Kỳ Yến đã ngủ rồi.

Đúng như dự đoán lúc Vi Sinh Lan đến bên giường nhỏ liền thấy khuôn mặt Kỳ Yến đang nhắm mắt ngủ, lông mày xinh đẹp hơi giãn ra, hòa tan phần lãnh đạm kia. Lại vô cùng an ổn nằm ở bên trong, để lại vị trí trống ở bên ngoài cho nàng.

Sau khi tắm xong, động tác Vi Sinh Lan nhẹ nhàng chậm chạp nằm lên giường. Nghiêng người nhìn Kỳ Yến, suy nghĩ bỗng nhiên có chút phức tạp.

Trừ lần không có ý thức hôm ấy, đây là lần nàng thật sự nằm chung chăn gối... cùng một người nam tử?

Vốn tưởng rằng nàng sẽ không ngủ được, khí tức của Kỳ Yến vẫn còn coi là xa lạ với nàng, lấy tính cảnh giác của người tập võ mà nói, đúng là khó ngủ. Nhưng hôm nay nàng hình như buồn ngủ khác thường, chắc là do phê duyệt sổ con quá lâu đi...

Thấy tiếng hít thở của Vi Sinh Lan trở nên nhẹ nhàng, Kỳ Yến mở hai mắt.

‘Tĩnh mộng’ vô sắc vô vị, lượng ít là vật giúp ngủ ngon, lượng nhiều thì có thể khiến người chìm vào giấc ngàn thu...

Tất nhiên Kỳ Yến đã nắm chắc liều lượng, sẽ chỉ để cho Vi Sinh Lan ngủ say một đêm mà thôi.

“Thê chủ.” Tiếng nói Kỳ Yến trầm thấp giống như mê sảng, trong mắt mềm mại như muốn hòa tan ánh trăng. Đưa tay xoa nhẹ lông mi thanh tú của nữ tử, chỉ có ở thời điểm này, y mới không chút kiêng kỵ nào chạm vào người này.

Từ lúc mười tuổi, y đã biết người này, cũng biết tất cả mọi thứ Cảnh đế giao phó cho y cũng là vì để phụ tá người này trong tương lai.

Vi, Sinh, Lan.

Tên lặp đi lặp lại xuất hiện trong trí nhớ của y...

Lúc nhận ra, đã thành chấp niệm.

4. Chương 4: Lên Triều

Editor: Sakura Trang

Trước kia đều là đến giờ tự tỉnh, hôm nay phải nghe thấy tiếng Vân Sanh gõ cửa xin phép mới tỉnh dậy....?

Vi Sinh Lan một chút khí tức ấm áp từng chút từng chút phát qua cổ nàng, cúi đầu nhìn một cái liền bắt ngờ không kịp đề phòng đối mặt với đôi mắt trong sáng của Kỳ Yến.

Lúc Kỳ Yến ngủ vốn chỉ mặc một món áo trong, lúc này vạt áo hơi mở lộ ra hình dáng xương quai xanh xinh đẹp và mảng lớn da thịt như bạch ngọc thượng hạng, nhưng giống như không cảm giác chút nào chỉ an tĩnh nhìn nàng.

Tĩnh lại trong ngực chính là hình ảnh nhuyễn ngọc ôn hương như vậy, dù là trầm tĩnh như Vi Sinh Lan, cũng tránh khỏi ngơ ngác trong chốc lát. Chẳng biết lúc nào hai người đã sát lại gần nhau, không nói nói là tay nàng còn khoác lên ngang hông Kỳ Yến...

“Thê chủ.” Dưới ánh mắt của nàng, có thể thấy lông mi thật dài của Kỳ Yến hơi run run. Thấy nàng không phản ứng, Kỳ Yến lại nhẹ nhàng gọi nàng mấy lần.

Quý thần xui khiến, nàng ấn xuống một nụ hôn lên mắt Kỳ Yến, nhìn bờ mi hơi run run kia trong nháy mắt đột nhiên dừng lại khi nàng chạm đến. Khuôn mặt luôn có chút tái nhợt so với người thường của Kỳ Yến thoáng chốc hiện lên màu đỏ, dung mạo vốn xinh đẹp nay lại càng rực rỡ khó tả.

“Sớm.” Tiếng nói lúc mới tỉnh hơi khàn khàn, Vi Sinh Lan đưa tay chỉnh lại áo cho Kỳ Yến.

Sắc đẹp ở trước mặt, lại là người nàng không ghét, thậm chí có chút thích... Hơn nữa cái dáng vẻ hoàn toàn dịu ngoan này. Làm một nữ tử bình thường, để tay lên ngực tự hỏi có thể không sinh ra một chút ham muốn nào không.

Nhưng đầu tiên thời gian không đúng, hôm nay là ngày lên triều. Quan trọng hơn chính là, Vi Sinh Lan tự cảm thấy mình thiếu Kỳ Yến một hôn lễ trang trọng... Tràng hôn lễ đơn sơ không mời mọi người, không để mọi người biết đương nhiên không thể tính.

Nghe tiếng gõ cửa lại vang lên mấy lần, Vi Sinh Lan thức dậy ngồi ở mép giường, kéo dần một chút khoảng cách với Kỳ Yến: “Vào đi.”

Sau khi Vân Sanh vào như thường phục vụ Vi Sinh Lan rửa mặt thay quần áo, chẳng qua hẳn luôn cảm thấy hôm nay hình như lạnh hơn, cũng để cho hẳn mơ hồ có loại cảm giác lạnh cả sống lưng.

Mọi thứ xong xuôi, Vân Sanh liền nghe vương gia nhà hẳn nói với trác quân: “Mới đến giờ mẹo (5 – 7 giờ sáng), chẳng nên ngủ thêm một lúc nữa” Còn việc sau khi vương gia nhà hẳn nói với trác quân rồi cúi người làm gì cái gì... Ừm thật sự cái gì hẳn cũng không thấy.

Ngồi xe ngựa quần gia đã chuẩn bị sẵn bên ngoài, Vi Sinh Lan một đường thuận lợi đi đến trước thần môn.

Văn võ bá quan chờ vào triều đều tụ tập trước cửa phòng nghỉ Cửu Khanh. Mà Vi Sinh Lan vừa bước vào cửa phòng, liền có người bước lên đón, trong mắt mang theo nụ cười thân mật: “Tử Chiêu vẫn khỏe chứ.”

Hạ thần nhận ra Vi Sinh Lan cũng không ít, nhưng cũng chỉ ngẩng nhìn từ xa một hai cái liền thôi. Thái nữ chưa lập, Cảnh đế uy nghiêm hiển minh lại đang lúc tráng niên, các nàng cũng không dám tùy tiện biểu hiện thân cận với hoàng nữ nào.

“Bây giờ ngược lại không sợ mọi người nói người nịnh bợ ta?” Đối với người này mà nói, hai người mới hơn nửa tháng không gặp. Nhưng với Vi Sinh Lan, đã là hơn ba năm.

Nữ tử tên là Tô Diễn, thế nữ của Duyên Quận vương phủ, cũng là nữ nhi độc nhất dưới gối của Duyên Quận vương.

Nhưng có gia thế thật tốt không cần, nếu không đã không đòi giả làm cái gì mà con cái nhà nghèo tham gia khoa cử... Duyên Quận vương chỉ biết than thở nữ nhi duy nhất này thật không biết điều.

Không nghĩ Tô Diễn đi thi nhưng một lần liền đậu Trạng Nguyên, vì vậy Duyên Quận vương liền để cho nàng tiếp tục làm theo ý mình.

Về mặt Tô Diễn khê biến, liền làm bộ kinh ngạc: “Thì ra ta từng sợ qua sao.” Hồn nhiên không thèm để ý những ánh mắt khinh bỉ không thể che giấu xung quanh, ngược lại lấy tay nâng cằm, quan sát từ đầu đến chân Vi Sinh Lan mấy lần.

Nàng nhớ lúc mình bảy tuổi quần lấy Duyên Quận vương đang chuẩn bị đi hoàng thành, khóc nháo không được đi cùng là không chịu. Duyên Quận vương từ trước đến nay cưng chiều nữ nhi vô độ sao chịu được, từ chối mấy lần liền đồng ý.

Nhưng tất nhiên Tô Diễn không thể nào đi theo Duyên Quận vương vào Trọng Hoa điện gặp vua, lúc yết kiến vua liền để thân tín trong chùng.

“Thấy ta có vui như thế sao.” Mi mắt hơi cong, bộ dáng khắp nơi tràn đầy nụ cười này, người không biết còn tưởng nàng gặp chuyện vui lớn gì.

“Chẳng qua ta đang suy nghĩ, cho dù không luận gia thế, Tử Chiêu chỉ cần bề ngoài này cũng không biết đưa đến bao nhiêu nam tử muốn lấy thân báo đáp đây.” Nhất là hình dáng phần điều ngọc trác khi còn bé aizz... Khiến cho lúc đầu Tô Diễn được thân tín mang đến ngự hoa viên cứ thế một lần liền nhìn trúng.

Đợi sau đó biết người tìm mình luôn nhớ mong tương lai muốn thành thân lại là một nữ tử, hơn nữa lại là tam hoàng nữ đương triều... Tóm lại cảm giác hồng phúc trong lòng la không lời nào có thể diễn tả được.

Vi Sinh Lan cười khê rồi sau đó hơi lắc đầu một cái, ném xuống một câu với Tô Diễn như sấm to trên đất bằng: “A Diễn, ta là người đã có gia thất (gia đình).”

“Đi thôi.” Nghe tiếng truyền gọi, chúng thần liền đi đến Trọng Hoa điện cúi đầu chờ quân thượng đến. Thấy Tô Diễn còn đứng tại chỗ ngơ ngác không nhúc nhích, Vi Sinh Lan liền đưa tay vỗ vai nàng.

Tô Diễn nghiêm mặt như cây gỗ đi theo sau lưng Vi Sinh Lan.

Là công tử nhà nào? Không... Điều chính là tại sao người coi như hảo hữu chi giao là nàng lại không biết, ngay chuyện cưới gả lớn như vậy của đối phương cũng không biết chút nào?!

Nghẹn đầy thắc mắc, Tô Diễm đứng thẳng cúi đầu như các thần tử trong Trọng Hoa điện.

Nữ tử Dự quốc đều mười bảy tuổi thì được quan lễ, hoàng nữ cũng không ngoại lệ. Sau khi làm quan lễ, làm thái nữ thì ở Đông cung, nếu không thì được phong vương dợn ra phủ đệ ngoài cung.

Cũng là sau khi ở nơi này, hoàng nữ mới có quyền vào triều tham chính. Nhưng nếu không có chút hứng thú nào với chính sự, thì chỉ cần theo kỳ hạn vào triều là được nhưng. Ví dụ như... Cảnh đế thì có quy định Vi Sinh Lan cần vào cung lên triều mỗi tháng một lần.

Nghe tiếng bước chân không nhanh không chậm, tiếng xôn xao nhỏ nhỏ trong điện khoảnh khắc ngừng lại, chỉ còn lại một mảnh nghiêm nghị. Đợi bóng dáng mình hoàng ngồi lên long ỷ tượng trưng cho quyền lực vô hạn kia, người hầu bên cạnh trầm giọng hô: “Có chuyện khởi tấu, vô sự bãi triều.”

Chỗ đứng trong điện là định rõ, đằng trước bên phải của Cảnh đế có thể dễ dàng nhìn thấy bóng dáng của Vi Sinh Lan.

“Bệ hạ?” Công bộ Thượng thư tiến lên báo cáo lại chậm chạp không thấy Cảnh đế lên tiếng, nhất thời trong lòng sinh ra mấy phần thấp thỏm, phần yên lặng này cũng khiến mấy đại thần khác trong điện âm thầm rũ đầu thấp hơn chút.

Cảnh đế thu hồi ánh mắt của mình: “Trở về viết một bản tấu chương, ngày mai trực tiếp trình lên trẫm.”

Công bộ Thượng thư vui vẻ thưa vâng, nàng cho là Cảnh đế để nàng viết tấu chương, đề án hơn nửa là thành công.

“Còn có chuyện gì không?” Giọng nói bình tĩnh không lộ vui giận, tất cả chúng thần cúi đầu tất nhiên cũng không có cách nào đoán được tâm trạng từ trên khuôn mặt của Cảnh đế.

Chẳng qua gần đây cũng không có chuyện gì quá lớn, mà những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể kia cũng sẽ không có hạ thần nào ngu ngốc đi bẩm báo trên Trọng Hoa điện, đây không phải là biểu hiện sự vô năng của mình trước mặt Cảnh đế hay sao.

“Nếu không có chuyện quan trọng, liền bãi giải tán đi.” Đợi người hầu nói xong ‘bãi triều’, mọi người trên điện mới tản đi.

“Vương gia xin dừng bước, bệ hạ để ngài đến ngự thư phòng bẩm kiến.” Đúng như dự đoán nhận được thông âm nhập mật, Cảnh đế dĩ nhiên sẽ không để cho Vi Sinh Lan tự mình rời đi liền qua tràng.

Người lúc Cảnh đế ở đây vẫn còn yên phận đứng bên Vi Sinh Lan, giờ mới không nhịn được.

“Tam hoàng muội sắp trở về phủ sao?” Đại hoàng nữ suốt ngày bị nhị hoàng nữ coi như mũi thương này... Không phải sao, nhị hoàng nữ chỉ chào hỏi Vi Sinh Lan liền dứt khoát rời đi, dáng vẻ này của nàng tỏ vẻ đặc biệt thoải mái. Ngược lại cũng làm khó nàng trong phòng chờ thiết triều có thể một mực chịu đựng.

Vi Sinh Lan thật ra không quá ác cảm với nàng, liền mỉm cười nhẹ gật đầu: “Đại hoàng tỷ.” Lúc này những hạ thân khác đều rất tự giác né tránh hai người, dĩ nhiên không bao gồm Tô Diễm đang có một đồng vấn đề muốn hỏi Vi Sinh Lan rõ ràng kia.

“Một tháng mới thấy muội một lần, thật là còn khó hơn so với thấy mẫu hoàng.” Đại hoàng nữ nói trên đùa như vậy, trong lòng cũng không biết hi vọng bao nhiêu vĩnh viễn không cần thấy Vi Sinh Lan. Dầu sao trong mắt nàng, chính Vi Sinh Lan đoạt vị trí đích nữ của nàng.

“A, sợ là sau này mỗi ngày hoàng tỷ đều có thể thấy muội, nhưng đừng có chán ghét mới phải.” Nhìn nụ cười của đại hoàng nữ chớp mắt liền trở nên gượng gạo, Vi Sinh Lan cũng không vạch trần.

Đại hoàng nữ Vi Sinh Nghi... Thực không đáng để lo. Trong mắt Vi Sinh Lan, người này sợ là người ít tâm kế nhất trong tất cả các hoàng nữ.

“Thời cơ tốt như vậy, trực tiếp đến phủ của ta nhìn là được không phải sao.” Đại hoàng nữ vừa đi, Tô Diễm liền không nhịn được dán vào người Vi Sinh Lan hỏi không ngừng, nhưng đều bị một câu nói này của Vi Sinh Lan chặn lại.

Bố trí biểu hiện giả ngồi xe ngựa rời đi hoàng cung, thực tế người ngồi trong xe ngựa là Tô Diễm, còn Vi Sinh Lan đã sớm đến ngự thư phòng.

“Một tháng mới thấy muội một lần, thật là còn khó hơn so với thấy mẫu hoàng.” Đại hoàng nữ nói trên đùa như vậy, trong lòng cũng không biết hi vọng bao nhiêu vĩnh viễn không cần thấy Vi Sinh Lan. Dẫu sao trong mắt nàng, chính Vi Sinh Lan đoạt vị trí đích nữ của nàng.

“A, sợ là sau này mỗi ngày hoàng tỷ đều có thể thấy muội, nhưng đừng có chán ghét mới phải.” Nhìn nụ cười của đại hoàng nữ chớp mắt liền trở nên gượng gạo, Vi Sinh Lan cũng không vạch trần.

Đại hoàng nữ Vi Sinh Nghi... Thực không đáng để lo. Trong mắt Vi Sinh Lan, người này sợ là người ít tâm kế nhất trong tất cả các hoàng nữ.

“Thời cơ tốt như vậy, trực tiếp đến phủ của ta nhìn là được không phải sao.” Đại hoàng nữ vừa đi, Tô Diễm liền không nhịn được dán vào người Vi Sinh Lan hỏi không ngừng, nhưng đều bị một câu nói này của Vi Sinh Lan chặn lại.

Bố trí biểu hiện giả ngồi xe ngựa rời đi hoàng cung, thực tế người ngồi trong xe ngựa là Tô Diễm, còn Vi Sinh Lan đã sớm đến ngự thư phòng.

5. Chương 5: Rõ Ràng

Editor: Sakura Trang

“Ngồi đi.” Cảnh đế phê một từ “chuẩn” lên tấu chương, thả bút đỏ đang cầm trong tay vào một bên.

Vi Sinh Lan nghe lời ngồi xuống một ghế gỗ chạm hoa trống ở bên cạnh, mặc cho ánh mắt của Cảnh đế dò xét trên người nàng.

Đường nét đôi mắt của hai người thật ra thì vô cùng tương tự, thậm chí có thể nói là giống nhau. Nhưng một đôi mắt như vậy, lại khiến cho người khác cảm giác chênh lệch rất lớn.

Một người thâm như vực sâu, một người yên tĩnh như nước.

Tại mắt đế vương trải rộng khắp trong cung, trung tâm Trọng Hoa điện cũng là một nơi trong đó.

“Nghe con và đại hoàng nữ nói “mỗi ngày có thể gặp”, trẫm cũng không biết phải hiểu câu này như thế nào.” Nữ nhi của nàng và Dung Hoa, không thể nghi ngờ là ưu tú nhất. Đế vương vô tâm? Cảnh đế chỉ có thể nói nàng không những có, mà lòng còn thiên vị.

Nhưng yêu thích mà bộc lộ ra mặt, thì không phải là vinh sủng, mà là một lá bùa đòi mạng. Cảnh đế sẽ không biểu hiện quá nhiều chú ý với Vi Sinh Lan trước mặt mọi người.

Tuy nói sau khi hoàng nữ làm lễ thành quan có quyền tham chính, nhưng cuối cùng ngôi vua cũng chỉ là một tước hiệu được phong thôi, thực quyền trong tay phải vượt qua những hạ thân kia.

Đây cũng là nguyên nhân Vi Sinh Lan nói với Dung Cảnh muốn ‘nhập sĩ’.

“Hiểu theo như phương hướng người kỳ vọng đi.” Hai tay Vi Sinh Lan đan vào nhau đặt lên đầu gối.

Muốn tranh, Cảnh đế không thể nghi ngờ là trợ lực lớn nhất của nàng, nhưng còn xa xa không đủ. Sau lưng không có thể lực gia tộc hỗ trợ, là chỗ mà nàng yếu thế hơn so với những hoàng nữ khác.

Đã đến lúc định ra kế hoạch.

Lâm Ung, Kinh Vân, Nam Tấu... Còn có Lương châu. Mỗi một cái địa danh, trong mắt Vi Sinh Lan lại thâm trầm thêm một phần.

Cảnh để không có ý định tra cứu nguyên nhân mà trong nửa tháng Vi Sinh Lan liền thay đổi ý định, chỉ rút ra một phần sổ con ở tầng dưới cùng đưa cho nàng, mở ra trước mặt.

Bỏ qua những từ ngữ dài dòng, như vậy nói thao thao bất tuyệt cũng chỉ muốn nói một chữ “triều cống”.

“Ba năm một lần Duyên Sở sẽ đến, liền cầu Dư quốc giải một vấn đề khó khăn. Ban đầu người giải vấn đề kia được phong làm chính quan tam phẩm, hiện lại là một Thượng thư trong lục bộ.” Một cơ hội danh chính ngôn thuận để tiếp nhận khen thưởng đặt trước mặt Vi Sinh Lan, chỉ là nhìn nàng có thể chấp lấy cơ hội này hay không thôi.

...

...

Trở lại vương phủ, đã gần đến buổi trưa. Còn không đợi Vi Sinh Lan đi hỏi tung tích của Tô Diễn, Tô Diễn liền tự vội vàng chạy đến.

“Tử Chiêu người đây là muốn ta tò mò đến chết mà.” Dứt lời liền nắm cổ tay Vi Sinh Lan đi vào bên trong. Nói cho nàng nhìn người, kết quả người đâu?

Lẽ thường mà nói, khách đến cửa viếng thăm, nếu chủ nhân không ở nhà thì theo lệ là do chính quân thay mặt tiếp đãi. Nhưng nếu không có chính quân, khách cũng chỉ có thể lựa chọn chờ trong nhà hoặc lần sau lại đến. Như tính tình không đạt được mục đích thì không bỏ qua cửa Tô Diễn, dù có trăm điều nhàm chán không tốt cũng sẽ vẫn lựa chọn ở lại.

Ngược lại thần sắc Vi Sinh Lan vẫn như thường, nhẹ nhàng chậm chạp hỏi: “Đã dùng bữa chưa?”

“Không ăn được.” Tô Diễn không chút nghĩ ngợi trả lời.

Vi Sinh Lan nhẹ nhàng giãy tay khỏi cái tay đang nắm, mi mắt hơi cong: “Không phải muốn gặp y sao, cùng dùng chung bữa được không.” Chắc chắn Tô Diễn sẽ không từ chối.

Quả nhiên Tô Diễn cái gì cũng không nói, ngoan ngoãn đi theo Vi Sinh Lan đến Minh Hâm các.

Cho dù Vi Sinh Lan không có ở trong vương phủ, thiện phòng cũng vẫn chuẩn bị ba bữa ăn theo lệ thường. Sau khi hai người vào trong, hạ nhân liền tự giác mang thức ăn ra, dọn bữa.

“Làm sao còn chưa đến...” Tô Diễn chỉ cảm thấy chờ đợi mòn mỏi muốn xuyên thủng, nhưng lời còn chưa dứt, nàng liền nhìn thấy Vi Sinh Lan đứng dậy đi đến trước cửa.

Ôm lấy người trên xe lăn, Vi Sinh Lan nhú mi nhìn mấy ngưỡng cửa cao đến đầu gối này: “Ngày mai ta sẽ để người trong phủ phá mấy ngưỡng cửa này đi.”

Ngưỡng cửa phòng ngủ vào ngày đầu tiên dọn vào đã bị nàng cho người phá hủy, ngưỡng cửa ở Minh Hâm các này vốn cũng muốn phá đi, cũng không nghĩ lại gác lại đến bây giờ.

“Này...” Tô Diễn liếc một cái về phía xe lăn ngoài cửa, lại liếc nhìn nam nhân ngồi bên cạnh Vi Sinh Lan, nhất thời không biết nói như thế nào.

Người bị tàn tật dễ dàng khiến người chán ghét, nhưng nhìn nam nhân trước mắt này, Tô Diễn vẫn là thừa nhận ánh mắt của Vi Sinh Lan.

“Đây là Tô Diễn, bạn tốt chí giao của ta.” Lời nói ôn hòa nhỏ nhẹ như vậy, Tô Diễn lẩm bẩm trong lòng. Làm bạn nhiều năm như vậy cũng không thấy Vi Sinh Lan dùng loại giọng như vậy nói chuyện với nàng.

Sau đó nàng nhìn lúc nam nhân nhìn Vi Sinh Lan, ánh mắt nhu hòa, nơi khóe miệng còn hơi hiện lên độ cong. Vừa định cảm thán thật là mỹ nhân có một không hai, chỉ thấy mỹ nhân quay đầu nhìn nàng nhẹ gật đầu, biểu tình vô cùng lãnh đạm hờ hợt.

Trong nháy mắt Tô Diễn cảm thấy nàng bị đồng thời tổn thương.

“Như người thấy, Kỳ Yến đi đứng không tiện.” Nhìn bộ dáng như bị đả kích này của Tô Diễm, Vi Sinh Lan khó hiểu quơ quơ tay trước mặt nàng.

Kỳ? Vừa nghe cái họ này, Tô Diễm lập tức phản ứng. Sáng nay nàng đứng ở Trọng Hoa điện thật ra đã suy nghĩ xem Vi Sinh Lan cưới công tử nhà nào, phủ Tả tướng đã nằm trong hàng ngũ loại bỏ của nàng.

“Dùng bữa đi.” Chưa kịp suy nghĩ thêm gì, Tô Diễm chỉ thấy động tác Vi Sinh Lan hết sức tự nhiên gấp một miếng thịt cá, thậm chí còn tỉ mỉ nhặt hết xương bên trong ra đưa cho Kỳ Yến. Mà Kỳ Yến sau khi hơi run một chút, cũng gấp lại cho nàng một miếng sườn chua ngọt.

“...” Bữa cơm này thật sự khó có thể ăn, thật sự.

Tô Diễm cảm thấy thật vất vả mới chịu đựng qua bữa cơm này, lại cũng còn công việc xử lí, nàng cũng không tiện đợi thêm.

“Người từng nói với ta ‘Nếu cưới một nam tử thì từ đó sẽ một lòng một ý với hần’, ta cho là người sẽ cưới người làm chính quân... Kết quả hôm nay lại khổ sở chờ một phen.” Trong lời nói của Tô Diễm mang theo mấy phần dò xét, lúc này nàng đã được Vi Sinh Lan tiễn đến tận trước cửa vương phủ.

“Bây giờ còn chưa phải lúc, qua một thời gian ngắn là được.” Vi Sinh Lan không tình giấu giếm gì với Tô Diễm.

Mặt Tô Diễm lộ vẻ trêu ghẹo, tùy ý khoát tay một cái tỏ vẻ tạm biệt.

Trong lúc Vi Sinh Lan đưa tiễn Tô Diễm, Ngụ Thư Ngôn liền đẩy công tử nhà hần trở về chính viện.

“Chủ tử, túi thơm này là muốn tặng cho Vương gia sao?” Hần nhìn trong tay Kỳ Yến cầm một túi thơm xinh xắn tinh xảo, mùi thơm còn rất nồng, đoán là mới làm không lâu.

Thấy Kỳ Yến không nói, hần liền lại bổ sung thêm một câu: “Mặc dù không phải vật quý trọng, nhưng phần tấm lòng này của chủ tử Vương gia nhất định có thể cảm nhận được.” Chẳng qua, túi thơm này công tử nhà hần làm lúc nào... Sao hần không biết.

Tầm lòng.

Kỳ Yến tựa người vào lưng xe lăn, khép hai mắt lại.

“Một mối sao?” Cho đến lúc Vi Sinh đi từ cửa chính vương phủ trở về, Kỳ Yến vẫn duy trì tư thế này không đổi.

Nhiệt độ cơ thể bình thường, Vi Sinh Lan dùng tay sờ trán Kỳ Yến.

Kỳ Yến cầm tay Vi Sinh Lan đặt lên gò má phải của y, cọ nhẹ một cái, lại nhỏ giọng kêu một tiếng “Thê chủ”.

Vi Sinh Lan bật cười, sao giống con mèo trắng nhỏ mà hồi bé nàng nuôi như vậy, cũng sẽ biết... nũng nịu?

“Chủ tử, thợ tu tạo lò sưởi trong tường ở Noãn các đột nhiên nhiễm bệnh bất tỉnh, công việc này đành tạm thời gác lại.” Vân Sanh bày tỏ nếu như có thể, hần cũng không muốn quấy rầy vương gia và trác quân ở chung.

Hết lần này đến lần khác là lò sưởi trong tường... Noãn các chỉ có lò sưởi trong tường mới cần làm, ngoài ra những vật khác đã xây dựng xong từ lâu, để cho người sắp xếp lại chẳng qua để tăng thêm độ thoải mái cho nơi này thôi.

Ngón trỏ của Vi Sinh Lan đâm đâm gò má của Kỳ Yến, người sau hiện lên ánh mắt khó hiểu.

“Xem ra tối nay chàng phải ngủ ở nơi này rồi.” Lò sưởi trong tường không tu tạo tốt, người này nếu ở bên kia, buổi tối sợ là sẽ lạnh đến không ngủ được mất.

“Vâng.” Trong mắt che giấu con người hiện lên một kì dị, sau khi lên tiếng đáp lại Kỳ Yến liền bắt đầu đùa nghịch ngón tay của Vi Sinh Lan.

Như vậy vấn đề tiếp theo, buổi tối hai người này sẽ làm gì trên một cái giường.

Vi Sinh Lan vừa mới nằm xuống, thì người ngủ bên trong liền có phát hiện nhích lại gần phía nàng, nhưng vẫn giữ nguyên một chút khoảng cách.

Người này hình như không dám đến quá gần nàng, nhưng Vi Sinh lan cũng phát hiện Kỳ Yển để lại khoảng cách giữa hai người càng ngày càng nhỏ. Dù sao những chuyện trước kia nàng làm không khác gì mấy so với mấy nữ tử bạc tình hẹp hòi kia, nàng sẽ không yêu cầu Kỳ Yển trong một tối ngắn ngủi sẽ hoàn toàn mở rộng lòng với nàng.

Ngay tại lúc Vi Sinh Lan chuẩn bị chủ động muốn ôm người vào trong lòng, Kỳ Yển động.

“Lạnh.” Dứt lời, hai người liền gần sát không còn một khe hở.

Dưới góc độ này, Vi Sinh Lan không nhìn thấy Kỳ Yển biểu cảm của Kỳ Yển. Nàng đưa tay lên vén tóc che ở bên tai của Kỳ Yển, đúng như dự đoán thấy được vành tai hiện lên ửng đỏ.

Có chừng mực, thấy tốt hẵng đến gần... Tại sao?

Mưu cầu, cướp đoạt, không từ chối, đây mới là thứ Cảnh để dạy cho Kỳ Yển.

“Đừng động.” Người này tựa vào trong ngực nàng nhưng cũng không yên phận, thỉnh thoảng di chuyển thân thể giống như để điều chỉnh vị trí.

Kỳ Yển nghe vậy ngẩng đầu, bỗng nhiên sát lại gần mặt nàng, nhanh đến gần như chạm vào chóp mũi.

“Làm sao?” Vi Sinh Lan cười nhẹ, sự dung túng trong con mắt kia khiến Kỳ Yển có loại cảm giác như hoa mắt.

Vi Sinh Lan nhận ra nơi khoe miệng truyền đến một cái cảm giác ấm mềm trong chóp mắt, vừa chạm liền rời đi. Thấy Kỳ Yển gần như dè dặt nhìn nàng, sau khi chắc chắn nàng cũng không ghét liền lại sát lại gần hôn nhẹ một cái.

Đây thật là...

Vi Sinh Lan xoay người đè người này dưới người, khác với sự va chạm chỉ dừng ở bên ngoài của Kỳ Yển, mà là cạy hàm răng dùng lưỡi thăm dò vào nơi mềm mại bên trong, không buông tha thăm dò bất cứ nơi nào.

Mặt Kỳ Yển hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt, lúc này nào còn có một chút dấu vết tái nhợt do bệnh tật, khuôn mặt trong trắng nhưng lạnh lùng đã mềm mại như một hồ nước xuân, thỉnh thoảng còn tràn ra một tiếng ghen ngào nhỏ nhỏ.

Nhưng ở lúc Kỳ Yển cho là sẽ tiến thêm một bước, Vi Sinh Lan cũng không làm thêm cử động nữa. Chỉ sờ một chút mái tóc dài mềm mại của y, ôm y vào lòng lần nữa: “Mùng bảy tháng sau là Lạc Hoa tiết, đến lúc đó theo ta đi thể nghiệm thịnh hội trong thành một phen nhé!”

“Chỉ thế chủ và ta sao?” Còn Dung Cảnh thì sao?

Kỳ Yển cố kìm nén kích thích muốn hỏi câu này, câu sau dù thế nào cũng khó nói ra miệng. Mọi người đều biết Lạc Hoa tiết là ngày biểu đạt tình cảm của mình với người mình yêu thích...

Vi Sinh Lan mỉm cười hỏi ngược lại: “Nếu không còn có thể là ai đây?”

“Chỉ thế chủ và ta.” Đối một loại giọng nói, Kỳ Yển trả lời không chút do dự

6. Chương 6: Gợn Sóng

Editor: Sakura Trang

Liên tiếp mấy ngày, trong Trọng Hoa điện đều xuất hiện bóng dáng của Vi Sinh Lan, một bộ phận người tâm tư nhay bén mơ hồ nhận ra được thế cục biến hóa trong triều.

Các phe đi trước mờ mịt thử thăm dò không ít người, nhưng tất cả đều thất bại mà về. Nhìn thì ở trung tâm như vậy, nhưng thực tế không lọt một chút tác phong làm việc nào. Khiến những người muốn bắt bẻ trên triều đình không tìm ra chỗ sai, cũng khiến những người mới chưa đứng ở đội nào cất giấu một phần tâm tư.

“Chuyện ở Lâm Ung liền làm phiền sư tôn.” Mật chiết vừa xem xong bị vút vào trong chậu thiêu hủy, Vi Sinh Lan đưa tờ giấy lớn mà lúc trước nàng chỉ tùy ý để dưới cái chặn giấy cho Dung Cảnh.

Dung Cảnh nhìn nội dung trên giấy mà trầm ngâm hồi lâu.

Lâm Ung, đất nước mấy trăm năm trước từng cực kỳ cường thịnh, đáng tiếc chỉ qua ba đời liền bị hủy diệt... Thế cục thống nhất diễn biến thành các nước hỗn chiến.

Hiện giờ trong Dư quốc cũng có nơi gọi là Lâm Ung, vị trí thực tế chính là đô thành Lâm Ung lúc đầu.

“Làm thế nào mà con biết được nơi đây có mật khố?” Thậm chí ngay cả đường đi bên trong cũng có thể vẽ ra.

Mật Vi Sinh Lan không dối sắc nói dối: “Sư tôn chớ coi thường năng lực thu thập tình báo của Khởi lâu.” Sự thật đương nhiên là nàng từng đi qua, lại còn ở trong mật khố nghiên cứu một phen, duy chỉ có không động đến bất kỳ tài vật gì bên trong.

Bởi vì không cần. Thứ gì không cần đối với Vi Sinh Lan là dư thừa, nàng sẽ không vì thêm mà tốn nhiều công sức.

Mà đời này không giống vậy.

“Có tín vật này, người của Khởi lâu sư tôn có thể tùy tiện điều động.” Cửa vào mật khố được che giấu ở vách đá đoạn nhai. Chỉ riêng điểm này đã chặn được hơn nửa số người. Chứ không nói chỉ là bên trong cơ quan trùng trùng, người không hiểu biết về kỳ môn độn thuật cho dù đi vào cũng là cữu tử nhất sinh.

Nhưng cái này không làm khó được nàng, huống chi Dung Cảnh.

Tính toán sơ lược giá trị tài vật tích trong mật khố, dùng để võ trang cho năm chục nghìn tinh nhuệ đại khái không thành vấn đề.

Nên biết biên chế quân đội Dư quốc số người có thể đạt đến triệu, nhưng thực tế có thể vận dụng trên chiến trường có bảy trăm ngàn đã là không tệ rồi, bàn về quân đội tinh nhuệ còn muốn từ con số này giảm dần về sau.

Dung Cảnh chỉ gật đầu một cái: “Chuyện này giao cho ta.” Chợt hần hiện lên một nụ cười khá có thâm ý, hỏi: “Nói đến giờ này, con có phải nên đi hay không?” Hôm nay nhưng là Lạc Hoa tiết đó.

“Cái gì? Khụ... Sư tôn.” Vi Sinh Lan có loại xúc động muốn đỡ trán thở dài, từ sau khi Dung Cảnh biết đến sự tồn tại của Kỳ Yến, thật là không buông tha bất kỳ cơ hội nào trêu chọc nàng.

Chẳng qua tính toán thời gian, đúng là nên đi, muộn chút nữa đường trên thành Đông sẽ không biết tắc nghẽn thành cái dạng gì nữa.

Vừa đến Noãn các, Vi Sinh Lan ngăn cản động tác muốn xoay người thông báo của Ngu Thư Ngôn, cất bước nhẹ nhàng từ từ bước vào trong.

“Ừm... Lục thao.” Kỳ Yến đang ngồi trên xe lăn im lặng xem sách, Vi Sinh Lan đi đến cúi người nhìn một cái nội dung trong sách.

Kỳ Yến hơi nghiêng đầu, đập vào mắt chính là nụ cười ôn nhã quen thuộc. Còn chưa kịp phản ứng, y liền bị Vi Sinh Lan ôm từ xe lăn lên.

“Ta mới để cho người làm một cái xe lăn.” Lúc này đã được Vân Sanh đẩy đến trước ngoài cửa.

Kỳ Yến cũng từng sinh ra oán giận với việc mình không thể đi được, nhưng qua nhiều năm, y cũng đã sớm thành thói quen. Bây giờ người này vững vàng ôm y trong ngực, tay ôm lấy y không có chút nào rời lỏng...

Người có bệnh ở chân... Hình như cũng không hoàn toàn là chuyện xấu. Đột nhiên trong lòng Kỳ Yến hiện lên suy nghĩ này.

Xe lăn gỗ dừng ở ngoài cửa được tạo ra từ gỗ tử đàn, được chế tạo một cách hoàn hảo chi tiết, có thể nói không chỗ nào bắt bẻ. Chỗ ngồi và lưng ghế cũng được phủ bằng da mềm, chỉ nói về độ thoải mái không biết hơn chiếc xe bên trong kia gấp mấy lần.

Nhẹ nhàng đặt người trên xe, Vi Sinh Lan dùng tư thế cúi người hỏi: “Như thế nào? Nếu không vừa ý, ta lại phải người đi tìm thợ mộc có thể làm cho chàng một chiếc xe vừa ý.” Chiêu vương phủ nói thế nào cũng không thiếu chút tiền này, lại nói, nữ tử không nên keo kiệt và phải cưng chiều phu lang của mình mới được.

“Rất tốt, ta...” Câu nói kế tiếp liền ngập ngừng khiến cho người nghe không rõ, Kỳ Yến vô thức nắm chặt tay đặt trên đầu gối của mình.

Vi Sinh Lan càng kể gần chút, lấy nỗ lực của nàng nói không nghe rõ là không thể nào, nhưng chính là không nhận được nghĩ muốn trêu chọc người bên dưới này: “Chàng cái gì?”

Xem tình cảnh này, Vân Sanh rất tự giác xoay người đi, dĩ nhiên hẳn không quên kéo Ngu Thư Ngôn đi theo cùng.

“Rất thích...” Tiếng nói trở nên càng yếu ớt, Kỳ Yến vì né tránh tầm mắt của người trước mặt mà hơi cúi đầu xuống.

Vốn nên dừng lại, nhưng Vi Sinh Lan nghĩ đến ngày lễ hôm nay, trong lòng không khỏi chuyển động.

Vì vậy Kỳ Yến cảm giác cảm của y bị người nhẹ nhàng nắm lấy, một giây kế tiếp, y liền bị vội vàng đối mặt với tầm mắt của Vi Sinh Lan.

“Thích gì?” Mắt Vi Sinh Lan hơi cong, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên cảm thon gầy của Kỳ Yến, chắc người này cũng biết điều chân chính mà nàng muốn hỏi là gì.

Đôi mắt trầm tĩnh thanh minh trước mặt này chỉ in duy nhất hình bóng của y, vì thế Kỳ Yến gần như ngơ ngác thất thần.

Chống lại đôi mắt mờ mịt mê hoặc của Kỳ Yến, Vi Sinh Lan không khỏi mỉm cười, nhưng không định bỏ qua cho y.

“Thích gì?” Nàng tiếp tục truy hỏi.

Còn ngơ ngác chứ, cái dáng vẻ bị bắt nạt này cũng có chút... đáng yêu. Vì mình sinh ra ý nghĩ này mà quần quít chốc lát, Vi Sinh Lan kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời.

“... Nàng.” Dứt lời mới phát hiện mình nói cái gì, trong con mắt khôi phục thanh minh thoáng qua vẻ bối rối, vội vàng cầm bàn tay nắm cảm của y.

Y đang run rẩy, Vi Sinh Lan nhận thấy.

“Thích... Nàng.” Kỳ Yến giống như buông tha chống cự vậy nói ra những lời này, giống như đem lòng của y bộc lộ ở trước mặt Vi Sinh Lan không giữ lại chút nào, mà cũng sẽ không quan tâm sẽ chịu loại đối xử như thế nào.

Dụ dỗ bức bách phu lang nhà mình như vậy có phải không tốt lắm không... Nhưng Vi Sinh Lan lại không thể chối rằng giờ phút này tâm tình của nàng rất vui. Đặt một nụ hôn lên đầu ngón tay hơi lạnh của người này: “Ngày mai ta sẽ xin mẫu hoàng chỉ hôn.”

Nói xong cũng không giải thích, chỉ ngồi dậy đi đến đằng sau xe lăn.

7. Chương 7: Lạc Hoa

Editor: Sakura Trang

Hoàng thành phồn hoa, trong đó thành Đông là phồn thịnh nhất. Lúc này đầu đường đầu hẻm treo đầy các loại hoa đăng, biển người rộn ràng, thực là náo nhiệt.

Vừa qua một ngã rẽ, liền thấy mấy vòng người vây quanh trước một cửa hàng.

“Chủ quán, ta dùng giá tiền gấp mười lần, bán hoa đăng này cho ta đi. Nữ tử vận cẩm y hoa phục trực tiếp để túi tiền lên bàn. Cậu đồ đèn nàng không trả lời được, chẳng qua cũng qua hơn một giờ rồi, dù sao cũng không có người có thể trả lời được mà phải không?”

“Người đây là làm trái quy củ.” Không đợi chủ tiệm nói chuyện, người xung trước hết đã không kiềm chế được hợp nhau tấn công. Giá thể này... chủ tiệm nhìn túi tiền theo kim tuyến tuy là động tâm, cũng chỉ có thể lắc đầu từ chối.

Địch nhiều ta ít, nữ tử không bao lâu liền bị tiếng phản đối làm cho ngập chìm.

Từ xa Vi Sinh Lan ngắm ngọn đèn hoa đăng trên tay chủ tiệm, đúng là có nhiều sự khác biệt với các hoa đăng khác, dáng vẻ xinh xắn lả lướt nhìn thật khiến cho người khác vui vẻ.

“Nếu ta đi giành được ngọn hoa đăng kia, không biết có thể giành được một tiếng cười của giai nhân không?” Vi Sinh Lan cúi đầu nhẹ giọng hỏi người ngồi trên xe lăn, trong mắt tràn đầy nụ cười dịu dàng.

Kỳ Yến có chút mất tự nhiên nghiêng đầu sang bên, vành tai được tóc che giấu trở nên ửng đỏ.

Không bao lâu, đợi được Vi Sinh Lan đi từ trong cửa hàng ra, trên tay Kỳ Yến cũng theo đó nhiều hơn một vật. Một ít nam tử trẻ tuổi thầm đưa đến ánh mắt mơ ước khiến ánh sáng trong mắt Kỳ Yến tối dần. Bọn họ không chỉ nhìn hoa đăng y cẩm trên tay, càng là nhìn người ở trước mắt y nhiều hơn!

“Người nói đây là tiểu thư nhà nào?” Thiếu niên khuôn mặt thanh tú dùng cùi chỏ dựa vào đồng bạn bên cạnh, ánh mắt trên người Vi Sinh Lan cũng không rời khỏi.

Đồng bạn thở dài, trả lời rất thẳng thắn: “Cho dù là tiểu thư nhà nào thì người cũng không có hy vọng đâu!” Dù ai có phần tâm tư này, khi nhìn đến nam nhân yên tĩnh như tranh vẽ kia thì cũng nên dừng lại.

Nhưng cái lý luận này hiển nhiên không thích hợp dùng cho tất cả mọi người... Ví dụ như Diệp Khởi Duẫn.

Suy nghĩ hôm nay là Lạc Hoa tiết, những người tham gia thịnh hội trong thành mười phần sẽ đi qua đây, Diệp Khởi Duẫn liền ôm ý nghĩ may mắn mà chờ ở chỗ này.

Quả thật trời không phụ người có lòng.

Thấy bóng dáng quen thuộc mà mình mong đợi ngày đêm, lúc này Diệp Khởi Duẫn liền bước nhanh về phía trước.

“Lan tỷ tỷ.” Diệp Khởi Duẫn muốn đưa tay kéo vạt áo của Vi Sinh Lan, nhưng bởi vì ánh mắt của nam nhân bên người nàng đã trở nên lạnh lẽo băng hàn mà lùi bước, thậm chí còn không tự chủ lui về sau một chút.

Lúc này hai mắt của Kỳ Yến đen chìm không ánh sáng, nếu như không phải Vi Sinh Lan vẫn còn ở nơi này...

Diệp Khởi Duẫn không biết nam nhân này là ai, nhưng bản năng xu lợi tránh hại của con người để cho hắn đến gần nơi có cảm giác an toàn.

“Khởi Duẫn.” Hai người dựa vào quá gần thật là không ổn. Vi Sinh Lan ngược lại rất tự giác kéo ra khoảng cách. Nàng chỉ coi Diệp Khởi Duẫn như đệ đệ, nhưng nàng cũng biết người này ôm nhiều tâm tư với nàng.

Cho nên chuyện quan trọng là nên làm rõ ràng, để tránh hiểu lầm.

Động tác này khiến mặt Kỳ Yến tốt hơn một chút, lại che miệng ho nhẹ mấy cái, không ngoài dự đoán khiến Vi Sinh Lan chuyển rời sự chú ý lên người y.

Vì vậy tiếp theo Diệp Khởi Duẫn liền trở mặt đứng nhìn người mà mình thầm mến ân cần hỏi han nam tử khác, phần ôn nhu ân cần trong mắt là điều hắn chưa từng nhìn thấy...

Quan tâm người người yếu đuối bệnh tật là điều dễ hiểu, Diệp Khởi Duẫn tự mình an ủi mình một phen. Hơn nữa lại là mỹ nhân dung mạo xinh đẹp, hơn mấy phần thương tiếc cũng là bình thường.

“Lan tỷ tỷ, y là ai vậy?” Giọng nói thiếu niên trong suốt, trong con người cũng lộ ra giống như sự tò mò đơn thuần.

Vi Sinh Lan xoắn xuýt, chính quân? Trắc quân? Nàng càng muốn trả lời là cái trước, nhưng bây giờ còn chưa phải là...

“Kỳ Yến, trắc quân của ta.” Thịnh chỉ thật là không thể đợi thêm được nữa rồi.

“Không thể nào!” Lời nói phủ định không nghĩ liền bật thốt lên. Hai năm, hắn sao có thể không biết người này có cưới phu hay không. Cũng bởi vì bên người người này luôn không có ai, nên cho dù hắn bị ngoài sáng trong tối từ chối bao nhiêu lần, cũng chưa từng nghĩ qua muốn buông tha.

Kỳ Yến nghe vậy hơi hí mắt, âm thầm cười một cái: “Thê chủ.” Hắn có ác ý vô cùng mãnh liệt với thiếu niên này, thậm chí hắn cũng không thêm che giấu điều này.

Cái túi thơm lúc trước bị Vi Sinh Lan tùy ý đặt ở trên bàn, đã sớm không biết chìm nổi ở sông nào rồi... Mà trên người thiếu niên này lại đeo một cái giống như đúc.

Chuyện Kỳ Yến là trắc quân của Vi Sinh Lan ngoại trừ Cảnh đế và mấy người phủ Tả tướng liền không có người biết, thậm chí trước khi mang Kỳ Yến ra khỏi Liễu uyển, người trong Chiêu vương phủ biết trong phủ còn có một trắc quân cũng không nhiều.

Danh phận với một người nam nhân quan trọng biết bao nhiêu, nàng ăn người xong còn tệ bạc như vậy...

“Thê chủ, ta muốn đi thả hà đẳng.” Kỳ Yến thấp giọng nói, lại không biến sắc kéo người lại gần chút. Làm sao y có thể không nhìn ra trước mắt Vi Sinh Lan đối với y áy náy nhiều hơn là yêu thích, trên thực tế y cũng không thiếu tính toán lợi dụng điều... này.

Vì vậy khi mưu tính muốn lòng người này, luôn không thể tránh khỏi muốn nhiều lần khoan, do dự khó khăn quyết định, nhưng dù cảm thấy khó khăn hơn nữa y cũng quyết không từ bỏ.

Hốc mắt Diệp Khởi Duẫn ửng đỏ, hắn phí hết hai năm tâm tư với Vi Sinh Lan, bây giờ đột nhiên xuất hiện nam nhân không biết tên tự xưng là trắc quân của nàng.

“Đệ, đệ cũng muốn đi, Lan tỷ tỷ có thể mang theo đệ không?” Cố bỏ qua cảm giác đau nhói trong lòng, Diệp Khởi Duẫn cố hiện lên một nụ cười như bình thường. Nữ tử nhất thê nhiều phu là chuyện thường, hắn không nên để ý. Ngược lại điều này nói rõ hắn còn có cơ hội không phải sao?

Không đồng ý hình như có chút vô tình... Vi Sinh Lan nhìn về phía Kỳ Yến, không tiếng động hỏi.

Kỳ Yến giống như vô tình nghịch hoa đăng trên tay, tiếp đó cúi đầu xuống nhàn nhạt nói: “Lúc trước không phải nói, chỉ có thê chủ và ta sao.”

Ý muốn từ chối rõ ràng.

“Xin lỗi.” Vi Sinh Lan liền áy náy lắc đầu với Diệp Khởi Duẫn một cái, đối phương vĩnh viễn là chẳng muốn khóc cũng không thể làm cho nàng thay đổi quyết định.

“Thê chủ chúng ta nhanh đi thôi, thượng du bờ sông sợ sẽ đầy người mất.” Kỳ Yến mở miệng thúc giục.

Hiếm thấy Kỳ Yến sẽ chủ động mở miệng yêu cầu nàng, cúi đầu không chịu nhìn người, chỉ một mình ngồi nghịch ngọn hoa đăng kia khiến Vi Sinh Lan cảm thấy rất là thú vị.

Người này... Chẳng lẽ lại đang ăn giấm việc này.

Đêm đến, khắp nơi thành Đông đèn đuốc sáng choang, sáng đến nỗi che lấp cả ánh trăng chiếu xuống. Xe lẫn đẩy chậm chậm về phía trước, gần như không để cho người trên ghế có cảm giác lắc lư gì.

“Ngô, quả thật là đầy ắp cả người.” Vi Sinh Lan dứt lời liền đẩy Kỳ Yến đến một cửa hàng ít người. Chủ quán ngược lại cũng rất ân cần, nhanh chóng mang lên giấy bút.

Thả hà đăng cũng là một trong những tập tục của Lạc Hoa tiết, qua nhiều năm không thay đổi. Viết nguyện vọng vào tờ giấy, nhét vào ô nhỏ trong hà đăng, cuối cùng thả sáng thả xuống bờ sông liền coi như hoàn thành phần cầu nguyện này.

Chẳng qua bước cuối cùng này nói thật có chút khó với Kỳ Yên... Kỳ Yên thấy Vi Sinh Lan ôn hòa khiêm tốn nói gì đó với mấy người trên bờ, một trong số những người đó quay đầu nhìn y một cái, liền gật đầu với Vi Sinh Lan.

“Bước cuối cùng này không bằng giao cho ta? Chàng ở một bên nhìn là được.” Mấy vị nữ tử vừa rồi chẳng qua là ở chỗ này thưởng thức cảnh hà đăng trôi, Vi Sinh Lan chỉ đơn giản nói rõ tình huống, các nàng liền vui vẻ đồng ý nhường chỗ.

Yên lặng hồi lâu, Kỳ Yên mới hơi có chút khó khăn nói: “Ta muốn tự mình hoàn thành, thê chủ có thể, có thể hay không... Giữ lấy eo ta...”

Mỹ nhân như ngọc, lúc này khuôn mặt hơi đỏ trong mắt lại lộ ra ánh nước long lanh, thực là cảnh đẹp ý vui. Chẳng qua nhan sắc xinh đẹp như vậy trừ Vi Sinh là liền không có người khác được thưởng thức.

“Như vậy?” Vi Sinh Lan nhìn như nhẹ nhàng mà khoác tay lên ngang eo Kỳ Yên.

“... Ừm.” Biết người này tuyệt đối sẽ không để y rơi xuống sông, Kỳ Yên yên tâm nghiêng người xuống.

Yên lặng nhìn chằm chằm vào ngọn hà đăng mình thả đang dần trôi xa kia, Kỳ Yên không nhận được ngắt đầu nhìn Vi Sinh Lan một cái.

Y muốn độc chiếm người này.

Không phải là muốn, mà bắt buộc.

Cho dù là ngọn lửa yếu ớt, một khi kéo dài, cũng sẽ lan tràn thành ngọn lửa không thể dập tắt.

8. Chương 8: Chỉ Hôn

Editor: Sakura Trang

Lại nói Tả tướng bài triều hồi phủ, chân trước vừa bước vào phủ Tả tướng, chân sau liền nghênh đón quan cận thị của Cảnh đế. Nhìn thánh chỉ sáng loáng trên tay người này, Tả tướng bày tỏ vạn phần khó hiểu.

Liều cận thị này coi như một trong số ít những cận thần bên cạnh đế vương, làm thân tín của đế vương. Tuy không phải người quyền cao chức trọng gì, trong ngày thường ai cũng phải đáp lễ ba phần.

Còn người ta, tương đối dứt khoát, ngay cả công phu hàn huyên khách sáo với nhau cũng tiết kiệm. Trực tiếp mở thánh chỉ ra tuyên đọc, hoàn toàn không để Tả tướng có cơ hội hỏi thăm.

Người trong phủ thấy vậy đã đông nghịt một mảnh quỳ xuống, Tả tướng cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên đợi Tả tướng nghe xong lời mở đầu giống như liên miên không dứt, cuối cùng cũng nghe được nội dung chính lại làm cho nàng nghi ngờ mình có nghe nhầm hay không.

“Nhi tử thứ tư Kỳ Yên của tả tướng nghe nổi danh tướng mạo xuất chúng, tài đức nhiều mặt, trầm ở trong cung biết được vui mừng...” vừa nghe đến chỗ này, nàng liền biết đây là thánh chỉ chỉ hôn.

Nhưng cõi đời này làm gì có chuyện người đã gả lại tái giá lần nữa. Lại nói, thánh chỉ này cũng không nên đọc trước mặt nàng chứ.

Nhưng cho dù Tả tướng quắc quật như thế nào, cận thị quan chỉ để ý đọc tiếp: “Chỉ hôn với tam hoàng nữ Vi Sinh Lan, đến ngày lành thành hôn. Khâm thủ.” Tuyên đọc xong kính cẩn hơi gật đầu với Tả tướng: “Xin phiền Tả tướng đại nhân đợi lệnh lang trở về sau đó chuyển giao thánh chỉ cho y.”

Ý nói muốn nàng thay mặt tiếp thánh chỉ? Ở Dư quốc chưa bao giờ có tiền lệ như vậy.

“... Vi thần linh chỉ.” Tâm tư để vương kỳ lạ khó đoán, Tả tướng cũng không dám tự ý đo lường. Thánh chỉ này đã ban ra còn chỉ rõ muốn nàng tiếp thay, dù sao nàng là không thể kháng chỉ không tuân rồi. Chỉ có thể tạm thời đè ép đầy bụng nghi ngờ xuống, tiếp thánh chỉ lại nói.

Sau khi đợi Tả tướng lĩnh chỉ đứng dậy, Liễu cận thị mới mỉm cười nói: “Chiêu vương để hạ quan truyền đạt, ít hôm nữa nàng sẽ mang theo sính lễ đến cửa. Mọi chuyện đã xong, hạ quan cáo từ.”

“Trình Lễ, tiễn khách thay bản tướng.” Lúc đầu chuyện thọ yến vốn dĩ là chuyện hoang đường, Tả tướng không nghĩ rằng sẽ có chuyện càng hoang đường ở đằng sau.

Nếu không phải hôm nay bất thành linh có thánh chỉ, Tả tướng thật sẽ không nhớ đến nhi tử thứ tư của nàng. Nàng vốn cũng không thích Kỳ Yến, huống chi từ lúc Kỳ Yến gả vào phủ Chiêu vương, hai bên liên không liên hệ.

Chuyện này vừa xong, lại có chuyện khác diễn ra.

“Chủ tử... Ta, ta nghe hạ nhân ở chính viện nói, vương gia muốn thành thân với chính quân.” Phản ứng đầu tiên của Ngu Thư Ngôn là chạy về Noãn các tìm công tử nhà hắc, lúc này bởi vì chạy quá gấp mà có chút thở gấp.

Vi Sinh Lan cũng không che giấu lần thú gả này, phân công việc đều lấy các tiêu chuẩn cao nhất, hạ nhân trong phủ biết tin tức cũng không có gì lạ.

“Rách rồi.” Giấy trên hoa đăng bị Kỳ Yến rách ra một vết rách.

Ngu Thư Ngôn chỉ kịp nhìn công tử nhà hắc nghiêng đầu. Dưới độ này, tóc dài đen nhánh ngăn cản tầm mắt của hắn, để hắn không thể nhìn rõ biểu cảm của Kỳ Yến.

Rồi sau đó, hắc liên mơ hồ mất sức nằm dưới đất, không còn ý thức.

“Ảnh Thất.” Vừa dứt lời trong nháy mắt, trong phòng có nhiều hơn một bóng người màu đen.

Mặt Kỳ Yến không thay đổi nhìn nữ tử mặc y phục đen quỳ ở một bên, giọng không có một chút pháp phùng: “Đi thăm dò. Cho dù là ai, sau khi tìm được không bàn luận giết tại chỗ.” Đôi mắt u ám không rõ, như ẩn núp một bóng đen to lớn, làm người ta e ngại.

Tất nhiên cảnh tượng như vậy Vi Sinh Lan cũng không biết, lúc này nàng đang bàn chuyện thú gả với Tô Diễn.

“Từ Chiêu người đây không khỏi quá mức cứng chiều phu lang.” Tô Diễn bị từng trang từng trang danh sách sính lễ dài làm cho ngớ ngẩn. Bỏ qua một bên vàng bạc ngọc thạch không nói, một ít kỳ trân dị bảo mà nàng chỉ nghe qua kỳ danh mà chưa bao giờ được nhìn thấy cũng được liệt kê không ít bên trên. Có có ba gian cửa hàng ở khu vực hoàng thành phần vinh này, nói là tắc đất tắc vàng cũng không quá đáng chút nào, chứ đừng nói chi đến lợi nhuận mà mỗi cửa hàng mang lại.

... Ai đến nói cho nàng, bằng hữu tốt của nàng rốt cuộc lúc nào có nhiều tài sản riêng như vậy, bây giờ còn vung bút lớn làm sính lễ cho người ta mà không chút đau lòng.

Cho dù là lúc trước Phụ quốc tướng quân cầu cưới Đế khanh cũng không dùng đến quy cách này, Tô Diễn có thể nói nàng thật sự rất hâm mộ Kỳ Yến được không?

Vi Sinh Lan chỉ đưa ngón trỏ thon dài gõ nhẹ trên bàn, từ chối cho ý kiến.

“Chẳng qua người quan tâm đến sính lễ cũng được, sao ngay cả đồ cưới của Kỳ Yến cũng muốn xen vào?” Đồ cưới theo lẽ phải do bên nhà phu lang chuẩn bị mới đúng, không có quan hệ quá lớn với nhà nữ tử. Cho dù là mang đồ cưới vào nhà nữ, đồ cưới này cũng là tài sản riêng của nhà nam tử.

“Kỳ Yến ở phủ Tả tướng không được thích.” Tuy nói tả tướng sẽ không vì vậy mà khấu trừ đồ cưới, nhưng theo tiêu chuẩn quy định cũng không khiến Vi Sinh Lan hài lòng. Nàng phải trả lại người này một tiệc đại hôn trang trọng, hai chữ “trang trọng” không phải chỉ tùy tiện nói một chút là được đâu.

“Mười dặm hồng trang, quang cảnh đại gả, tất nhiên ta sẽ không để y chịu nửa điểm uất ức ở nơi này.” Còn đối với biểu cảm “người hết cứu chữa” của Tô Diễn, Vi Sinh Lan chính là bình tĩnh lựa chọn coi thường.

Nhưng bỗng dưng Tô Diễm hỏi một câu: “Chuyện này người có nói cho y biết không?”

Một trận im lặng lâu dài.

Phải, nhìn như vậy đúng là không nói rồi.

Tô Diễm lắc đầu cho Vi Sinh Lan một ánh mắt rất là bất đắc dĩ: “Ngay cả thánh chỉ đều xuống, người cảm thấy phủ Chiêu vương có bao nhiêu người không biết vương gia nhà mình muốn thành thân chính quân? Điều này truyền đến trong tai Kỳ Yên, người để cho y nghĩ như thế nào chứ... Không chừng bây giờ liền trốn ở chỗ nào đó khóc đây.”

Lời này về trước còn có lý, về sau sao nghe thấy có gì không đúng. Nhưng nghe như vậy, quả thật Vi Sinh Lan cũng có chút ngồi không yên: “... Đừng nói, giờ ta đi.”

Đúng như dự đoán Tô Diễm lại treo lên nụ cười vui sướng. Tô Diễm và Dung Cảnh, hai người đều đang nhạo báng nàng về phương diện này, thật sự là rất ăn ý.

...

...

“Ngô... Chủ tử?” Ngu Thư Ngôn che trán ngồi dậy, bây giờ còn có chút mệt mỏi choáng váng. A lúc nào hắn lại nằm trên ghế rồi.

Kỳ Yên thấy hắn tỉnh liền nhìn hắn một cái, lãnh đạm nói: “Vừa nãy không biết vì sao người đột nhiên té xỉu, thật làm ta giật cả mình.”

Ngu Thư Ngôn lúng túng gật đầu “Nga” một tiếng, không nghĩ ngờ chút nào lời nói của công tử nhà hắn. Cho cho là Kỳ Yên cho người đỡ y nằm trên ghế.

Công tử đối xử với y quá tốt, đây là tiếng lòng trong thời khắc này của Ngu Thư Ngôn. Khụ khụ đây là điển hình loại bị bán còn giúp người khác đếm tiền.

“Vương gia nàng thật sự muốn...” Đợi hoàn toàn tỉnh hồn lại, Ngu Thư Ngôn lại nghĩ đến chuyện lúc trước nghe được ở chính viện.

Mà Vi Sinh đã đi đến, nghe thấy vậy liền thuận thế hỏi một câu: “Muốn cái gì?” Nàng vốn định bố trí mọi thứ ổn thỏa xong mới nói cho Kỳ Yên, nhưng lại quên chuyện trong phủ Chiêu vương nhiều người sẽ lắm miệng.

“Thư Ngôn người lui xuống trước đi.” Đối với vẻ mặt Ngu Thư Ngôn đột nhiên trở nên kinh hoảng, Vi Sinh Lan làm như không nhìn thấy.

Ngu Thư Ngôn nghe lại không có động, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía Kỳ Yên. Đợi Kỳ Yên gật đầu, hắn mới cắn môi dưới một cái nói: “Chủ tử, ta liền canh giữ ngoài cửa.”

... Ở trong lòng Ngu Thư Ngôn, rốt cuộc nàng là hình tượng một tên ác ôn như thế nào cơ chứ. Nghĩ về chuyện này, Vi Sinh Lan hơi có chút không nói nên lời.

“Nàng muốn thành thân chính quân.” Trên tay Kỳ Yên còn cầm hoa đăng mà hôm qua Vi Sinh Lan đưa cho y ở Lạc Hoa tiết, nhưng ngọn hoa đăng này đã không thể dùng hai chữ “đòi vui” được nữa rồi.

“Ừ.” Vừa dứt lời, Vi Sinh Lan liền thấy ngọn hoa đăng đã chong chất vết thương kia lại tăng thêm một vết thương nữa.

Tại sao lại cảm thấy có chút muốn cười... Vi Sinh Lan yên lặng nghĩ.

Kỳ Yên còn tại chỗ bất động, Vi Sinh Lan liền đi đến giải cứu hoa đăng từ trong tay y. Hình dạng thê thảm của hoa đăng khiến nàng thật sự không nhịn được muốn cười, không thể làm gì khác hơn là làm bộ ho nhẹ mấy cái.

Kỳ Yên buông mắt, nghiêng đầu, nhưng vẫn an thuận mặc cho Vi Sinh Lan nắm tay y: “Là công tử nhà nào?”

“Tất nhiên là tứ công tử phủ Tả tướng.” Lúc Vi Sinh Lan trả lời không có nửa phần ngả ngón, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc.

Người vốn còn có chút nghiêng đầu lúc này liền thẳng người nhìn chăm chăm nàng, thậm chí không chịu chớp mắt.

Cúi người khẽ hôn đôi môi ôn lạnh của Kỳ Yến, Vi Sinh Lan mỉm cười chậm rãi bỏ thêm một câu.

“Gọi là Kỳ Yến.”

9. Chương 9: Đến Cửa

Editor: Sakura Trang

Bây giờ Kỳ Yến giống như chú mèo được vuốt lông, lại nghiêng người lộ ra cái bụng mềm mại với Vi Sinh Lan.

Dễ dàng dễ như vậy... khuôn mặt Vi Sinh Lan càng thêm nhu hòa: “Đội quân gia chuẩn bị xong sính lễ, chúng ta liền lên đường đến phủ Tả tướng.”

“Được.” Bây giờ Kỳ Yến đã sớm không rảnh suy tính, trên thực bây giờ trạng thái của y đối với người trước mặt là nói gì nghe vậy.

Cho dù là Tô Diễm, sau khi biết được đầu đuôi câu chuyện cũng nói với nàng một câu ‘Không hợp quy củ’, nhưng Kỳ Yến dù muốn hay không cũng luôn chấp nhận sự sắp xếp của nàng. Vi Sinh Lan đột nhiên cảm giác được sự yêu thích của nàng với người này, có lẽ không chỉ mấy phần mà thôi?

Hiệu suất làm việc của quân gia vương phủ tự nhiên là rất cao, giờ mùi liền sắp xếp xong mọi việc.

Người gác cổng phủ Tả tướng thấy mấy chục xe ngựa lục tục dừng trước cửa, chiếc xe đầu tiên nổi bật nhất dừng lại, một nữ tử cả người vận hoa phục bước xuống.

Người hầu đi theo nâng xe lăn xuống, còn việc ôm người đặt lên xe tất nhiên là việc của Vi Sinh Lan rồi.

“Xin hỏi các hạ là?” Một người gác cổng trong đó khách khí hỏi.

Hạ nhân ngay cả chủ tử trong phủ của mình cũng không nhận ra... Vi Sinh Lan biết tất nhiên là do trong phủ Tả tướng Kỳ Yến không được sủng ái.

Lúc thấy người đến lấy ra lệnh bài bạch ngọc, nhất thời thái độ của người gác cổng có chút biến hóa.

Sau khi được đón vào chính đường, Vi Sinh tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống. Tả tướng cũng không để cho nàng đợi lâu, một chốc lát liền chạy đến.

Hai bên đơn giản làm lễ, Vi Sinh Lan trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Ý định chắc hẳn Tả tướng đã biết, bốn vương cũng không nhiều lời nữa. Sính lễ này... Tả tướng đợi lát nữa cho người kiểm tra là được.”

Tả tướng cười đầy miệng đồng ý, ánh mắt lúc nhìn về phía Kỳ Yến cũng vô cùng ôn hòa từ ái. Nếu không phải biết sự thật từ trước, có lẽ Vi Sinh Lan sẽ thật sự bị điệu bộ này lừa gạt cũng chưa biết chừng.

Y theo quy củ, trước thành hôn nửa tháng hai bên không được gặp nhau.

“Hôn kỳ định tại mừng một đầu tháng. Kỳ Yến... Trong đoạn thời gian này, mong rằng Tả tướng có thể chăm sóc cẩn thận giúp bốn vương.” Vi Sinh Lan trước cho Kỳ Yến một ánh mắt trấn an, mới quay đầu lại nhẹ giọng từ từ nói với Tả tướng.

Tả tướng trả lời với giọng nói như đương nhiên: “Tất nhiên rồi, hồi lâu không gặp Yến Nhi, ta làm mẫu thân cũng vô cùng nhớ thương.”

Lời xã giao ai không biết nói, nhưng phản ứng của Kỳ Yến đối với những lời này là ngay cả chớp mắt cũng không, chỉ an tĩnh ngồi bên cạnh Vi Sinh Lan, không nói lời nào.

Thật là không cho người nửa phần mặt mũi...

Thấy Kỳ Yến như vậy, trong mắt Vi Sinh Lan không tự chủ dính ba phần ý cười.

“Khụ khụ, có những lời này của Tả tướng, ta an tâm.” Hiểu ý đối một xưng hô khác cho xong câu khách sáo này, nàng vẫn phải cho Tả tướng đủ cấp bậc lễ nghĩa.

Tả tướng gật đầu đáp lại, thật ra trong lòng có rất nhiều kinh ngạc. Cũng không nghĩ đến nhi tử thứ tư này của nàng còn có mấy phần bản lĩnh, có thể khiến cho Chiêu vương phí tâm vì y đến tận đây... Tóm lại y là họ Kỳ, tìm cơ hội nên tiến hành lợi dụng một phen.

Vi Sinh Lan đứng lên, đưa tay vuốt lên tay áo không tồn tại nếp nhăn: “Tả tướng bận chuyện, ta cũng không tiện quấy rầy. Lần sau đến sẽ là ngày rước dâu.”

Sau đó nàng ôn hòa từ chối khéo hành động muốn đích thân đưa tiễn của Tả tướng, lúc bước ra khỏi cửa chính đường lần nữa dạn dò với Ngu Thư Ngôn đang đứng ngoài cửa, “Chăm sóc công tử nhà ngươi thật tốt.”

Ngu Thư Ngôn coi như người hầu thiếp thân của Kỳ Yến tất nhiên là ở lại phủ Tả tướng với Kỳ Yến, sự trung thành của hắn với Kỳ Yến vẫn có thể để cho Vi Sinh Lan tin được.

Tầm mắt của Kỳ Yến chưa từng rời khỏi người Vi Sinh Lan một chút nào từ lúc nàng đứng lên. Cho đến khi người mình nhìn chăm chú đi qua một khúc quanh liền không thấy nữa, y mới hơi chớp chớp mắt đã có chút chua xót, thu ánh mắt về.

Hơn nửa tháng...

Đối với y mà nói quá dài đằng đẳng...

Ra khỏi phủ Tả tướng Vi Sinh Lan ngồi lên xe ngựa lần nữa, trừ xe này của nàng, những xe còn lại vẫn đi theo đường cũ về phủ Chiêu vương.

“Vật đấu giá cuối cùng...” Hoạt động đấu giá mỗi tháng một lần của Tụ Vân các được tiến hành như thường.

Vi Sinh Lan ngồi xe ngựa đến cửa sau, canh phòng hiển nhiên là nhận ra chiếc xe ngựa này, cũng không nói hay làm bất kỳ hành động ngăn cản nào.

“Chủ tử.” Diệp Khởi Y cúi đầu đứng dừng lại bên cạnh xe ngựa.

Vén rèm lên, không đợi hạ nhân đặt ghế dài dùng để đặt chân, Vi Sinh Lan đã nhẹ nhàng nhảy xuống.

Hai người ăn ý đi vào trong phòng, Vi Sinh Lan nhấp một ngụm trà do Diệp Khởi Y rót: “Tiến độ bên Lâm Ung như thế nào?”

“Trong vòng nửa tháng hẳn là sẽ làm xong.” Diệp Khởi Y biết chủ tử nhà nàng là hy vọng Dung Cảnh có thể chạy về tham gia tiệc thành hôn, trong lòng âm thầm quyết định gần nhất sẽ phái thêm nhân thủ bên mình đến.

Khởi lâu có nhiều cứ điểm nằm rải rác hoặc lớn hoặc nhỏ trong Cảnh quốc, nhưng nếu nói nơi cấm rẫy sâu nhất, không thể nghi ngờ là nơi hiện tại.

Ai lại nghĩ đến một tổ chức tình báo không ở ẩn trong bóng tối, ngược lại ngênh ngang xuất hiện ở nơi dễ thấy trước mặt mọi người chứ.

Tụ Vân các coi như là phòng đấu giá có tiếng ở hoàng thành, mỗi tháng cử hành hội đấu giá không còn chỗ ngồi. Có thể ngồi phần lớn là người không giàu thì sang, vì vật mà mình thấy hiếm lạ không tiếc ném một con số thiên kim không phải ít.

Diệp Khởi y đẩy hộp gỗ hồng trên bàn đến trước mặt Vi Sinh Lan: “Đây là sản phẩm hoàn thành.”

Trong hộp là một khối ngọc bội được mài dũa tinh xảo. Bạch bích không tỳ vết, chất ngọc nhẵn nhụi như mỡ, bề mặt giống như hiện lên ánh sáng nhàn nhạt.

Từ ngày thiết triều qua một ngày, Vi Sinh Lan để cho Diệp Khởi Y đi tìm nơi mà nữ tử tên “Thiên Cơ” đang ở trong Yên thành. Người này chuyên thiện cơ quan dị thuật, đời trước là một trong thủ hạ phụ tá của nhị hoàng nữ. Khi đó Vi Sinh Lan từng giao thủ mấy lần, tuy không rơi xuống thế yếu nhưng cũng không đòi được bao nhiêu chỗ tốt.

Nhân tài như vậy, đời này chiếm được tiên cơ, dĩ nhiên Vi Sinh Lan sẽ không bỏ qua.

Phí tâm tìm đến cửa, hứa hẹn thù lao phong phú như chỉ yêu cầu nàng điêu khắc một miếng ngọc bội... Thiên Cơ quả thật không nhìn thấu hành động lần này của người đến.

Nhìn một cái hình vẽ trên ngọc bội, đột nhiên ánh mắt Vi Sinh Lan có chút lay động.

Lúc trước Diệp Khởi Y hỏi nàng muốn điêu khắc hình vẽ nào, nàng liệt kê tên các loài thủy thú* trong lòng qua một lần, cuối cùng bật thốt lên nhưng lại là một chữ “mèo” này.

*thủy thú: là loài thú thời cổ xưa tượng trưng cho điều tốt lành, may mắn.

Sau khi nói xong Vi Sinh Lan cũng không thay đổi, dù sao ngọc bội là muốn tặng cho Kỳ Yến, điêu khắc một hình vẽ hợp với hình tượng cũng không có gì không tốt.

Dĩ nhiên, tương lai không lâu nàng sẽ biết... Kỳ Yến không phải cái loại con mèo nhỏ có thể dễ bảo gì, chẳng qua là thu hồi răng nanh và móng nhọn ở trước mặt nàng mà thôi.

Nhưng đây đều là nói sau.

10. Chương 10: Trang Chu*

*Trang Chu – Trang Chu mộng hồ điệp (): Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu

Editor: Sakura Trang

Y giống như mơ một giấc mơ dài.

Là một ác mộng khiến y rơi vào vùng bùn đen nhánh không thể tự kiềm chế...

“Người cũng cười với ta như vậy được không...” Vuốt ve tượng gỗ lê hoa, biết rõ ràng sẽ không được đáp lại, Kỳ Yến vẫn không nhịn được hỏi ra tiếng.

Tất nhiên nói là hỏi, không bằng nói là tự hỏi thì đúng hơn.

Y không dám quay đầu đối mặt với người hoàn toàn không không có sức sống nằm ở trong quan tài bằng kia, người kia giống với tượng gỗ trên tay y... Không bao giờ chịu đáp lại y.

Lãnh đạm cũng tốt, chán ghét cũng tốt. Nhưng chính là không có gì cả... Keo kiệt cả phản ứng dành cho y.

Lúc hai năm đầu không nghe thấy không hỏi, nhân tuyến nằm vùng cũng chỉ hỏi báo với y, đều là tin tức Vi Sinh Lan hình bóng không rời với một người tên Dung Cảnh.

Cảm xúc ghen tị, mặt trái, nỗi buồn... Trừ phi khoét đi tìm y, nếu không những cảm xúc này sẽ không bao giờ biến mất.

Kỳ Yến sợ một ngày y sẽ không kiềm chế được là ra chuyện để Vi Sinh Lan thương tâm, cho nên trước một ngày Vi Sinh Lan sắp đi Lương châu, y lựa chọn rời đi.

Lấy cách thức giả chết thành công lừa gạt được tất cả mọi người, bao gồm Cảnh đế.

Cảnh đế để Ảnh Thất bên y, không thiếu ý muốn giám thị. Từ lúc y dùng cổ độc biến Ảnh Thất thành một bù nhìn bị cổ độc khống chế phải trung thành với y, y biết mình đang tính toán thoát khỏi tay Cảnh đế.

Có thể là do Cảnh đế dạy y quá tốt, mới có thể để cho y dám sinh ra tâm tư phản lại như vậy.

Sau một năm ngắn ngủi, thể lực trong hoàng thành lấy thế sét đánh không kịp bưng tay lần nữa bị xáo trộn phân chia. Việc quan trọng đáng chú ý nhất là Cảnh đế băng hà, hoàng đế mới Vi Sinh Kỷ kế vị.

Tiên đế thân thể kháng kiện vì sao bất ngờ đột nhiên băng hà, vấn đề này gần như tất cả mọi người đều cảm như hén.

Căn cứ của Khởi lâu vẫn ở Tụ Vân các nơi hoàng thành như cũ, trước khi Vi Sinh Lan đi phân phó Diệp Khởi Y cứ buôn bán như bình thường, các loại công việc về tình báo cũng không cần làm tiếp.

Hoàng đế mới đang quét dọn những thể lực của hoàng nữ khác ở trong hoàng thành, Khởi lâu rõ ràng đã sớm an phận dần dần ẩn lui, nhưng một ngày vẫn bị mũi dùi nhắm thẳng vào.

Kỳ Yến chỉ cảm thấy, tóm lại đã từng là đồ vật của Vi Sinh Lan, dù Vi Sinh Lan không cần, y cũng không cho phép người khác chấm dứt phá hoại. Nhưng mà để bảo toàn Khởi lâu cũng không dễ dàng, y cũng chỉ có thể lựa chọn cách hy sinh ít nhất, cũng là phương pháp nhanh gọn nhất... Tan rã.

“Ân tình như vậy, ngày sau sẽ trả.” Trong nhìn thấy ánh sáng cừu hận trong mắt nam tử tên Diệp Khởi Duẫn này, sâu thẳm đến chân thực.

Chẳng qua đối tượng Diệp Khởi Duẫn cừu hận là hoàng đế mới Vi Sinh Kỷ. Với Kỳ Yến, hẳn chỉ có cảm kích. Tự biết nếu không phải Kỳ Yến ra tay, Khởi lâu chỉ có con đường bị diệt hoàn toàn.

Khởi lâu lâu chủ... Là tỷ tỷ của người này. Trong lòng Kỳ Yến hiểu rõ, lắc đầu một cái lãnh đạm nói: “Không cần”.

Sao sẽ nghĩ những thứ y nhìn thấy trong mắt Diệp Khởi Duẫn, ngày sau lại tràn đầy trong lòng trong mắt mình.

“Muốn giải quyết Vi Sinh Kỷ như thế nào mới có thể khiến cho nàng vui?” Về mặt Kỳ Yến ôn nhu nhìn tượng gỗ bằng lê hoa trên tay.

Chẳng qua lời nói ra lại chẳng lấy dính chút xíu nào gọi là ôn nhu: “Lột da nàng làm thành mặt nạ da người, chọn tên bù nhìn có thân hình như nàng ta đeo lên. Để cho Vi Sinh Kỷ nhìn một người giả mạo nàng ngồi lên long ý hưởng hết quyền thế, mà mỗi ngày nàng chỉ có thể ở trong địa lao u ám tiếp nhận hình phạt nghiêm khắc... Như vậy có được không?”

Tim cảm giác đau đớn giống như bị xé cắt, chỉ có nhìn Vi Sinh Kỷ bị hành hạ đến bọ dánh mặt mũi dữ tợn mới thoáng được an ủi.

Đau đi, muốn đau như y mới phải.

Y dùng năm năm, đem thể lực Vi Sinh Kỷ nắm giữ từng chút từng chút im hơi lặng tiếng xâm chiếm hầu như không còn. Nếu không phải có cái người tên Thiên Cơ quá mức khó dây dưa, việc này có thể nhanh hơn chút nữa.

Hiện tại tất cả trọng thần trong triều đều là người của y, hơn nữa hơn nữa binh quyền của Dư quốc này đều nằm trong tay y.

Sinh sát do quyết định của y, quyền lực chính là thứ tốt như vậy, cho nên mới khiến cho nhiều người dù nhìn xương trắng chồng thành tường cũng vẫn người trước ngã xuống người sau tiến lên.

Nhưng cái này lại không đối được người y mong nhớ, căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Nếu như ban đầu y không lựa chọn rời đi, nếu như y đi theo Vi Sinh Lan đi Lương châu...

“Ta hối hận.” Nói từng chữ một, nói xong Kỳ Yến giống như dùng hết tất cả sức lực tựa người vào lưng ghế ngồi. Nhưng trong tay y vẫn siết chặt tượng gỗ lê hoa kia, không chịu buông lỏng chút nào.

Không còn là bộ dánh sát phạt quyết đoán, lúc này Kỳ Yến hết sức kìm nén tiếng nức nở, nhưng cổ giống như bị giữ vậy chỉ có thể phát ra thanh âm yếu ớt.

Gần như nghẹt thở.

...

...

“Chủ tử! Ngài thức dậy chưa?” Nhu Thư Ngôn ở bên ngoài gấp đến độ lớn vồn tại chỗ. Kỳ Yến lại không đáp lại, hắn cũng chỉ đành không để ý quy củ xông vào.

Nếu còn dây dưa kéo dài nữa sẽ lỡ giờ lành mất.

“Đi vào...” Y tỉnh.

Ngu Thư Ngôn lập tức đẩy cửa vào, đặt chậu rửa mặt lên trên bàn: “Chủ tử, nếu còn chậm chút nữa liền thật sự làm lỡ giờ lành rồi.” Này... Sao hắn lại thấy trên mặt công tử có nước mắt.

Ngô, nhất định là hắn nhìn nhầm.

Lúc này Kỳ Yến đã dùng khăn lông Ngu Thư Ngôn mang đến lau rửa xong mặt, vẻ mặt nhàn nhạt nhìn không khác gì lúc thường. Dĩ nhiên, trong đầu thật sự nghĩ như thế nào, chỉ có chính y mới biết.

Hôm nay là ngày thú gả, điều này không giống với trong mộng. Nhưng giấc mộng này quá mức chân thật, khiến Kỳ Yến cảm thấy có lẽ thật sự y đã từng trải qua tất cả điều kia...

Vi Sinh Kỷ?

Là đúng hay không đúng cũng được. Chỉ cần có thể ngăn cản kết cục như vậy, y chính là giết lầm một ngàn thì có sao

11. Chương 11: Cuối Cùng Cũng Thành Hôn

Editor: Sakura Trang

Rước dâu cũng phải canh đúng giờ lành mới đi.

Hôm nay Vi Sinh Lan dậy sớm hơn so với mọi hôm, dù là một trong hai nhân vật chính của ngày hôm nay cũng không có gì bận rộn. Bây giờ nàng đang nhàn nhã ngồi trên ghế đẩu bằng gỗ trong phòng, trên người cũng mặc đồ cưới màu đỏ tươi sáng.

Đời trước mặc y phục trang sức màu hơi nhạt, đời này cần mặc màu đậm hơn để thêm vui mừng, Vi Sinh Lan từ đó đến giờ chưa từng mặc y phục màu sắc tươi sáng như y phục cưới này.

“Còn có một khắc đồng hồ (15)”. Dung Cảnh thấy Vi Sinh Lan luôn luôn đưa mắt nhìn về phía đồng hồ cát trong phòng, trong lòng nhịn được buồn cười mở miệng.

Đệ tử này của hắn thật sự là để tâm đến Kỳ Yến, nếu không sẽ không phí nhiều công sức trên mọi việc như vậy.

Hai ngày trước Dung Cảnh vợ và trở về, hiện nhìn đệ tử nhà mình thật sự muốn thú phụ lập gia đình, trong lòng không khỏi có chút xúc động. Nếu Dung Hoa ở... Có lẽ tâm trạng cũng không khác hắn bao nhiêu đi.

Thật ra cưới trắc quân cũng không khác lắm so với nạp thị, vừa không cần rước dâu, cũng không cần bái đường. Khác biệt duy nhất chẳng qua là kiệu hoa của trắc quân mang từ cửa hông đi vào, mà thị thì chỉ có thể từ cửa sau.

Riêng nói về điều này, Vi Sinh Lan không nhịn được thở dài một tiếng, đưa tay xoa xoa mi tâm. Nàng có thể nói lần trước ngay cả bước động phòng nàng cũng tiết kiệm, bây giờ suy nghĩ một chút... Ngày đó không phải Kỳ Yến đợi nàng một đêm chứ?

“Đi thôi.” Dứt lời Vi Sinh Lan liền đứng lên.

Ra khỏi phòng, đập vào mắt có thể nói đều là màu đỏ, hôm nay phủ Chiêu vương không chỗ nào là không treo vải hồng. Đây cũng chỉ có lúc đón chính quân mới có.

Kiệu lớn tám người khiêng, nghi trượng* mở đường. Hôm nay trên đường lớn từ phủ Chiêu vương đến phủ Tả tướng trừ đội ngũ rước dâu bên ngoài, tạm không cho phép người khác đi lại.

Chẳng qua thích xem náo nhiệt là bản tính của dân chúng, huống chi là tình cảnh với thanh thế lớn như vậy.

“Người nọ chính là Chiêu vương?” Nam tử vận cẩm y màu mặc lam, lúc này đang đứng dựa vào cửa sổ nơi trà lâu.

Trong mắt lộ hứng thú, bộ dáng tựa như thấy vật gì khiến bản thân vui vẻ mà nhếch khóe miệng, khiến cho nữ tử bên cạnh cảm thấy có chút tò mò. Đệ đệ này của nàng... Lúc nào thì có thần thái như vậy chứ?

*Nghi trượng: đội bảo vệ mang vũ khí khi cử hành đại lễ của quốc gia hoặc đón tiếp khách nước ngoài. Cũng chỉ bằng cờ, biểu ngữ, mô hình ngày nay.

Chẳng qua liếc nhìn trên đường lớn một cái, thấy một nữ tử đang ngẩng cao đầu cười ngửa lớn đi ở đầu đội ngũ, nàng cũng đã biết nguyên nhân rồi.

Người đoan hoa nghiêng lệ như vậy... Cho dù đều là nữ tử nàng cũng không tránh khỏi ngẩn người trong chốc lát.

Ngày vui, Vi Sinh Lan cũng không tránh khỏi bị Vân Sanh hành hạ trang điểm và đeo một chút đồ trang sức. Dung mạo vốn xuất chúng do di truyền từ Cảnh đế và Dung Hoa, hiện tại lại mặc lên y phục màu đỏ thì càng lộ thêm ba phần minh lệ.

“Dĩ nhiên là nàng.” Có thể chiếm lấy đường lớn, lại thú gả vào mừng một, trừ Chiêu vương ra cũng không có người khác.

Tuy làm quan trọng triều, nhưng chức quan ngồi chơi xơi nước không cần thượng triều gặp vua của nàng, tự nhiên cũng không được tận mắt nhìn thấy Chiêu vương trong khoảng cách gần. Đội ngũ rước dâu dừng trước cửa phủ Tả tướng, Vi Sinh Lan yên lặng chờ. Nàng ngược lại muốn tự mình bế Kỳ Yến lên kiệu hoa, nhưng không thể làm khác vì đây không phải chuyện do nàng làm, phải do trưởng bối của Kỳ Yến đi hoàn thành.

Chỉ trong chốc lát, bóng người quen thuộc liền xuất hiện cách đó không xa, đang đội hỉ khăn, rất an phận nằm trên... Ủ? Nam tử?

Tuy là nghĩ đến Tả tướng sẽ không vì Kỳ Yến làm chuyện này, nhưng không nghĩ sẽ để cho một nam tử suy yếu như vậy công...

Vi Sinh Lan không nhận được vì người này mà ra mồ hôi lạnh, hơi cúi đầu, dáng vẻ không ổn bước về phía trước. Nàng đã chuẩn bị xong việc không quản quý cử, trước ôm người lên tay rồi nói sau.

“Yến nhi, ngày sau phiên người thay ta chiếu cố nó.” Đợi đến khi nam tử kia một bước ngừng lại một bước cực kỳ chậm chạp đi đến trước mặt nàng, hết thấy đều rõ ràng...

Khuôn mặt có năm phần tương tự với Kỳ Yến, lại là trưởng bối.

“Cha.” Vi Sinh Lan không do dự kêu thành tiếng.

Nghe Kỳ nghe vậy hơi run một chút, rồi sau đó rất là vui mừng gật đầu. Có thể tùy tiện xưng hô với hân như vậy... Người này thật sự sẽ đối xử tốt với Kỳ Yến.

Mười dặm hồng trang, phong quang đại gả. Vi Sinh Lan nói ra như vậy, và quả thật nàng cũng làm được vì Kỳ Yến.

Đội ngũ lúc về dài hơn nhiều so với lúc đi, mà người vây xem hai bên đường cũng chỉ tăng chứ không giảm.

Thật vất vả hoàn thành xong chặng đường về này, Vi Sinh Lan lập tức tung người xuống ngựa. Theo phong tục cũ đã cửa kiệu ba lần, cuối cùng nàng cũng đã có thể chạm vào phu lang nhà mình.

Còn việc chính quân phải tự vượt qua chấu lửa cái gì... Vi Sinh Lan cứ như vậy ôm người từ trong kiệu ra, giữ nguyên tư thế này vượt qua chấu lửa. Ngược lại là ai dám nói nàng không hợp quy củ vào lúc này?

Ừ, trước mắt nhìn là không có.

Chẳng qua Vi Sinh Lan cúi đầu phát hiện Kỳ Yến đang nắm chặt lấy vạt áo của nàng.

Là do quá căng thẳng sao, trong đầu Vi Sinh Lan nghĩ.

Vì hôm nay báỉ đường, tự nhiên là có để cho thợ mộc làm một cái xe lăn mới. Nhưng lúc Vi Sinh Lan cúi người thả người trong ngực vào xe lăn, lại phát hiện tay nắm vạt áo của nàng càng nắm chặt hơn.

Mặc dù ta rất nguyện ý ôm chính quân của ta, nhưng nếu tiếp tục như vậy sẽ không có cách nào báỉ đường.” Cách khăn trùm đầu, Vi Sinh Lan nói nhẹ bên tai Kỳ Yến, trong giọng nói đều là ý cười.

Người trong ngực lúc này mới do dự dần dần buông tay ra, thuận theo tùy Vi Sinh Lan thả xuống.

Chuyển vào chính đường.

“Để cho trăm đợi lâu a.” Mặc dù nói như vậy, nhưng nghe ngữ khí liền biết Cảnh đế cũng không có nửa ý trách cứ.

Đế vương là chủ cưới, tất nhiên là vinh dự vô thượng. Nhưng đương nhiên chuyện hô sẽ không thể do Cảnh đế làm, nàng chẳng qua chỉ ngồi đó làm hình thức thôi.

Nói đến điều này Cảnh đế không biết nên tức hay nên cười, lúc Vi Sinh Lan nói chuyện này với nàng thì thật là thẳng thừng.

Sau khi đợi Vi Sinh Lan đón người, Tả tướng và Ngụ Kỳ đi một con đường khác đến phủ Chiêu vương, hiện hai người cũng đang đứng ở một bên.

Trù mang* màu đỏ, Vi Sinh Lan và Kỳ Yến mỗi người cầm một đầu. Theo tiếng hô của người hầu mà hoàn thành ba lạy, nghe thấy hai chữ “Lễ thành”, Vi Sinh Lan mới buông lỏng một chút.

trù mang: quả cầu bằng lụa đỏ, hai bên có hai dải lụa dài, dùng trong nghi thức báỉ đường ở hôn lễ thời xưa của người Trung Quốc.

Cuối cùng cũng hoàn thành thuận lợi như kế hoạch của nàng. Sau ngày hôm nay, chắc chắn người quyền quý trong hoàng thành đều biết được chính quân phủ Chiêu vương đúng là tứ công tử của phủ Tả tướng.

Mà sau câu “Đưa vào động phòng” kia... Vào đúng là muốn vào. Chẳng qua là sau khi vào, Kỳ Yến phải ở trong tân phòng đợi lâu, mà Vi Sinh Lan còn phải ở lại tiệc mừng.

Người có danh vọng trong hoàng thành gần như đều đến đông đủ, dấu sao chỉ riêng việc đế vương làm chủ hôn đã không biết đưa đến bao nhiêu người dù gọt nhọn đầu cũng muốn chen vào để dính chút ánh sáng, bốn chữ “chống đỡ tình cảnh” không phải chỉ nói xuông.

“Hắc! Tử Chiêu, ta ngưỡng mộ cạn một ly.” Vi Sinh Lan vừa mới xuất hiện, liền bị Tô Diễn tóm trước bắt uống rượu.

Coi như bằng hữu chí giao không cần rượu giúp nàng thì thôi, lại còn là người đầu tiên bắt nàng uống rượu... Sự việc phát triển có phải không đúng chỗ nào hay không.

Chẳng qua Vi Sinh Lan đối với chuyện này cũng chỉ cười một tiếng, sẵn khoái cảm lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Nhưng mà.

“Thêm một ly nữa nào.” Tô Diễn vô cùng tự nhiên mà lấy ly rượu không từ tay nàng, lại rót một ly đầy nhét vào tay nàng.

Cứ rót như vậy cho Vi Sinh Lan hai ly, tâm trạng Tô Diễn rất tốt. Nhưng nàng cũng không muốn chơi xấu bằng hữu của mình, rót xong hai ly nàng liền bắt đầu cần rượu giúp Vi Sinh Lan.

Còn việc người khác nhìn nàng như thế nào... Là nịnh hót? Loại nhàn ngôn toái ngữ* này đối với Tô Diễm căn bản không có chút lực sát thương nào được không.

Nhàn ngôn toái ngữ(): 1. Không bằng lòng; không thỏa mãn; không căn cứ (lời nói) | 2. Những lời nói không quan hệ tới việc chính; nói tào lao; tấn nhảm | ngôn luận

Dung Cảnh khiêm tốn xuất hiện ở bàn bên cạnh, nơi này ngoại trừ Vi Sinh Lan và Cảnh đế không có người biết được thân phận của hắn. Người ta thấy chỉ nghỉ ngơi một chút đây là công tử nhà nào, cũng không thật sự hồi kỵ.

Thấy Vi Sinh Lan nhìn sang, Dung Cảnh liền vân đạm phong khinh giơ ly rượu lên tỏ vẻ chúc mừng, sau đó tự uống cạn một ly trước.

Cảnh đế ở chỗ này, không người dám nói lời quá càn rỡ. Ngay cả những hoàng tử hoàng muội kia của Vi Sinh Lan, tất cả đều lộ ra khuôn mặt tươi cười tỏ vẻ chúc mừng.

“Tử Chiêu... Ta sắp không chịu nổi rồi.” Tô Diễm chậm rì rì nói. Các nàng không dám chúc say Vi Sinh Lan, nhưng chúc say người muốn cản rượu hình như là không có vấn đề gì.

Thấy Tô Diễm hơi lộ vẻ say rượu, Vi Sinh Lan liền nói thẳng với người định lên mời rượu lần nữa là không có tử lực, tân khách nghe vậy tự nhiên biết đây là có ý muốn rời khỏi.

“Lương tiêu khổ đoản, chúng ta cũng không lưu Chiêu vương nữa.” Nữ tử... Thái Phủ Khanh nhận lỗi nói, khuôn mặt tràn đầy ý vị sâu xa.

Vi Sinh Lan thuận miệng nói mấy câu khách sáo, sau đó liền rời khỏi tiệc mừng.

Kỳ Yến từ sau lúc được Vi Sinh Lan ôm lên giường, liền duy trì tư thế ngồi thẳng sống lưng bên mép giường không nhúc nhích. Giấc mộng đêm qua đến giờ vẫn khiến y thấy sợ hãi, không tự tay chạm vào Vi Sinh Lan thì... y không có cách nào yên tâm được.

Hỉ khăn che tầm mắt của y, thời gian chờ đợi rất dài làm hao mòn tính nhẫn nại không nhiều lắm của y. Mà càng chờ đợi, bất an trong lòng liền càng xao động.

“Vương gia, chủ tử y đợi ngài rất lâu rồi!” Ngu Thư Ngôn giữ cửa, thấy Vi Sinh Lan liền không nhịn được hơi oán trách một chút.

Một thị tử giữ cửa khác nghe vậy rất là kinh hoảng len lén quan sát về mặt Vi Sinh Lan, đợi không thấy vẻ mặt nửa phần tức giận mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó Kỳ Yến nghe thấy tiếng đẩy cửa, tâm thần hỗn loạn vào thời khắc này nhanh chóng ổn định lại.

Vi Sinh Lan tiến vào phòng liền thấy người mặc giá y lửa đỏ đang ngồi với tư thế có thể nói cực kỳ đoan chính, khẽ dời ánh mắt nhìn thấy ngọc như ý trên bàn, chính là thứ dùng để vén hỉ khăn lên.

Tướng mạo Kỳ Yến như thế nào nàng đã sớm rõ ràng, nhưng chẳng biết tại sao với động tác này lại có chút mong đợi.

“Nhìn chăm chăm ta làm gì?” Vi Sinh Lan nhẹ nhàng vén hỉ khăn lên. Chưa kịp khen ngợi dung mạo diễm lệ của người này, liền bị bộ dáng ngây ngô của y làm cho bật cười.

“Đói bụng không?” Nghĩ đến cả ngày nay chắc Kỳ Yến chưa ăn gì, Vi Sinh Lan im lặng nhíu mi.

Không ngờ lúc này Kỳ Yến lại lắc đầu một cái, chỉ vào hai ly trên bàn, thấp giọng nói: “Rượu hợp cần.”

... Người này cuối cùng còn gấp hơn cả nàng sao.

Cho dù như thế nào, Vi Sinh Lan cũng không đành lòng làm khác ý Kỳ Yến, huống chi rượu này cũng là muốn uống.

Nhưng vừa mới uống xong, Kỳ Yến liền tự giác tháo phượng quan cản trở tháo xuống, tùy ý đặt một bên. Mái tóc đen dài như thác nước chảy xuống xoa tung đằng sau, y không mất nhiều sức liền dựa vào trong ngực Vi Sinh Lan: “Thế chủ, chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

Chủ động khiến Vi Sinh Lan hoài nghi rốt cuộc ai mới là bên làm chủ.

Nhưng mỹ nhân phong tư trác tuyệt trong ngực, không chỉ bày tư thế thích thì cứ lấy, thậm chí còn chủ động mở miệng cầu hoan... Cho dù là thánh nhân thanh tâm quả dục, sợ rằng khó mà không động lòng với lần này.

Người này cũng đã làm đến bước này...

Vi Sinh Lan đưa tay kéo mà trưởng xuống, ngay sau đó nhào người đè người xuống dưới thân. Sẽ không biết thứ chờ đợi y phía trước có phải sẽ làm y hối hận vì cử động này hay không, lại dám khơi mào dục vọng của một nữ tử...

Vậy Thái Phủ Khanh nói thật ra cũng không sai.

Lương tiêu khổ đoán.

12. Chương 12: Thân Mật

Editor: Sakura Trang

Tối hôm qua bị dày vò ngoan, hôm nay Kỳ Yến tỉnh lại muộn hơn so với bình thường.

“Thê chủ?” Không nhìn đồng hồ cát Kỳ Yến cũng biết bây giờ nhất định là qua giờ Tỵ (9-11 h sáng). Mà Vi Sinh Lan rõ ràng đã mặc xong một bộ y phục màu huyền mặc, nhưng chỉ dựa gối ở đầu giường cũng không đứng dậy.

Đang... Đang đợi y?

Chỉ nghĩ như vậy thôi, Kỳ Yến cũng cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình đang từ từ tăng lên.

Vi Sinh Lan hứng thú nhìn vẻ mặt biến ảo liên tục của Kỳ Yến, mặc dù biểu hiện cực kỳ nhỏ, nhưng với năng lực mà nói không khó để nhận ra.

Hôm qua còn rất chủ động, hiện tại lại đồ mặt.

“Àn...” Ý thức được mình phát ra tiếng gì, nhất thời Kỳ Yến cắn nhẹ môi dưới. Nhưng y đợi hồi lâu, tay đặt ngang hông không có nửa cử chỉ vượt quá, chỉ là lực độ thích hợp xoa bóp hông đang bủn rủn giúp y.

“Tương lai còn dài.” Bắt được trong mắt Kỳ Yến lóe lên vẻ thất vọng, Vi Sinh Lan có chút bật cười hôn lên gò má của y.

Đôi mắt vốn hơi suy sụp lập tức liền sáng ngời trở lại, Kỳ Yến dùng ngón trỏ chạm nhẹ lên nơi vừa mới được hôn lên. Tiếp đó đầu ngón tay khẽ dờn...

“Nơi này nữa.” Đặt nhẹ lên đôi môi mềm mại đồ bưng mới bị tàn phá tối qua.

Lại nữa. Hơi có chút bất đắc dĩ nghĩ, Vi Sinh Lan vẫn là dung túng thỏa mãn mong muốn của y.

Kỳ Yến có lúc... Quả thật vô cùng chủ động.

Đối với điểm này, tối hôm qua Vi Sinh Lan đã có linh hội sâu sắc. Lúc này nếu không nghe theo lời người này nói, người này sẽ kiên trì không buông tha cho đến khi nàng đồng ý mới thôi.

“Bây giờ hài lòng rồi chứ?” Vi Sinh Lan mang nụ cười hỏi.

Người bị nụ hôn sâu dài cướp đi hô hấp lúc này chỉ biết thở hổn hển không nói nên lời, hừ ra mấy chữ cũng khiến người không nghe rõ.

Mà ngoài cửa.

“Cái đó... Chủ tử bọn họ tỉnh chưa?” Ngu Thư Ngôn nghe trong phòng hình như có tiếng động, nhưng lại không dám tùy tiện gõ cửa hỏi, không thể làm gì khác hơn là nhờ Vân Sanh giúp đỡ.

Thật ra thì Vân Sanh cũng rất quần quýt, hần cảm thấy khẳng định vương gia nhà mình dậy rất sớm. Nhưng lúc này còn không ra... Khụ, chẳng may gõ cửa cắt đứt chuyện gì tốt thì làm sao.

Thị tử cảnh phòng tân hôn phải tuân thủ đến giờ hơi (9-11 h đêm) mới rời đi, trong thời gian này Ngu Thư Ngôn đứng ở bên ngoài, không thể tránh khỏi nghe được thanh âm truyền ra từ bên trong.

Hiện nhớ lại, Ngu Thư Ngôn vẫn là cảm thấy thẹn cực.

Hắn chưa từng nghe thấy thanh âm như vậy của công tử nhà mình, giọng võ vụn gần như vui vẻ lại gần như khóc khẽ... Nghe không chỉ khiến hần mặt đỏ đến mang tai.

Trong lúc hai người quần quýt có phải lúc nên gõ cửa hay không, Vi Sinh Lan ngồi dậy, mở ám cách trước mặt Kỳ Yến, cầm chủy thủ vốn dùng để phòng thân ra.

Lưỡi dao sắc bén, chích nhẹ một cái lên bụng ngón tay, giọt máu liền tránh nhau chảy ra từ miệng vết thương. Đợi máu tươi nhỏ xuống dấu vết trên vải trắng, Vi Sinh Lan mới tiện tay ném chủy thủ về.

Đang muốn tìm thuốc cầm máu dán vào, đột nhiên Vi Sinh Lan phát hiện tay nàng bị tay Kỳ Yến cầm, sau đó ngón tay liền bị ngậm vào một nơi ẩm ướt ẩm áp.

“...” Lúc Kỳ Yến chống lại ánh mắt của nàng không né không tránh, Vi Sinh Lan còn có thể cảm nhận được người này dùng đầu lưỡi mềm mại linh hoạt lớn vờn quanh đầu ngón tay của nàng.

Vi Sinh Lan hí mắt lại, tròng mắt hẹp dài nhất thời thối ra ý xâm lược rõ ràng. Cong ngón tay bị ngậm trong miệng lên, bụng ngón tay để ở hàm trên êm ái nhạy cảm không cho cự tuyệt nhẹ nhàng gãi.

Nhìn người này giống như mèo nhỏ được gãi cảm vậy, bị trêu chọc chỉ có thể phát ra tiếng ô nhỏ, tâm trạng Vi Sinh Lan tốt quá qua cho y.

Rút ngón tay mang chút nước miếng ra, quét lên môi hơi mở ra, tăng thêm một tầng sáng bóng.

“Trước mặc đồ lót.” Vi Sinh Lan mang y phục đến trước mặt Kỳ Yến.

Kỳ Yến đáp nhẹ một tiếng, ngay sau đó ngồi dậy, thản nhiên bỏ chăn che trên người ra.

Trên da thịt như bạch ngọc thượng hạng phủ đầy dấu vết hôm qua để lại. Nhận ra tầm mắt của người bên cạnh, Kỳ Yến theo bản năng thả chậm mấy phần động tác đang mặc y phục.

Đường cong phần lưng ưu mỹ, eo mềm dẻo... Vi Sinh Lan nhàn nhã nhàn nhã thưởng thức cảnh đẹp này.

Các loại động tác làm xong hết rồi, nàng mới gọi hai người đã đợi lâu ngoài cửa vào.

“Vậy bây giờ đối không?” Vi Sinh Lan cố tình hỏi một vấn đề tương tự như tối hôm qua.

Người vừa mặc xong y phục nghe vậy, nhiệt độ trên mặt thật vất vả mới lui bước liền trở lại.

Hồn nhiên không biết khuôn mặt đỏ bừng lúc này của mình sẽ càng gợi lên hứng thú của Vi Sinh Lan, Kỳ Yến thành thật gật đầu một cái.

Triều đình phê chuẩn cho quan viên cưới gả nghỉ ngơi ba đến bảy ngày, dài nhất cũng không vượt quá mười ngày, nhưng Vi Sinh Lan xin với Cảnh để những một tháng lận.

Chẳng qua chuyện vào triều đối với người vương gia nhàn tản không có quan chức như Vi Sinh Lan cũng chỉ là quy định mang tính hình thức, nói là xin nghỉ, thực tế trước đó cũng chỉ là Vi Sinh Lan nói vài câu với Cảnh để mà thôi.

Ngược lại không chừng có người còn cho là nàng đắm chìm trong sắc đẹp a...

Bây giờ đã sớm qua thời gian dùng điểm tâm, cách bữa trưa còn gần hai giờ. Thực hộp Vân Sanh mang đến chứa một ít bánh ngọt tinh xảo, Vi Sinh Lan liền cầm một khối bánh như ý để trên môi Kỳ Yến.

“Không há miệng sao.” Vi Sinh Lan nhú mồm.

Người sau nghe vậy lập tức mở miệng cắn nhẹ một cái, chậm rãi thong thả nhai nuốt.

Nhưng Vi Sinh Lan không nghe đến người này nhận một lần được dứt đồ ăn liền không chịu tự dùng tay đi lấy.

“Còn muốn nữa.” Đôi mắt đen láy bất giác đắp lên một tầng hơi nước, phẳng phất như hắc diệu thạch trong hồ, góc cạnh vô tình được làm mềm lại.

Công tử nhà hắc, đây thật là công tử nhà hắc sao... Nội tâm Ngu Thư Ngôn quẩn quít vạn phần. Lại nhìn dáng vẻ mặt nhìn thẳng, tai không nghe thấy của Vân Sanh ở bên cạnh, đột nhiên lòng sinh ra bội phục.

Nhưng trên thực tế Vân Sanh cũng không trấn định hơn hắc là mấy, chẳng qua trên mặt kéo căng bất động mà thôi.

Cảnh tượng thân mật yêu thương cũng chiều như vậy không biết giết chết mất bao nhiêu nam tử nữa... Ngay cả thị tử thiếp thân như Vân Sanh nhìn cũng cảm giác như mất bị thiêu.

Kỳ Yến biểu hiện đầy thỏa mãn lười biếng tựa lưng vào ghế, Vi Sinh Lan dừng động tác dứt đồ ăn lại, đổi cầm khăn lau nhẹ trên môi y: “Ngày mai cùng chàng hồi môn, ngày kia ta sẽ lên đường đi Yên thành.”

Người nọ ở Yên thành xác thật có đầy đủ phân lượng để cho nàng tự mình đi đến cửa một lần.

“Không thể mang theo ta sao?” Người đang tựa lưng vào ghế phút chốc liền ngồi dậy.

Vi Sinh Lan chỉ nghĩ ngợi một lúc liền muốn uyển chuyển từ chối: “Lần này đi đường xá xa xôi, ta sợ chàng...”

“Thê chủ nhất định sẽ chăm sóc ta thật tốt.” Không đợi Vi Sinh Lan nói xong, Kỳ Yến liền nói trước.

Dứt lời y lại khẽ rũ mắt, tiết lộ mấy phần sa sút: “Vừa mới thành thân hai ngày...”

Mới vừa thành thân hai ngày liền bỏ phu lang nhà mình ở lại, trong lòng Vi Sinh Lan bổ sung thêm những lời này thay y.

“Mang chàng đi cùng là được chứ gì.” Vi Sinh Lan thở dài lắc đầu một cái, tốc độ thỏa hiệp ngay cả bản thân đều cảm thấy kinh ngạc. Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, liền không muốn nuốt lời.

May mắn chuyến này tuy xa, cũng không có gì quá nguy hiểm để nói.

Còn chuyện người này cần nàng để tâm chăm sóc một chút... Vi Sinh Lan chỉ coi là chuyện đương nhiên.

13. Chương 13: Vò Giấm Chua

Editor: Sakura Trang

Nam tử lần đầu xuất giá về phu gia thăm viếng người thân, gọi là hồi môn. Nếu có thể về cùng thê chủ, thì gọi là song hồi môn. Chẳng qua được đối xử như vậy không phải mỗi một nam tử đều có thể được hưởng, cái này phải nhìn xem có được cưng chiều hay không.

Vi Sinh Lan dĩ nhiên sẽ không để cho Kỳ Yến yếu thế ở cái khoản “được cưng chiều” này, chuẩn bị đầy đủ phần lễ vật hồi môn, giờ Ngọ hôm sau liền đến phủ Tả tướng với Kỳ Yến.

Trên thực tế Kỳ Yến cũng không có quá nhiều cảm tình với những người cũng như sự vật trong phủ Tả tướng này, trừ cha của y. Trên thọ yến, Cảnh đế đã nói rõ với y muốn đè ép Tả tướng nhất mạch. Lúc ấy y chỉ gật đầu cho thấy đã hiểu, không có nói thêm từ khác.

Vi Sinh Lan đang bước đi thông thả chậm rãi đẩy xe lăn, cùng với Kỳ Yến đi về một đình viện tràn đầy hoa lệ.

Mới biết được tình trạng sức khỏe của Ngu Thư Ngôn từ trong miệng Tả tướng, Vi Sinh Lan liền bảo muốn cùng Kỳ Yến đi trước thăm hỏi. Dẫu sao nàng cũng không muốn nhìn dáng vẻ cau mày bức bối của phu lang nhà mình.

Trong sân gần nơi Ngu Kỳ ở, đầu mùa xuân vừa vặn là lúc hoa lê mới nở, rõ ràng đã qua mùa đông, nhưng nơi này bởi vì thanh nhã đơn giản nên có vẻ giống như đang trong cảnh tuyết mùa đông.

“Khụ khụ khụ...” Cách một cánh cửa phòng vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng ho dồn dập, lòng Kỳ Yến theo đó cũng chìm xuống một phần.

Thị tử canh chừng ở ngoài cửa dĩ nhiên là nhận ra Kỳ Yến, không có làm hành động ngăn cản hai người.

“Cha.” “Cha...”

Vi Sinh Lan có cảm giác sắc mặt nam tử trên giường còn tái nhợt hơn mấy phần so với lúc nàng gặp lần trước. Kỳ Yến tuy so với người thường cũng bệnh yếu, cũng không giống như Ngu Kỳ như vậy thường xuyên triền miên giường bệnh.

“Thân thể này yếu ớt, không thể đứng dậy chào đón...” Tiếng ho đè nén, Ngu Kỳ khó khăn nói những lời này.

Vi Sinh Lan nguyện ý cùng Kỳ Yến hồi môn, hẩn nhìn trong mắt tất nhiên vui mừng.

“Người không cần phải khách khí như vậy.” Vi Sinh Lan lắc đầu một cái, trong lời nói đầy tôn kính. Mà chuyện riêng tư cần giữa hai cha chắc có nhiều chuyện cần nói, liền tìm lý do rời đi.

Đội trong phòng chỉ còn lại phụ tử hai người, Ngu Kỳ liền nửa nằm, đưa tay sờ đầu Kỳ Yến một cái. Động tác tràn đầy ý trấn an, tựa như đối với một hài đồng chưa lớn.

“Bệ hạ... Có phản ứng gì?” Về mặt Ngu Kỳ bình tĩnh hỏi.

Đối với chuyện Vi Sinh Lan không có chút dự báo trước mà để ý đến Kỳ Yến, Ngu Kỳ không tin Cảnh đế thật sự không làm gì. Ngu gia trung thành với Cảnh đế, cho nên hẩn không phản đối yêu cầu muốn đào tạo Kỳ Yến của Cảnh đế.

Nhưng Cảnh đế chỉ muốn bồi dưỡng Kỳ Yến thành mưu thần tương lai có thể phụ tá hoàng đế mới là Vi Sinh Lan, đối với chuyện y gả cho Vi Sinh Lan chưa chắc đã đồng ý.

Người có tình tâm loạn, người mưu kế tâm lại càng loạn.

Kỳ Yến đưa ánh mắt dời đến ô vuông cửa sổ rộng mở đang đầy hoa rơi: “Cái này phải hỏi Ảnh Thất.”

Chỉ trong một chốc lát, một bóng người màu đen từ chỗ tối nhanh chóng xuất hiện.

Hôn yên ngày đó, Ảnh Thất lần nữa nhận được Cảnh đế truyền đến. Tuy ngày thứ hai lại được phái đến bên người Kỳ Yến, nhưng lúc đó Vi Sinh Lan và Kỳ Yến dính chung một chỗ, căn bản không có cơ hội dò hỏi.

“Hỏi chủ nhân, bệ hạ chỉ hỏi thuộc hạ về tình trạng gần đây của vương phủ.” Ảnh Thất theo thói quen đứng ở nơi mờ tối. Bị dùng thủ đoạn lời đình cường chế dăng lên trung thành, tất cả hành động của nàng đều lấy mệnh lệnh của Kỳ Yến làm trung tâm.

Ngu Kỳ nén ho khan mấy tiếng, tiếng đó giương mắt nhìn về phía Ảnh Thất: “Người có trả lời là mọi thứ như bình thường?”

Ảnh Thất quỳ xuống đất gập đầu.

Yên lặng hồi lâu, Ngu Kỳ hỏi một vấn đề để Kỳ Yến bất ngờ không kịp đề phòng: “Yến nhi cảm thấy, nàng có thật lòng đối với con không?”

“Nàng” trong đây, tất nhiên là chỉ Vi Sinh Lan.

“Thê chủ đối xử với con rất tốt.” Kỳ Yến chỉ hơi run một cái, liền trả lời hết sức khẳng định.

Ngu Kỳ nhìn sâu Kỳ Yến một cái, nhi tử của hẩn cũng trả lời thẳng vấn đề của hẩn...

“Năm đó Kỳ Du Hâm đối xử với ta cũng rất tốt.” Vừa dứt lời, Ngu Kỳ nhìn thấy vẻ mặt của Kỳ Yến hơi thay đổi.

Ngu gia từng làm quan lớn, cũng từng là một trong những danh môn nơi hoàng thành. Ngoại tổ mẫu của Kỳ Yên là Ngu Hề Trầm, từng giữ chức Thái úy, trên tay càng là nằm nửa tấm binh phù của Cảnh đế.

Năm đó còn chưa lên làm Tả tướng Kỳ Hâm Du chính là nhìn trúng điểm này, trăm phương nghìn kế, mất không ít tâm tư cầu cưới trưởng tử của Ngu gia.

Hứa dùng vị trí chính quân có thể nói là trong tình lý, nhưng cam kết không nạp phu thi, lại bị từ chối mấy lần vẫn không chịu bỏ cuộc... Đúng là khiến cho Ngu Hề Trầm thấy được thành ý của nàng, cuối cùng hỏi ý kiến của Ngu Kỳ lần nữa liền gật đầu đồng ý mối hôn sự này.

Nhưng sau khi Ngu gia sa sút... Ngu Kỳ nhếch khóe miệng mang chút trào phúng.

“Quyền ấn của Ngu gia vừa giao cho con, ta sẽ không can thiệp vào cách thức con sử dụng nó. Nhưng Yên nhi nếu không thể xác định người đó có thật lòng hay không, liền phải biết giữ lại mới được.” Lòng người đúng là thứ dễ khó nắm trong tay nhất, giống như không bao giờ hấn nghĩ tâm thần của Kỳ Yên có thể bị Vi Sinh Lan chiếm hết như vậy.

“... Để cho thê chủ ở một mình lâu quá không tốt, hài nhi lui xuống trước.” Không cho ý kiến với lời Ngu Kỳ nói, Kỳ Yên gật đầu liền tự quay bánh xe đẩy đi.

Mà lúc này người bọn họ nói đang gặp phải một rắc rối không lớn không nhỏ.

Thật ra Vi Sinh Lan cũng không đi đến nơi cách xa đình viện lắm, để tránh Kỳ Yên khó tìm thấy, trước đó nàng còn dặn người hầu ngoài cửa nói với y hướng đi.

Chẳng qua cái này mà cũng có thể gặp phải chuyện rắc rối.

“Người, sao người lại tránh ra chứ!” Kỳ Ngự oán trách trợn mắt nhìn Vi Sinh Lan một cái.

Dĩ nhiên Kỳ Ngự biết nữ tử trước mặt là ai, ngày người này đến phủ đưa sính lễ, hấn còn đứng đằng xa nhìn.

Sau khi đỡ hấn đứng dậy Vi Sinh Lan liền lập tức rút tay lại, thậm chí còn lui về sau hai bước.

Nghe người ta đồn tứ đệ của hấn ở vương phủ được cưng chiều bao nhiêu, hấn còn nghĩ Vi Sinh Lan là một người biết thương hoa tiếc ngọc. Hiện tại nhìn lại, là một người không hiểu phong tình thì đúng hơn.

Một lát sau đột nhiên, Kỳ Ngự thấy nữ tử vốn một bộ đoan trang nghiêm lệ lại bắt đầu hơi cong mi mắt với hấn, con ngươi vốn yên tĩnh như nước cũng hiện lên nhiều điểm rung động...

Không, không phải đối với hấn.

Kỳ Ngự mới phản ứng lại, Vi Sinh Lan là vượt qua hấn đi về phía sau.

“Trò chuyện xong?” Ngược lại nhanh hơn nhiều lắm so với nàng dự đoán.

Kỳ Yên “Ừ” một tiếng, ngay sau đó bình thần hơi gật đầu với Kỳ Ngự.

“Tứ đệ đối với huynh trưởng như ta hình như cực kỳ lãnh đạm.” Kỳ Ngự hừ từ mấy tiếng nhỏ đến khó nghe thấy, trên mặt lộ nụ cười, lời nói ra lại ngầm có ý chỉ trích.

Chẳng qua Kỳ Yên cũng không trả lời, về mặt nhàn nhạt.

Trực giác Vi Sinh Lan cảm thấy Kỳ Yên không vui... Hoặc là nói có chút chán ghét nam tử này. Tuy không rõ nguyên nhân, nhưng cũng ảnh hưởng nàng lựa chọn đứng bên phu lang nhà mình.

Kỳ Ngự không lưu dấu vết nói tiếp các loại sai trái của Kỳ Yên, thấy Vi Sinh Lan ngày càng nhú chặt mi, nụ cười nơi khóe miệng hấn càng sâu thêm mấy phần.

Nhưng rất nhanh nụ cười này liền cứng ở trên môi, bởi vì cuối cùng hấn phát hiện mình không nói ra lời.

“Chúng ta hồi vương phủ.” Vi Sinh Lan hoàn toàn coi thường vẻ mặt kinh hoảng xin giúp đỡ của Kỳ Ngự, chỉ có ánh mắt nhu hòa nhìn người đang ngồi trên xe lăn.

Đợi lúc ngồi vào xe ngựa, Kỳ Yên liền bị kéo vào lòng Vi Sinh Lan. Mấy lần do dự, cuối cùng y mở miệng: “Mới vừa rồi...” Tại sao lại cùng một chỗ với Kỳ Ngự?

Vi Sinh Lan đợi hồi lâu vẫn không thấy nói tiếp, cho là y muốn hỏi trạng thái khác thường của Kỳ Ngự lúc này, liền ôn hòa giải thích: “Chẳng qua là điểm huyết cam của hân mà thôi.”

Thấy Kỳ Yến vẫn cúi đầu không nói lời nào, Vi Sinh Lan không thể làm gì khác hơn là dẫn đo hỏi: “Yến nhi cảm thấy ta quá đáng sao?”

Thực đúng là nữ tử không nên động thủ với nam tử, nhưng muốn nàng mặc kệ người trước mặt mình trào ám phúng Kỳ Yến... Chỉ nghĩ như vậy thôi, đã khiến nụ cười trong mắt Vi Sinh Lan tán hơn phân nửa.

Nhận ra Kỳ Yến sau khi nghe câu hỏi của nàng liền hơi run rẩy thì, Vi Sinh Lan không nhịn được càng hạ thấp giọng: “... Yến nhi?”

Kỳ Yến nghe vậy lại run một cái, ngay cả thân thể cũng không tự chủ được tê liệt. May mà được Vi Sinh Lan ôm lấy, y mới không ngã từ chỗ ngồi trong buồng xe xuống.

Chẳng qua là đối xứng hô, có thể để cho phu lang nhà mình phản ứng lớn như vậy?

Vi Sinh Lan đắm chìm trong tự hỏi, chớp mắt liền chống lại một đôi mắt đen nhánh trong khoảng cách gần.

“...” Vi Sinh Lan dùng đầu ngón tay ma sát môi mình, phía trên tựa như còn lưu lại cảm xúc ấm áp mềm mại vừa nãy.

Mỹ nhân dâng hân cứ như vậy trôi qua trong sự thất thần của nàng, thật là có chút không hài lòng.

Vì vậy Vi Sinh Lan lại đến bên tai Kỳ Yến nhẹ kêu một tiếng, thấy vành tai trắng noãn kia nhanh chóng đỏ bừng, nàng còn cố ý tiến đến hôn một cái.

Kỳ Yến nào chịu được hành động như vậy... Huống chi động tác của người đang ôm y đã không chỉ là hôn đơn giản. Kỳ Yến có thể rõ ràng cảm giác được chiếc lưỡi mềm mại kia vòng một vòng quanh tai y, tùy tiện là ướt chỗ đó, lỗ tai cũng được ngậm vào một nơi ẩm ướt nào đó.

“Ồ...” Lúc này bất kể là lời nói lúc trước của Ngu Kỳ hay là chuyện mà vừa nãy y muốn hỏi, Kỳ Yến đã không rảnh suy tính. Thậm chí ngay cả biết đang ở trong xe ngựa, y vẫn không chống lại được bất kỳ động tác thân mật nào mà người này làm với y.

Thừa dịp trong lúc người trong ngực vẫn đang thất thần, Vi Sinh Lan liền lấy ra vòng ngọc bội mà nàng vẫn luôn đeo lên cổ trắng nõn của y.

Lúc vừa mới tiếp xúc cảm nhận được một chút lạnh lẽo khiến Kỳ Yến đột nhiên phục hồi tinh thần, phản xạ cầm vật tiếp xúc da thịt y lên nhìn.

“... Mèo?” Còn là một con mèo nhỏ đang co ro nghỉ ngơi, cũng không biết là người phương nào mới có thể có kỹ năng điêu khắc thần kỳ như vậy, khiến cho động vật linh động giống như còn sống.

Vi Sinh Lan ho nhẹ một tiếng che giấu: “Nếu chàng không thích...”

“Thích.” Kỳ Yến động tác nhanh chóng cất ngọc bội vào dưới vạt áo, ánh mắt lúc ngẩng đầu nhìn Vi Sinh Lan vô cùng sáng.

Y nhìn người này chín năm, trong lúc bất giác liền đi vào lòng... Từ trước đến nay trong mắt người khác làm việc tiến lui có chừng mực, khiêm tốn thủ lễ, thái độ đối xử với nam tử tuy có hơn mấy phần quan tâm, nhưng toàn bộ đều duy trì khoảng cách nghiêm cẩn lễ độ.

Tuyệt đối không cư xử thân mật như đối với y.

Lại không nói đến việc trong mắt người đời, y chẳng qua chỉ là một phế nhân tàn bệnh... Lại bàn về thân phận người rõ ràng nên để phòng y cũng không kịp, chứ không nói việc cưới y làm chính quân.

Không để ý tiếng nói của người đời thú y, còn vì y ra tay với một người nam tử... Chỉ riêng nói về điểm này, môi Kỳ Yến lặng lẽ nhếch lên một độ cong nho nhỏ.

Người này tất nhiên là thật lòng với y, y không nên bởi vì lời nói của cha mà có chút dao động.

“Vừa nãy vì sao thê chủ ở cùng một chỗ với Kỳ Ngự?” Chính sửa lại suy nghĩ, bây giờ Kỳ Yến có thể lưu loát hỏi ra vấn đề này.

Trong câu nói không ngừng kêu tên Kỳ Ngự, Kỳ Yến cũng không coi là huynh trưởng, dĩ nhiên đối phương cũng không coi y như đệ đệ. Trước người khác còn cần hình thức giả tạo một phen, nhưng trước mặt người thân cận không cần như vậy.

“Chẳng qua là vô tình gặp ở Cẩm viên thôi.” Vi Sinh Lan thành thật trả lời.

Kỳ Yến vì thế nhấp mí mắt, dời đi ánh mắt vốn đang nhìn Vi Sinh Lan.

Kỳ Yến cũng không nghi ngờ lời nói của Vi Sinh Lan, nhưng y biết từ trước đến giờ Kỳ Ngự không ưa nhìn y có cuộc sống tốt, nhất là Kỳ Ngự còn có sở thích cướp đoạt đồ y yêu thích.

Mà coi như chỉ coi Kỳ Ngự chỉ là một tiểu sữu nhảy nhót, Kỳ Yến không thể không thừa nhận người này có một cái xác bên ngoài thật tốt.

Nếu Kỳ Ngự thật có ý...

Trong mắt Kỳ Yến hiện lên sự suy tư, Vi Sinh Lan ôm người lại càng gần chút, cười khẽ nói: “Tại sao hình như ta ngửi được một cổ mùi chua... Yến nhi nói xem?”

Trên thực tế Vi Sinh Lan chỉ ngửi được mùi hương thoang thoảng giống như mùi hoa hòe từ trên người người đang tựa vào lòng mình này, không nhanh không chậm tiếp tục giải thích: “Chính là hành lễ xong hân không đứng vững...”

“Hắn đã đụng vào nàng chưa?” Còn không chờ Vi Sinh Lan nói xong, Kỳ Yến chợt trầm mặt xuống.

Đây rõ ràng là tức giận, lại khiến trong mắt Vi Sinh Lan hiện lên ý cười.

“Cái này để ta suy nghĩ thật kỹ đã... Dù sao hắn cũng nhào cả người đến.” Chẳng qua chỉ là nhào vào trên mặt đất thôi.

Lời nói không rõ ý vào trong tai Kỳ Yến, nghĩ đến tất nhiên là cảnh Kỳ Ngự chiếm lấy vị trí trong ngực Vi Sinh Lan.

“Khụ khụ khụ...” Kỳ Yến không chút nào báo trước ho khan, mi cũng bởi vì đau mà nhú chặt, mặt mũi càng thêm tái nhợt mấy phần so với bình thường.

Lần này đến phiên Vi Sinh Lan luống cuống, bận bịu để đầu Kỳ Yến tựa lên vai nàng, giúp phu lang nhà mình từng chút từng chút thuận sống lưng: “Đừng giận, cũng chỉ lúc đỡ hắn đứng dậy thì đụng tay nhau một cái, còn lại những chỗ khác đều không đụng.”

Trần an hồi lâu, cho đến khi cảm giác hơi thở người trong ngực bình thường trở lại, Vi Sinh Lan mới dần dần ngừng động tác trên tay.

Trong ấn tượng Kỳ Yến đối với mọi chuyện đều là bộ dáng lãnh lãnh đạm đạm, thậm chí có thể nói là hờ hững. Nhưng những ngày sống chung cùng nàng, lại luôn tùy tiện bộc lộ cảm xúc ra ngoài.

Vi Sinh Lan đối với chuyện cảm tình không coi là nhạy bén, lòng Kỳ Yến là chuyện nàng đã biết từ sớm.

Vừa rồi trên đầu cũng không biết có làm tổn thương lòng phu lang nhà mình không...

“Nàng nói hắn nhào cả người đến.” Kỳ Yến buồn bực khó chịu nói, đem mặt chôn trên hõm vai của Kỳ Yến.

Phu lang nhà mình là một bình gốm, vẫn là cái loại gốm vùng lên sẽ làm mình ngập. Sau khi biết điểm này, Vi Sinh Lan không dám trên đầu y trong truyện này nữa.

“Như vậy không sai, nhưng ta tránh được.” Vi Sinh Lan vén lên một luồng tóc đen của người trong ngực, dùng ngón trỏ vòng một vòng lại một vòng. Mái tóc dài màu đen quấn quanh trên ngón tay thon dài xanh nhạt, đối lập rõ ràng.

Mặc cho đối phương ngã nhào trên đất tuy có không ổn, nhưng mà lúc ấy nàng nghiêng người theo bản năng, không muốn có sự tiếp xúc tay chân quá mức thân mật với nam tử khác ngoài Kỳ Yến ra.

Vi Sinh Lan cúi đầu một chuỗi khe hôn tỉ mỉ rơi lên cằm cổ với độ cong ưu mỹ của người trong ngực, nhìn nơi da thịt trắng nõn dần dần dính vào màu hồng nhạt đẹp mắt, nàng mới ôn nhu cười nói: “Yến nhi chẳng lẽ liền ngay cả chuyện ta dùng tay đỡ hắn một cái mà cũng muốn ăn gốm sao?”

Kỳ Yến cố đè nén cảm giác run rẩy bởi vành tai và tóc mai va chạm nhau, cẩn thận dò xét ranh giới cuối cùng mà Vi Sinh Lan có thể dành cho y: “Nếu là như vậy thì sao?”

Cho dù có thể xác nhận người trước mắt là thật lòng với y, suy nghĩ muốn được độc chiếm như ý nguyện cũng không phải chuyện dễ dàng. Nữ tử nhà nghèo khó cũng muốn nạp thị, mà nữ tử nhà giàu sang tam phu tứ thị là chuyện quá bình thường.

Nhưng người mà y nhìn trúng... Thân phận xa xa so với nhà giàu sang ấy.

Trả lời ngoài dự liệu khiến cho Vi Sinh Lan hơi ngẩn ra, trong lòng hiện lên một cảm giác kỳ dị mà bản thân chưa bao giờ có.

Đối với người trong ngực không thèm che giấu mà lộ ra dự vọng muốn độc chiếm, nàng không có nửa phần ý muốn trách cứ. Ngược lại trong lòng một mảnh mềm mại, thậm chí còn có chút hơi nóng lên...

“Vậy cứ tiếp tục đi.” Giữa mi mắt tràn đầy sự dung túng.

Kỳ Yến vì câu này mà mắt đầy say mê, kế tiếp nghe được câu kia “Trong ngoài trên dưới đều là của Yến nhi, không có phần của người khác” thì để cho y đánh mất tất cả thần trí.

“Là ta... Hừ ừ...” Âm thanh cuối cùng tràn ra khi Kỳ Yến khẽ nhếch môi, lúc này da thịt trắng nõn như ngọc nơi cần cổ đang nhiễm thêm nhiều điểm dấu vết loang lổ, tuyệt diệu như hồng mai giữa trời tuyết rơi.

Vừa nói là ý phải không...

Từ giờ cho đến chết, đừng hòng y phân một chút dư thừa nào cho những nam tử khác.

14. Chương 14: Yên Thành

Editor: Sakura Trang

Tĩnh hoà chi bạn, thùy liễu y y

Người đến người đi trên đường lớn, Vi Sinh Lan chậm rãi đẩy xe lăn đi về phía trước, không để ý đến những ánh mắt tò mò xung quanh thỉnh thoảng nhìn về phía mình. Mà Kỳ Yến cũng đã sớm thành thói quen với những thứ này, về mặt cũng nhàn nhạt giống vậy.

Quả thật thái độ của mọi người với người có tàn bệnh luôn không quá thân thiện. Cho dù đối với người trong nhà mình, từ trước đến giờ cũng là che giấu không kịp, tuyệt đối sẽ không công khai giống như vậy.

Chỉ nói từ từ Vương đô đến Yên thành cũng mất quãng đường hơn mười ngày, Vi Sinh Lan vốn tưởng rằng Kỳ Yến sẽ rất khó chịu. Dẫu sao nam tử cũng không so được với nữ tử, huống chi là thể chất yếu ớt dễ mắc bệnh hơn so với người thường của Kỳ Yến.

Vi Sinh Lan vì thế mà còn đặc biệt làm nhiều chút chuẩn bị, chẳng qua sau đó nàng phát hiện... Hóa ra phu lang nhà mình cũng không hề cần những thứ này.

Xe ngựa mà phủ Chiêu vương dùng để xuất hành bình thường bên ngoài sẽ làm đơn giản, mà bên trong sẽ làm theo tiêu chuẩn của hoàng thất. Nhưng từ từ khi Vi Sinh Lan cân nhắc đến tình trạng thân thể của Kỳ Yến, sau liền cố gắng bố trí theo trình độ thoải mái nhất.

Xe ngựa luôn không tránh khỏi có chút lắc lư, chẳng qua trên đoạn đường này Kỳ Yến chỉ nhu thuận tựa vào trên người nàng, lông mày cũng không nhíu một chút.

Mà trên đường nơi nghỉ ngơi có lúc thì có vô số nơi để chọn, có lúc lại chỉ có thể ở lại phòng trọ đơn sơ. Ngoại trừ việc lúc nào cũng phải chiếm cứ vị trí trong ngực nàng mới có thể chìm vào giấc ngủ ra, Kỳ Yến không có phần nửa bất bẽ nào với vị trí và hoàn cảnh.

Cũng có phần làm cho nàng quá mức yên tâm...

“Ai vị tiểu thư này, không bằng đến trong tiệm chọn cho phu lang ngài một cây trầm đi. Ngọc trầm phối với mỹ nhân, chẳng phải quá đẹp hay sao?” Nữ tử trung niên thân hình hơi mập vui cười hớn hở mời gọi người đi đường ngang qua cửa hàng của nàng. Câu nói sau đây ý thành khẩn, cũng không phải tăng bốc.

Vi Sinh Lan còn chưa nói gì, người trên xe lặn liền mở miệng nói trước: “Thê chủ không phải nói hôm nay đi gặp người nọ? Không cần vì ta trễ nải công việc.”

Kỳ Yến cũng không hỏi kỹ người nọ là ai, chỉ từ trong lời nói của Vi Sinh Lan biết được người nọ là nữ tử. Nhưng người có thể khiến cho Vi Sinh Lan có thể đích thân đi tìm, nghĩ đến cũng không phải hạng người bình thường.

Dù sao Vi Sinh Lan cũng không để y ở lại trong khách xá để cho Vân Sanh thay mặt chăm sóc, y cũng không muốn hỏi đến cùng, cứ từ từ để tự quan sát cũng được.

“Người ở Yên thành cũng sẽ không chạy đi, không đến nỗi ngay cả thời gian để mua cây trầm cho phu lang cũng không có chứ.” Vi Sinh Lan vuốt mái tóc đen dài của Kỳ Yến, cảm xúc khi tay chạm vào mềm mại như tơ lụa thượng hạng vậy.

Nàng biết Kỳ Yến là không muốn trở thành chút gánh nặng nào với nàng, nhưng càng như vậy, ngược lại lại càng khiến nàng muốn cưng chiều nhiều hơn.

“Yến nhi nhưng có nhìn trúng cái nào không?” Không biết phu lang nhà mình thích cái nào... Nhất thời Vi Sinh Lan có chút khó khăn.

Kỳ Yến ngẩng đầu nhìn về mặt Vi Sinh Lan, nhận ra tuy mang theo mấy phần khổ não nhưng vẫn nghiêm túc chọn cho y.

Đáy lòng cấp tốc mang theo một chút vui vẻ, Kỳ Yến nghe được bản thân dùng giọng nói nhỏ chậm chạp trả lời: “Thê chủ tùy ý chọn một cái cho ta là được.” Nhưng y biết rõ ràng rằng mình nói như vậy, Vi Sinh Lan nghe liền càng không chọn lựa một cách tùy ý.

Kỳ Yến không muốn Vi Sinh Lan hao tổn nhiều tinh thần vì y, nhưng lại vô cùng vui vẻ khi nhìn dáng vẻ Vi Sinh Lan hao tổn tâm thần vì y... Loại tâm trạng mâu thuẫn này, từ đầu đến cuối không cách nào thắng bằng được.

Sau mấy lần chọn lựa, cuối cùng Vi Sinh Lan cũng chọn được một cây ngọc trầm phẩm chất thông thường màu xanh nhạt. Điều khắc không quá phiền phức hay gắn thêm đồ trang sức, nhưng đơn giản mà không mất thẩm mỹ, cảm xúc lúc cầm trên tay cũng tinh tế.

Thanh toán để chủ tiệm gói vào, Vi Sinh Lan nhẹ nhàng để vào trong tay Kỳ Yến, ôn thanh nói: “Yến nhi nếu không vừa ý, nói thẳng với ta cũng không sao.”

Chủ tiệm đứng sau quầy rất là thẳng thắn cười một tiếng: “Ngài cứ yên tâm, chỉ riêng phần tâm ý, phu lang của ngài cũng sẽ không thể nào không vừa lòng cây trầm này.”

Nam tử nào lúc nhận được đồ trang sức thê chủ nhà mình đưa cho mà không tràn đầy vui mừng trong lòng? Khách nhân này vậy mà lại lo lắng điều này...

Kỳ Yến nhìn về phía Vi Sinh Lan gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời nói này, tiếp đó cúi đầu nhìn vật nằm yên ở trong lòng mình, vẻ mặt bất giác trở nên nhu hòa.

Mà khi nhận được một số ánh mắt hâm mộ quảng đến, Kỳ Yến hơi cau mi lại... Nhìn nữa cũng sẽ không phải của các người.

Sau đoạn nhạc đệm này, hai người cuối cùng cũng đi đến mục tiêu. Nơi đây cũng không phải chỗ ẩn nấu gì, mà là vị trí đường hoàng tọa lạc ở gần trung tâm thành.

“Trận pháp.” Vi Sinh Lan cũng không kinh ngạc, dấu sao người trong ấn tượng mà nàng muốn tìm cũng giỏi về lĩnh vực này.

Chẳng trách nơi đây dù ở nơi vị trí phồn thịnh nhưng lại ít người lui tới. Lấy giác quan thứ sáu của người thường, phần lớn sẽ bị chịu ảnh hưởng của trận pháp mà theo bản năng coi thường nơi này, hoặc lựa chọn vòng qua đường khác mà đi.

Kỳ Yến chỉ hơi liếc mắt nhìn liền chắc chắn nói: “Yến hồi chi trận.”

Có thể thấy chủ nhân nơi đây cũng không có ý làm tổn thương người, bày ra chẳng qua chỉ là mê trận phổ thông, nghĩ là muốn cho người đến quấy rầy thanh tịnh biết khó mà lui...

“Yến nhi thông minh, thực để cho ta có chút xấu hổ.” Vi Sinh Lan nghe vậy liền đưa mắt nhìn về phía Kỳ Yến, trong con ngươi mang theo ý cười toát lên vẻ tán thưởng.

Tuy dựa vào trí nhớ của đời trước, Vi Sinh Lan biết Kỳ Yến không giống với nam tử tầm thường khác. Cuối cùng người có thể để Cảnh để nói ra hai chữ “đáng tiếc”, tất nhiên không đơn giản nơi nào rồi.

Nhắc đến phu lang nhà mình, lúc rảnh rỗi hay xem sách có thể nói phong phú, từ binh pháp mưu lược đến kỳ môn độn thuật... Lúc xem cũng không tránh mặt nàng, thậm chí có thể nói là cố ý cho nàng biết được.

Vi Sinh Lan nhớ đến khi đó Kỳ Yến còn rất là cẩn thận không dừng được mà ngắm nhìn nàng, về việc này ngược lại thật là vô cùng đáng yêu.

“Thê chủ đừng chê cười...” Nơi người này vừa mới nhìn chăm chú rõ ràng là sinh môn, làm sao có thể xấu hổ như lời nói. Nhưng Kỳ Yến vẫn vì lời khen của Vi Sinh Lan mà mặt hơi nhiễm hồng, môi không kiềm chế được mà hơi gợn lên độ cong.

Hành lang gấp khúc, hai bên là rừng cây xanh um rủ xuống tạo thành một mảng màu xanh ẩm áp. Mà cho dù đi về hướng nào, cảnh vật xung quanh cũng không có chút thay đổi, không ngừng khiến cho người có ảo giác như mình đi vòng quanh tại chỗ.

Người đến tìm hiểu nếu không tìm ra sinh môn, vòng vo một lúc trong vườn, không quá một chén trà liền sẽ phát hiện ra mình lại trở về lối vào lần nữa.

Mê trận có thể được coi như là “phổ thông” trong mắt Kỳ Yến, thực tế không biết bao nhiêu người đã phải từ bỏ mà về.

Kỳ Yến buông lỏng cơ thể tựa lưng vào ghế ngồi, hơi khép đôi phượng mâu hẹp dài, bưng một thái độ hoàn toàn không phòng bị.

Hiển nhiên trận pháp bậc này không làm khó được người y yêu thương. Người đẩy y tiến về phía trước nhịp bước tuy chậm nhưng không có do dự.

Có người ngoài xông vào, chủ nhân của vườn tất nhiên nhận ra. Chẳng qua nàng vạn không nghĩ tới, tốc độ của người đến, đi ra mê trận lại nhanh như vậy.

“Tiên sinh thật có nhã hứng.”

Ven đình khói liễu nhẹ kéo, nữ tử thanh sam phong tư tuyển tú chính ở trong đó tự thưởng thức.

Thiên Cơ tùy ý buông chén trà xuống, bình tĩnh dời ánh mắt về phía nàng. Thấy trang phục người kia tuy không hoa lệ, nhưng chất liệu rõ ràng là vân cẩm mà chỉ có quan lại quý nhân mới được dùng.

Vi Sinh Lan bình tĩnh để nàng quan sát, mỉm cười nói: “Tiên sinh nhưng còn nhớ tấm ngọc bội kia.”

“Người là Chiêu vương.” Thiên Cơ hiểu rõ gật đầu một cái, thái độ cũng không bởi vì biết được thân phận người đến, mà có thay đổi, vẫn giữ đúng mực như cũ.

Ngọc bội.

Lập tức Kỳ Yến hoàn toàn không còn buồn ngủ. Vừa mới một đường thông thả được đẩy đi, y đóng mắt tựa lưng vào ghế ngồi không kìm được dính mấy phần buồn ngủ.

Nhưng không ngờ vừa mở mắt... Suýt nữa để cho y không khống chế được muốn thả khô cổ trong tay ra.

Thiên Cơ... Vi Sinh Kỳ...

Vi Sinh Kỳ thì cũng được đi, Diệp Khởi Y, Diệp Khởi Duẫn nữa. Người trước mắt y cũng không biết, nhưng gương mặt này cùng với gương mặt trong giấc mộng lần đó giống hệt nhau.

Hoang đường cực kỳ.

“Yến nhi?” Vi Sinh Lan lo âu liền nghi hoặc cầm tay Kỳ Yến, cảm nhận nhiệt độ hình như thấp hơn chút so với bình thường. Mới vừa rồi không phải còn tốt hay sao, tại sao sắc mặt lại đột nhiên tái nhợt như vậy.

Tiếng gọi khẽ quen thuộc cùng với trên tay truyền đến âm áp để cho cổ độc dần dần dừng lại xao động. Kỳ Yến cầm lại tay Vi Sinh Lan, lắc đầu một cái: “Không sao, thê chủ không cần lo lắng cho ta.”

Thiên Cơ như có điều suy nghĩ liếc người trên xe lăn một cái. Nàng không có nửa ấn tượng với nam tử này, không biết đối phương lấy ở đâu địch ý lớn như vậy.

So với quanh co dò xét, Vi Sinh Lan càng cảm thấy nói chuyện thẳng thắn với người thông minh thích hợp hơn: “Tiên sinh đại tài, nhất định là biết bốn vương đi một quãng đường đến đây là vì sao.”

“Ta nếu không đồng ý, lúc này Chiêu vương sẽ đi trở về phủ sao.” Thiên Cơ hơi nâng mắt, lời bình thản gần như một câu trần thuật.

Nữ tử trước mắt cả người phong hoa lưu vận quả thật muốn thiêu đốt mắt người, khí độ nổi bật. Nhưng thường thức là một chuyện, đi theo dốc sức là một chuyện.

“Không biết.” Vi Sinh Lan trả lời cũng dứt khoát.

Đồ đã đến tay một nửa, sao có thể tùy người nói buông tha là buông tha.

Không hề vì lời nói ẩn hàm ý cự tuyệt mà tức giận. Vi Sinh Lan duy trì thích hợp khéo léo mỉm cười: “Lương cầm trạch mộc nhi tề, nhi phượng phi ngô bất tề. Tiên sinh vì trí giả, ứng so với bốn vương hiểu đạo lý này hơn.”

Vừa dứt lời.

“Thú vị.” Lúc trên mặt Thiên Cơ khó có được nụ cười.

Tự so với ngô đồng, nhưng lại thông dong không khiến người khác chất vấn.

Thiên Cơ lấy từ trong lòng bàn tay ra một tấm kính tròn bằng đồng xanh ném tới trên bàn đá, không mẫn không nhạt nói: “Nếu như có thể phá ảo trận này, phụng người làm chủ cũng không phải không thể.”

Mà vào lúc tay Vi Sinh Lan chạm vào tấm kính tròn, nàng lại lạnh lạnh mở miệng nói: “Việc này có thể nguy hiểm đến tính mạng.”

Vi Sinh Lan chỉ hơi gật đầu, nhẹ nhàng cầm tấm kính tròn vào tay. Có thể gắn trận pháp vào trong đồ vật không phải không thể, nhưng ở trên đời này đúng là phượng mao lân giác. (chỉ sự hiếm có)

“Tin ta.” Vi Sinh Lan cúi đầu nói ra hai chữ với người ngồi trên xe lăn.

Đối với việc phu lang nhà mình hiếm thấy yêu cầu, Vi Sinh Lan sẽ chọn thuận theo, nhưng lần này không được.

Mặc dù đằng trước không nhìn ra gì, Vi Sinh Lan liền đành lật ngược ra sau xem. Kính đồng xanh từ trước đến nay luôn điêu khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, một khối trên tay nàng cũng không ngoại lệ.

Còn phức tạp hơn nhiều so với bình thường, đồ án hoa văn hội tụ kéo dài...

“Thê chủ.” Kỳ Yến đột nhiên nhận ra bất thường.

Mà Thiên Cơ sớm đã có dự liệu tiến lên đỡ lấy, đem người đã mất ý thức sắp xếp trên lan can bên đình.

“Rơi vào ảo trận mà thôi.” Sau khi nói xong nàng liền khí định thần nhàn bắt đầu pha trà lần nữa.

Lúc này ánh mắt Thiên Cơ nhìn Kỳ Yến giống như rắn độc rình coi con mồi, giọng nói lạnh như băng không mang theo chút cảm tình: “Lúc nào người có thể tỉnh.”

“Không biết.” Thiên Cơ vừa nói xong, trước cổ nàng liền có một thanh trường kiếm, cảm xúc lạnh như băng hết sức rõ ràng.

Thiên Cơ rũ con mắt nhìn bóng người màu đen ở sau lưng nàng phản xạ trên thân kiếm, nhưng nàng lại không cách nào cảm giác được khí tức của đối phương.

Đây cũng không phải chuyện thuật ẩn thân có thể làm được...

“Nếu nàng không tỉnh, người cũng không cần tỉnh.” Mặt Kỳ Yến không thay đổi trần thuật.

Cho dù cổ đã bị mũi kiếm chèn ép ra một vết đỏ, Thiên Cơ vẫn bình tĩnh cầm chén trà lên nhấp nhẹ: “Nếu như năng lực không tốt, không tỉnh được cũng không thể trách được người khác.”

Nếu Chiêu vương không tỉnh dậy được, nam tử trước mắt thoát nhìn cũng thật sẽ để đầu nàng lìa khỏi xác.

Tuy là nghĩ vậy, nhưng trên mặt Thiên Cơ lại không có vẻ lo lắng hay sợ hãi nào. Ngược lại nàng tương đối hiểu kỳ, người đang rơi trong trận pháp kia làm thế nào mà chọc đến một nam tử như vậy.

Dẫu sao nam tử tầm thường cũng sẽ không vừa nói nhẹ nhàng vừa nổi lên sát tâm, còn không bàn đến việc tự tay động thủ.

Mà bên kia, Kỳ Yến dùng đầu ngón tay xoa nhẹ khiến mi tâm Vi Sinh Lan vô thức giãn ra, lúc này hai tròng mắt trầm lạnh như mức mới dần dần có độ ấm lại.

Y nhiều lắm là cố gắng chờ một ngày.

15. Chương 15: Ảo Trận

Editor: Sakura Trang

Sắc trời dần tối, Kỳ Yến vẫn yên lặng trông coi người nhắm mắt tựa như đang ngủ kia. Không khó phát hiện không khí quanh thân Kỳ Yến đang bị ép càng ngày càng thấp, khuôn mặt tuần mỹ mang chút tái nhợt lúc này cũng đã hiện lên sự tối tăm.

Kiên nhẫn sắp bị tiêu hao gần như không còn. Điều này còn nhanh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của y.

Coi như là người trực tiếp chịu đựng sát ý nồng đậm, Thiên Cơ chỉ có thể bất đắc dĩ trừng mắt nhìn. Bởi vì chuôi trường kiếm để ngang ở phía trước cổ này, nàng không thể không duy trì tư thế ngồi ngay ngắn.

Trời đã tối, trà đã lạnh...

“Phương pháp phá trận.” Cuối cùng Kỳ Yến cũng là người không chịu đựng được. Thật ra y không hề nghĩ muốn hỏi vấn đề này, bởi vì một khi hỏi là giống như tỏ vẻ không tin tưởng Vi Sinh Lan. Nhưng so về điểm này, y càng không muốn cầm an toàn của Vi Sinh Lan đi đánh cược.

Người trước mắt này, gương mặt này... Kỳ Yến nhìn chỉ muốn diệt trừ cho nhanh chóng. Nhưng đây là điều Vi Sinh Lan mong muốn, y cũng chỉ còn biết dùng mọi cách kiềm chế ý muốn hủy diệt này đi.

Thiên Cơ dự đoán nam tử trước mặt sớm muộn gì cũng sẽ hỏi vấn đề này, nàng giống như không cảm giác được nguy hiểm khi có người kẻ kiếm vào cổ mình, trả lời vẫn là hai chữ “không biết”.

Đây cũng không phải nói dối.

Tốn mất mấy năm mới thiết lập thêm được trận pháp, nàng coi như là người thiết lập cũng không dám nói có mười thành nắm chắc có thể giải, lại là càng chưa bao giờ có ý tưởng lấy người thử trận.

Phải nói chẳng may bị kẹt ở trong trận pháp mình bố trí, coi như thật sự trở thành trò cười của người đời.

Rất nhiều người là tình nguyện đối mặt với trận pháp quỷ quyết trải rộng sát ý, cũng không muốn đối mặt với loại ảo trận khảo nghiệm, đùa giỡn lòng người này.

Người ở trong đó thấy được sự vật mình muốn có được nhất, hoặc là sự vật sợ hãi nhất. Cái trước khiến người đắm chìm trong mộng đẹp hoàng lương không kiềm chế được, cái sau thì đánh tan ý chí con người khiến họ không gượng dậy được.

Mà cho dù loại nào, đều là đường chết.

Điều này hiển nhiên không phải một câu trả lời khiến Kỳ Yến hài lòng, y dùng ánh mắt ra lệnh cho Ảnh Thất.

Vì vậy một giây tiếp theo, Thiên Cơ cũng cảm giác được nơi cổ bị chèn ép nặng hơn. Trên đó truyền đến cảm giác đau đớn, cái này truyền đến từng trận sát ý khiến nàng không dễ chịu chút nào.

Ngược lại không phải không có phương pháp thoát thân, nhưng nàng chậm chạp không có động tác... Tự tin là một mặt, mặt khác chính là nàng có chút mong đợi với Vi Sinh Lan.

“Như suy nghĩ của ngươi, tâm trận là cái kính tròn này.” Thấy Kỳ Yến đưa mắt dời đến trên kính bằng đồng xanh, Thiên Cơ hơi lắc đầu một cái, nàng đại khái biết người này muốn làm gì.

Quả thật rất nhiều trận pháp có thể thông qua việc hủy tâm trận để phá giải, nhưng vật nàng bố trí này lại khác.

“Trừ khi nàng tỉnh lại, nếu không cho dù ngươi hủy tâm trận cũng vô dụng.” Thiên Cơ nhẹ thở dài, thật ra nàng cũng không cố ý muốn làm khó một người nam nhân.

Bầu không khí trong đình đông lại lạnh lẽo, người rơi vào ảo trận lại không cảm nhận được.

Từ lúc cầm kính tròn bằng đồng xanh trên tay, Vi Sinh Lan cũng biết mình sắp phải đối mặt với một cái ảo trận. Vạn biến cũng không rời điểm xuất phát, kiểu trận pháp kiểu này chỉ cần giữ lòng là sẽ bị phá giải.

Nhưng đã là người là không thể không muốn, cho nên hai chữ ‘giữ lòng’ nói nhẹ nhàng, nhưng để thật sự làm được cũng không phải dễ.

Đối với người bên ngoài trận thử thách này chỉ trôi qua nửa ngày, nhưng đối với Vi Sinh Lan mà nói thì nàng đã ở trong ảo trận này ôn lại một lần những chuyện đời trước.

Lấy hình thức người đứng xem.

Không sai biệt lắm... Cũng nên thấy kết cục được rồi. Vi Sinh Lan phát hiện giờ phút này nàng rất bình tĩnh.

Sự thất bại đời trước chính là do một tay nàng tạo thành, dấu sao nhường nhịn quá nhiều để mọi chuyện xảy ra chẳng lẽ còn có thể quay lại trách người khác không hạ thủ lưu tình?

Thua chính là thua, Vi Sinh Lan chưa bao giờ nghĩ muốn chối điểm này. Mà cái giá phải trả cũng quá nặng nề... Nàng nghĩ đến Dung Cảnh, Diệp Khởi Y, cùng với những người khác từng cống hiến cho nàng.

Nhưng chuyện cũ không nên theo đuổi, hướng chi lại là chuyện đời trước. Nàng ngoại trừ việc chỉ biết đối với những người này tốt hơn một chút, giành lại gấp đôi những thứ mà đời trước thua trong tay Vi Sinh Kỳ, trở thành đồ của mình.

Không nói rõ là cảm giác gì, Vi Sinh Lan nhìn thân ảnh màu trắng trên chiến trường, y phụ nhuộm đậm màu đỏ tiên diễm. Diễn ra cuộc tình bình tiêu trừ không chút nào dự đoán trước, ưu thế của chiến thuật biến người lúc này cũng hiện ra.

Đến đây cũng nên kết thúc rồi.

Ở một khắc thân ảnh kia ngã xuống, ý thức Vi Sinh Lan cũng theo đó dừng lại mấy giây. Nàng vốn tưởng rằng mình đã thoát khỏi ảo cảnh, không ngờ lúc khôi phục ý thức lại nhìn thấy một màn khiến tim nàng rung động...

16. Chương 16: Sương Sắc

Editor: Sakura Trang

“Yến Nhi...?” Trong giọng nói của Vi Sinh Lan mang theo mấy phần không xác định.

Hiện tại chỗ này là tấm điện lúc nàng còn sống trong cung, nói cách khác lúc này vẫn ở bên trong ảo cảnh.

Người đằng trước ngồi trên xe lăn đưa lưng về phía nàng, nàng chỉ hơi đến gần liền nghe thấy người nọ thấp giọng tự nói: “Phải làm sao mới có thể khiến nàng vui.”

Nghe thanh âm quen thuộc, Vi Sinh Lan còn chưa kịp tiêu hóa những lời này là ý gì, liền bất ngờ không kịp đề phòng bị sương sắc trước mặt đau nhói hai mắt.

Cho dù biết cũng không thể chạm đến người này, Vi Sinh Lan vẫn không tự chủ được đưa tay ra... Tất nhiên ngoài dự liệu liền chỉ có thể xuyên qua.

Người trên xe lăn vốn nên là tóc dài đen như mực lúc này lại nhiễm sương sắc (màu sương), trông mắt hơi rử xuống cũng nhiễm sự mệt mỏi, cuối cùng khi không hiện ra mấy phần chật vật.

Vi Sinh Lan không đành lòng hơi hơi dời đi ánh mắt. Mà một bên con mắt, nàng liền chú ý đến một cỗ quan tài bằng cách đó không xa.

Không khó đoán người trong đó là ai.

Vi Sinh Lan trầm mặc nhìn mấy giây hồi phục bình tĩnh đưa mắt đặt lên người Kỳ Yến lần nữa.

Từ sau khi sống lại sống chung với Kỳ Yến đến nay, nàng quả thật nghi ngờ chuyện Liễu uyển cháy đời trước có gì đó kỳ lạ. Dẫu sao càng tiếp xúc, nàng cũng càng thêm biết Kỳ Yến không đơn giản.

Nhưng nàng hoài nghi chỉ nhằm vào chuyện bản thân, mà không đối với người này. Nếu ảo cảnh này là dùng để gọi lên nghi kỵ của nàng với Kỳ Yến, liền không khỏi quá mức buồn cười.

Không mất nhiều thời gian, Vi Sinh Lan chợt cảm giác ống tay áo bị người nhẹ nhàng kéo. Lúc đang ngẩn ra, trên tay liền truyền đến cảm xúc lạnh lạnh.

Cúi đầu liền đối diện với một đôi mắt như mặt ngọc, chính đang chiếu rọi bóng dáng của nàng.

Vi Sinh Lan nhất thời khẽ run, cảm xúc chân thật khiến nàng không tránh khỏi có chút mê hoặc.

Nhìn một mỗi trong con ngươi của người ngồi trên xe lăn dần dần biến mất, cuối cùng chỉ còn lại sự lệ thuộc... Chần chừ một chút, cuối cùng Vi Sinh Lan không giãy khỏi tay người này.

Theo lý thì không thể chạm vào, vì sao lại...

“Thê chủ.” Ngay cả giọng nói độc nhất vô nhị khi gọi nàng cũng giống với hiện thực.

Thấy không bị từ chối, Kỳ Yến liền kéo tay Vi Sinh Lan đến sát gò má cọ nhẹ, mấy sợi tóc bạc theo động tác này rủ xuống cổ tay nàng.

Cùng một động tác quen thuộc, Vi Sinh Lan im lặng nghĩ.

Sương sắc trước mặt vẫn chói mắt, nàng vừa mới vén lên nắm cầm trong tay, liền nghe người trên xe lăn lại tự lẩm bẩm tiếp: “Nhất định thê chủ không thích bộ dáng này của ta.”

“Cũng không phải không vui.” Cảm xúc suy sụp kia ánh vào trong mắt Vi Sinh Lan, lời nói phủ định trong khoảnh khắc liền bật thốt lên.

Nào ngờ vừa dứt lời liền bị người này gắt gao truy hỏi: “Thê chủ thích ta?”

Vi Sinh Lan tự thấy chẳng qua chỉ yên lặng mấy giây, ánh sáng vừa nổi lên trong mắt Kỳ Yến lại dần dần ảm đạm, nàng chỉ phải vội vàng gạt đầu một cái.

“Kia thê chủ có thể cười một chút với ta được hay không...” Người trên xe lăn lại dò xét nói lên yêu cầu. Y vừa lấy được một câu trả lời như mong muốn, bây giờ lại muốn một cái khác.

Không biết đời trước kết quả của người này như thế nào, nếu là bộ dáng như bây giờ... Vi Sinh Lan không kìm được mềm lòng mà để cho người này lại tiến thêm một bước.

Yêu cầu bậc này, dù là thỏa mãn cũng không hại đến đại thể.

“Không phải như vậy.” Đối phương quả thật theo lời cong lên mi mắt, nhưng Kỳ Yến cũng không hài lòng.

Vi Sinh Lan ngược lại cũng không giận, chỉ kiên nhẫn hỏi theo y: “Vậy phải như thế nào?”

“Giống như đối với Dung Cảnh vậy...” Kỳ Yến khẽ rũ mắt, đây là lời lúc y tỉnh táo tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng.

Nhất thời Vi Sinh Lan có chút buồn cười. Đợi thoát khỏi ảo trận, nàng nên tìm thời gian để cùng người này trong hiện thực giải thích một chút về chuyện của Dung Cảnh.

Ở trước mặt nàng tâm tư này của Kỳ Yến từ trước đến giờ đều là dè dặt cất giấu, có lúc nàng cũng không chú ý đến.

“Yến nhi không nhìn ta, vậy ta cười để cho ai nhìn chứ?” Vi Sinh Lan vuốt tóc dài của người trước mắt, nhẹ giọng hỏi.

Ảo cảnh cũng được, nàng nguyện ý cho người trước mặt mấy phần dung túng. Quan trọng hơn chính là, bây giờ việc nàng trải qua không thể nghi ngờ là mấu chốt để giải trận, tóm lại phải dụng tâm chu toàn.

Người trên xe lăn đang bởi vì câu gọi thân mật này mà trở nên luống cuống. Trước kia nhìn Dung Cảnh và Vi Sinh Lan từ xa, y không chỉ một lần nghĩ... Nếu như người này có thể lộ nụ cười với y như với Dung Cảnh, vậy không quản chuyện gì, y sẽ làm tất cả.

“Thê chủ có thể... Luôn bên ta hay không.” Có lẽ là nụ cười ôn nhu này quá có lực đầu độc, y lại hỏi một vấn đề vốn không nên hỏi.

Người mới còn nói cầu gì được đó, bây giờ lại yên lặng không nói lời nào. Cũng không lắc đầu, cũng không gật đầu, chỉ trầm mặc nhìn y.

“Ta biết.” Giọng nói nhỏ đến khó có thể nghe thấy.

Tiếng nói vừa dứt cảnh tượng xung quanh lấy mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng sụp đổ, Vi Sinh Lan nhìn cũng không tránh khỏi kinh hãi, người trên xe lăn lại với vẻ mặt bình thản như thành thói quen.

Quá tham tình ái, có thứ lún sâu không thể thoát khỏi.

Với Vi Sinh Lan ở đời này mà nói, đây chỉ là một ảo cảnh. Đối với Kỳ Yến ở đời trước, đây là một trong những giấc mộng của y.

...

...

“Người tỉnh rồi?” Thiên Cơ nhíu mày, tốc độ phá trận này thực sự nhanh hơn nhiều so với nàng dự tính.

Cảm giác áp bách trên cổ biến mất, Thiên Cơ quay đầu lại nhìn một cái. Người khổng lồ nàng đã sớm mất tung tích, cũng không. Dần dần cũng không biết ở phương nào.

Chuyện đầu tiên mà Vi Sinh Lan sau khi thức dậy là ôm lấy phu lang nhà mình từ trên xe lăn xuống, ôm vào lòng.

“Thê chủ.” Kỳ Yến thuận theo tựa vào trên người Vi Sinh Lan, mắt phượng nửa khép hưởng thụ cảm xúc tóc dài rồi tung sau tai được vuốt ve.

Thiên Cơ đưa tay xoa xoa vết bầm trên cổ bị mũi kiếm đè vào, không thể không nói người cầm kiếm nắm lực đạo trong tay vô cùng chính xác, từ đầu đến cuối không thật sự là nàng bị thương.

Nàng bị người cầm kiếm kiềm chế nửa ngày... Người này ngược lại tốt, tỉnh lại liền có nhuyển ngọc ôn hương để ôm đầy cõi lòng.

Người mùi hương hoa hòe thoang thoang của người trong ngực, Vi Sinh Lan bình phục tâm trạng vừa rồi còn hơi rối loạn.

“Tiên sinh đã có thể thực hiện lời hứa rồi chứ?” Vi Sinh Lan treo lên mỉm cười ôn nhã quen thuộc, gương mặt nhìn về phía nữ tử đang đùa nghịch chén trà.

Thiên Cơ cũng không cần chờ gặt đầu một cái. Đi theo người này cũng không coi là thua thiệt cho mình, nàng tuy không thích những phiền phức bên ngoài, nhưng vẫn có thể hòa nhập. Lúc trước là thiếu một người có thể để cho nàng chủ động bước ra khu vườn này, hiện tại vạn sự đã sẵn sàng, gió đông cũng không thiếu.

Lại thấy Vi Sinh Lan chuyển ánh mắt lên trên cổ nàng, vẻ mặt mang theo nghi vấn... Thiên Cơ chỉ cười không nói.

Nam tử ánh mắt vừa nảy mới còn lạnh lẽo, hiện lên sát ý đối với nàng, hôm nay lại một bộ dáng ôn thuận khéo léo tựa vào trong ngực chủ thượng hiện tại của nàng.

Nàng là sẽ không nhúng tay vào sự yêu thích của người khác... Lại nói chủ thượng nhà mình trêu chọc nợ tình, nàng làm thuộc hạ cần gì phải bận tâm.

“Sắc trời đã tối, xem ra hôm nay là cần phải làm phiền chủ thượng khuất phục đợi phòng khách tá túc một đêm.” Thiên Cơ hết sức thuận miệng sửa lại xưng hô với Vi Sinh Lan.

Vì vậy không thể tránh khỏi chuyện giải quyết bữa tối.

Nam tử cả người mang bệnh, một cái Vương gia thân phận phú quý... Thiên Cơ thấy dù ai cũng không thể trông cậy vào.

“Đường đường Chiêu vương cũng sẽ biết nấu nướng?” Thiên Cơ vốn còn bình tĩnh bước vào phòng bếp, lại không nghĩ rằng Vi Sinh Lan lại cũng đi theo, quả thực khiến cho lòng nàng kinh ngạc.

Phòng bếp vốn là công việc của nam nhi, nhưng vì nàng chỉ có một thân một mình, chuyện này tất nhiên phải do nàng tự làm.

Vi Sinh Lan cong cong mi mắt, như chuyện đương nhiên hỏi ngược lại: “Đều là nữ tử, tiên sinh có thể, tại sao ta lại không thể?”

Tuy không thể nói giỏi, nhưng làm ra thức ăn có thể cho vào miệng Vi Sinh Lan tự nhận còn là không thành vấn đề. Dù sao đời trước nàng cũng không phải người an nhàn ở một nơi, trời nam đất bắc... Chỗ nào của Dư quốc nàng không đặt chân qua? Cho dù nơi ngoài biên giới, nàng cũng đi qua không ít.

Dưới tình huống có điều kiện Vi Sinh Lan sẽ không làm mình chịu thiệt, nhưng dưới tình huống không có điều kiện nàng cũng nguyện ý chấp nhận tạm. Cách phục vụ bản thân và thích nghi với hoàn cảnh, đương nhiên phải học để tự lực cánh sinh.

Thiên Cơ giống như bị lời này làm cho nghẹn lời một chút, liền để mặc Vi Sinh Lan vào trong hỗ trợ.

Bữa tối người thoải mái nhất không thể nghi ngờ là Kỳ Yến. Thức ăn có ngon hay không y cũng không thèm để ý, chỉ biết do Vi Sinh Lan làm là đủ rồi, với lại ngay cả công gấp thức ăn cũng có thể giảm bớt đi.

Thiên Cơ nhếch mép một cái, khoảng cách gần nhìn cảnh tượng thân mật bậc này không khỏi để cho nàng có mấy phần xoắn xuýt.

Nhưng thật sự xoắn xuýt còn ở phía cuối, phải biết bên trong phòng khách và nhà chính ở giữa chỉ cách nhau một bức tường.

Lúc đêm khuya, Thiên Cơ không chút buồn ngủ mở mắt nhìn xà ngang trên nóc nhà.

Hai người này... Thật cho nàng là người điếc hay sao?

17. Chương 17: Quy Mưu

Editor: Sakura Trang

Đợi hôm sau cuối cùng cũng trở lại khách xá, Vi Sinh Lan rất là nhút nhát nghe Vân Sanh không ngừng nhắc đi nhắc lại. Nàng là một chút cũng không giỏi ứng đối với nam tử cứ lộ ra biểu hiện lã chã trực khóc trước mặt mình.

“Rõ ràng ngài nói ngay hôm đó sẽ trở về... Hôm qua đợi mãi không thấy ngài về, nô cũng sắp vội muốn chết.” Vân Sanh dứt lời liền đỏ mắt. Cuộc sống không quen, đây là lần đầu tiên hần đến nơi cách xa vương phủ như vậy.

Vốn Vi Sinh Lan nên một mình đi Yên thành, không biết vì sao Kỳ Yến lại yêu cầu đồng hành. Mà một khi mang theo Kỳ Yến, nàng cũng cần phải mang theo một người để chăm sóc Kỳ Yến. Ngược lại không phải là không muốn tự tay chăm sóc phu lang nhà mình, chẳng qua là loại chuyện chăm sóc người này, trước mắt nàng còn chưa đủ giỏi.

Để tránh phu lang nhà mình bởi vì nàng chăm sóc chăm sóc không chu đáo mà xảy ra chuyện gì, Vi Sinh Lan cảm thấy tốt nhất mình nên mang theo một thị tử. Về phần tại sao lại là Vân Sanh mà không phải Ngu Thu Ngôn, nguyên nhân cũng rất đơn giản... Chẳng qua là nàng cảm thấy hai người so sánh với nhau, Vân Sanh làm việc trầm ổn hơn nhiều mà thôi.

“Lui xuống chuẩn bị chút bánh ngọt và lương khô.” Bỗng nhiên Kỳ Yến mở miệng nói với Vân Sanh.

Bị ánh mắt Kỳ Yến nhẹ nhàng quét qua, Vân Sanh nhất thời chỉ biết lộp bộp gật đầu đáp lại.

Ánh mắt chính quân vừa mới nhìn hần lạnh quá... Vân Sanh xuống lầu trong lòng nghĩ vậy.

Vi Sinh Lan cười nhẹ thành tiếng, nàng cũng nhìn ra đây là phu lang nhà mình giải cứu nàng. Chỉ thấy người trên xe lẫn vãn nhứ chặt mi, nàng liền đưa tay nhéo cằm người kia một cái: “Đây là làm sao vậy?”

“Không thoải mái...” Kỳ Yến kéo tay Vi Sinh Lan đến hông mình, khuôn mặt trong trăng cũng dính chút màu hồng nhàn nhạt.

Thiên Cơ vốn còn đang ngồi nhàn nhã một bên thưởng thức nghe vậy không khỏi liếc nhìn hai người một cái, thật là không biết hạn chế...

Vi Sinh Lan cũng là chớp mắt một cái mới kịp phản ứng, che giấu ho khan một cái: “Kia lát nữa lên xe ngựa, ta xoa bóp một phen cho Yến nhi được không?”

Mục đích chuyến đi này đã đạt đến, hiện tại tất nhiên là muốn lên đường về vương đô. Đêm qua đúng là cũng hơi tham hoan, cũng không thể ý thân thể phu lang nhà mình không chịu được ham muốn như vậy...

“Vâng.” Sau khi Kỳ Yến nghe vậy liền nhẹ giã mi ra, vẻ mặt nhu hòa nào còn có nửa phần thân thể không khỏe.

Xe ngựa vương phủ chưa bốn người là dư sức.

Giữ chặt đường, Thiên Cơ hỏi ra vấn đề trước giờ nàng luôn muốn hỏi: “Người năng lực xuất chúng trong hoàng thành nơi nơi đều có, lý do gì mà chủ thượng lại coi trọng ta, thậm chí không tiếc từ ngàn dặm đến tìm?”

Nàng tuy là người tự tin, điểm này từ nàng tự lấy tên Thiên Cơ cũng đã nhìn ra một hai. Nhưng nàng cũng không tự tin đến mức mình có giá trị đến nỗi phải để cho một vương gia thân phận cao quý tự mình tìm đến cửa.

“Nhưng phải nói người có thể thắng tiên sinh ở một chữ ‘kế’, trong hoàng thành nhưng là chưa có duyên thấy.” Về mặt Vi Sinh Lan tự nhiên cười một tiếng. Lời này không giả, lại quan trọng hơn chính là... Như vậy liền có thể đoạt trước cánh tay trái cánh tay phải của nhị hoàng tử, tại sao nàng không làm?”

Lời khen ai không thích nghe, huống chi là lời khen hay có sức nặng như vậy.

“Tính cả thời gian quay về, chủ thượng rời đi hoàng thành không sai biệt lắm cũng gần một tháng, như vậy cũng không sao hay sao?” Một tháng sẽ có nhiều chuyện xảy ra đi... Tự Thiên Cơ cũng không ý thức được, nàng đã bắt đầu quan tâm chuyện của chủ thượng trong miệng nàng rồi.

Vi Sinh Lan một bên cách y phục xoa bóp bên hông cho phu lang nhà mình, một bên bình tĩnh trả lời: “Ta tự nhiên là có sự bố trí của riêng mình, tiên sinh không phải lo lắng.”

Từ lúc rời hoàng thành đến nay, cũng không nhận được Khởi lâu sai chuẩn ứng truyền tin, có thể xác định vương đô gần đây không xuất hiện động tĩnh đáng chú ý.

Lại nói...

“Ta không phải chỉ là xin phép nghỉ dài hạn, cùng phu lang nhà mình đi du sơn ngoạn thủy là vương gia nhân từ thôi hay sao?” Lúc Vi Sinh Lan nói trong mắt như mang theo sự nhu hòa, nhưng nếu thật sự nhìn sâu vào trong, thì có thể nhìn thấy ẩn sâu bên trong là hàn quang lạnh lẽo.

Mũi nhọn tất nhiên không chỉ trên người nàng nhanh như vậy, mà trước khi đến lúc ấy, nàng tất nhiên phải tự tay bẻ gãy.

Trải qua chặng đường không khác mấy so với lúc đi, mấy người trở lại vương phủ thịnh của Dư quốc.

Không ra ngoài dự liệu, ngày thứ hai trở về, trên bàn bàn trong thư phòng của vương phủ chất đầy sổ con đầy Diệp Khởi Y đưa tới, sau khi Vi Sinh Lan thấy được lại thở dài một cái.

Không được rảnh a...

Sau khi giới thiệu Thiên Cơ gặp mặt với thân tín, Vi Sinh Lan hỏi hột hỏi nàng: “Nếu cung cấp đầy đủ người, tài, vật, lực, tiên sinh có thể vì ta làm ra một quân đoàn tinh nhuệ?”

Thiên Cơ lập tức run một cái, nếu nàng trả lời có, người này thật sự chẳng lẽ dám đem nhiệm vụ bậc này giao cho nàng hay sao...

“Tiên sinh yên tâm, lời này cũng không có ý dò xét.” Miệng Vi Sinh Lan nhếch lên độ cong nhẹ, tự nhiên hào phóng.

Vốn là nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi người. Lại là loại năng lực bậc này, tính tính tất nhiên là loại người ở trên, dĩ nhiên phải để ở một vị trí thích hợp.

Thiên Cơ đột nhiên có loại cảm giác trọng trách nặng trên vai, người này sao có thể trong thời gian ngắn ngủi mà có thể tin tưởng nàng đến vậy?”

“Kỳ hạn một năm ta sẽ để cho chủ thượng thấy thành quả.” Cuối cùng tiêu sái cười một tiếng, Thiên Cơ cúi người nửa quỳ trước thân ảnh huyền sắc.

Kẻ sĩ nguyện chết vì người tri kỷ, nàng cũng không ngoại lệ.

Vi Sinh Lan giơ tay đỡ người dậy, hơi gật đầu nói: “Ta nguyện đợi tin vui từ tiên sinh. Chẳng qua... Đợi sau khi người Duyên Sở đến, tiên sinh thực hiện cũng không muộn.”

Đối với việc nhìn thấy phần nội dung trong tấu chương ở thư phòng, Vi Sinh Lan tất nhiên nhớ kỹ.

Tính toán ngày giờ, hiện cách ngày Duyên Sở đến cũng không xa... Lại là một chuyện cần phí tâm ứng đối.

“Duyên Sở...” Chân mày Thiên Cơ hơi cau lại, nàng không có quá hảo cảm với quốc gia này.

Nàng tuy là ẩn cư, tin tức cũng không bế tắc.

Mấy năm nay Duyên Sở liên tục chinh chiến, thôn tóm từng quốc gia nhỏ xung quanh. Việc làm của Kỳ quốc quân là bá đạo mà không phải vương đạo, thiết kỵ lướt qua, nói là dân chúng lâm than cũng không quá đáng.

Nhưng quốc gia này càng ngày càng mạnh cũng là sự thật, nhưng việc dựa vào chà đạp quốc gia khác mà cấp tốc thúc đẩy phồn vinh... Thiên Cơ chỉ có thể nói nàng vì đó mà cảm thấy trơ trẽn.

Vi Sinh Lan khẽ rũ mắt, giọng nhẹ nhàng khoan thai nói: “Mấy năm gần đây Duyên Sở đúng là càng ngày càng không an phận.”

Vốn cũng chỉ là một trong những phụ quốc nho nhỏ của Dư quốc mà thôi, mấy năm gần đây lúc triều cống cũng đã dám ở trong bóng tối là chuyện khiêu khích. Đối phương ngược lại cũng nắm chặt tốt mức độ, từ đầu đến cuối không thật dễ cho Cảnh để rơi vào thế khó.

Xử lý xong sổ con Diệp Khởi Y đưa đến, bắt tri bắt giác ngoài thư phòng đêm đã khuya. Vi Sinh Lan đưa tay xoa xoa mi tâm, cảm thấy buồn ngủ.

Sau khi lập gia đình, dĩ nhiên là Kỳ Yến cùng ở trong nhà chính với Vi Sinh Lan, Noãn các thì thành chỗ mùa đông hai người chuyển đến.

“Sao còn chưa ngủ?” Không muốn quấy rối người đang chìm trong giấc mộng, sau khi vào cửa Vi Sinh Lan cố ý thả nhẹ bước chân. Nào ngờ đi vào trong, lại thấy người nọ vẫn tỉnh táo ngồi dựa mép giường.

“Không ngủ được...” Kỳ Yến nhẹ giọng trả lời, ánh mắt cũng không rời khỏi trên người người vừa đến.

Bị phu lang nhà mình ngắm nhìn không chút che giấu, Vi Sinh Lan coi như chậm chạp nửa cũng nhận ra. Trước khi đi phòng bên cạnh tắm rửa, nàng đi đến bên giường vuốt tóc dài đen như mực của Kỳ Yến: “Mấy ngày nay đừng đợi ta, ta ở thư phòng xử lý sổ con... Trở về cũng không sai biệt lắm vào loại giờ này.”

Kỳ Yến nghe vậy liền liễm mi, im lặng không nói.

Mà đợi sau khi Vi Sinh Lan tắm xong nằm đến trên giường, toàn bộ vị trí trong ngực liền bị chiếm đi.

“Nếu thế chủ tin ta, ta có thể giúp thế chủ xử lý những sổ con kia.” Kỳ Yến nhỏ giọng nói.

Đừng nói là sổ con, coi như xử lý Vi Sinh Kỳ y cũng...

Dĩ nhiên Vi Sinh Lan biết phu lang nhà mình có năng lực này, nhưng chính là cảm thấy có mấy phần buồn cười... Nàng chỉ là về phòng muộn một chút, người này lại để ý nhiều như vậy.

Hai người gần sát quá mức, lúc Kỳ Yến hô hấp phát qua cổ nàng, để cho nàng có cảm giác một chút ngứa.

Hồi lâu không đợi được đáp án, Kỳ Yến có chút lo sợ không yên ngẩng đầu, chốc lát liền rơi vào con người đen sâu thẳm tràn ra nụ cười yêu kiều.

“Vậy Yến nhi muốn dạng quà cảm ơn nào?” Liền tư thế này, Vi Sinh Lan cúi đầu khế hôn lên nơi nhạt màu kia. Vốn là muốn chạm vào liền rời đi, nhưng cảm xúc mềm mại khiến nàng không nhận được kéo dài mấy giây.

Lông mi buông xuống như lông vũ hơi run run, con người như mặc ngọc lúc này dường như cũng hòa hợp một tầng sương mù.

“Lại... Lại hôn một cái nữa.” Giọng nói nhỏ đến gần như khó nghe thấy.

Vi Sinh Lan cũng không có động tác, ngược lại là mỉm cười hỏi một câu: “Không biết Yến nhi là muốn ta hôn chỗ nào?”

Ngay tại lúc Vi Sinh Lan cảm thấy phu lang nhà mình sẽ không trả lời loại vấn đề này, Kỳ Yến lên tiếng.

“... Đều có thể.” Nói như vậy, đồng thời Kỳ Yến kéo tay Vi Sinh Lan đến trên đai lưng giữa eo của y.

Khóe mắt mỹ nhân tràn đầy ý xuân cùng với biểu hiện, không thể nghi ngờ là hết sức động lòng người.

18. Chương 18: Duyên Sở

Editor: Sakura Trang

Trôi qua hơn nửa tháng sau khi từ Yên thành trở về, sứ đoàn Duyên Sở triều cống hôm nay liền xuất hiện trên Trọng Hoa điện.

Trên thực tế từ tin tức Khởi lêu cung cấp, sứ đoàn này rõ ràng là đến đô thành Dư Quốc từ bảy ngày trước. Nhưng lại dừng lại ở một nhà khách bỏ thành đông, chậm chạp chưa vào cung bái kiến.

“Sáng nay ở trên điện nhìn thấy hoàng tử Duyên Sở đó thật đúng là đẹp mắt, Tử Chiêu người cảm thấy thế nào?” Tô Diễn sờ cằm hài hước nói, biểu tình mang chút vẻ ái muội.

Vi Sinh Lan nhú mày, hơi hột ngăn cản vấn đề trở về: “A Diễn đây là muốn nói với ta người vừa ý hoàng tử Duyên Sở kia? Kia vì làm bạn tốt, ta liền chúc người trước có thể thuận lợi ôm mỹ nhân về.”

Cuối cùng lại càng giống như ngại không đủ thêm một câu: “Nhưng muốn cướp người từ trong tay hai vị hoàng tử kia của ta, A Diễn sợ là cần cố gắng nhiều hơn mới được.”

Phu lang Nhà mình nhưng ở ngay bên cạnh, Tô Diễn hỏi lời này không phải rõ ràng đào hố cho nàng nhảy sao... Nàng cũng không muốn phu lang nhà mình lại đổ bình giấm chua.

Không thấy kết quả trúng kế như dự tính, Tô Diễn càng cảm thấy ánh mắt của người trên xe lăn kia để cho nàng có loại cảm giác trên sống lưng lạnh sủu sủu.

Nhưng thực ra cũng không phải hoàn toàn không có hiệu quả.

“Nga, thì ra thê chủ cũng cảm thấy đó là một mỹ nhân.” Kỳ Yến hơi gật đầu, dùng một bộ biểu tình sáng tỏ sâu kín nói.

Vì thế Vi Sinh Lan ho nhẹ một tiếng, nắm chiếc cầm thon gầy kia buộc phu lang nhà mình đang cúi đầu ngẩng lên.

Nàng tự nhận hai chữ ‘Mỹ nhân’ trong lời nói vừa nãy cũng không có ý khen hoàng tử Duyên Sở kia, nhưng lại bị phu lang nhà mình níu lấy... Chẳng qua với chuyện dở phu lang nhà mình này, từ trước đến giờ Vi Sinh Lan không cảm thấy phiền, hoặc là có thể nói là rất có kiên nhẫn.

“Hắn ngay cả có mọi thứ tốt, ở trong mắt ta cũng không hơn Yến nhi.” Chỗ ngón tay nâng cằm nhẹ vuốt ve, Vi Sinh Lan không bị phân nửa kháng cự liền dễ dàng an ủi ưu tư của người trên xe lăn kia.

Mặt Tô Diễn hiện lên biểu cảm như gặp quỷ. Loại lời tỏ tình này cũng nói được, còn nói trôi chảy như vậy... Ban đầu là ai không hiểu phong tình làm tiểu thê tử phủ Thương Tĩnh Hầu tức giận bỏ đi?

“Nếu là không yên tâm nữa, dạ yến trong cung tối nay, Yến nhi có thể theo ta cùng đi. Lời vừa dứt xong, Vi Sinh Lan liền thấy Kỳ Yến ngược mắt lên nhìn nàng một chút. Sau đó đầu ngón tay truyền tới một cảm xúc mềm mại ấm áp, liền nghe phu lang nhà mình thật nhẹ ‘Ừ’ một tiếng.

Triều đình trên dưới không thấy được người thích sứ đoàn Duyên Sở, nhưng cho dù như thế nào chuyến này người ta là tới triều cống. Trong tối không thích như thế nào, bề ngoài cho người mặt mũi là không thể thiếu. Dạ yến này, chính là tổ chức để tiếp đãi sứ đoàn.

Tiệc rượu bố trí tại Ân Chính điện chuyên dụng chiêu đãi ngoại sứ, ngồi trên cao là chỗ ngồi của quân vương Dư quốc, còn những người tham dự cũng phải quỳ ngồi ở trên nệm phía dưới được phân bố sẵn.

Vi Sinh Lan cảm thấy vị trí bây giờ của mình không tốt lắm, bên trái là đại hoàng nữ Vi Sinh Nghi, bên phải là nhị hoàng nữ Vi Sinh Kỷ, đối diện thì là hoàng tử Duyên Sở kia.

Phân bố theo thứ tự thì đây cũng không phải chuyện không thể nào, chẳng qua là nàng không nghĩ tới sẽ đúng dịp như vậy.

Trên tiệc rượu ăn uống linh đình, thấy thế nào cũng là một bộ cảnh tượng chủ khách đều vui mừng. Nhưng sự thật như thế nào, dưới tình huống từ người người nơi này ai cũng mang một khuôn mặt tươi cười là không nhìn ra.

“Yến nhi không bằng tới trước trong Chiêu Quân điện nghỉ tạm?” Vi Sinh Lan hơi nhú mi, tư thế quỳ ngồi đối với phu lang nhà mình mà nói dường như cũng không dễ dàng. Lại nói đêm này cũng không có cái chỗ để dựa lưng.

Kỳ Yến lắc đầu một cái. Tiệc rượu đã bắt đầu, bây giờ rồi tiệc tổng không quá thích hợp, cái tư thế này y cũng không phải không thể chịu được.

Trọng yếu hơn chính là... từ lúc thấy người ngồi ở bên phải kia, lòng của y vẫn treo cao không bỏ xuống được, sao sẽ còn chịu nghe theo rồi đi.

Khoảng cách bậc này, y có thể không để lại dấu vết để cho Vi Sinh Kỷ chấm dứt sự sống...

Thấy phu lang nhà mình sau khi từ chối đề nghị của nàng trông mắt không biết đang suy tư điều gì, Vi Sinh Lan chỉ đành phải đưa tay trái ôm lấy eo y.

“Nếu cảm giác khó chịu, Yến nhi có thể dựa vào tới chút.” Vi Sinh Lan nhẹ giọng nói.

Một câu nói này liền đem Kỳ Yến từ những thứ lạnh như băng kia trong suy nghĩ rút ra. Hai người vốn là dựa vào quá gần, hoặc có thể nói là cũng không khe hở... Nếu lại quá gần, y cũng chỉ có thể dựa vào đến trong ngực người này.

“Sớm trước ta liền nghe tam hoàng muội hết sức đau đớn chịu chính quân mới. Hiện xem ra, không phải là giả.” Đại hoàng nữ Vi Sinh Nghi cử chỉ thản nhiên nâng ly hướng Vi Sinh Lan cười nói, ánh mắt nhẹ liếc qua người tựa vào trong ngực Vi Sinh Lan, trong con ngươi lướt qua thần sắc châm biếm.

Nàng không biết là đầu óc tam hoàng muội là không đứng ở chỗ nào muốn thành thân với cả người chân bị tàn phế... Tứ công tử phủ Tả tướng này liền tướng mạo mà nói tuy đúng là cái mỹ nhân hiếm có, nhưng một khi liên quan đến bệnh ở chân và ba chữ “phủ Tả tướng”, mỹ này nhìn ở trong mắt phải giảm bớt nhiều.

Chẳng qua đối với loại chuyện này, Vi Sinh Nghi dĩ nhiên nhìn hết sức là vui mừng. Dẫu sao ở trong mắt nàng, có lẽ ngày nào Vi Sinh Lan cũng sẽ bị chính quân này ở sau lưng giúp người khác thọt đao nữa.

Vi Sinh Lan nghe vậy chỉ hơi gật đầu đáp lời bằng một nụ cười, không ngờ ở trong lúc này nhưng ngoài dự liệu nghe được phu lang nhà mình hừ nhẹ một tiếng. Tiếp đó người chẳng qua chỉ tựa nhẹ lên người nàng liền dời vị trí xuống dựa cả người vào trong ngực nàng.

Đây là...? Vi Sinh Lan hơi nghi ngờ cúi đầu nhìn người trong ngực một cái, nàng cũng không cho là lời nói kia của đại hoàng nữ sẽ có thể để cho Kỳ Yến có phản ứng này.

Nhưng vừa cúi đầu xuống, nàng liền phát giác một đạo ánh mắt khác. Là truyền tới từ đối diện.

Vi Sinh Lan cũng không có thuận theo phản ứng nhìn lại, mà là vẫn cúi đầu nhìn người trong ngực, giọng ôn tồn hỏi: “Lưng ghế này có làm Yến nhi dựa càng thoải mái không?”

Phần lưng mới vừa còn có chút hơi cứng ngắc cong lên của Kỳ Yến nhất thời lại mềm xuống, thân mật không hề hở tựa vào trên người Vi Sinh Lan. Mới vừa rồi là y bắt được ánh mắt kia sớm hơn một bước so với Vi Sinh Lan, mặc dù y biết người ở đối diện thật ra chỉ là đang đánh giá mấy vị hoàng tham dự trên điện... Nhưng chính là Kỳ Yến không vui hoàng tử Duyên Sở lấy loại ánh mắt này nhìn thê chủ của y.

Đợi thấy người trong ngực ngoan thuận gật đầu một cái, nhu hòa trong con ngươi Vi Sinh Lan liền lại sâu hơn chút.

Đem bình giấm bị vạch trần một miếng vải bên trên này lần nữa đẩy nắp cẩn thận, Vi Sinh Lan là nói cái gì cũng sẽ không giương mắt đi xem nhìn hoàng tử Duyên Sở kia.

Mà ánh mắt kia cũng không dừng lại bao lâu liền dời đến trên người đại hoàng bên trái, hai người này giữa ánh mắt trao đổi hiển nhiên liền phong phú nhiều lắm.

Hôm nay hoàng tử Duyên Sở cả người mặc trường bào ám sắc, cổ áo ống tay áo cũng thêu hoa văn lưu vân ở bên viền mép, nhưng cho dù y phục trang sức hoa lệ nữa dưới dung mạo xuất chúng cũng chỉ có thể coi như vật phạm làm nền. Cặp mắt đào hoa hơi nhếch kia chỉ cần một sóng mắt lưu chuyển, liền có thể tùy tiện gợi lên dục vọng của nữ tử với hắn.

Vi Sinh Nghi đối với hoàng tử Duyên Sở vừa xinh đẹp vừa có thể vì nàng cung cấp giá trị là hết sức cảm thấy hứng thú. Nói càng thẳng thừng chút, nàng là nhất định phải được hoàng tử Duyên Sở này.

Nhị hoàng nữ Vi Sinh Kỳ tuy cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng so sánh dưới liền nội liễm nhiều lắm. Tất cả lời nói duy trì phong độ hợp lễ nghi, cũng không quá phần nhiệt tình.

Chờ tiệc rượu tiến hành xong hết rồi. Bóng người khoác trường bào ám sắc chợt liền đứng lên từ trên nệm, đi đến trước ngự tọa.

“Chuyến này bốn quốc còn có một món bảo vật cuối cùng nghĩ vào lúc này cống hiến cho bệ hạ, không biết bệ hạ có đồng ý hay không? Hoàng tử Duyên Sở này thoát nhìn là mười phần cung kính quỳ xuống đất xin phép với Cảnh đế, tuy nhiên mọi người trên đại diện thấy tình cảnh này cũng biết rõ trong lòng...”

Tiết mục chính của dạ tiệc bây giờ mới coi là bắt đầu.

19. Chương 19: Khô Cỏ

Editor: Sakura Trang

“Miễn lễ.” Để bóng người mặc ám phi sắc quỳ xuống hồi lâu, Cảnh đế mới hơi nhẹ gật đầu.

Để cận thị quan đem đồ vật thay mặt trình lên trước mặt người đối diện, hoàng tử Duyên Sở vẫn duy trì tư thế quỳ đoan chánh, nghe theo nói: “Đây là vật tìm được từ trong địa cung của tháp Già La Phật của Thương Viên quốc, nếu không ngoài dự liệu, vật cất trong hộp chính là thánh xá lợi đời đầu tiên của Già La.”

Nghe được ba chữ ‘đời đầu tiên’ kia, một ít hạ thần bên dưới cuối cùng không nhịn được phát ra từng thanh âm khê hô, đây cũng không phải là đồ dùng giá trị liền thành là có thể hình dung được.

Thương Viên vốn là quốc gia hết lòng tin Phật giáo, cao tăng từ đó có thể nói là số lượng đông đảo, mà ‘Già la’ chính là tôn xưng đối với người chí cao có công tu sửa Phật pháp ở đời này... Nhưng quốc gia này nửa năm trước đã bị thiết kỵ Duyên Sở đập bằng, hiện nay trên đời đã mất một nước tên là Thương Viên quốc.

Diệt quốc gia người khác, tài vật, nhân lực cũng cướp đoạt không còn một mống cũng càng ngại không đủ, liền ngay cả vật Già La Xá Lợi thần bí như bực này cũng muốn chấm dứt.

Thương Viên quốc bị bắt làm tù binh làm nô lệ người nào không phải là hận thấu xương Duyên Sở, cũng càng hận chính mình vô lực phản kháng. Có không muốn làm nô tài tham sống sợ chết, phần lớn liền đều lựa chọn tự kết liễu mình.

Bực này trân bảo hiếm thế bậc này, Duyên Sở tất nhiên nên cống nạp với bệ hạ ngài... Tiếc rằng nhân tài Duyên Sở thừa thốt, không người có năng lực cởi ra khóa cổ xưa của hộp này. Bởi vì hộp là tạo bởi huyền thiết, nếu dùng phương pháp cưỡng ép phá vỡ chắc chắn sẽ làm vật trong hộp bị hao tổn, vì vậy bọn thần không dám tùy tiện làm vậy.” Những lời này của hoàng tử Duyên Sở chân thành, nhưng mỗi một người ngồi trên diện đều là nhân tinh, đều nghe người nói đến mức này rồi, sao lại không rõ ràng ý đồ trong đó.

Đúng như dự đoán bóng người ám sắc kia một câu nói nữa chính là: “Nhân tài đông đúc Đại Dư nhân tài đông đúc, giải một cái khóa cổ xưa cỡ con này chỉ là chuyện nhỏ nhặt. Vì vậy bọn thần có một yêu cầu quá đáng... Hi vọng có thể được thấy bảo vật trong hộp này.

Đồ vật được chế từ huyền thiết cho dù nhìn lớn chừng bàn tay như vậy, cầm ở trên tay sức nặng cũng là không nhẹ. Cảnh đế đặt bảo vật này lên trên bàn, trông mắt nhẹ quét người quỳ dưới đất một cái, không nhanh không chậm mở miệng nói: “Đứng dậy thôi.”

Già La Xá Lợi đúng là tương xứng với bốn chữ ‘bảo vật hiếm thế’, Duyên Sở đem cống hiến cho Dư Quốc mà chỉ cần một điều đơn giản như vậy, yêu cầu trong tình lý cũng làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Vi Sinh Lan vốn vẫn còn đang yên lặng quan sát chuyện phát triển, nhưng cảm giác tay trái khoắc lên ngang hông người trong ngực bị cầm chặt để nàng lựa chọn hơi cúi đầu xuống, đập vào mắt chính là thần sắc như có chút nghi ngờ không rõ của phu lang nhà mình.

“Yến nhi?” So với nhìn trình tự thông thường trên sân khấu, khác thường của người trong ngực hiển nhiên càng làm cho nàng để ý.

Lúc này Kỳ Yến lại nhìn một cái về phương hướng người ngồi trên ghế rồng, sau khi xác định mình cũng không nhìn lầm, lực đạo cầm trên tay Vi Sinh Lan không khỏi lại tăng lên mấy phần.

“Bệ hạ... Như là trúng cổ độc...” Lời này của Kỳ Yến là nói sát bên tai Vi Sinh Lan, ở những người khác xem ra, này nhiều lắm là biểu hiện thân mật cảm sát hòa minh của Chiêu vương và chính quân mà thôi.

Từ khi Kỳ Yến vào ở phủ Chiêu vương tới nay, y liền sẽ không từng gặp mặt Cảnh đế. Cho dù là lần hỉ yến mà y lấy thân phận chính quân gả vào vương Chiêu phủ, y cũng chỉ có thể nghe tiếng mà không thấy người Cảnh đế... Thẳng đến hôm nay.

Ngũ gia là trung với Cảnh đế, mà bởi vì do Vi Sinh Lan, y càng thêm một phần cảm kích với Cảnh đế.

Cảnh đế trúng mười phần chính là khô cổ, khô cổ là cái thứ gì sợ rằng không người nào có thể rõ ràng hơn y, phải biết ở trước đây không lâu y thiếu chút nữa không kiềm chế dùng vật này trên người Thiên Cơ... Hiện một cái vô tình nhìn sang lại phát hiện người trên ngồi trên ngự tọa trúng cổ độc, để cho y làm sao có thể không vì thế mà kinh nghi.

Vi Sinh Lan đề xuống kinh động trong lòng, trên mặt vẫn duy trì thần sắc bình tĩnh, nhưng độ cong nơi khóe miệng rõ ràng hạ xuống mấy phần.

“Đây là động tác của người Duyên Sở?” Vi Sinh Lan dùng thanh âm cực thấp hỏi, nàng không nghi ngờ chút nào độ tin cậy trong lời nói của người trong ngực.

Lúc này Kỳ Yến lắc đầu một cái. Vị trí hiện giờ của y và Vi Sinh Lan cách ngự tọa coi như gần, y có lòng quan sát là có thể thấy một dấu vết rất ngắn màu nhạt trên cổ tay Cảnh đế. Tuy là rất ngắn, nhưng cái chiều dài này đã ý nghĩa đây ít nhất là mấy tháng trước đã bị hạ khô cổ.

Thấy người trong ngực lắc đầu, lòng Vi Sinh Lan không kiềm được trầm hơn mấy phần. Đây là chuyện nàng chưa bao giờ chuyện, duy nhớ đời trước lúc cùng Cảnh đế từ biệt, quân vương Dư quốc này rõ ràng vẫn là đáng vẻ thân thể khang kiện.

Mà đến từ Lương châu xa xôi, bởi vì thể lực của Khởi lâu vào lúc đó đã bị nàng chủ động buông tay, chiều hướng tiếp sau này trong hoàng thành nàng cũng không biết.

Sẽ là người sao... Vi Sinh Lan đưa mắt hơi chuyển qua phía bên phải. Nhị hoàng nữ vốn vẫn duy trì nụ cười nhẹ, ở lúc đụng tầm mắt của Vi Sinh Lan, nụ cười trong con ngươi tựa như càng sâu chút.

Vi Sinh Lan chỉ đáp lời bằng cách thần nhiên hơi gật đầu sau liền dời đi ánh mắt. Vô luận muốn làm cái gì, hiện xuống đều là tạm thời không cách nào động tác, ít nhất cũng phải chờ dạ tiệc này kết thúc...

Nắm bắt đúng thời gian, sứ đoàn Duyên Sở lấy bóng người ám phi sắc cầm đầu hướng Cảnh đế hành trọng lễ.

“Bệ hạ thánh ân, khoản đãi hạ thần đến bậc này. Đợi đến thấy bảo vật trong hộp, hạ thần không còn gì thấy hối tiếc.” Cặp mắt đào hoa hẹp dài thời khắc mang theo mê hoặc của hoàng tử Duyên Sở hơi chớp chớp, đôi mắt đẹp lưu chuyển, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Không ít nữ tử Trên điện liền bị cái nhìn này câu đến không còn sức dời ánh mắt. Sống nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng biết cái gì gọi là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Nếu lúc này có thể hưởng một lần mùi vị của vương vật bậc này...

Nhưng Cảnh đế hiển nhiên không có ở hàng ngũ bị sắc đẹp mê hoặc, chỉ bình thần đáp một câu: “Tự nhiên sẽ để cho bọn ngươi thấy.”

Người hầu bên người rất có ánh mắt sau khi Cảnh đế nói xong câu này liền tuyên bố kết thúc yến tiệc. Sứ đoàn Duyên Sở rất nhanh lui xuống, nhưng những hạ thần Dư Quốc khác trên điện nào dám đi, không thấy Cảnh đế đang nắm tay đề ở trên hộp huyền thiết trên bàn kia sao.

“Các khanh cũng đều nghe, kỳ hạn một tháng.” Thanh âm của Cảnh đế vẫn trầm tĩnh, như giếng cổ không sóng.

Hoàng tử kia mới vừa nói muốn ở hoàng thành du lãm cảnh tượng Dư quốc, một tháng sau trở về Duyên Sở, dĩ nhiên ý lấy đây là kỳ hạn.

Biết Cảnh đế là đang chờ người tiến lên nói chuyện, nhưng cái này nhất thời, ánh mắt các hạ thần tiếp xúc... Đương nhiên không một cái nguyện đi làm con chim đầu đàn kia.

Khóa cổ này nghĩ cũng biết không phải dễ dàng có thể mở như vậy, cởi ra là một cái công lớn không sai, tuy nhiên đây nếu là các nàng dày vò đến cuối cùng không mở ra, để cho Dư quốc mất mặt mũi... Đến lúc đó nếu để cho đế vương giận dữ, các nàng ai cũng không chịu nổi a.

Bên dưới trừ thần tử cấp quan không thấp, thật ra thì còn có người tài ba dị sĩ mà họ tìm từ bên ngoài đến, nhưng lúc này cũng đều trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Thủ Phụ điện các đứng dậy, hành lễ cúi người nói: “Thần cả gan một lời, bệ hạ có thể để hộp này trong Lâm Lang các, để mấy ngày bọn thần nghiên cứu... Đến lúc đó nhất định có thể tìm chút manh mối.”

Thủ Phụ cũng không nói nhiều, chỉ một câu nói nhiều nhưng là tương đương thút tất cả thần tử bên dưới trên một cái thuyền. Nghĩ đến tội là tất cả mọi người cùng chị, một ít thần tử cũng theo đó phụ họa rồi rít.

“Vậy thì nghe theo khanh nói, từ ngày mai bắt đầu.” Một bộ minh hoàng quân vương Dư quốc đứng dậy chậm rãi xuống đài, đi qua thần tử cúi đầu khom người ở hai bên, không mẫn không lạt một câu: “Đừng muốn cho trầm thất vọng.”

Mà đội bóng người minh hoàng kia đi ra ngoài điện, người đứng trong điện cũng chuẩn bị mỗi người đi trở về phủ.

“Thê chủ không cần quá mức lo lắng.” Trên đường về trong xe ngựa, Kỳ Yến rất là chủ động dựa vào trong ngực Vi Sinh Lan. Điều y khó chịu nhất là người đang ôm lấy y này có nửa phần không vui, nhưng bây giờ trên mặt Vi Sinh Lan ngay cả nụ cười cũng chiều ôn nhã cũng bị mất... Ánh sáng trong mắt cũng là hiếm thấy lãnh trầm.

Kỳ Yến mặc dù vui mừng với việc người trước mắt biểu lộ ra ưu tư chân thực ở trước mặt y, nhưng bộ dáng cau mày trầm mặc của người này lại để cho lòng y phiền não.

“Bệ hạ trúng là khô cổ có độc tính mãn tính, hiện cũng không hiện chỉ ẩn giấu chờ đợi, đối với thân thể bệ hạ cũng không đáng ngại. Lại nói cổ độc này ta có hiểu biết, thê chủ...” Vừa nói đến đây, đột nhiên Kỳ Yến cảm giác trên môi bị người đang ôm khẽ hôn một cái.

“Ta biết được.” Vi Sinh Lan bình tĩnh nói. Nếu không phải có thể xác định cổ độc kia trước mắt uy hiếp quá nhỏ với Cảnh đế, bây giờ nàng cũng sẽ không ngồi trên xe ngựa, mà là đã tiến bước đến ngự thư phòng.

Cổ độc là một việc đáng đến rất nhiều người, trong lòng phải tính toán. Nhưng hiện nếu là nàng lại suy nghĩ nhiều nữa, cũng không biết phụ lang nhà mình phải gấp thành dạng gì...

Đem việc này so sánh với Duyên Sở, người sau liền tỏ ra chẳng phải quan trọng. Có rất nhiều phương thức để nắm quyền, cơ hội thăng quan tiến chức kia Vi Sinh Lan cũng không bắt buộc phải có.

Kỳ Yến sau khi nghe được đáp lại cũng không nói gì nữa, thuận ở trong ngực Vi Sinh Lan nhắm mắt nghỉ một chút.

“Yến nhi còn rõ về những thuật cổ độc này sao?” Ngay tại lúc ý thức Kỳ Yến朦朦 lung muốn chìm vào giấc ngủ, y chợt nghe người ôm y trong ngực nhẹ giọng hỏi... Hoặc nói là trần thuật.

“Ừ.” Buồn ngủ trong chốc lát dần biến mất, Kỳ Yến lại cũng không mở mắt ra. Thanh âm lúc đáp lại cực nhỏ, nhưng từng chữ vẫn hết sức rõ ràng.

Chuyện mới vừa nóng lòng bật thốt lên... Kỳ Yến kéo căng nhắm mắt, xê dịch thân thể bên dưới đem mặt cũng chôn ở trên hõm vai của Vi Sinh Lan.

Vi Sinh Lan thấy rõ ràng động tác người trong ngực, trong con người như hồ nước mặc sắc vừa mới còn lãnh trầm bình tĩnh hiện lên mấy phần nụ cười.

Phu lang nhà mình thật ra thì chưa bao giờ ẩn núp bản thân ở trước mặt nàng... Thậm chí còn khiến Vi Sinh Lan cảm thấy, chỉ cần nàng hỏi, vô luận bất kỳ chuyện gì, phu lang nhà mình cũng sẽ nói hết tất cả chuyện mà mình biết cho nàng nghe.

“Nếu là như vậy, trách nhiệm nặng nề giải khô cổ kia liền giao cho Yến nhi vậy. Đợi kết thúc chuyện này, ta muốn nói rõ một ít chuyện với Yến nhi...” Đến lúc đó nên vạch rõ ràng mọi chuyện, cần giải thích nên giải thích. Ví dụ như mối quan hệ giữa Kỳ Yến và Cảnh đế, ví dụ như quan hệ của nàng và Dung Cảnh...

Kỳ Yến nghe vậy cuối cùng không kiềm chế được ngẩng đầu lên, trong mắt phượng hẹp dài, rõ ràng có thể thấy vẻ nghi hoặc.

“Đợi kết thúc chuyện này.” Vi Sinh Lan mỉm cười lặp lại một lần nữa những lời này, ngay sau đó hạ một nụ hôn trên đôi mắt xinh đẹp này, để cho người trong ngực không tự chủ được nhắm mắt mấy cái.

Người ôm y vào trong ngực này cũng không muốn giải thích cho y, nhưng động tác lúc người này hôn y coi như trân bảo cùng nụ cười ôn nhu lúc này... Kỳ Yến như chịu đầu độc vậy nhu thuận gật đầu một cái.

20. Chương 20: Nam Tường

Editor: Sakura Trang

Liên tiếp mấy ngày, văn võ bá quan cùng với những người tài ba dị sĩ kia có thể nói là tụ tập thường trú ở trong Lâm Lang các.

Lúc ban đầu tường tận cái khóa cổ này, tất cả mọi người đều cảm thấy đây nhất định là Duyên Sở vì tận lực gây khó khăn ra một đề không thể giả được.

Thân khóa này không chút khe hở nào khảm trên hộp, nơi lộ ra lỗ chìa khóa cũng không có... Trừ cường ép phá vỡ nào còn có biện pháp khác có thể giả?

Tuy nhiên cũng đúng như hoàng tử Duyên Sở kia nói, có thể cường ép phá vỡ nhưng phương pháp này tất nhiên cũng sẽ làm tổn hại vật trong hộp. Có lẽ người đúc vốn là không muốn để cho bảo vật này lại xuất hiện trước mặt người khác, chủ ý từ vừa mới bắt đầu liền chính là hoàn toàn giấu kín.

Nhưng cái kết luận là không có cách giải này không người dám thượng bả với Cảnh đế... Ở dưới tình huống không còn cách nào này, mấy ngày nay ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm hộp huyền thiết tựa như có thể ở trên đó xem có lừa bịp gì không.

Hộp huyền thiết lớn chừng bàn tay bị mọi người lộn bày chơi đùa gõ dầy vò vô số lần, nhưng cái hộp thiết bốn góc này chính là vẫn không nhúc nhích, thật là khiến người nóng vội đến chết mà.

Cho đến có một người ở lúc chạm vào, móng tay dường như vô tình đụng vào chỗ có thể ẩn nào đó dọc bên cạnh hộp.

Chỉ nghe ‘cạch’ Một tiếng giòn dã, thân khóa được đẩy từ trong hộp ra, khe nhỏ dưới phần đáy khóa cũng được nhìn thấy... Chính là lỗ chìa khóa mới đầu không thể thấy kia.

Cái này vừa mở ra có người không dần nổi báo cho Cảnh đế, cho dù chỉ đổi lấy le que hai chữ “Không tệ”, cũng đủ để cho rất nhiều người trong các hơn hớn vui mừng nửa ngày. Dẫu sao có thể được một câu khen ngợi từ vị hoàng đế hiện minh đưa Dư quốc phồn vinh như hiện tại này, sẽ không biết là bao nhiêu hạ thần mơ tưởng cầu mong.

Lỗ chìa khóa cũng tìm được, nghĩ thợ rèn Dư quốc đếm không hết, phối hợp tìm ra chìa khóa thích hợp không đơn giản không đơn giản sao? Ít nhất tất cả mọi người trong các vẫn cho là như vậy, trên mặt từng người đều là vẻ đắc chí.

Mà đoạn này thời gian này đại hoàng nữ và nhị hoàng nữ cũng là công việc bận rộn... Không nói việc phải tranh giành trước phần công lao này, còn phải làm là đi đòi vui vẻ của vị hoàng tử Duyên Sở mỹ kỳ danh nói là ở du lãm cảnh tượng Dư quốc kia.

So với các nàng, Vi Sinh Lan tương đối liên nhân nhã nhiều. Hiện bận duy nhất của nàng chỉ có truy xét cổ độc, mà thể lực Khởi lâu đã lan rộng như hiện tại, nàng còn muốn tra cái gì đều là chuyện đơn giản.

“Làm sao lại bị thương rồi?” Lúc Trở lại trong phòng thấy trên cổ tay phụ lang nhà mình lại quần băng vải, bề mặt còn mơ hồ thấm ra chút màu đỏ, nhất thời Vi Sinh Lan liền nhíu chặt mi.

Hơn nửa ngày không có nàng bên cạnh, người này là có thể chơi đùa để cho bản thân bị thương?

Vân Sanh và Ngu Thư Ngôn cũng ở một bên cúi đầu đến cực thấp, trước Kỳ Yến để cho bọn họ coi giữ ngoài cửa, bọn họ chỉ có thể làm theo. Vi Sinh Lan sẽ không vì vậy mà trách cứ bọn họ, nhưng bọn họ tự giác cảm thấy chiếu cố không chu toàn.

Thấy người trước mắt cực kỳ cẩn thận đem tay quần băng vải từ từ nâng lên chuyển dời để lên bàn, còn có ánh mắt lúc quét qua chỗ thấm máu lộ vẻ tức giận đau lòng... Trong lòng Kỳ Yến bỗng dưng nổi lên tí ti vui mừng.

“Vi làm thuốc dẫn của giải được...” Người trên xe lăn ngoan ngoãn thành thực trả lời, trong mắt sáng lên, tựa như đối với đau đớn nơi vết thương trên tay không có cảm giác gì. Sau đó tựa như cầu khen thưởng dùng tay không bị thương đẩy một cái hộp gỗ lê hoa tới trước mặt Vi Sinh Lan.

Kỳ Yến là ác đối với người khác, đối với mình cũng có thể ác hơn. Lúc ban đầu nghiên cứu độc thuật, lấy người thử độc là vì trạng thái bình thường, dần dần độc vật đối với y liên mất hiệu dụng... Tuy không thể nói bách độc bất xâm, nhưng máu của y làm thuốc dẫn không thể nghi ngờ là cực tốt.

Vi Sinh Lan nghe vậy khẽ run, tâm trạng tức khắc trở nên hết sức phức tạp.

Vân Sanh đã nghe theo chỉ thị đi mang cái hòm thuốc đến, động tác Vi Sinh Lan êm ái cúi xuống băng vải thấm máu trên cổ tay Kỳ Yến kia, toàn bộ quá trình cũng hết sức tránh đụng đau vết thương của y.

Da thịt nhẵn nhụi vốn như bạch ngọc thượng hạng lại tự nhiên bị thêm một đạo vết trầy, vết trầy tuy không tính là sâu cũng rất là hẹp dài. Máu trên vết thương đã dừng lại, nhưng lưu lại vết máu màu đỏ nhạt cùng vùng quanh vết thương tựa như hơi sương lên vẫn tỏ ra phá lệ chói mắt.

“Đau không?” Vi Sinh Lan thùy mắt tỉ mỉ xử lý vết máu khô nơi vết thương trên cổ tay.

Kỳ Yến vốn là phản xạ tính trả lời ‘Không đau’, nhưng bỗng nhiên tâm niệm vừa động, lời ra khỏi miệng lại là: “...Đau”

Nếu có thể vì thế người này cho y nhiều mấy phần yêu thương, muốn y tỏ ra yêu đuối cũng không khó.

“Giải khô cổ này không dùng máu của chàng làm thuốc dẫn là không được hay sao?” Tuy nhiên Vi Sinh Lan không lên tiếng trấn an như kỳ vọng của Kỳ Yến, ngược lại là âm sắc bình thản hỏi một câu. Lúc nói động tác trên tay cũng không dừng lại, cẩn thận bôi thuốc trị thương lên miệng vết thương kia, lại cầm từ trong hòm thuốc một khối băng vải lần nữa băng bó.

Kỳ Yến nghe ngữ điệu hơi trầm xuống của người người trước mắt, lại băng bó xong cũng không nhìn vào mặt y, hình như phản ứng như vậy không như mình nghĩ... Nhất thời chân chờ không biết nên lắc đầu còn nên là gật đầu.

Khô cổ quả thật không hề dễ dàng giải, cái này vốn là một loại cổ độc tương đối khó dây dưa. Hai cái giai đoạn ẩn núp cùng có hiệu lực, cái trước dài đến mấy năm, cái sau nhưng chỉ ở ngắn ngủi mấy ngày. Cơ bản nhưng có thể nói qua giai đoạn ẩn núp thì được thạch không còn tác dụng.

May mắn Cảnh đế trúng độc còn nhẹ, duy trì lâu dài dùng phối hợp được vật để giảm độc tính, cho dù không thuốc dẫn này... Không quá nửa tháng sẽ được giải.

Nhưng y mong Vi Sinh Lan có thể sớm an tâm...

“Không có lần sau, hiểu không?” Rốt cuộc là không đành lòng để cho phu lang nhà mình thấp thỏm quá lâu, Vi Sinh Lan rất nhanh liền chủ động phá vỡ yên lặng.

Người trên xe lăn gần như là nghe xong lời này một cái chớp mắt liền gật đầu, nhưng từ vị trí này Vi Sinh Lan rõ ràng thấy được trong mắt người nọ vệt ướt lên mê muội. Người này liền lời nói nàng yêu cầu là cái gì cũng còn không có nghĩ rõ ràng chỉ một cái chớp mắt liền đồng ý, Vi Sinh Lan là vừa bực mình vừa buồn cười.

“Yến nhi không nên đánh giá phân lượng của mình thấp như vậy ở trong lòng ta.” Có mấy lời chỉ cần nói đến đó thì ngừng. Nhìn người nọ trên xe lăn ở sợ run trong chốc lát sau liền chuyển thành thần sắc mừng rỡ, Vi Sinh Lan liền không nhiều lời nữa.

“Ảnh Cửu.”

Vừa dứt lời phía sau liền xuất hiện bóng người màu đen, trang phục trên người không khác Ảnh Thất. Đây là một trong những ám vệ Cảnh đế chuyển giao đến trên tay Vi Sinh Lan, khác với Ảnh Thất được phái đến bên người Kỳ Yến nhưng vẫn nghe lệnh Cảnh đế, Ảnh Cửu chỉ cần làm theo lệnh của một mình Vi Sinh Lan.

Vi Sinh Lan đem hộp gỗ lê hoa kia cho nàng, hòa nhã nói: “Liên phiền người đi một chuyến.”

“Chủ tử, thuộc hạ... Thuộc hạ không gánh nổi chữ ‘phiền’ này.”

Mắt Ảnh Cửu lộ vẻ xấu hổ, dường như bởi vì chịu đối đãi ôn hòa như vậy mà có chút tay chân luống cuống.

Vi Sinh Lan không tỏ ý kiến võ một cái bả vai của Ảnh Cửu: “Đi đi.”

Hôm đó sau dạ tiệc lúc trở lại vương phủ Chiêu vương, Vi Sinh Lan đã để cho Ảnh Cửu vào cung nói rõ chuyện cổ độc với Cảnh đế. Hôm sau Cảnh đế bắt động thanh sắc kiểm tra người hầu hạ quanh mình.

“Vâng.” Mắt Ảnh Cửu cong thành hình trăng lưỡi liềm, tỏ ra hết sức trẻ con, chẳng qua nàng xác thực cũng chỉ là một tiểu nữ hài mới vừa tới tuổi đậu khấu (tuổi dậy thì) thôi. Nhưng nếu có địch nhân bởi vì hình dáng trẻ con này coi thường nàng, cuối cùng kết quả nhất định là hết sức thê thảm. Bàn về năng lực, Ảnh Cửu ở trong các ám vệ nhưng coi là nổi bật, nếu không Cảnh đế cũng sẽ không đem nàng chọn cho Vi Sinh Lan.

Đồng dạng là ám vệ nghe lệnh làm việc, Ảnh Cửu so với Ảnh Thất muốn hoạt bát hơn nhiều, dĩ nhiên tính tình này của Ảnh Cửu không thiếu có nguyên nhân từ Vi Sinh Lan...

Đội bóng người của Ảnh Cửu lóe lên biến mất khỏi phòng ngủ, tiếp theo cả một buổi chiều Vi Sinh Lan cũng không, liền theo Kỳ Yến ở trong phòng... Thậm chí tới còn rồi rảnh cùng y chơi mấy ván cờ.

“Thê chủ không phải còn có việc phải làm?” Kỳ Yến không thể không thừa nhận lời mới vừa ra khỏi miệng y cũng có chút hối hận, rõ ràng hạn bắt người không thả, sao có thể giống như vậy đẩy người ra phía ngoài.

Từ tối hôm qua thấy nội dung sổ con, có liên quan cổ độc cùng một vài đầu mối là đã tìm không ít, y nghĩ ngày tiếp theo Vi Sinh Lan nên là rất bận rộn mới được..

Vi Sinh Lan bình tĩnh lắc đầu một cái, vừa hạ một quân cờ lên trên bàn cờ: “Không gấp, thời cơ chưa tới.” Cái đuôi hồ ly tuy là để cho nàng mơ hồ thấy, nhưng vì bảo đảm lúc bắt có thể vạn vô nhất thất *, Vi Sinh Lan có đầy đủ kiên nhẫn đi chờ đợi.

* vạn vô nhất thất: chắc chắn, không sai sót

Dừng một chút, Vi Sinh Lan trêu đùa nói: “So với cái này... Yến nhi đừng cố gắng thua cờ ta mới quan trọng.”

Mỗi lần cũng chỉ thua nàng nửa hoặc một quân cờ, lấy ở đâu chuyện đúng dịp như vậy?

Kỳ Yến vốn còn cảm thấy mình nắm giữ mức độ thua rất tốt, ít nhất sẽ không để cho người trước mắt cảm thấy thắng y không thú vị, mà là đến phí tương đối một phen công phu mới có thể thắng ván cờ. Còn việc để cho người trước mắt thua... Loại ý nghĩ này từ vừa mới bắt đầu liền bị y lau đi đến không còn một mống.

Tuy nhiên hiện tại lại bị người này nói thắng...

“Thê chủ...” Trên tay Kỳ Yến cầm quân trắng, sau khi nghe xong lời nói này y cũng không biết đặt quân cờ này như thế nào.

Nghe tiếng kêu luống cuống này, đầu tiên là Vi Sinh Lan ‘Ừ’ nhẹ một tiếng coi như đáp lại, mà sau lại ôn thanh nói: “Dùng phương thức chàng am hiểu nhất hạ xuống là được.”

Kiên nhẫn của Vi Sinh Lan không chỉ ở đối với chính sự, ở đối với người còn có càng thêm kiên nhẫn. Ví dụ như, nàng liền đang từng bước dẫn dắt... Hoặc là nói dẫn dụ phu lang nhà mình đem một mặt che giấu cũng triển lộ ở trước mắt nàng.

Mấy ngày qua phủ Chiêu vương đều là trôi qua nhàn nhã bình tĩnh, mọi người trong Lâm Lang các ở trong cung nhưng đều còn ở tìm mọi cách giải quyết.

Vì chế tạo chìa khóa mà số người thợ rèn chiêu mộ đến trong cung, cho dù là một người chỉ làm một cái chìa khóa, trên đài cũng phải có hơn trăm cái.

Cầm lên một cái trong đó dùng thử, như đã đoán trước không thể cởi ra. Cái này ngược lại cũng không có người nổi giận, dấu sao mới thử chiếc thứ nhất, kia có thể thử một lần là được.

Nhưng khi chìa thứ hai, thứ ba... Nhưng lúc hơn nửa số chìa khóa trên đài đều bị phán định không có hiệu quả, sắc mặt của mọi người trong các cũng càng thêm khó coi.

Thợ rèn vốn đều tin thề bảo đảm chìa khóa các nàng chế tạo là hoàn toàn phù hợp, tuy nhiên ở cái chìa khóa cắm vào trong lỗ lúc nghĩ muốn, liền mỗi một người đều mắt choáng váng.

Có nói không đụng nam tường (khó khăn) không quay đầu lại, nhưng thực tế nhiều người ngay cả đụng nam tường đều không tự biết, còn khẳng khẳng đụng ra một cái động trên đó. Mọi người trong Lâm Lang các đúng là như vậy.

” Nói như vậy, tiên sinh đã nhìn qua?” Trên mặt Vi Sinh Lan là một bộ biểu tình nhiều hứng thú nhìn nữ tử trước mặt, không kiềm được cũng hơi tò mò.

Người trước mắt này nhưng mà cái cơ quan đại sư, có thể để cho nàng lộ ra vẻ mặt này... Kia trên hộp huyền thiết là có giấu cái gì cao thâm huyền diệu cần khôn sao?

Hiện đã là mười bảy ngày sau dạ tiệc, cách ngày kỳ hạn chỉ còn lại chưa đến nửa tháng.

Thiên Cơ nghe vậy hơi gật đầu, chỗ khóe mắt lưu toát ra nụ cười nhưng là thế nào cũng không giấu được.

“Người trong Lâm Lang các kia cũng đặt tâm tư ở đức mở chìa khóa của cái khóa đó...” Nói như vậy, Thiên Cơ ngay cả độ cong nơi khóe môi cũng mơ hồ có khuynh hướng nhếch lên.

Ngược lại không phải là bởi vì cái gì mà mọi người đều say gọi là cảm giác ưu việt, chẳng qua là nhìn những người kia, để cho Thiên Cơ nhớ tới chính nàng năm đó cũng là đụng đầu vào đạo nam tường này.

Vì vậy nàng đối với lần này liền thực có chút... Buồn cười.

21. Chương 21: Tiến Trình

Editor: Sakura Trang

“Tiên sinh là từng thấy vật tương tự.” Vi Sinh Lan vì điệu nhíu mày, trong con ngươi tràn đầy mấy phần sáng tỏ.

“Không sai.” Thiên Cơ mỉm cười đáp lại, cầm từ trong ống tay áo ra một bằng bạc khóa bằng bạc, chạm hoa hình lên người đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế tử đàn chạm hoa.

Vi Sinh Lan thông dong nhận lấy, mặc dù biết người trước mắt cho nàng không phải chỉ là khóa cổ thông thường, nhưng chỉ nhìn bề ngoài thật sự là quá mức bình thường không có gì lạ... Cùng chia trong gia đình người bình thường sử dụng không có gì khác biệt.

Cầm khóa bạc trong tay nghiên cứu một phen, vẫn không tìm ra huyền cơ bên trong, Vi Sinh Lan dứt khoát đưa vật trở về cũng nói thẳng thỉnh giáo: “Bổn vương bắt tài, xin tiên sinh không keo kiệt chỉ giáo.”

“Người Duyên Sở mang đến cổ vật của Thương Viên, khóa cổ sử dụng thật ra thì cùng cái này giống nhau... Được gọi là vô thi khóa.” Thiên Cơ ho nhẹ một tiếng, ngay sau đó nói liên tục.

Lời nói của chủ thượng Nhà mình luôn lễ ngộ như thế, thật ra thì điều này để cho nàng hơi có chút không thích ứng. Dẫu sao lúc tự cam nguyện phụng Vi Sinh Lan làm chủ, Thiên Cơ liền làm xong chuẩn bị thu liễm tính tình kính cẩn công người. Nhưng từ lúc đó đến nay, đối phương một mực hậu đãi nàng, nên có, có thể có một cái không thiếu... Thậm chí là nhiều hơn không biết mấy phần.

“Chiếc trước mắt này là thuộc hạ làm ra bắt chước làm ra từ sớm, dĩ nhiên hình dạng bên ngoài là có hơi thêm sửa đổi.” Thiên Cơ nhớ tới đạo nam tường kia nàng đã đụng mất hơn nửa năm, thật không biết ban đầu sao nàng liền không cảm thấy đau chút nào chứ?

Khi đó Thiên Cơ đụng phải vô thi khóa khác với cái thanh Duyên Sở mang tới. Cái trước là độc lập, không giống bộ phận sau thân liền khảm ở trên hộp huyền thiết. Chất liệu cũng chỉ là đồng xanh thông thường, tùy tiện liền có thể đem hủy đi.

Người tự tin với sở trường của mình như Thiên Cơ như vậy, chính là cố chấp không muốn đi đường tắt, mà muốn tiến về phía trước bằng con đường chính.

Vi Sinh Lan híp lại hai tròng mắt hẹp dài, tỉnh táo trả lời: “Ý của tiên sinh là, loại khóa cổ này lỗ khóa ở phần đáy cũng chỉ là cái ngụ ý trang. Thật ra là trên hộp huyền thiết che giấu cơ quan... Cũng chỉ là vì càng khiến người sai lầm mà theo.”

Tuy chuyên tâm với chuyện điều tra cổ độc, nhưng Vi Sinh Lan vẫn đối với chuyện Duyên Sở có chú ý cơ bản, ít nhất chuyện có tiến triển nàng là hoàn toàn không có bỏ qua.

Thiên Cơ gật đầu khẳng định, chợt đem ba ngón tay chụp lên thân khóa. Ngay sau đó không ra mấy giây, liền truyền ra một tiếng vang nhỏ.

“Thân khóa bố trí có ba cơ quan, nếu chủ thượng dùng vật cứng đụng các vị trí trên đó, nhất định có thể phát hiện có vài chỗ phản lại tiếng vang là chỗ khác với những chỗ khác. Lại lấy ngón tay phối hợp chia đều lực đạo ở vị trí khác biệt, như vậy liền mở ra.” Ngôn ngữ Thiên Cơ vẫn là văn đạm phong khinh, không chút nào đề cập tới ban đầu nàng từng nhiều thử nghiệm như thế nào.

Vị trí khác biệt nghe theo phương pháp thì cũng không khó tìm, nhưng việc chia đều lực đạo phải tùy thí nghiệm lâu dài mới có thể nắm giữ, điều này đối với công phu của người mở là có một phen yêu cầu hà khắc.

“Ta có thể đem vật trong Lâm Lang các tráo đổi mang ra...” Đối phương không có nói rõ, không có nghĩa là Vi Sinh Lan không nghe ra khó khăn trong đó.

Thiên Cơ chỉ lắc đầu một cái, nụ cười trên mặt không giảm: “Chuyện trộm long tráo phượng bậc này, thuộc hạ cũng đã làm xong.” Nói đến trên hộp huyền thiết kia lại không có hoa văn phức tạp, nàng bắt chước là dễ như trở bàn tay.

Vốn còn muốn nói cái gì, nhiên nghe thấy tiếng bước chân tiến gần, Thiên Cơ liền thu liễm lại độ công giờ lên nơi khác miệng, chỉ đứng lặng yên.

“Vào đi, Khởi Y.” Người đến cũng không tận lực che giấu tiếng bước chân, nghe tiếng bước chân quen thuộc liền có thể biết là ai.

Vì vậy tay Diệp Khởi Y đang định giờ lên gõ vào cửa liền thu về, vào bên trong thấy một bóng người tương đối xa lạ, không kiềm được hơi dừng bước chân lại.

Tuy nói hai người đã ra mắt lẫn nhau, nhưng trước mắt mới tiếp xúc gần qua một lần. Ánh mắt hai người giao nhau một cái, ngay sau đó mỗi người bình thần dời đi ánh mắt.

Vi Sinh Lan thấy người tới cầm trên tay một chồng sổ con, mơ hồ nhớ đây là hôm qua nàng đã gặp ở trong phòng ngủ.

“Cái này không phải là đều đã phê qua sao?” Đợi người đến gần, cầm vật trong tay đặt lên bàn, Vi Sinh Lan thuận tay cầm lên một phần mở ra kiểm tra, trên đó thật có con dấu riêng của nàng không lầm... Còn có bút tích của phu lang nhà mình.

Diệp Khởi Y chần chờ một chút, cân nhắc trả lời: “Phần còn lại là chính quân thay mặt phê duyệt... Thuộc hạ nghĩ là ngài có cần xem lại một lần hay không...?”

Những chuyện trong sổ con này tuy không quan trọng bằng chuyện cổ độc, nhưng cũng không phải là chuyện vụn vặt nhỏ nhặt không đáng kể, nhất là sổ nàng cầm đến thậm chí có quan hệ đến vấn đề phân phối người gần đây trong Khởi lâu.

Để cho một người nam tử cầm giữ quyền lực này... Nếu không phải Diệp Khởi Y biết rõ chủ tử nhà mình tuyệt không phải người đắm mình trong mỹ sắc, nàng thật là sẽ tin lời đồn đãi trong triều là thật.

“Không cần.” Vi Sinh Lan cầm sổ con trong tay khép lại, thả mấy sổ y phê đó vào chung phần nàng đã phê, thái độ hết sức rõ ràng.

Nghĩ đến biểu tình của phu lang nhà mình khi phê những quyển sổ con này... Vi Sinh Lan không tự chủ thoáng cong khóe miệng.

Rõ ràng kinh ngạc hơn nữa khó nén vui mừng, hôm qua còn thử thăm dò nàng, dáng vẻ nhìn rất là thận trọng ngược lại thật là để cho nàng nghĩ trên đầu ngón tay.

“Là thuộc hạ làm chuyện dư thừa. ” Diệp Khởi Y không có do dự nói, sau rất nhanh chuyển đề tài câu chuyện: “Thuộc hạ còn có một chuyện quan trọng thượng bẩm.”

Tuy nhiên lời vừa dứt nhưng cũng không có nói tiếp, nàng thùy mắt lặng lẽ đợi người đang ngồi chỉ thị.

Thiên Cơ thức thời đang muốn nói lui ra, đối với việc xuất hiện loại trạng huống này cũng không bất ngờ, cũng không tức giận.

“Nơi đây cũng không người ngoài.” Vi Sinh Lan bình tĩnh nói, tỏ ý Diệp Khởi Y không cần băn khoăn.

Ngay sau đó nghiêng đầu, đối với người khác cũng đang đứng yên lặng một bên mỉm cười nói: “Tiên sinh nhưng cũng đừng để trong lòng, tính tình của Khởi Y luôn luôn là rất ừ... Nghiêm túc.”

Diệp Khởi Y nghe vậy cúi đầu thấp hơn chút. Chuyện sắp báo là chuyện cơ mật, nguyên tắc cũng được, thói quen cũng được, trước không lấy được đồng ý của Vi Sinh Lan, nàng là sẽ không ở dưới tình huống thư phòng có người thứ ba mở miệng.

Cho dù biết làm như vậy có lẽ sẽ tạo ra mâu thuẫn với nữ tử giống như chị chủ tử nhà mình nể trọng này...

Vi Sinh Lan cong ngón tay gõ nhẹ mấy cái trên mặt bàn, bị nàng coi là cánh tay phải cánh tay trái, hai bên đều là thuộc hạ ưu tú có năng lực như nhau, quan hệ song phương trước mắt nhưng vẫn là lạnh nhạt.

Tính cách hai người này Vi Sinh Lan cũng thấy rõ ràng, Thiên Cơ này lánh đời nhiều năm tự không cần phải nói, nhưng nói đến Diệp Khởi Y... Đang cùng người ngoài giao thiệp trong mắt là có thể dán lên bốn chữ ‘xử sự khôn khéo’. Nhiên tính cách chân thực nhưng là cùng Thiên Cơ có chỗ tương tự cực lớn, an phận một nơi, không chủ động tiếp xúc với người.

Cho nên chức vụ lâu chủ Khởi lâu, Vi Sinh Lan biết người này ban đầu làm rất là khó khăn, nhưng bởi vì do đây là do nàng giao phó, khi đó Diệp Khởi Y là khó khăn cưỡng bách mình đi thích ứng.

“Thuộc hạ vô năng, chuyện cổ độc cũng chỉ tra được trên người Lễ bộ Thượng thư liền cắt đứt.” Lúc Diệp Khởi Y nói lời này đã tự mình quỳ gối trên đất.

Lúc ban đầu chứng cứ chỉ hướng chẳng qua là mấy tên quan viên cấp hơi thấp, chức vị cũng tầm thường. Những người này tại trên triều đường thậm chí không có cảm giác tồn tại, căn bản liền gặp mặt vị đế vương chí cao kia cũng là việc khó, liền chớ đừng nhắc tới tiếp xúc gần người.

“... Lễ bộ Thượng thư a.” Vì Sinh Lan nhất thời khê rũ mắt, tựa tiểu phi tiểu. Người đứng đầu Lễ bộ này là không nửa điểm nhường nhịn nàng, cái chính là bởi vì trừ người trong cuộc, đại khái cũng không mấy người còn nhớ nữa. Dĩ nhiên hai người ở ngoài mặt vẫn sống yên ổn với nhau như không có chuyện gì.

Diệp Khởi Y nhìn không hiểu vẻ mặt của chủ tử nhà mình, chỉ duy trì tư thế quỳ nghiêm chỉnh tiếp tục nói: “Là bởi vì truy xét xuống chút nữa, động tác của Khởi lâu sẽ hơi lộ ra ngoài sáng, người nằm vùng tại triều đường có thể sẽ lộ ra... Trước mặt nhị hoàng nữ.”

Chuyện người làm chủ sau màn này, người ngồi trên ghế kia lúc đầu đã nói ra suy đoán với nàng, mặc dù khi đó cũng nói rõ với nàng là không chứng cứ thực tế, nhưng nàng vẫn là ghi nhớ trong lòng.

Đang lúc Nghĩ ngợi, Diệp Khởi Y chợt thấy một tầng bóng mờ bao phủ trước người.

“Loại chuyện này, Khởi Y cần gì tự trách.” Nhẹ nhàng đỡ người đứng lên, trong con ngươi của Vi Sinh Lan là nụ cười nhàn nhạt.

Người an bài trong triều vốn là thời gian nửa năm Nay mới bắt đầu động tác, rẽ cảm không sâu cũng là chuyện đương nhiên, có thể truy xét được đến trên người Thượng thư đã là không dễ.

Diệp Khởi Y lắc đầu một cái, trầm giọng nói: “Nhưng ở lúc thuộc hạ quyết định tạm cắt đứt truy xét, lại có một người chủ động tìm tới cửa...”

Lúc Nói xong lời Diệp Khởi Y thực là nghĩ quỳ xuống, nhưng lại bị một cái ánh mắt của người phía trước ngăn cản.

“So với quỳ xuống, Khởi Y trước hay là cùng ta nói một chút là người phương nào tìm tới cửa.” Nghe theo tính tình nghiêm túc của Diệp Khởi Y, Vi Sinh Lan cảm thấy bây giờ chính là để cho nàng tự vẫn tạ tội, phỏng đoán nàng cũng thật có thể không nói hai lời làm theo.

Có người tìm tới cửa là đại biểu việc làm bị tiết lộ, nhưng Vi Sinh Lan suy tư chốc lát cảm thấy không thể nào.

“Là Lễ bộ Thị lang, nàng nói nguyện ý cung cấp trợ lực, lại còn chuyển giao một tín vật nữa.” Chân mày Diệp Khởi Y nhíu chặt, chuyện này là người nằm vùng hồi báo với nàng, sau khi nàng nhìn hết phong thơ liền vội vã lên đường tới Chiêu vương phủ, dĩ nhiên không quên mang theo mấy phần sổ con còn chưa xác nhận.

Tín vật trong lời nói là một miếng ngọc cứng màu xanh hình bầu dục. Trên đó có khắc một chữ, Diệp Khởi Y không rõ, nhưng Vi Sinh Lan chỉ liếc mắt nhìn, trong con ngươi liền mang theo vẻ cam chịu.

Chuyện giữa nàng và Kỳ Yến giống như một tầng cửa sổ giấy còn chưa vạch rõ, đối với lần này hai bên cũng biết rõ trong lòng, cũng không cố ý che giấu việc làm... Cũng chỉ tạm chấp nhận không có nói rõ ràng.

Chẳng qua coi như ở trong lòng nghĩ đến nhiều đi nữa, biểu hiện của Vi Sinh Lan cũng chỉ hơi gật đầu nói: “Là một người có thể dùng được.”

Kế hoạch có thay đổi, đây là ý tưởng duy nhất lúc này của Diệp Khởi Y.

Thần tử cấp quan khá cao trong lễ bộ cũng hoặc nhiều hoặc ít liên quan đến chuyện này, chính là không biết chuyện này điều tra sâu hơn sẽ còn dính líu tới bao nhiêu người nữa?

Kết thúc cái đề tài này, Vi Sinh Lan xoay người nói với Thiên Cơ: “Khóa cổ kia liền làm phiên tiên sinh tốn nhiều tâm thần vậy.” Thời gian nhàn rỗi không nhiều, còn phải còn phải tự mình đi gặp Lễ bộ thị lang kia.

Người Để cho Vi Sinh Lan biểu hiện ra vẻ mặt cam chịu hiện chính đang tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ một chút, Vân Sanh khuyên qua không chỉ một lần y đến trên giường nhỏ nghỉ ngơi, nhưng mà bị Kỳ Yến nhắm mắt không tiếng động cự tuyệt.

Đợi đến đúng thời gian quy định, Vân Sanh tự giác vào trong cầm lấy hòm thuốc.

“Chính quân, nô đĩ thuốc giúp ngài.” Lúc Kỳ Yến khép lại hai mắt dáng vẻ mi vũ lạnh nhạt trở nên nhu hòa nhìn đúng là cảnh đẹp có một không hai, thanh âm lúc Vân Sanh hỏi cũng không khỏi càng thả nhẹ chút.

Trên thực tế thái độ Vân Sanh đối với Kỳ Yên là còn càng cung kính hơn nhiều so với Vi Sinh Lan, thực chất là bởi vì người sau đối xử với hắn hết sức khoan dung, người trước có lúc để cho y thậm chí... Không dám thử đến gần.

Kỳ Yên vẫn không mở mắt ra, chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, tùy Vân Sanh bắt đầu dày vò.

Vết thương Vốn cũng không sâu do tác dụng bôi thuốc trị thương thượng hạng đã sớm kết vảy, chẳng qua là da già chưa bong, là mấy ngày gần đây đổi được vật liền hết sẹo.

Tuy nói thời kỳ tầm thường, bộ phận cổ tay đều bị ống tay áo che giấu rất tốt, nhưng ở một ít động tác luôn có hiển lộ ra một khắc. Đối với nữ tử mà nói trên người lưu lại vết sẹo là không ảnh hưởng chút nào, nhưng đối với nam tử mà nói liền không đơn giản như vậy.

Nghe theo nghe theo ý tưởng của Kỳ Yên, cổ thân thể này đã là thuộc về Vi Sinh Lan. Bệnh ở chân không cách nào thay đổi, nhưng trừ cái này ra y sẽ không cho phép trên thân thể này lưu lại những thứ tỷ vết nào khác, trừ phi tỷ vết này là Vi Sinh Lan cho.

Kỳ Yên nghĩ tới mấy đêm này Vi Sinh Lan không nói muốn y, ngay cả ôm y ngủ cũng không chịu, tâm tình liền trầm thấp. Người nọ còn mượn cớ nói sợ vô tình dè đến vết thương của y, vấn đề là y bị thương bên tay trái, rõ ràng tư thế như vậy là thể nào cũng không khả năng dè đến.

Kỳ Yên biết Vi Sinh Lan đây là có ý nghĩ để cho y nhớ lâu, nhưng cái này cũng ngày...

“Thuốc này vừa mới bôi là sẽ có chút đau ngứa, chính quân ngài nhin một chút.” Vân Sanh người trên xe lẫn hơi nhăn mi, còn nghĩ người này là bởi vì đau đớn, nào ngờ đây thật ra là bởi vì chủ tử nhà hắn.

Kỳ Yên không giải thích, y còn trầm tư muốn như thế nào mới có thể để cho Vi Sinh Lan sớm kết thúc xử phạt dành cho y.

Mà người đổi thuốc cho y chẳng biết lúc nào dừng động tác lại, đợi lúc Kỳ Yên phản ứng lại, xúc cảm trên cổ tay truyền tới liền khác hoàn toàn với vừa nãy.

“Chớ muốn lộn xộn.”

Giọng nói này coi như là êm ái, nhưng Kỳ Yên chính là ngoan thuận không dám có động tác nữa.

Vi Sinh Lan quần cần thận băng vải liền vấy lui những người còn lại bên trong phòng, nhét tấm ngọc cứng thu được ở trong thư phòng bỏ vào trong tay y.

“Yến nhi dễ dàng đem loại vật này giao cho tay người khác dễ dàng như vậy, sẽ không sợ người nọ dùng loạn sao.” Tuy ngữ điệu Vi Sinh Lan nhẹ chậm, nhưng trong con ngươi rõ ràng là thần sắc không đồng ý.

“Nàng không dám.” Kỳ Yên đáp rất nhanh.

Phái Ảnh Thất đi trông coi toàn bộ hành trình, người nọ căn bản không có cơ hội dùng loạn. Y muốn làm điểm cái gì tới đòi lấy sự vui vẻ của Vi Sinh Lan, cho nên mới có chuyện này...

“Thê chủ vui vẻ không?” Kỳ Yên ngẩng nhìn vật trong tay, ngay sau đó tương đối thẳng thừng. Ngọc bội và trâm càng dễ dàng dùng làm tín vật, chẳng qua là y không nỡ bỏ ra dùng.

Thẳng thừng phải đem Vi Sinh Lan cũng ghen một chút.

Chờ thấy Vi Sinh Lan dưới cái nhìn chăm chú của y gật đầu một cái, trên mặt Kỳ Yên liền nhiễm mông hồng, thẳng tới lan tràn ra cả khuôn mặt vốn là bệnh yếu tái nhợt, càng thêm xinh đẹp.

“Kia... Tối nay...?” Kỳ Yên thấp giọng hỏi thăm, ánh sáng trong mắt rạng rỡ.

Tối nay?

Thật vất vả nhớ tới nguyên nhân, Vi Sinh Lan không khỏi có chút bật cười: “... Đều tùy chàng.”

22. Chương 22: Dơ Bẩn

Editor: Sakura Trang

Đêm khuya.

Ánh nến hơi lắc lự, thư phòng đốt đèn lên ngọn đèn ánh sáng cũng không rõ. Hai bóng người trong phòng không tiếng động đối lập, bầu không khí giăng co trong phòng so với bóng đêm bên ngoài còn muốn lạnh thâm trầm hơn nhiều lắm.

Một người trong đó mặc triều phục màu xanh, trên người cũng không đồ trang sức dư thừa, nhưng bẩm sinh tới thân phận cao quý cùng giáo dục kĩ lưỡng khiến cho người đó quanh thân đều lộ ra sự tao nhã.

“Nên làm không nên làm, Liễu cận thị nhưng mà cũng làm. Bây giờ Bây giờ muốn nói với bổn vương dừng tay, không khỏi quá muộn chút.” Người này là nhị hoàng nữ Vi Sinh Kỷ, mà đích ‘Liễu cận thị’ trong lời nói của nàng cũng không là người khác, chính là ban đầu đến phủ Tả tướng tuyên đọc thánh chỉ chỉ hôn tên cận thị quan kia.

Sắc mặt Liễu Ký Ẩn lạnh lùng, ánh mắt tránh coi Vi Sinh Kỷ giống như rắn độc ăn thịt người lộ ra rằng nanh: “Người cam kết với ta không làm bệ hạ bị thương.”

Dù cho đối phương là hoàng nữ, Liễu Ký Ẩn nói chuyện cũng không có nửa phần cung kính.

Coi như con em thế gia, ở lúc Cảnh đế vẫn chỉ là Thái nữ chưa lên ngôi, Liễu Ký Ẩn chính là bạn đọc lúc còn nhỏ của Thái nữ. Sau khi Cảnh đế lên ngôi bên người liền có ba tên cận thị quan, từ đó đến giờ Liễu Ký Ẩn cũng tự tin nàng là người Cảnh đế tín nhiệm nhất.

Mà Liễu gia đời đời hiển quý, thế lực gia tộc thẳng tới bây giờ cũng vẫn là một nhánh khổng lồ.

Liễu Ký Ẩn là người nắm quyền Liễu gia đã mặc định, nếu như nàng nghĩ, tương lai làm người dưới một người trên vạn người cũng không phải không thể nào. Nhưng cam tâm đứng hàng ngày bên người Cảnh đế làm một người cận thị quan không lớn không nhỏ.

“Nhưng Bổn vương nhưng không có dùng thủ đoạn bức bách người, chén thuốc kia cũng là người tự mình đưa tới không phải sao?” Mối Vi Sinh Kỷ nhếch lên độ cong nho nhỏ, nhưng nụ cười trên mặt dù sâu thế nào, hai con ngươi màu mực cũng không thấy chút nào dao động.

Tay che giấu trong tay áo của Liễu Ký Ẩn đã nắm chắc, móng tay đâm vào lòng bàn tay lưu lại dấu hằn sâu, nhưng nàng giống như không cảm giác được cảm giác đau cứ duy trì động tác này.

Đầu tháng trước Cảnh đế nhiệm phong hàn, chén thuốc kia chính là vì thế mà được dùng. Vi Sinh Kỷ sớm cùng nàng nói rõ trong thuốc có trộn lẫn số ít ‘Mộng hồi’, để cho nàng sau khi đem thuốc thang đưa đi ngự thư phòng, thừa dịp Cảnh đế dùng xong ngủ say lật xem tấu chương có ích.

Vi Sinh Kỷ nói mỗi một câu nói, Liễu Ký Ẩn cũng sẽ mang theo ba phân hoài nghi, chưa bao giờ thật sự tin tưởng. Dẫu sao yêu cầu trong lời nói của người này chưa chắc đã là mục đích thực sự của nàng, ba năm qua lại, Liễu Ký Ẩn đã hiểu rõ Vi Sinh Kỷ là một người lòng dạ thâm sâu như thế nào, che giấu mưu tính quá nhiều... Khó lòng phòng bị.

Trước khi đi mang thuốc đi nàng dùng ngân châm lặp đi lặp lại nhiều lần thử độc, cũng dùng muỗng lấy một bộ phận để nghiệm chứng liều lượng của ‘mộng hồi’, sau khi chắc chắn không có một tia sai lầm mới đưa đi.

Vạn không nghĩ tới như vậy cũng vẫn là bị lọt vào mưu kế.

“Như thế nào người mới chịu giao ra giải dược.” Liễu Ký Ẩn kèm chế tức giận trong lòng, sống lưng thẳng tắp như thường, nhưng thân thể cao lớn này đang không kìm nén được khẽ run.

Cảm giác sợ hãi không cách nào đối mặt sự thật cực đoan... Chính là nàng tự tay đem độc dược đưa cho người không hề phòng bị nàng.

Vi Sinh Kỷ nhẹ quét Liễu Ký Ẩn một cái, mi mắt vô cùng lạnh lùng, môi hơi cong tự dưng hiện lên một phen cười nhạt cười nhạt: “Mũi tên rời cung sao có đạo lý dừng lại.”

“Với thân phận gia chủ Liễu gia, khanh làm sao cần phải khuất phục với một chức cận thị. Đợi bốn vương đăng lâm đế vị, nhất định sẽ vì khanh trả một con đường tiền đồ tươi sáng.” Quyền lực, danh lợi hay hoặc là những thứ khác, người không thể nào không muốn không cầu, luôn có một thứ có thể khiến cho người động lòng. Trêu đùa lòng người đối với Vi Sinh Kỷ mà nói chính là sở trường, thông qua lời nói có thể dễ dàng dẫn dụ người khác cam tâm tình nguyện bán mạng vì nàng.

Vì thế Liễu Ký Ẩn nhẹ nhếch mép một cái, tạm từ chối cho ý kiến.

Một bước sai, từng bước sai.

Chỉ cần một cái ánh mắt thất vọng của Cảnh đế cũng đủ để cho Liễu Ký Ẩn như rớt vào hầm băng, nhưng chuyện nàng từng làm... Người nọ nếu là biết được, sợ không chỉ là đơn giản thất vọng đối với nàng như vậy.

Người thậm chí càng... thêm chán ghét nàng.

Lúc đầu tiên để lưu lại một cái cục diện rối rắm cần dọn dẹp, thế lực trong triều càn lá đan chen, đơn giản là không ngừng hỗn loạn căng thẳng. Liễu Ký Ẩn liền nhìn nữ tử bị lấy đi nụ cười ôn nhã luôn thường trực trên môi sau khi tiếp nhận đế vị liền thay bằng vẻ mặt nghiêm túc, trở nên nói năng thận trọng, các loại yêu cầu đối với bản thân cũng gần như cao đến mức phải dùng hà khắc để hình dung.

Người này hoàn mỹ làm được một người đế vương nên làm tất cả, nhưng duy chỉ có làm việc tự do phóng khoáng khác người... Có ý để cho một nam tử không rõ lai lịch thân phận ngồi lên vị trí quân hậu, thậm chí vì thế không để ý tới góp lời của quần thần.

Phân vị trong hậu cung thực tế cũng là một mắt xích ngăn được thế lực trong triều, nói càng thẳng thừng chút... Cảnh đế chính là tùy tiện đem một cái thế gia công tử nạp vào trong cung sắc phong làm quân hậu, có thể lấy được trợ ích cũng so với việc này càng hơn trăm lần.

Nam tử tên Dung Hoa này thực ảnh hưởng quá lớn đối với Cảnh đế, chắc chắn là không giữ lại được.

Tất cả ‘Người biết chuyện’ cũng cho là Quân hậu là uất ức mà chết, sự thật lại cũng không phải là như vậy.

Người vốn đã bắt cầu ngôn tiếu* nay lại càng thêm ba phần cô quạnh, nhất là mấy ngày quân hậu mới mất, Liễu Ký Ẩn nhìn thấy đau thương ẩn sâu trong mắt Cảnh đế.

*bắt cầu ngôn tiếu: Không nói cười tùy tiện, nghiêm túc

Điều này khiến cho trong lòng Liễu Ký Ẩn hiện lên một trận đau đớn khó có thể bỏ qua.

Nàng có phải... Làm sai hay không?

Vượt qua mấy năm trong lo lắng bất an, thời gian lâu dài nhường Liễu Ký Ẩn cho là việc dơ bẩn này có thể một mực bị che giấu.

Cho đến vị nhị hoàng nữ mang theo nụ nhẹ kia tìm đến cửa.

So với bị Cảnh đế chán ghét, Liễu Ký Ẩn không có chút nào do dự liền đón nhận ‘thỉnh cầu’ của Vi Sinh Kỷ. Tuy biết rằng có một thì sẽ có hai, nhưng không biết làm sao vì cái chuỗi của chuyện sai lầm đã bị Vi Sinh Kỷ giấu đến quá tốt, nàng không tìm được cơ hội nào để đem tiêu hủy.

Nghĩ đến nếu như không trợ giúp nàng, Vi Sinh Kỷ tuyệt không khả năng nhanh chóng như vậy vươn tay đưa đến lục bộ.

“Chỉ mong Cung vương có thể nhớ lời ấy.” Liễu Ký Ẩn cuối cùng xả ra nụ cười, xưng hô thay đổi ở trong mắt Vi Sinh Kỷ liền giống như thái độ yếu dần.

Người thức thời luôn là dễ dàng nắm trong tay hơn, Vi Sinh Kỷ đối với lần này hài lòng nhẹ gật đầu.

Ngoài phòng mưa phùn bay lất phất. Cự tuyệt đề nghị ngủ lại ở phủ Cung vương, một mình Liễu Ký Ẩn đi ra cửa vương phủ, xe ngựa của Liễu phủ ở bên ngoài chờ đã lâu.

Không che dù, trường bào màu trúc xanh bởi vì dính vào hạt mưa mà hơi có ướt lạnh, nhưng Liễu Ký Ẩn cũng không quá để ý. Dung nhan xinh đẹp tuyệt trần bởi vì cúi đầu phủ thêm một tầng bóng mờ, thần sắc trong con người càng lộ ra u ám không rõ.

Có thể chi phối nàng cho tới bây giờ đều không phải là quyền thế, nhưng Vi Sinh Kỷ nhìn không rõ điểm này.

Nếu so với an nguy của Cảnh đế, bị chán ghét đối với Liễu Ký Ẩn mà nói cũng biến thành có thể chấp nhận chịu đựng.

Ranh giới cuối cùng không thể bị chạm đến của nàng, từ đầu đến cuối... Chẳng qua chỉ là một người duy nhất này thôi.

P/s: Sao ta thấy có mùi bách hợp nhĩ, Liễu Ký Ẩn – Cảnh đế?

23. Chương 23: Thúc Tóc

Editor: Sakura Trang

Cách kỳ hạn Duyên Sở quyết định chỉ còn lại hai ngày cuối cùng, Thiên Cơ ở mấy ngày trước sau khi lục lại ra phương pháp giải khóa liền đem hàng thật cùng hàng giả trao đổi lẫn nhau trở về.

Chẳng qua đối với mọi người trong Lâm Lang các mà nói, trong các để hàng thật hay là hàng giả đại khái cũng không ảnh hưởng.

“Chủ tử, Lễ bộ Thị lang ở chính đường chờ ngài.” Vân Sanh coi như thiếp thân thị tử, khi chủ tử nhà mình lưu lại ở phòng ngủ, công việc vào bên trong truyền lời liền cũng cần phải do hắn làm.

Lúc này Vi Sinh Lan đang cầm lược nửa vòng tròn màu hổ phách, động tác êm ái chải lần lượt trên mái tóc dài đen của Kỳ Yến, mỗi một chút đều cẩn thận chải từ đầu đến chân tóc.

Mà không chờ Vi Sinh Lan có chút đáp lại, Kỳ Yến liền cướp ở phía trước dẫn đầu mở miệng nói: “Thê chủ để cho nàng chờ bao lâu cũng không sao.”

Hiếm thấy người này có hứng thú thúc tóc cho y... Kỳ Yến chỉ có thể thầm buồn với vậy thuộc hạ của y không hiểu được chọn thời cơ tới thăm.

Tâm tư phu lang nhà mình rõ ràng như vậy dĩ nhiên là Vi Sinh Lan xem hiểu, trong bụng hơi có chút buồn cười.

Nhắc tới nàng hôm qua còn nghĩ tự mình đi gặp mặt người nọ, không nghĩ tới nhưng là đối phương đã tìm tới cửa trước.

“Truyền lời để cho nàng chờ chốc lát.” Trần an tạm đem tay trái ấn trên vai Kỳ Yến, Vi Sinh Lan hơi nghiêng đầu nói với Vân Sanh.

Một mái tóc đen dài của phu lang nhà mình sờ lên cảm giác thật mềm mượt, Vi Sinh Lan cũng không khỏi yêu thích chạm thêm mấy lần.

Kỳ Yến đối với việc này hiển nhiên là hết sức hưởng thụ, thoải mái thích ý nheo lại một đôi mắt phượng hẹp dài. Nếu không phải Vi Sinh Lan đang thúc tóc cho y, y cũng muốn kéo cái tay kia đến bên gò má cọ sát mấy cái.

“Tốt lắm.” Cuối cùng dùng trăm cái tóc cố định, việc thúc tóc này cũng coi như đại công cáo thành.

Kỳ Yến thật thấp “Ừ” nửa một tiếng, tình ý trong mắt làm sao cũng không giấu được.

Vì thế Vi Sinh Lan cung cong mi mắt, ôn thanh nói: “Yến nhi nếu không chê ta chỉ biết một cách thúc tóc này...”

Chưa nói hết lời, Kỳ Yến liền lên tiếng ngắt lời nói: “Thê chủ là muốn mỗi ngày thúc tóc cho ta sao.”

Nói là câu hỏi, nhưng kỳ vọng thật sâu trong lời nói lại để cho nó gần như biến thành một câu thỉnh cầu.

Tuy chỉ là cách thúc tóc đơn giản nhất, nhưng mà đây là người này tự tay thúc tóc cho y, y sao sẽ có đạo lý không thích cơ chứ.

Vi Sinh Lan nhẹ nhàng gạt đầu một cái, theo tay kéo vạt áo của phu lang nhà mình hơi cúi đầu, không có chút nào báo trước thu hoạch mỹ nhân lại một lần nữa chủ động dâng nụ hôn.

Nơi ẩm áp mềm mại kia ấn lên trên môi nàng, hai người bởi vì quá mức gần gũi mà có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Thoáng lui cách ra chút, Vi Sinh Lan khẽ cười hỏi: “Liền chỉ là như vậy mà thôi?” Gần nhau kết hợp chung một chỗ cũng chưa có động tác tiếp theo, quả nhiên phu lang nhà mình dù lại chủ động cũng không thay đổi được sự thật kỹ xảo vẫn còn trức trặc này.

Nhưng nàng ngược lại cũng không muốn làm khó khăn Kỳ Yến, tóc thúc xong rồi, hiện giờ là nàng nên đi gặp mặt khách.

Không ngờ chớp mắt vừa dứt lời, Kỳ Yến lại đến gần lấp đầy khe hở lúc hai người tách ra.

Trừ đi xúc cảm ẩm áp áp mềm mại bên ngoài trên môi còn nhiều hơn cảm giác bị đầu lưỡi nhẹ miêu tả.

Kỳ Yến hơi ngược đầu, không muốn bỏ qua bất kỳ vẻ mặt của người mình hết sức lấy lòng này. Thấy động tác lần này không gặp phải từ chối, y nhưng là nghĩ tiến thêm một bước đem lưỡi dò vào...

Năng lực học tập của phu lang nhà mình thật là không tệ, Vi Sinh Lan không tự chủ suy nghĩ.

Nên nói đáng giá khen thưởng sao. Vi Sinh Lan im lặng cười một tiếng, suy nghĩ này không có cách nào thông qua nhếch môi để diễn tả, nhưng cũng không ảnh hưởng nụ cười trong mắt càng sâu.

Kết quả cuối cùng đương nhiên là Kỳ Yến thở hào hển xụi lơ ở trong ngực Vi Sinh Lan, lồng ngực ngực trong lúc thở dốc hơi phập phồng.

“Tạm thời trước bỏ qua cho chàng.” Bộ dáng mỹ nhân trong ngực bởi vì động tình mà mặt nhiễm hơi đỏ thực là xinh đẹp, tuy nhiên Vi Sinh Lan cũng không có những động tác vượt qua khác, chỉ vững vàng ôm ngang người dậy, để nhẹ y trên xe lăn gỗ.

Kỳ Yến đẩy xe lăn đi theo sau lưng Vi Sinh Lan đến bên ngoài phòng ngủ, ở lúc Vi Sinh Lan bước ra cửa phòng, y mới chậm rãi mở miệng nói: “Thê chủ đối với nàng... Không cần quá khách khí.”

‘Nàng’ trong lời nói là chỉ Lễ bộ Thị lang.

Trên thực tế cái này ở Kỳ Yến xem ra đã là giải thích tương đối uyển chuyển, y vốn là muốn nói ‘Tùy ý ra lệnh là được’.

Vi Sinh Lan không có trả lời, nhưng coi như đáp lại, nàng nhéo nhẹ gò má của phu lang nhà mình. Có lẽ bởi vì xúc cảm trên tay quá mềm mại, động tác này không tránh khỏi duy trì nhiều hơn mấy giây.

Mặt mũi tuần mỹ thật tốt một tấm trong trẻo lạnh lùng của phu lang nhà mình bị nàng bóp một cái như vậy, tự dưng liền thêm mấy phần vui vẻ... Khư khư trong mắt người này còn mang theo khó hiểu nhìn nàng, an thuận ngồi dựa vào trên xe lăn liền nửa điểm ý phản kháng giây giữa đều không có.

Vi Sinh Lan ho nhẹ một tiếng buông tay ra, phu lang nhà mình ngoan thuận như vậy thật là mỗi lần cũng không để cho nàng kìm được tiếp tục bắt nạt... Dĩ nhiên thời khắc đặc biệt nào đó ngoại trừ.

Lễ bộ Thị lang tên là Cố Dư, ở trong hoàng thành không nghĩ ngờ chút nào là nhưng được liệt vào hàng thanh niên tài俊, lại không thể không nói năm gần đây tốc độ tăng quan chức của người này nhanh làm người ta chất lưỡi.

Ở lúc Vi Sinh Lan mới vừa bước vào chính đường, xa xa liền thấy nữ tử mặc triều phục kia hướng nàng hành lễ.

“Vương gia.” Thần sắc cung kính trên mặt Cố Dư không thể chân thực hơn, không bởi vì chờ đợi mà có nửa phần không kiên nhẫn.

Giữa hai người cũng không xa lạ gì, mỗi ngày vào triều đều ở trên cùng một điện, sớm đã có nhiều lần đối mặt. Mà cố Dư đối với thê chủ của chủ tử nhà mình cũng tổng không khỏi nhiều quan tâm...

Vi Sinh Lan hơi gật đầu, tỏ ý mời ngồi.

Cố Dư bận bịu khoát tay một cái, loại trường hợp lén lút này, nàng là không dám ngồi chung với người trước mắt này. Nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng lạnh như băng của chủ tử nhà mình, chủ tử nhà mình Cố Dư liền co lại, nàng là hoàn toàn không nghĩ thể nghiệm thủ đoạn dạy dỗ cấp dưới của chủ tử nhà mình.

Vi Sinh Lan đại khái sáng tỏ nguyên nhân, cũng không bắt buộc.

“Hạ quan trước tới thăm là vì có vật muốn chuyển giao cho ngài.” Cầm ra một phong thơ từ trong ống tay áo, Cố Dư một mực cung kính dâng hai tay trình lên.

Sau khi nhận lấy Vi Sinh Lan chỉ mở ra hơi nhìn một cái liền khép lại, ngẩng đầu lên lộ ra mỉm cười ôn nhả: “Chặn lấy được phong mật hàm này khanh chắc là mất không ít công phu...”

Ngay sau đó chuyển đề tài câu chuyện: “Chỗ ngồi của Lễ bộ Thượng thư, không lâu sau khanh sẽ được tiếp nhận.”

Không ngoài dự liệu sẽ là như vậy, Cố Dư gật đầu một cái.

Ẩn núp phía sau màn đứng là người trong dự tưởng của Vi Sinh Lan kia, chẳng qua là chứng cứ trên tay không đủ để rõ ràng chỉ hướng chính chủ này.

Trước kéo đi thế lực của Vi Sinh Kỳ ở lễ bộ ngược lại cũng là một lựa chọn tốt... Cộng thêm phong thơ giấy trắng mực đen trong tay này, đủ để cho lễ bộ tiến hành một lần đổi máu lớn.

“Ngày sau nếu còn nơi cần dùng đến hạ quan... Vương gia cứ mở miệng là được.” Thái độ của Cố Dư hết sức ân cần, sở dĩ hôm nay nàng dậy sớm chạy tới phủ Chiêu vương, cũng là bởi vì lo âu Vi Sinh Lan sẽ tìm đến nàng trước.

Muốn thật là như vậy, để cho chủ tử nhà mình biết còn nguyên vẹn sao.

Sau khi Cố Dư nói xong hơi ngừng một giây, tựa như có chút ngưng ngưng mở miệng nói: “Chỉ mong Vương gia đến lúc đó có thể vì hạ quan nói tốt vài câu...”

Cố Dư mới hai mươi tuổi, cũng đã ngồi lên chỗ ngồi chính quan tam phẩm Lễ bộ thị lang, bàn về năng lực tất nhiên không thể nghi ngờ. Con đường làm quan thuận lợi, trừ đi năng lực làm việc bên ngoài, còn bởi vì vô cùng biết nhận định tình hình.

Cố Dư cũng coi là nhìn biết, nghĩ thỉnh cầu sao... Vẫn phải vào tay là từ người trước mắt này.. Người này nếu là chịu vì nàng ở trước mặt Kỳ Yến nói tốt dù chỉ là nửa câu, cuộc sống sau này của nàng sẽ không biết có thể thoải mái bao nhiêu.

“Tự nhiên.” Vi Sinh Lan tùy tiện liền gật đầu đáp ứng, đây cũng chính là chuyện nhúc nhích một chút miệng mà thôi.

Chẳng qua phu lang nhà mình... Có làm người ta sợ hãi như vậy sao? Vi Sinh Lan cẩn thận ngẫm nghĩ một hồi, phát hiện nàng là cho dù như thế nào đều không cách nào đem cùng bốn chữ ‘Làm người sợ hãi’ này liên hệ với nhau. Nhưng xem biểu hiện của Lễ bộ thị lang này, rõ ràng là đối với Kỳ Yến kính sợ cực kỳ.

Kỳ Yến trong trí nhớ Vi Sinh Lan là giống như một con mèo nhỏ ôn thuận khôn khéo, dễ dàng dỗ dễ dàng trêu đùa. Mà tùy ý nàng trêu đùa như thế nào, lúc con mèo này đối mặt với nàng đều vẫn là thu lại móng nhọn trên tay, căn bản không có để cho nàng cơ hội nhìn thấy.

Đi không lâu sau khi để cho quản gia đưa người đi, Vi Sinh Lan liền tới thư phòng phác thảo một phần danh sách nữa.

“Con đây là muốn đem mấy quan chức cấp thấp ở lễ bộ đổi lại toàn bộ sao.” Dung Cảnh tra xét một phần tờ giấy Vi Sinh Lan giao cho hắn, bên trên ước chừng viết có tên của mấy chục người.

Thần sắc Vi Sinh Lan rất là bình tĩnh, nàng nhẹ nhàng chậm chạp trả lời: “Vừa vặn đem người lúc trước an bài đẩy đi bỏ tức vị trí trống kia.”

Tội danh mưu hại đế vương, dù là chỉ dính líu tới một chút đều là tội chém đầu. Nhưng cái này cũng vẫn là nhẹ, nặng vậy cũng là dính dáng đến chu di cửu tộc.

“Lần này con và Lễ bộ thượng thư cũng không cần nhìn nhau không vừa mắt nữa rồi.” Dung Cảnh tuy là nói hài hước, trong con người cũng không nổi chút gợn sóng.

Thời gian sống quá lâu, tình cảm của Dung Cảnh cũng theo đó nhạt đi rất nhiều. Nếu như là lúc xưa, hẳn nên là sẽ đối với những người vô tội bị liên lụy mà tràn ra tâm tính đồng tình.

“Là nàng khắp nơi nhằm vào con trước.” Vi Sinh Lan hơi nhăn mi, thanh âm cũng trầm xuống ba phần.

Dung Cảnh chỉ đành phải buồn cười tiếp một câu: “Con làm hại hòn ngọc quý trên tay của người ta đợi mấy năm ở trong lãnh cung, còn muốn người ta có thể hòa nhã với con hay sao?”

Nói là như vậy nói, nhưng Dung Cảnh đối với việc ban đầu Vi Sinh Lan giết gà dọa khỉ cũng không có dị nghị, chỉ có thể trách con trai trưởng của Lễ bộ Thượng thư kia muốn vào thời khắc đó đụng vào trên hòng súng.

Lúc đó quân hậu mới mất, người mắt nhìn chăm chăm nghĩ đập lên một cước đối với hoàng nữ sau lưng không thể lực gia tộc như Vi Sinh Lan không phải số ít... Tuy nhiên hơi mang theo đầu óc cũng sẽ không ở thời khắc này vội vã ra tay.

“Ngày mai liền trước giải quyết chuyện Duyên Sở đã.” Vi Sinh Lan đối với lời nói Dung Cảnh từ chối cho ý kiến, tay hơi lắc lắc.

Vi Sinh Lan nghĩ đến trong phong mật hàm mơ hồ để lộ ra một người nàng chưa bao giờ nghĩ tới, dấu sao ở trong nàng... Ba người cận thị quan của Cảnh đế nên đều là người trung thành với Cảnh đế.

Bởi vì cận thị quan nhưng coi như là tâm phúc của Cảnh đế, Vi Sinh Lan cũng cùng tiếp xúc qua mấy lần.

Người đó thường hầu hạ bên người Cảnh đế nhất, nữ tử luôn mặc y phục màu trúc xanh... Ánh mắt vốn là trầm tĩnh một cái chớp mắt lúc nhìn hướng Cảnh đế thì sẽ nhu hòa xuống.

Ánh mắt không cách nào ngụy trang, Vi Sinh Lan không khỏi đối với kết quả suy đoán của mình có nghi ngờ.

May mắn chưa tới cơ hội thu lưới, nàng còn có thời gian nghiệm chứng chuyện này.

24. Chương 24: Ngưỡng Mộ

Editor: Sakura Trang

Hoàng thành Dư quốc là phần thịnh không giả, mấy ngày du lãm nhìn thấy kỳ cảnh vô số, nhưng ở trong mắt

“Điện hạ... Đại hoàng nữ kia vừa sai người tới hẹn gặp ngài, lần này ngài cũng phải đi sao?” Lúc người hầu nói lời này không tự chủ hơi nhăn mi, ý đồ đối phương là không thể rõ ràng hơn.

Lúc này Trọng Minh đang miễn cưỡng nửa nằm trên tháp mỹ nhân, nghe vậy ngoắc ngoắc môi: “Từ chối đi.”

Coi như là hoàng tử của Duyên Sở, chuyện này của hắn cũng không phải là tới kết thân... Mấy lần trước phải chu toàn cũng chỉ là vì lấy tin tức đáng tin. Hôm nay đã là kỳ hạn chót, tự nhiên sẽ không cần tiêu phí sức lực ở trên người người này.

“Chúng ta không sai biệt lắm nên vào cung hướng bệ hạ chào từ biệt.” Trọng Minh như còn buồn ngủ ngáp một cái, một cặp mắt đào hoa xinh đẹp càng thêm mây mù lượn quanh, mờ mịt để cho người nhìn không thấy đáy.

Tiếp thu được thông báo sứ đoàn Duyên Sở vào cung gặp mặt, sắc mặt chúng thần đang bàn phương pháp ứng đối trên Trọng Hoa điện thì càng khó coi mấy phần... Khóa cổ không cởi ra, hiện các nàng chỉ muốn như thế nào có thể vãn lại mặt mũi của Dư quốc.

“Bệ hạ nhiều ngày khoản đãi, bọn thần thực cảm kích khôn cùng.” Trọng Minh quỳ hành lễ với người đang ngồi trên ngự tọa bày ra vẫn là một bộ dáng vẻ ngoan ngoãn, không bởi vì thấy cổ vật của Thương Viên vẫn nguyên vẹn trên bàn mà lộ ra nửa phần vui mừng, thái độ cũng kính cẩn phải nhường người không chọn được sai lầm.

Mà khi hần hơi liếc thấy một ánh mắt ngậm mang phần uất, khóe môi khó có thể nhận thấy cong lên một tia độ cong. Đại hoàng nữ Vi Sinh Nghi Này đã là tự tin như vậy đem hần làm vật trong túi, cùng kết quả dự tính chênh lệch quá lớn, hiện giờ xem ra dường như đã là tức giận thở hổn hển a...

Cảnh đế gật đầu đồng ý lời cảm ơn này, ngay sau đó lời ít ý nhiều hỏi: “Lúc nào lên đường?”

“Hồi bệ hạ, bọn thần sau khi ra cung liền lập tức lên đường.” Trọng Minh là ngay cả ngày mai cũng không muốn các loại, tránh cho đêm dài lắm mộng... Mặc dù hần cũng không cho là ở nơi này còn sót lại nửa ngày còn có người có thể cho hần lật ra đọt sóng được.

Chẳng qua là lời này vừa dứt chuyện phát triển nhưng hoàn toàn thoát khỏi kế hoạch của hần.

Đế vương ngồi trên ngự tọa quét mắt nhìn xuống mọi người một cái, chậm rãi mở miệng nói: “Vậy bây giờ liền thực hiện cam kết của trẫm.”

Mỉm cười khéo léo của Trọng Minh có một cái chớp mắt liền cương ở trên mặt, trước hần và Vi Sinh Nghi từng có nhiều lần gặp mặt, lúc trò chuyện đối phương sẽ luôn kiên nhẫn không bỏ theo đuổi phương pháp giải khóa... Rõ ràng những người ở đây trên chuyện này nên là không tiến triển chút nào chứ.

Lời nói của Cảnh đế cũng để cho hạ thần trên điện không nghĩ ra, nhưng các nàng giống như ăn một viên thuốc an thần, bỗng chốc thì có sức lực.

“Cam kết...” Trọng Minh đưa ánh mắt dời tới hộp huyền thiết vẫn đóng chặt trên bàn kia.

Tiếp thu được ánh mắt chỉ thị của người đang ngồi, nữ tử xinh đẹp tuyệt trần vận y phục trúc xanh hầu hạ bên ngự tọa liền cẩn thận bắt đầu thực hiện.

Dưới con mắt mọi người, chỉ thấy một tay người nọ cầm vật lớn chừng bàn tay trên bàn lên, trên một tay kia cũng không cầm chìa khóa, cũng không cầm những công cụ khác.

“Ca.” Cung điện không người lên tiếng vô cùng tĩnh lặng, một tiếng vang thanh thúy cũng tỏ ra phá lệ rõ ràng.

“Khanh nhưng tiến lên nhìn vật trong hộp.” Giọng Cảnh đế bình thường, từ đầu đến cuối không mang theo quá nhiều hứng thú.

Chuyện chuyển biến quá nhanh, để cho cả đám người của sứ đoàn Duyên Sở đều có chút ứng phó không kịp.

Độ cong nơi khóe môi vừa biến mất của Trọng Minh lại xuất hiện, hiếm thế bảo vật trong hộp lúc này cũng không dẫn nổi hứng thú của hần, vì làm dáng vẻ chỉ đành phải tiến lên vội vã nhìn mấy lần: “Tạ thánh ân của bệ hạ, bọn thần chuyển này... Không tiếc.”

Như lúc đắc ý đột nhiên bị người khác tát mạnh một cái, cảm giác đau sâu sắc khó có thể khinh thường.

Đội đoàn người Duyên Sở sắc mặt khó coi lui khỏi đại điện, không biết vị hạ thần nào dẫn đầu, mọi rối rít nói lời khen tặng.

“Cái này nên khen tặng công lao của Chiêu vương, hạ quan không dám mạo danh giành công.” Liễu Ký Ân lui trở về vị trí ban đầu, ánh mắt lại chỉ đặt ở trên người Cảnh đế.

Ánh mắt mọi người trên điện nhất thời đồng loạt chuyển tới trên bóng người mặc sắc đứng yên lặng bên phải trong điện, tuy nhiên đối phương nhưng vẫn sừng sững bất động.

Không biết chút nào người này đóng vai nhân vật cái gì trong chuyện này, nhưng cái này không trở ngại mọi người chăm chú quan sát suy đoán.

Có lòng tốt cùng ác ý hỗn tạp, chịu trách nhiệm đông đảo rình rập ánh mắt, Vi Sinh Lan ngay cả chân mày đều không có nhíu một cái.

Ở trong mắt mọi người trên điện Vi Sinh Lan thực là một người không hành xử theo lẽ thường, nhân tảo lên thậm chí có thể đến mức mang phu lang đi du sơn ngoạn thủy một tháng không để ý tới chuyện triều chính... Tuy nhiên lại vừa có thể ở loại thời khắc mấu chốt này vươn ra một tay cứu vớt.

“Luận công ban thưởng, các khanh cảm thấy trầm nên phong thưởng Chiêu vương nên như thế nào?” Cảnh đế thưởng thức rượu dưới ngọn đèn, ngón cái vuốt nhẹ dọc theo ở. Cũng không trực tiếp quyết định, mà là trước đem vấn đề quảng cho mọi người trên điện.

Phong thưởng không phải là thăng quan tiến chức thì là ban thưởng tài vật, nhưng mọi người trên điện nhất thời cũng không nói nên lời.

Người được phong thưởng có thể kế thừa ngôi vua, đi lên nữa thì... Chuyện này vẫn nên là nhảy qua không muốn ngẫm nghĩ thì tốt hơn.

Tới ban thưởng tài vật lại là lập tức từ trong lòng bỏ đi, thần tử hơi có chút tin tức đều biết ban đầu người này vì cưới Tứ công tử phủ Tả tướng đưa ra sinh lễ có bao nhiêu phong phú.

Nói rốt cuộc là chỉ có một đường phong quan. Đế vương ngồi trên ngự tọa dù chưa nói rõ, nhưng hạ thần lại không thể làm bộ như nghe không hiểu.... Người thật nghe không hiểu cũng không có năng lực đứng ở trên Trọng Hoa điện này, ở trong quan trường sớm nên bị gặm liền xương cũng không còn.

Quan chức nói cao nói thấp cũng phải đắc tội với người, tất cả mọi người cảm thấy mình vẫn không nên lên tiếng là tốt nhất.

Không người dám trả lời cũng là chuyện trong dự liệu, Cảnh đế ngược lại là hết sức khó được hơi cong khoe môi: “Vị trí của Ti thừa trống chỗ đã lâu, nên là lúc có người bổ túc... Các khanh nghĩ sao?”

“Bệ hạ thánh minh.” Sáng tỏ đây đại khái là chỗ ngồi quân vương đã sớm quyết định xong, trong điện cũng không người muốn phản bác vào lúc này, không đồng ý cũng chỉ lựa chọn giữ yên lặng.

Như Cảnh đế nói, chức Ti thừa trống chỗ đã lâu. Trong điện không ít người đối với quan chức này là chỉ biết kỳ danh. Quan chức chính tứ phẩm này ở trong điện trong mắt người khác chỉ có thể coi như là phong thưởng tầm trung, nhưng người thật sự hiểu biết tác dụng của chức quan này, như Vi Sinh Kỳ... Ánh mắt nhìn quân vương trên ngự tọa đột nhiên liền có chút biến hóa.

“Chúc mừng tam hoàng muội.” Đại hoàng nữ trơ tráo cười trái lương tâm nói chúc mừng. Đối phương đang ở đầu ngọn gió, nàng cũng biết mình nên tạm tránh, không biết làm sao chính là không kèm chế được.

Nguyên nhân chính là tính tình này, nàng mới có thể bị Vi Sinh Lan xếp vào phạm vi không đáng để lo.

Vi Sinh Lan không hề lặn keo kiệt mỉm cười, nhẹ vuốt cằm nói: “Đa tạ hoàng tỷ.”

Liễu Ký Ẩn Vốn là rừ con mắt nhìn chăm chú quân vương trên ngự tọa khẽ dời ánh mắt liền cùng ánh mắt Vi Sinh Kỳ tiếp xúc trong một thời gian ngắn. Lúc Bốn mắt giao tiếp nhìn thoáng thấy âm u trong con ngươi đối phương, Liễu Ký Ẩn gần như là phản xạ nghĩ bước lên trước ngăn cản phía trước của Cảnh đế, nhưng cuối cùng nàng vẫn cố gắng nhịn được động tác này.

“Liễu cận thị nhưng có thời gian rảnh cùng nói chuyện với bốn vương một chút?” Liễu Ký Ẩn theo sát ở phía sau bóng người minh hoàng chuẩn bị đi ra Trọng Hoa điện, bỗng dưng nhận được truyền âm nhập mật của Vi Sinh Lan, nàng không kim được dừng lại bước chân.

Nhịp bước vốn là duy trì cùng Cảnh đế, hiện bị một câu nói này làm cho rối loạn.

Liễu Ký Ẩn nhẹ gật đầu một cái, động tác này để cho mọi người trong điện có chút không rõ, nhưng ngay sau đó nàng liền bước ra ngưỡng cửa đại điện, không cho người khác có cơ hội thắc mắc.

“Nếu như thế, bốn vương liền ở vương phủ chờ.” Đã đi ra cách đại điện có mười bước, Liễu Ký Ẩn vẫn là rõ ràng nghe được đối phương truyền âm.

Chuyện đã bại lộ rồi sao?

Liễu Ký Ẩn cup mắt suy nghĩ, biểu tình trên mặt vẫn không chút biến hóa.

“Hôm nay bước chân của A Ẩn chậm rất nhiều.” Trọng Hoa điện cách ngự thư phòng rất gần, Cảnh đế có lúc liền không ngồi xa giá, mà từ đường dành riêng cho vua đi vào.

Bình thường nhiều lắm là cách một bước, hôm nay lại cách hơn ba bước.

Liễu Ký Ẩn nghe vậy tức khắc lòng hơi loạn, ngừng đầu nhìn bóng người minh hoàng phía trước cuối cùng dừng bước.

“Thân thể có bệnh?” Giọng nói không có chút phập phồng âm thanh trong trẻo như tuyết trắng nơi núi cao, nhưng sự ý quan tâm ở trong lời nói Liễu Ký Ẩn vẫn rõ ràng nghe ra được.

“Không.” Nhanh chóng đi về phía trước mấy bước rút ngắn khoảng cách giữa hai người, Liễu Ký Ẩn trả lời rất là ngắn gọn.

Bóng người Minh hoàng ở sau khi nàng đến gần cứ tiếp tục đi về phía trước, bước đi nhưng dường như là chậm lại chút.

Có thể thấy từ đầu đến cuối chỉ có bóng lưng, Liễu Ký Ẩn cũng rạp khuôn đi theo sau lưng Cảnh đế.

...

...

Nói chung vậy là đủ rồi.

25. Chương 25: Chiều Ảnh

Editor: Sakura Trang

“Chính quân hiện ở nơi nào?” Lúc Vi Sinh Lan trở lại vương phủ còn nghĩ trước liếc mắt nhìn phu lang nhà mình mới đi xử lý công việc, không nghĩ tới ở trong sân nhưng không thấy người.

“Chính quân ở Noãn các.” Vân Sanh nháy mắt trả lời, Kỳ Yến chỉ mang theo Ngu Thư Ngôn đi, mà để cho hắn ở lại lưu lại trong chính viện này.

Trời mới biết Kỳ Yến vốn ai cũng không muốn mang, hiện mang theo Ngu Thư Ngôn cũng bắt quá là bởi vì... Y đẩy xe lăn thật mệt. Trên đường đang bị đẩy đi Noãn các Kỳ Yến nhắm mắt dưỡng thần cũng thiếu chút nữa đã ngủ. Noãn các?

Vi Sinh Lan có chút không khó hiểu, đang mùa xuân, phu lang nhà mình sao lại đi đến nơi đó.

Đi đến Noãn các lại thấy một mình Ngu Thư Ngôn lẻ loi canh giữ ở ngoài phòng, Vi Sinh Lan hơi nhíu mày: “Công tử nhà người để cho người canh bên ngoài sao?”

Ngu Thư Ngôn gật đầu một cái, nhìn còn có chút ủ rũ cúi đầu, hắn đều cảm thấy hắn sẽ không phải là bị công tử nhà mình ghét bỏ chứ...

Đây cũng thật là lạ, Vi Sinh Lan nghĩ ngợi chốc lát, nàng nhớ phu lang nhà mình giống như là sẽ không để Ngu Thư Ngôn ở ngoài phòng.

“Yến nhi đây là đang chơi đùa cái gì.” Lúc Vi Sinh Lan bước vào trong phòng liền thấy phu lang nhà mình tựa như ý đồ dùng ống tay áo che giấu vật gì đó trong tay, dưới cái nhìn chăm chú của nàng lỗ tai trắng noãn kia khó hiểu liền nhiễm chút đỏ ửng xinh đẹp.

Vi Sinh Lan đến gần liền nắm tay của người ngồi trên xe lăn kia, làn da nhẵn nhụi và xúc cảm ôn lạnh quen thuộc.

Kỳ Yến vốn còn ở lúc đối phương nghĩ lấy ra của y có chút kháng cự yếu ớt, nhưng khi lòng bàn tay của y được đối phương lấy đầu ngón tay cực kỳ êm ái xoa nhẹ chơi đùa... Y liền dễ dàng thua trận.

Mất ống tay áo ngăn che, đợi thấy rõ vật trong tay phu lang nhà mình, Vi Sinh Lan cũng không tránh có trong nháy mắt khẽ run.

Đây là ngọn đèn hoa đăng lạc hoa tiết nàng đưa cho Kỳ Yến, trong trí nhớ là đã bị người này... Tàn phá trở nên rách rưới không chịu nổi.

“Năm sau cho chàng thêm một chiếc đèn như chiếc này.” Hoa đăng vốn là tinh xảo vui mừng nhưng hình dáng bây giờ thực là có chút tức cười, nhưng nghĩ tới phu lang nhà mình tiêu phí tâm tư như vậy, khuôn mặt Vi Sinh Lan càng thêm nhu hòa.

Kỳ Yến đúng là mất ngay ngắn một cái buổi sáng phí tâm dán lại lần nữa, không biết có phải do giấy trên vách đèn rách quá nhiều không, sau khi dán lại ngược lại càng khó nhìn hơn.

Lần này y vạn phần khó được lại phản bác lời của Vi Sinh Lan, thanh âm tuy thấp nhưng không khó nghe ra ý cố chấp trong đó: “... Không giống nhau.”

Đồ bị y làm cho xấu như vậy lại để cho người này thấy, Kỳ Yến chỉ cảm thấy nhiệt độ trên mặt vì vậy tăng lên rất nhiều, tựa như mơ hồ nóng lên.

Phí tinh thần nên giờ cảm thấy mệt mỏi, cho dù suy nghĩ muốn thời khắc giữ hình tượng tốt đẹp ở trước mặt người này, Kỳ Yến vẫn là không nhịn được ngáp nhỏ một cái, trong đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp rõ ràng hiện ra sắc thái buồn ngủ.

“Sáng nay liền nói để cho chàng ngủ nhiều thêm một lát.” Vi Sinh Lan đối với việc phu lang nhà mình quyết định muốn mỗi ngày cùng dậy sớm với nàng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Nhưng mà hai người mỗi đêm nằm ở trên cùng cái giường luôn không khỏi vượt ve một phen, Kỳ Yến coi như là một bên bị động nhận lấy lại là thể chất bệnh yếu như vậy, trong lúc hoan ái có thể kiên trì, nhưng về sau đều là chiếm vị trí trong ngực Vi Sinh Lan liền ngủ thật say... Đêm như vậy còn đòi dậy sớm để tự dày vò mình.

Bị Vi Sinh Lan cúi người nhẹ ôm lấy, một chút một chút vượt ve mái tóc đen dài sau lưng... Kỳ Yến nhẹ ô một tiếng, động tác đau cứng chiều của người trước mắt luôn khiến y khó mà kìm nén.

Vi Sinh Lan cam kết mỗi ngày thúc tóc cho y, Kỳ Yến sao có thể để cho ngủ say bỏ qua chuyện này, y chỉ có thể thức dậy sớm hơn chút so với Vi Sinh Lan.

Kỳ Yến ở dưới cái trần an êm ái liên tục mơ màng buồn ngủ, ở lúc y không nhịn được khép hai trong mắt liền bị người trước mắt ôm ngang vào trong ngực.

“Thê chủ...” Kỳ Yến lâu bầu, vô cùng an thuận dựa vào ở trên người Vi Sinh Lan.

Vi Sinh Lan ‘Ừ’ nữa một tiếng, nàng là chuẩn bị ôm người này về phòng ngủ ở chính viện.

Ý thức được Vi Sinh Lan không phải ôm y đến trên giường nhỏ bên trong phong, mà là phải rời khỏi nơi đây. Kỳ Yến đang buồn ngủ ý nghĩ mờ mịt giờ ngón tay lên chỉ về phía vật bị đặt ở trên bàn, thanh âm cực khẽ mê sảng nói: “Hoa đăng...”

Đều như vậy còn băn khoăn, trong tròng mắt Vi Sinh Lan không biết làm sao càng thêm thâm: “Chờ một hồi để cho Thư Gôn đi vào cầm.”

Lần này người trong ngực cuối cùng cũng an phận không có động tác khác, hô hấp cũng dần dần trở nên nhẹ chậm đều đều.

Đem phu lang nhà mình ôm trở lại trong phòng ngủ, Vi Sinh Lan liền dứt khoát lật xem sổ con ngay tại bên trong phòng thuận tiện chờ người sắp đến.

Đợi này, liền đợi đến giờ Thân.

“Chiêu vương để cho hạ quan tới, Không biết vì chuyện gì?” Tùy người hầu dẫn đường đến thư phòng, Liễu Ký Ẩn cúi đầu đứng. Người thường có lẽ cho là động tác cúi đầu của nàng là thể hiện sự cung kính, chỉ có chính nàng mới hiểu rõ, nàng là bởi vì không dám chống lại đôi mắt kia.

Khuôn mặt của nữ tử giống Cảnh đế quá mức, tuy nhiên sợ rằng không có mấy người có thể phát hiện điểm này... Dẫu sao hai người cho người cảm giác là hoàn toàn khác nhau. Nhưng đối với Liễu Ký Ẩn mà nói, nhưng là hoảng hốt có loại ảo giác gặp được Cảnh đế lúc vẫn còn là Thái nữ.

Mi mắt hơi cong, trên mặt mang nụ cười ôn nhã... Bộ dáng như vậy chính là biểu hiện của Cảnh đế hơn mười năm trước, mà hiện từ trên người đế vương bắt đầu ngôn tiểu gia đã lại không có thể tìm ra dấu vết.

“Ngược lại cũng không là chuyện tình quan trọng gì.” Vi Sinh Lan trả lời đến nhẹ nhàng, cảm phong mặt hàm lúc trước bị nàng thu vào trong hộp kia, chia đều ở trên bàn.

Trên thực tế nếu như ngay cả chuyện này cũng không tính chuyện quan trọng, chỉ sợ là khó có chuyện có thể gọi hai chữ ‘quan trọng’ nữa.

Liễu Ký Ẩn liếc thấy chữ viết rất là quen thuộc trên đó, trong lòng hơi trầm xuống. Chẳng qua từ lúc ở trên điện nhận được truyền âm nàng đã có dự liệu, hiện giờ ngược lại là không có hốt hoảng.

“Là hạ quan.” Liễu Ký Ẩn thậm chí tới không đợi Vi Sinh Lan hỏi liền nói thẳng thừa nhận không kiêng kỵ, trong con ngươi màu mực thoáng qua một tia thống khổ.

Người trước mắt là Cảnh đế chọn trúng đời đế vương tiếp theo, mặc dù trong đó có trộn lẫn... Nguyên nhân liên quan đến người kia, nhưng người trước mắt coi như không thể phủ nhận là ưu tú nhất trong các hoàng nữ. Liễu Ký Ẩn hiểu biết tính tình của Vi Sinh Lan, ở dưới tình huống không có đầy đủ chứng cứ là quả quyết sẽ không cho mời nàng tới.

Vi Sinh Lan hơi bất ngờ với phần thẳng thắn này, nhưng mục đích của nàng cũng không phải là hỏi tội người này.

“Vi Sinh Kỳ uy hiếp với người?” Đối phương đã là thẳng thắn như vậy, Vi Sinh Lan cũng chỉ đành đi thẳng vào vấn đề.

Lúc nữ tử vận y phục trúc xanh vẫn đang yên lặng, Vi Sinh Lan lại vẫn bình tĩnh mở miệng nói: “Từ trước đến giờ mẫu hoàng đối với Liễu cận thị tín nhiệm có thừa...”

Nhưng nàng phụ lòng tín nhiệm của người kia, mặt Liễu Ký Ẩn không thay đổi suy nghĩ, không tiếng động nắm chặt hai tay giấu trong tay áo.

“Coi như Chiêu vương có thể hỏi ra sự thật từ nơi này của hạ quan, nếu không có chứng cứ xác thật, cũng vẫn là không tạo thành tổn thương đối với Cung vương được.” Lời nói này đã là tương đối với trá hình thừa nhận, Liễu Ký Ẩn rất là tỉnh táo phân tích.

Ở trên mọi chuyện Vi Sinh Kỳ cũng không tự mình ra tay, người người này trời sanh tính đa nghi, người phạm là người đã dùng qua, ở bên ngoài nếu không có chút quan hệ nào đều đã bị lạnh yên không một tiếng động diệt khẩu. Lại lấy thủ đoạn của người này, cũng đã sớm đem chứng cứ có thể chỉ hướng nàng cũng tiêu hủy dọn dẹp không còn một mống.

Định tội cần phải có chứng cứ xác thật, vậy cần tạo chứng cứ để cấu thành tội, nhưng chứng cứ này có thể phục chúng hay không lại là một chuyện khác.

“Đúng là bổn vương cần sự trợ giúp từ Liễu cận thị, mặt khác... Cổ độc trên người mẫu hoàng đã giải.” Trong con ngươi Nữ tử che giấu thần sắc thống khổ đối với Vi Sinh Lan mà nói quá mức rõ ràng, nàng cũng là có lòng tốt thêm vào một câu mang ý trấn an.

26. Chương 26: Hải Tử

Editor: Sakura Trang

Điều này không thể nghi ngờ là lời nói hiện Liễu Ký Ẩn khát vọng nghe nhất, suy nghĩ hiện rõ trên mặt, khó mà che giấu.

“Chiêu vương... không lừa gạt hạ quan chứ?” Hết sức kiềm chế nội tâm chấn động, Liễu Ký Ẩn vẫn là vì cầu chắc chắn hỏi ra lời như vậy.

Động tác lần này của nàng là như thế nào có thể hoàn toàn lừa gạt được tai mắt của nàng, nàng coi như là quan cận thị lại đối với lần này không cảm giác chút nào... Bỗng dưng Liễu Ký Ẩn liền chẳng phải tự tin với việc có thể nắm giữ toàn bộ tai nạn xung quanh của đế vương.

Nếu là thật, chuyện này do mới bắt đầu còn chưa đi đến kết thúc, Cảnh đế cũng không có tiết lộ qua phân nửa với nàng...

Vừa xuất hiện ý tưởng ‘Cảnh đế có lẽ cũng không tin nhiệm nàng’, Liễu Ký Ẩn liền không khống chế được mắt mím chặt môi, mặc dù nàng cũng cho là mình cũng không có tư cách mắt mím.

Đến khi đối phương gạt đầu, Liễu Ký Ẩn mới phát giác đá lớn trong lòng buông xuống, cuối cùng mới có thể có cơ hội thở dốc.

Thật ra thì Vi Sinh Lan cũng có chút hiếu kỳ nhị hoàng tử nàng là như thế nào để cho Liễu Ký Ẩn cam lòng đi vào khuôn khổ, với sự hiểu rõ của nàng với người trước mắt này, rõ ràng đối phương là thà chịu tự thương cũng sẽ không phản bội Cảnh đế.

Tuy nhiên đối phương không muốn nói rõ, Vi Sinh Lan cũng không vội tìm nguyên nhân để nghiên cứu, dấu sao chân tướng chuyện này sớm muộn sẽ tự động nổi lên mặt nước.

“Hạ quan nguyện ý phối hợp.” Tuy Liễu Ký Ẩn vẫn rũ mắt, nhưng giọng là kiên định.

Giấy là không gói được lửa, coi như người trước mắt sau khi biết chuyện xưa... Sẽ hận nàng. Nhưng trước lúc này, nàng sẽ cố gắng hết khả năng.

Lẽ bộ ở trong thời gian ngắn ngủi mấy bị lấy thế nhanh như chớp không kịp bật tai tiến hành một phen thay đổi huyết dịch. Tại trên triều chúng thần chưa sáng tỏ đầu đuôi câu chuyện trước, vị trí chỗ trống trong lễ bộ đã được sắp xếp xong, bắt đầu vận hành như bình thường.

“Mưu hại... Thánh thượng?” Nam tử vận hoa phục không thể tin trọn to hai mắt nghe lời nói người hầu truyền đạt lại, sắc mặt trở nên tái nhợt dị thường.

Người này là thân tín của hắn, loại chuyện này là tuyệt không có thể đùa giỡn.

“Vậy mẫu thân nàng...?” Nam tử vận hoa phục kinh hoàng bất an hỏi. Các loại tội danh này, đủ để phạt tội danh chu di cửu tộc.

Người hầu áo lam cúi thấp đầu, từ trong kẽ răng hết sức khó khăn nặn ra một câu trả lời: “Hồi quý quân, Thượng thư đại nhân... Bị xử ba ngày sau thẩm chém.”

Ôm trong ngực hy vọng mong manh ở nghe được một chữ cuối cùng, nam tử vận hoa phục cuối cùng không chịu nổi đã kích, trước mắt tối sầm liền đã bất tỉnh.

Quan viên dính líu đến chuyện này dù nhiều hay ít, tất cả đều bị xử phạt giống như vậy.

Có tội chứng xác thật ở phía trước, sau khi thánh chỉ tử hình ban xuống, hạ thần trong triều nhất thời người người tự thấy nguy cơ, e sợ cho cùng chuyện này dính vào một tia nửa điểm quan hệ.

Nội dung tử hình không người dám có ý kiến, ở trong mắt của những thần tử đang bàng quan đứng nhìn, không được liên quan đến đã là để vương hết sức tha thứ.

Mà nhị hoàng nữ Vi Sinh Kỳ trong lúc đó tựa như những thần tử bị định tội trong Lễ bộ kia không liên quan chút nào đến nàng vậy, ngay cả nụ cười trên mặt cũng không giảm chút nào, cứ theo lẽ thường vào triều, cứ theo lẽ thường bãi triều.

Tuy nhiên sự thật thật là như vậy sao.

“Bích.” Tiếng Vật thể rơi xuống từ chỗ cao, ở trong ban đêm ban đêm tĩnh lặng có vẻ rất là rõ ràng.

Lưỡi kiếm bị chém đứt thành hai khúc tán lạc ở trên gạch đá xanh, dưới ánh trăng phản xạ thân kiếm như hiện lên ánh sáng lạnh.

“Thê chủ...” Động tĩnh trong sân cũng không coi là nhỏ, Kỳ Yến vừa nghe tiếng tức thì mở mắt ra, con người như mặc ngọc dần dần tỉnh táo rồi đến không một chút buồn ngủ.

“Giao cho Ảnh Cửu là được.” Liền người bình thường không có võ công cũng có thể nhận ra chuyện, đối với Vi Sinh Lan mà nói chính là thậm chí có thể nghe ra quá trình hai bên đối chiêu ở bên ngoài phòng.

Vừa dứt lời, Kỳ Yến rõ ràng cảm giác tay vòng ở ngang hông y càng ôm chặt hơn chút, nữ tử nằm ở phía bên ngoài giường nhỏ lấy tư thái bảo vệ ngằm ôm chặt y vào trong ngực.

Trên người trong ngực là mùi hương hoa hòe thoang thoảng quen thuộc thấm vào mũi, giọng Vi Sinh Lan ấm áp trấn an nói: “Đi ngủ.”

Có người bắt đầu nóng nảy, đợi nàng lại dồn ép thêm chút nữa... Đối phương cũng là nên ngồi không yên.

Đợi hôm sau vào triều trở về phủ, Vi Sinh Lan liền gọi Ảnh Cửu đến.

Trên tay áo nữ đồng thân cao còn thấp hơn mình đoạn lớn dính vết máu màu đỏ nhạt đã khô lâu, Vi Sinh Lan nhíu mi đang ngồi trên ghế vầy vầy tay với nàng.

Mặc dù lấy y phục màu đen mà nói, dính vết máu đứng xa nhìn thật ra thì không rõ ràng lắm.

“Còn chưa phục hồi tinh thần lại?” Vi Sinh Lan dứt lời liền đưa tay tới.

Cảm giác được đỉnh đầu bị người trên ghế dùng lực đạo êm ái vuốt ve, trên mặt thần thờ của Ảnh Cửu có chút dần ra: “... Chủ tử.”

Ngay tại lúc này Kỳ Yến ở một bên nhìn chăm chăm tay Vi Sinh Lan đặt ở trên đầu Ảnh Cửu, cũng may mà giới tính của Ảnh Cửu là nữ, nếu không Kỳ Yến còn có thể chỉ ‘trùng’ Đơn giản như vậy. Phải biết mười mấy tuổi liền thành gia không phải không có, thậm chí có thể nói là số lượng không ít...

“Thích khách tối hôm qua... Thuộc hạ không có thể lưu lại người sống.” Ảnh Cửu còn có chút hoảng hốt, nhưng đã có thể suy nghĩ rõ ràng báo cáo.

Người đối chiêu với nàng đều ra sát chiêu, là chiêu số thà chịu tự thương tám trăm cũng muốn lấy tánh mạng kẻ địch. Lệ khí ẩn giấu trong lòng nàng chính là bị kiếm kỹ vì giết người mà sinh của đối phương khơi lên...

Ảnh Cửu liền nhớ sau khi mình dùng kiếm chặt đứt chuỗi kiếm chỉ hướng nàng này, còn thọc xuyên qua ngực của người kia.

“Không trách người, có thể bị phái tới tất nhiên đều là tử sĩ, vốn cũng không có khả năng lại người sống.” Nhìn biểu tình của Ảnh Cửu, Vi Sinh Lan biết ước chừng là tay nàng không có thể không chế...

“Cho dù như thế nào, hiện tại người trước tới xử lý thương thế đã.” Tròng mắt Vi Sinh Lan lại liếc mắt một cái trên tay áo của Ảnh Cửu.

Ảnh Cửu theo ánh mắt của Vi Sinh Lan cúi đầu nhìn lại, ngốc lảng một hồi lâu sau ngáp ngừng nói: “: “Này... Đây không phải là máu của thuộc hạ.”

“Những chỗ khác thì sao, không có bị thương chứ?” Vi Sinh Lan kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

“Ngô...” Ảnh Cửu dần dần cũng phục hồi tinh thần lại, thần sắc trên mặt sau đó trở nên hết sức xấu hổ, gật đầu một cái liền theo lời lui xuống.

Mắt thấy Vi Sinh Lan ở trước mắt y quan tâm người khác như vậy, Kỳ Yến tổng không khỏi có loại trong lòng cảm giác buồn bã.

“Liền nói vẫn còn con nít.” Vi Sinh Lan bắt đầu dĩ lắc đầu nói.

Ban đầu lúc Cảnh đề phải đem Ảnh Cửu giao cho nàng, nàng vốn là muốn lấy vì lý do ‘Đối phương tuổi còn quá nhỏ’ mà từ chối, tuy nhiên lúc ấy thì đối phương đứng ở bên người Cảnh đề giương mắt nhìn nàng... Lời nói từ chối đến bên miệng cuối cùng cũng không thể nói ra miệng.

Năng lực của Ảnh Cửu ở trong ám vệ đúng là xuất sắc không giả, nhưng tâm trí mới đạt đến trình độ của trẻ con, bọn họ trải qua có thể tưởng tượng được nghiêm khắc như thế nào.

“Yến nhi.” Kêu lần đầu tiên không có được đáp lại, Vi Sinh Lan chỉ đành phải lại khẽ gọi một lần.

Lúc này Kỳ Yến mới như tỉnh mộng khẽ nâng đầu lên, ngẩng nhìn người đang ngồi.

Phu lang nhà mình làm sao cũng giống Ảnh Cửu mới vừa rồi ngẩn người như vậy, Vi Sinh Lan bỗng dưng cảm thấy buồn cười.

Nhìn nữ tử đang ngồi rõ ràng lộ ra nụ cười với y, Kỳ Yến không nhịn được nắm tay đặt ở trên bụng mình.

‘Hài tử’...?

Rõ ràng cũng... Nhiều lần như vậy, y một chút động tĩnh đều không có...

27. Chương 27: Vô Độ

Editor: Sakura Trang

Phu lang nhà mình đem tay trái đặt ở trên bụng không nói, còn nhíu mi nữa.

Vi Sinh Lan hồi tưởng tới hôm qua, rõ ràng nàng cái gì cũng không làm... Chỉ ôm người ở trong ngực, liền nửa điểm động tác vượt qua đều không có.

Không nghĩ ra nguyên nhân cũng không ảnh hưởng Vi Sinh Lan nắm tay che ở trên tay trái của Kỳ Yến, nơi đó nhiệt độ vẫn thấp lạnh như cũ.

Lòng bàn tay ấm áp mềm mại của người đang ngồi kia che trên mu bàn tay của y, Kỳ Yến đột nhiên cảm giác được phần nhiệt độ này đối với y mà nói có chút hơi nóng.

Hài tử... Của y và người này.

Khao khát với người ngồi trên kia đã là vô độ, nhưng hiện tại Kỳ Yến phát hiện y lại còn không thể thỏa mãn.

“Muốn cái gì?” Tâm tư Nam nhi gia là không thể đoán được, chẳng qua ánh mắt rõ ràng khát vọng lúc này của phu lang nhà mình nàng cũng không thể không đọc ra.

Kỳ Yến bị câu hỏi này dẫn đến ngẩn ra, người này nói như vậy... Giống như cho dù y muốn cái gì người này cũng sẽ cho vậy.

Sự thật cũng không khác là mấy, chỉ trừ những thứ không cho được, Vi Sinh Lan đều nguyện ý thỏa mãn đầy đủ yêu cầu của y.

Vi Sinh Lan cứ nhìn phu lang nhà mình sau khi nghe thấy câu hỏi, hơi giật giật bờ môi mỏng từng bị nàng thưởng thức qua nhiều lần kia, cuối cùng nhưng mím chặt môi không nói một lời.

Muốn một hài tử... Lời này đối với nam tử mà nói không khỏi quá khó chút để mở miệng.

Người ngồi trên kia yêu thích y, cũng nguyện ý đau cứng chịu y, nhưng người này sẽ muốn cho người nam tử có tật ở chân sinh hạ con nối dõi của nàng sao... Mặc dù có phần yêu thích cùng đau cứng chịu này, Kỳ Yên cũng không tự tin nói ra.

“Trước thê chủ nói qua... Đợi kết thúc chuyện này, muốn nói rõ một ít chuyện với ta.” Đã không nói ra miệng, Kỳ Yên yên lặng hồi lâu cũng chỉ có thể chọn cách nói sang chuyện khác.

Chuyện của Duyên Sở đã xong, chuyện cổ độc cũng đã giải quyết, quả thật không sai biệt lắm có thể coi như là kết thúc mấy chuyện này.

Người ngồi trên kia đối với lần này chỉ đáp lại một tiếng, đợi lúc Kỳ Yên kịp phản ứng, y đã ngồi ở trên đùi người này, được người đó thân mật vòng ở trong ngực.

“Là liên quan đến Dung Cảnh.” Vi Sinh Lan quyết định vẫn là thuận theo ý nghĩ của phu lang nhà mình, theo y nói sang chuyện khác, vấn đề lúc này đợi đến lúc đặc biệt nào đó gắng hỏi cũng là không muộn.

“Không được.” Dựa lưng vào trong ngực người đang ngồi, Kỳ Yên không thấy được biểu tình của người đang ngồi, lời của y đã bật thốt lên, nhưng y cũng không định thu hồi.

Mới vừa nói hết, Kỳ Yên quay đầu nhìn thẳng nữ tử ôm y vào trong ngực, gần từng chữ nói: “Ta không đồng ý.”

Vi Sinh Lan vẫn còn kinh ngạc vì hiếm thấy phu lang nhà mình có thái độ cương quyết như vậy đối với nàng, nhất thời có chút khẽ run.

“Ta không đồng ý.” Có lẽ là bởi vì nàng trầm mặc không tỏ thái độ, người trong ngực lại đem lời vừa rồi lặp lại một lần.

” Trước tiên Yên nhi hãy mở tay ra...” Trong lúc nói chuyện Vi Sinh Lan đồng thời lấy tay mở bàn tay dưới ống tay áo đang nắm chặt của người trong ngực, may mà nàng phát hiện sớm, nếu không người này sợ rằng không chỉ là lưu lại mấy cái dấu vết ở lòng bàn tay đơn giản như vậy.

Sớm có ngờ tới nói tới Dung Cảnh, phu lang nhà mình sẽ không vui, nàng đặc biệt ôm người vào trong ngực chính là vì dễ làm động tác trấn an... Nhưng hiển nhiên cái phản ứng này của phu lang nhà mình dùng “không vui” là không đủ để hình dung.

Tách ra ngón tay đang nắm chặt của người trong ngực, Vi Sinh Lan dứt khoát liền nắm lấy tay này, để tránh đối phương lại làm ra hành động tự thương.

Người trong ngực đối với quan hệ của nàng và Dung Cảnh có sự hiểu lầm, sẽ ở lúc nàng nói tới Dung Cảnh có phản ứng lớn như vậy ngược lại cũng không kỳ quái, dấu sao nàng đã biết sự thật phu lang nhà mình chính là một bình giấm.

Nhưng quyết định muốn nói chuyện rõ ràng với phu lang nhà mình, nàng cũng sẽ không kéo dài tiếp.

Vi Sinh Lan hơi cúi đầu xuống đối mặt cùng Kỳ Yên, giọng rất là nghiêm túc: “Dung Cảnh hẳn...”

Đáng tiếc là vừa mới nói ra khỏi miệng, nàng chỉ thấy sắc mặt mỹ nhân trong ngực lập tức lạnh hơn xuống một phần.

Tồn tại của Dung Cảnh ở phủ Chiêu vương vốn là như một cây xương dài đâm sâu vào trong lòng Kỳ Yên, không phải chưa từng nghĩ động thủ trừ bỏ, trên thực tế cái ý nghĩ này có sức dấy to lớn đối với Kỳ Yên.

Người y ao ước càng quan tâm người nam tử này, hẳn liền càng nghĩ xóa bỏ hoàn toàn nam tử này, nhưng sự quan tâm của người này nhưng cũng là lý do kiềm chế y đến nay.

Vi Sinh Lan vốn là nhìn chăm chú người trong ngực, tự nhiên không có bỏ qua một chút thần sắc biến hóa này.

Chợt nhận ra được người trong ngực muốn cựa ra tay đang bị nắm, Vi Sinh Lan hơi thối lui chốc lát cũng liền do y.

Một khắc sau khi bàn tay ôn lạnh thoát khỏi cái nắm tay, Vi Sinh Lan liền bất ngờ không kịp đề phòng chợt thấy trên môi đau xót, tầm nhìn trước mắt bị khuôn mặt trong trẻo của người trong ngực chiếm cứ.

Tay của người trong ngực đã bám ở trên vai của nàng, phút chốc lại gần liền dựa gần vào người nàng. Chóp mũi chạm vào nhau, mùi hương hoa hờn thoang thoang quanh quẩn.

Vi Sinh Lan còn không có từ sự thật “Phu lang nhà nàng cần nàng” này kịp phản ứng, trong lúc ngơ ngác, trên môi bị cắn qua lại truyền tới xúc cảm cần thận liếm liếm khe hôn.

Khí tức Ấm áp giao hòa, nàng nghe được lời nói không che giấu chút độc chiếm nào của người trong ngực: “Trắc quân không thể nào, coi như là thị, cũng không khả năng.”

Nghe vậy cuối cùng Vi Sinh Lan cũng hiểu rõ... Bình giấm mà nàng tự cho là ôm chắc trong ngực cuối cùng đã đổ từ lúc nào.

28. Chương 28: Bắt Nạt

Editor: Sakura Trang

Tóc đen dài rủ xuống ở cạnh gò má càng làm đối lập khuôn mặt tái nhợt của chủ nhân nó trở nên rõ nét, nhưng lúc này dung nhan bởi vì tâm tình kịch liệt không ổn định mà dính vào đồ ửng.

Người đang ngồi không nói ra lời trả lời y, liền ngay cả động tác cũng không đáp lại y... Lần đầu tiên không có hôn trả cướp đoạt, chỉ mặc y hôn mà không làm một việc gì, hàm răng còn đóng chặt không để cho y dò vào.

Tất cả là bởi vì cái người nam tử tên Dung Cảnh đó.

Bắn khoắn nói ra cây xương dài này cũng khiến toàn thân y sắp máu tươi đầm đìa, dù vậy Kỳ Yến cũng không bỏ được để cho người đang bị y hôn này phải khổ sở.

Vi Sinh Lan nhận ra được hô hấp người trong ngực có chút gấp rút mức độ pháp phòng nơi vạt áo cũng theo đó gia tăng. Nàng là bị một loạt động tác vừa nãy của phu lang nhà mình làm cho kinh ngạc hoàn toàn ngây ngẩn hồi lâu, phục hồi tinh thần lại liền muốn dùng tay vuốt lên lông mày xua tan đau thường của mỹ nhân trong ngực.

Đầu ngón tay không thể lông mày của phu lang nhà mình, chỉ kịp chạm vào mái tóc đen dài, bởi vì đối phương ở trước khi hành động liền đổi một tư thế... Lúc này trên cổ lại truyền tới cảm giác đau nhẹ giống như vừa nãy, Vi Sinh Lan chỉ cảm thấy nửa là không biết làm sao nửa là buồn cười.

“Tê...” Giả vờ phát ra tiếng hít hơi bị đau, trên thực tế điểm cảm giác đau trên cổ này đối với nàng mà nói là thấp đến mức có thể bỏ qua.

Nhưng Kỳ Yến lại ăn bộ dáng giả vờ này, vốn là không chịu dùng lực cắn, sau khi nghe được thanh âm này trong chốc lát liền hoàn toàn mất sức lực.

“Yến nhi như vậy... Đến tối có thể chịu đựng không?” Vi Sinh Lan không hề trực tiếp nói việc chính, mà là cong mi mắt nói nhỏ bên tai Kỳ Yến.

Người trong ngực dùng đầu lưỡi mềm mại quét qua từng cái dấu vết nàng bị lưu lại trên da thịt bên cổ, mang đến một chút cảm giác ngứa... Người này là không biết loại hành động này đối với một nữ tử mà nói không khác với khiêu khích sao.

Chỉ dùng ngôn ngữ trêu đùa, con người lạnh trầm như của người trong ngực liền dễ dàng nổi lên một thoáng giao động.

Nếu là bình thường nghe loại lời nói này, Kỳ Yến nhất định là liền ngoan thuận theo mặc người trong lòng mình đòi lấy tùy tiện, nhưng hiện tại quan hệ đến vấn đề lãnh địa bị người khác xâm chiếm... Y chắc chắn là không thể thỏa hiệp.

Con mèo trong ngực này cho dù đưa ra móng nhọn che giấu đã lâu, lúc Vi Sinh Lan kéo ôm vào trong ngực vẫn là cảm thấy mềm mại vô cùng. Nhiều lắm là cào nhẹ mấy cái đưa tới chú ý của nàng để bày tỏ bất mãn kháng cự, nhưng lại cũng không bỏ được thật sự cào đau nàng.

Suy nghĩ vậy trong mắt Vi Sinh Lan liền lộ vẻ ý cười, không cho cự tuyệt nắm được cảm của người trong ngực, khiến cho mặt y ngẩng đầu lên, thông dong chậm rãi đáp lại nụ hôn của đối phương.

Động tác Hôn hiển nhiên so với ngôn ngữ chơi đùa muốn hiệu quả rõ rệt nhiều lắm, hôn từ gò má của người trong ngực đến bờ môi ưu mỹ màu nhạt. Mà mỗi lần chạm vào nơi mềm mại ấm áp này một chút, sống lưng cứng ngắc của người trong ngực cũng sẽ không tự chủ mềm mại một ít, hơi lạnh quanh thân dần biến mất.

Đợi đến lúc nụ hôn này dời tới bên cổ, Kỳ Yên khẽ nhếch môi tràn ra tiếng thở dốc nhỏ bé, chính là trầm mặc trong con người cũng muốn choáng váng tan ra.

“Ta không đồng ý.” Loại phương thức này biết bao xảo quyết của người đang ngồi này... Đối với Kỳ Yên mà nói không biết phải phí sức giữ vững như thế nào mới có thể không thua trận.

Thật ra thì Kỳ Yên cũng hiểu rõ, nếu đối phương khẳng khẳng muốn thành thân... Thực tế là y không có biện pháp chút nào. Đồ kỵ là một trong bảy tội, y nói không đồng ý cũng chẳng qua là trông cậy vào Vi Sinh Lan đối với y có đầy đủ yêu thích.

Trong đôi mắt xinh đẹp của mỹ nhân trong ngực như được phủ một tầng sương mù, hiện lên ánh nước mờ ảo, không còn khí thế bức người lạnh như băng nữa.

” Ở trong mắt Yên nhi, thì ra ta lại là người không tuân thủ cam kết.” Tuy Vi Sinh Lan thở dài nói như vậy, nhưng trên mặt rõ ràng vẫn mang nụ cười ôn nhã.

Mà không đợi người trong ngực ngẫm nghĩ cam kết lúc nào, ngay sau đó Vi Sinh Lan liền ném xuống một câu nói nặng ký như tạc đá: “Dung Cảnh là sư phụ của ta, như vậy là có thể để cho Yên nhi không nghĩ nhiều nữa hay không?”

Cho dù là thế gia công tử không bước chân ra khỏi nhà cũng biết... Giữa sư đồ mà có tình cảm vượt quá mức bình thường là vi phạm luân thường, không được người đời chấp nhận.

Kỳ Yên đúng là giật mình, bộ dáng bởi vì nghi ngờ và khó tin mà có chút ngây ngô sững sờ để cho Vi Sinh Lan gần như không nhận được muốn hừ cười ra tiếng.

” Nam tử... Tướng mạo trẻ tuổi như vậy.” Dung tư còn rất là xuất chúng, Kỳ Yên âm thầm bổ sung một câu như vậy ở đáy lòng, mỗi một đặc điểm cũng để cho y cảm thấy nghi ngờ.

Vi Sinh Lan lắc đầu một cái, vén lên một luồng tóc đen của người trong ngực chơi đùa, ngữ điệu nhẹ chậm: “Số tuổi của sư phụ so với ta người hai người cộng lại... Cũng còn lớn hơn nhiều.”

Kỳ Yên chợt ý thức được điều Vi Sinh Lan nói với y đại khái là một chuyện bí mật, nhất thời liền mở to đôi mắt phượng hẹp dài vốn là hơi rũ xuống.

Điều chỉnh tư thế để người trong ngực dựa lưng vào nàng, Vi Sinh Lan ôm lấy vòng eo mềm dẻo của mỹ nhân trong ngực, thuận thế đặt cằm trên vai Kỳ Yên: “” Không bằng Yên nhi suy nghĩ một chút tặc danh của phụ hậu.”

“Quân hậu... Ngô...” Kỳ Yên mới vừa suy nghĩ nói nhỏ một tiếng liền bị người đang ngồi dùng ngón trỏ đặt lên môi.

“Nên xưng phụ hậu.” Vi Sinh Lan sửa chữa nói, Kỳ Yên vừa gả cho nàng, chuyện đương nhiên là cùng nàng cùng gọi quân hậu là phụ hậu. Trong lúc nói Vi Sinh Lan còn nhàn rỗi đưa tay vào bên hông nhạy cảm của người trong ngực néo nhẹ một cái, không ngoài ý muốn phát hiện thân thể bị nàng ôm này xuất hiện hơi nhỏ run rẩy.

Thân thể bị Vi Sinh Lan vòng ở trong ngực, tự bản thân Kỳ Yên thì không cách nào né tránh đối phương cố ý đụng chạm, tuy nói y vốn là không có ý tưởng tránh né.

“Hai người là quan hệ như thế nào...?” Tên phụ thân của người trong lòng dĩ nhiên Kỳ Yến không phải không biết, nhưng y chưa bao giờ liên tưởng thử đến điều gì. Hiện bị cố ý chỉ điểm, giống như nhất thời để cho y bưng bình.

Quân hậu tên là Dung Hoa, lúc y ở trong bóng tối ngắm nhìn Vi Sinh Lan liền từng cũng được nhìn thấy... Thực là một nam tử khó mà dùng ngôn ngữ để khái quát, có thể khiến cho Cảnh để không để ý chúng thần phản đối mà cố ý sắc phong.

“Vừa là dưỡng phụ tử, cũng là thầy trò.”

Rõ ràng là chuyện tình cực kỳ không hợp lý, nhưng nghe lời nói bình tĩnh của người đang ôm y Kỳ Yến chính là không xuất hiện nửa phần nghi ngờ.

Nhàn ngôn toái ngữ trong cung có liên quan đến lai lịch thân phận của quân hậu theo để vị vững chắc, đã sớm không người dám xen vào. Kỳ Yến cũng chỉ biết đối phương cũng không phải là thế gia công tử, còn lại liền không cách nào biết được nữa.

“Khi còn bé nghe phụ hậu kêu một nam tử xa lạ là ‘sư tôn’, liền cũng bắt chước kêu bầy bạ theo... Không nghĩ xưng hô này nhưng là giữ đến bây giờ.” Vi Sinh Lan dứt lời liền cúi hạ mắt, nàng nhớ lại tình huống lúc mới quen năm đó.

Khi đó lúc Dung Cảnh nghe nàng gọi hai chữ ‘sư tôn’, trên mặt mũi tuần mỹ luôn không nói không cười hiện lên ý cười hạt hơi có vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu một cái đối với nàng nhưng cũng không có lên tiếng sửa lại.

Người trong ngực thùy mắt không nói, hiển nhiên là đang tiêu hóa lượng tin tức khổng lồ, nhưng Vi Sinh Lan không tính cho y có thời gian suy nghĩ kỹ.

“Vậy bây giờ không phải là có thể cùng Yến nhi tính một chút món nợ hai vết thương này phải không?” Buộc tay đang đặt ngang hông của người trong ngực, vẻ mặt Vi Sinh Lan càng thêm ôn hòa.

‘Vết thương’ dĩ nhiên chẳng qua là nhấn mạnh thêm thôi, lấy về điểm lực đạo mỏng manh mà Kỳ Yến sử dụng kia, lưu lại dấu vết mờ mờ không biết đã biến mất lúc nào.

“...” Kỳ Yến chỉ hận mới vừa rồi mình không nói điều gì, không làm điều gì, lần đầu tiên có ý tưởng muốn trốn tránh chuyện... Liền hai chân sanh ra liền tàn phế này đều không có thể để cho y có suy nghĩ như vậy.

“Nói chuyện.” Ngón tay của Vi Sinh Lan xen kẽ ở trên tóc Kỳ Yến lúc vuốt xuống, đầu ngón tay luôn vô tình hay cố ý va chạm vào da thịt nhậy nhụi nơi gáy.

Giọng ôn nhu giống như mê hoặc, động tác trên ngón tay đối phương càng làm cho Kỳ Yến có loại cảm giác da đầu tê dại.

“Thê chủ...” Hai chữ nhẹ kêu xin tha thứ, Kỳ Yến không biết mình còn có thể nói thêm gì nữa.

Miêu nhi tự chủ xoay mình lộ ra cái bụng mềm mại, chủ của nó nhưng bất vi sở động cũng không dùng tay đi vuốt ve xoa chơi đùa.

“Bỗng dưng vô cớ chịu oan uổng này, Yến nhi chẳng lẽ không nên bồi thường cho ta một chút sao?” Vi Sinh Lan ngược lại không phải là nhéo điểm chỗ sai của người trong ngực này không thả ra, nàng chỉ là muốn cho người này lưu một cái trí nhớ sâu sắc, tốt nhất là cái loại để cho người này nghĩ tới là có thể đập lại cái nắp bình giấu lại.

Cho dù không phải Dung Cảnh, cũng còn nam tử khác có thể để cho người trong ngực dùng giấm làm mình ngập. Tuy nói nhìn phu lang nhà mình ghen vẫn có thể coi như là một loại tình thú, nhưng tín nhiệm ở phương diện này vẫn phải là tạo dựng lên trước.

Kỳ Yến trầm mặc không dám trả lời đường đột, đây cũng là ý muốn của Vi Sinh Lan.

“Nếu không lên tiếng, liền cho là Yến nhi là nguyên mặc ta xử trí.”

Kỳ Yến nghe vậy bỗng dưng kéo căng thân thể, dĩ nhiên rất nhanh y liền phát hiện đây chẳng qua là phí công vô ích, thân thể luôn là vô cùng thành thực thuận theo ý chí con tim... Theo tay đặt ở eo động tác không an phận, dần dần xui lơ ở trong ngực người đang ngồi.

Tay đối phương thật là đẹp mắt, bàn tay đẹp không thể bắt bẻ, ngón tay cũng đều là thon dài xanh nhạt... Sự chú ý của Kỳ Yến hoàn toàn đặt trên tay này, bởi vì lúc này cái tay này rõ ràng có ý đồ chuẩn bị nhẹ nhàng trêu chọc đai lưng ở eo.

“Yến nhi có thể thay ta cởi nó ra hay không.” Vẻ mặt Vi Sinh Lan là ôn nhu chẳng qua, lời nói dùng cũng không phải giọng nghi vấn.

Câu này nhất thời liền ép Kỳ Yến tiến thoái không được, từ gương mặt tới cổ, tất cả da thịt trắng nõn như ngọc dính vào màu hồng nhạt đẹp mắt.

Suy nghĩ ít nhất cũng phải giằng co thật lâu, nhưng không ngoài dự liệu của Vi Sinh Lan, người trong ngực cuối cùng lúc này liền ngoan thuận cực kỳ theo lời làm việc.

Đai lưng bị cởi bỏ, áo khoác liền cũng theo đó rơi lủng tuột ra, cho dù không có gương đồng Kỳ Yến cũng biết tự thân hiện tại y phục nhất định là có chút quần áo xốc xếch.

Cởi cũng cởi... Động tác Kỳ Yến ngừng một lát, nhấp mím môi, dứt khoát liền không làm thì thôi làm thì làm đến cùng dứt khoát cởi hoàn toàn ra, đai lưng bề ngoài thêm ám kim văn lúc này lẻ loi rũ xuống đất.

Vi Sinh Lan vì thế tựa như khen thưởng hạ xuống nụ hôn trên gò má mềm mại của người trong ngực, mỉm cười nói: “Thành ý của Yến nhi rất cao.”

Dứt lời, tay của nàng vốn vẫn chỉ quanh quẩn ở eo của người trong ngực liền càng dời xuống dưới.

“Thư... Thư Ngôn còn giữ ở ngoài cửa.” Kỳ Yến nắm tay đè ở trên cổ tay của Vi Sinh Lan, tuy nhiên lực đạo nhỏ đến không có chút tác dụng ngăn trở nào có thể nói.

Vi Sinh Lan nghe vậy cong lên mi mắt, hơi cúi đầu xuống ở bên tai người trong ngực ôn thanh nói: “Yến nhi nhỏ giọng chút, hẳn liền không nghe được.”

Giọng người đang ngồi ôn nhu như vậy, động tác trêu đùa trên tay nhưng rõ ràng là càng táo bạo hơn.

“Ừm...” Khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng vào khiến ý thức của Kỳ Yến tan rã, nhưng trong cổ còn phải cố hạ thấp giọng.

Trùng phạt kéo dài đến cuối cùng, Vi Sinh Lan đem mỹ nhân vẫn rơi vào trong trạng thái thất thần ôm ngang lên, thả xuống xe lăn bên cạnh, nhân tiện cúi người giúp y sửa sang lại y phục xốc xếch.

Rồi sau đó Vi Sinh Lan nhặt lên đai lưng rơi trên mặt đất đã lâu, lúc đang chuẩn bị buộc lên, liền đối diện với ánh mắt nhìn thẳng của người ngồi trên xa lẫn.

Trong lòng Vi Sinh Lan không có phân nửa xúc cảm chột dạ khi bắt nạt phu lang nhà mình, vẻ mặt mỉm cười như thường đối mặt.

Thân thể Kỳ Yến dựa vào lưng ghế, mắt phượng xinh đẹp không thanh minh lãnh trầm như thường ngày, ngược lại là lộ ra mấy phần mờ mịt, khóe mắt hơi nhếch mang theo ý xuân chưa hết.

Trong cuộc đối mặt này nhưng là Kỳ Yến không chịu nổi trước, hạ mắt dời đi ánh mắt, một khắc sau y liền nghe được tiếng cười nhỏ của người trong lòng.

Kỳ Yến cảm thấy đại khái là mình hết có thuốc chữa, chỉ cần đối phương cúi mặt lộ ra nét mặt tươi cười với y, y liền hận không thể đem toàn bộ những gì mình có dâng lên, trong này tự nhiên cũng bao gồm bản thân y.

Đang sống ở phủ Tả tướng nếu là biết quyền ẩn của Ngu gia đối với Kỳ Yến mà nói là đồ tùy tiện có thể buông tay cho người khác, không biết có cảm tưởng gì... Mặc dù ‘người khác’ này là chủ tử của nhi tử hần.

“Chủ tử?” Ngu Thư Ngôn có chút lo âu nhìn người trên xe lăn, trước khi vào phòng còn thật tốt, làm sao đi ra sắc mặt liền không được bình thường...

Nhưng mà Kỳ Yến càng rũ mắt không nói một lời, Vi Sinh Lan thấy vậy càng tăng cao độ cong nơi khóe miệng.

Người trên xe lặn nắm chặt khăn bọc tinh dịch trong tay, dung nhan tuấn mỹ trong trẻo lạnh lùng bởi vì tình dục mà nhiễm vào đồ ửng còn chưa tan hết, màu sắc hơi nhạt nhưng so với bôi son còn càng câu người hơn.

Kỳ Yến chậm chạp đem tầm mắt dời tới trên tay, chỉ liếc mắt nhìn lại giống như trốn tránh sự thật nhanh nghiêng đầu qua một bên.

Đây là muốn y xử lý vật bậc này... Như thế nào.

29. Chương 29: Săn Bắn Mùa Thu

Editor: Sakura Trang

Từ hôm đó biết được người trong lòng và Dung Cảnh là quan hệ sư đồ, lúc Kỳ Yến gặp lại nam tử dung tư xuất chúng này cũng không có ưu tư phiền muộn nữa, chẳng qua là càng phát giác người này sâu không lường được.

Chỉ nói dung nhan không thay đổi này thì đã là chuyện siêu thoát lẽ thường.

Muốn so sánh Kỳ Yến chẳng qua là dùng ánh mắt thăm dò vội vã lướt qua, Dung Cảnh là quang minh chính đại thẳng thắn quan sát một lần từ đầu đến chân người ngồi trên xe lặn.

Kỳ Yến bởi vì ánh mắt quan sát này hiện lên chút cảm giác khẩn trương, không tự chủ thẳng tắp sống lưng tư thế ngồi càng thêm đoan chính.

Nếu là đối phương không hài lòng đối với y...

“Sư tôn.” Động tác Vi Sinh Lan tự nhiên tiến lên một bước, trùng hợp chặn lại tầm mắt của Dung Cảnh, che giấu Kỳ Yến ở sau lưng.

Sư tôn nhà mình đúng là người nghiêm túc thật, nhưng đôi lúc cũng sẽ có mấy phần ác thú vị thích trêu người... ví dụ như bây giờ.

Dung Cảnh liền vì diệu nhíu mày, hắn còn chưa làm gì cả, đệ tử này của hắn liền không kịp chờ đợi đứng ra hộ người ở sau lưng rồi.

“Cũng được, đồ đã giao trong tay con rồi, ta cũng có chuyện quan trọng khác...” Dứt lời Dung Cảnh liền đứng lên.

Vi Sinh Lan mới vừa gật đầu một cái, liền lại nghe đối phương không nhanh không chậm bồi thêm một câu ở phía cuối: “Trẻ tuổi khí thịnh tuy là có thể hiểu, nhưng vẫn là chớ muốn tham hoan quá mức.”

Đón biểu tình tựa tiểu phi tiểu của Dung Cảnh, Vi Sinh Lan chỉ đành phải ho nhẹ một tiếng đáp lại.

Đợi trong phòng chỉ còn lại hai người, Vi Sinh Lan mới xoay người lại đối mặt với phu lang nhà mình, đập vào mắt là cảnh khuôn mặt mỹ nhân nhiễm màu hồng nhạt.

“Thê chủ.” Kỳ Yến thấp giọng hô, lời mới rồi của Dung Cảnh y cũng nghe rõ ràng. Nói đến tham hoan... Cũng không biết người này sẽ nhìn y thế nào.

Còn không kịp thấp thỏm, y liền bị ôm vào trong ngực quen thuộc, bên hông bủn rủn cũng được đối phương dùng lực đạo thích hợp xoa ắn.

“Ngô...” Đúng là rất thư thái, Kỳ Yến không nhịn được hừ lên tiếng.

Phu lang Nhà mình ở trên chuyện làm tình vốn là rất chủ động, nhưng từ sau một phen càn quấy ở trong thư phòng, Vi Sinh Lan cảm thấy người trong ngực nàng này trở nên còn nhiệt tình hơn trước kia rất nhiều.

Có mấy ngày bởi vì bản khoán thân thể người này, nàng vốn là chỉ ôm người ở trong ngực liền chuẩn bị nhắm mắt liền ngủ... Nhưng mà chuyện không như mong muốn. Phu lang nhà mình chính là tình nguyện ngày thứ hai lúc đứng dậy lưng đau nhức, cũng vẫn muốn dùng mọi cách khiêu khích nàng.

“Biết hối hận chứ?” Vi Sinh Lan néo một cái cằm người trong ngực, một cái tay khác ở ngang hông Kỳ Yến xoa ản cũng không dừng lại.

Người trong ngực chỉ phát ra tiếng thấp ô không rõ, Vi Sinh Lan cảm thấy bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Đợi lần nữa bị đặt xe lăn, Kỳ Yến mới tựa như lơ đãng nắm tay đặt ở trên bụng như cũ bằng phẳng của mình, hơi khê rữ xuống mi mắt.

Đối phương Đối phương báo cho y biết một cái bí mật, nhưng không mở miệng yêu cầu y đưa ra hồi báo tương ứng... Giảo hoạt chờ y chủ động thẳng thắn.

“Thê chủ...”

Vi Sinh Lan khê ừ một tiếng, hết sức cố kiên nhẫn chờ nghe tiếp. Cùng cảnh tượng từ hôm đó giống nhau sau đó nàng liền trải qua không ít, phu lang nhà mình tổng luôn gọi nàng sau do dự muốn nói lại thôi.

“Đây là cái gì?” Kỳ Yến cầm lên vật Dung Cảnh mới vừa rồi giao cho Vi Sinh Lan, lại bị Vi Sinh Lan đặt ở trên bàn.

Quả nhiên lại dời đi đề tài.

Tuy trong lòng Vi Sinh Lan hơi có than thở, trên mặt vẫn mang nụ cười ôn nhã: “Yến nhi thối một chút ở bên trên lỗ liền biết.”

Vì vậy một khắc sau tiếng như hươu kêu vang lên, nhìn thần sắc ngơ ngác của phu lang nhà mình, Vi Sinh Lan cúi mặt dùng tay bấm một cái gò má mềm mại của đối phương, thuận thế nhận lấy còi hươu thể tích không lớn không nhỏ kia.

“Không lâu sau nữa chính là săn bắn mùa thu, là ta nhờ Thiên Cơ trước khi xuất hành làm vật này.” Dem vật tinh xảo làm bằng gỗ hình củ ấu cầm trong tay chơi, Vi Sinh Lan mỉm cười ôn hòa giải thích rõ với người ngồi trên xe lăn.

Còi hươu trên tay nàng qua Thiên Cơ sửa đổi một phen khác biệt nhiều với còi bình thường bên ngoài, tác dụng cũng là xuất sắc rõ ràng hơn nhiều, dùng nội lực thổi, thanh âm nhưng có thể truyền tới ngoài mười mấy dặm.

Phương pháp bắt chước tiếng hươu kêu hấp dẫn bầy hươu để đi săn ở trong Dư quốc tương đối hiếm thấy, ngược lại là thấy nhiều ở dân du mục bên ngoài biên giới phía bắc.

Săn bắn mùa thu... Cho đến Vi Sinh Lan nói tới cái từ này, Kỳ Yến mới nhớ ra đúng là có chuyện như vậy, lại là thông lệ hàng năm của hoàng gia.

Tự lúc gả cho nữ tử trước mắt tới nay, thứ y chú ý thật là càng ngày càng ít... Tuy nghĩ như vậy, Kỳ Yến vẫn là không chớp mắt đối diện với thân ảnh mặc sắc trước mặt.

Người tham dự săn bắn mùa thu hàng năm trừ con cháu hoàng tộc ngoài ra còn có thần tử cấp cao, dưới tay hơi có chút công phu cũng không ai không phải tranh cướp nhau muốn trước mặt đế vương biểu hiện tốt một phen năng lực cưỡi ngựa bắn cung... Làm sao giống như người này, còn muốn mưu lợi trộm rảnh rồi.

“Thê chủ sớm đi trở về.” Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Kỳ Yến cũng chỉ nói ra một câu như vậy.

Nghe vậy Vi Sinh Lan nhưng kinh ngạc, phu lang nhà mình nhưng lại không có yêu cầu đi theo, đây là nàng nghĩ lầm rồi sao.

“Yến nhi không nghĩ đi ra ngoài nhìn một chút cảnh tượng núi rừng sao?” Vi Sinh Lan cân nhắc hỏi, cảnh bãi săn hoàng gia tuy nàng đã sớm nhìn phát chán, nhưng nếu cùng một chỗ với người trong lòng, tâm trạng tất nhiên là khác.

Người này lại không đi cùng nàng, vật trong tay nàng này nhưng thì hoàn toàn mất đất dụng võ.

Phải nói công phu cưỡi ngựa bắn cung tự nhiên là Vi Sinh Lan có, lại không kém, nhưng nghĩ tới trong quá trình này muốn bảo vệ tốt phu lang nhà mình... Giục ngựa đuổi theo con mồi loại chuyện này liền lập tức bị nàng bài trừ ở ngoài. Chỉ định dùng còi hươu này dẫn dụ con mồi tự đưa tới cửa, tùy ý săn cái số lượng không sai biệt lắm đi lừa gạt lẫn lộn vượt qua kiểm tra là được.

Kỳ Yến đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng trông mắt như đầm sâu của nữ tử, môi mỏng ngấp ngừng nói giật giật nhẹ, vẫn là khó mà nặn ra chữ.

Khu săn bắn hoàng gia không phải nơi nam tử nên đến, theo y biết, có một vài thế gia công tử biết chút cưỡi ngựa bắn cung cũng sẽ được mang đến nhân cơ hội này lộ mặt, để cầu đến hôn sự tốt hơn.

Đời này đối với nam tử tuy coi trọng danh dự, lại không có hà khắc đến mức bắt buộc không thể nhìn người khác. Mà Dư quốc vừa văn cũng thượng võ, nam tử thông hiểu cưỡi ngựa bắn cung không những sẽ không chịu nhàn ngón toái ngữ, ngược lại là đa số được người tán dương.

“Muốn.” Yên lặng hồi lâu, Vi Sinh Lan vẫn là chờ đến phu lang nhà mình thành thực thành thực.

Chẳng qua y lập tức bổ sung thêm một câu: “Nhưng ngô...”

Chuẩn xác bắt giữ lấy đôi môi nhạt màu hơi hé ra của người ngồi trên xe lăn, Vi Sinh Lan cảm thấy là không có phương pháp nào bịt miệng đơn giản hơn hữu hiệu hơn so với phương pháp này.

Mỹ nhân ở dung tư đoan lệ mỹ nhân ở trong lần hôn này thuận theo hơi ngẩng đầu lên, cổ trắng nõn phơi bày ra trình độ cao nhất độ cong ưu mỹ.

“Ta chỉ tiếp nhận câu trước.” Lướt qua một chút, sau khi lui ra Vi Sinh Lan thuận tiện lấy bụng ngón cái khẽ quẹt trên môi mềm, đều đều lau đi dấu vết ẩm ướt vừa nãy.

Thật ra thì đại khái cũng có thể đoán được bản khoả của phu lang nhà mình là cái gì, Vi Sinh Lan nhìn một cái chân bị che giấu dưới áo khoác của Kỳ Yến, đem tay trái ấn trên đầu gối Kỳ Yến.

Cho dù trên đùi không có tri giác, Kỳ Yến vẫn là bởi vì động tác bất thành linh của người trước mắt mà cứng đờ người.

“Đến lúc đó ta đưa Yến nhi một món lễ vật.” Vi Sinh Lan dứt lời liền câu môi, nhu hòa trong con ngươi rõ ràng có thể thấy. Trong hoàng thành thế gia công tử yêu thích nuôi dưỡng một con sủng vật lông nhung đòi mừng không phải số ít, phu lang nhà mình nói chung cũng là như vậy?

Nữ tử trước mắt không có đem lời dẫn đến lên đùi tàn phế của y, cái này làm cho lòng mới vừa còn treo cao hơi buông xuống. Y quả thật sớm thành thói quen sự thật tự thân không thể đi lại như người thường vậy, thậm chí tới lúc được người trong lòng ôm, y còn từng sinh ra chuyện xấu có tật ở chân cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

Nhưng nếu nói đến săn bắn mùa thu, Kỳ Yến vô cùng rõ ràng mình đối với nữ tử trước mắt không thể nghi ngờ là cái phiền toái. Đây là việc cho dù đối phương nói với y không thêm để ý cũng khó mà quên được, cho nên y không muốn đối phương mở miệng nói đến việc đó.

“Vâng.” Tâm trạng phức tạp nữa, suy nghĩ đến nhiều đi nữa, lời đáp lại Kỳ Yến đưa ra cũng vẫn là theo tâm ý của người trong lòng.

Vi Sinh Lan nghe được đáp lại thì hơi tăng cao độ cong khóe môi, y thuật cao siêu thể gian không thiếu, luôn có người có thể chữa trị tật ở chân cho phu lang nhà mình, mà nàng có đầy đủ nhân lực đi tìm.

“Hơi có chút mong đợi.” Đợi phu lang nhà mình có thể rời khỏi xe lăn này...

Mong đợi săn bắn mùa thu năm nay? Nghĩ như vậy, Kỳ Yến nhìn tay đặt lên trên tay trên đầu gối của y, lời nói này của người trong lòng đối với y không khác với lời tỏ tình... Vô cùng êm tai.

30. Chương 30: Thương Chỉ

Editor: Sakura Trang

Từ sau chuyện Duyên Sở kết thúc đến nay, phủ Chiêu vương ban đêm người canh phòng nhìn so với trước đó còn nghiêm ngặt hơn. Mà coi như là người thu được ích lợi lớn nhất trong sự kiện lần đó, thêm thân phận hoàng, Vi Sinh Lan đối với việc bản thân sẽ bị các phe lẫn nữa để mắt tới cũng sớm có dự liệu.

Có Ảnh Cửu canh phòng, mỗi đêm Vi Sinh Lan vẫn ôm phu lang nhà mình ngủ an ổn, cũng không lo lắng sẽ đang chìm trong giấc mộng mà chịu ám sát hoặc là bị trộm đi cái vật gì đó cơ mật quan trọng. Nhưng Kỳ Yên đối với những người luôn ở lúc đêm khuya tới quấy rầy đã là tràn đầy ác ý...

Cách ba năm hôm lại phái người tới giao thủ với ám vệ thế nào cũng phải gây ra điểm tiếng vang, loại thời điểm này cho dù y công khai ám chỉ như thế nào, nữ tử bên cạnh cũng chỉ trấn an dùng tư thế bảo vệ ôm y vào trong ngực... Kêu y như thế nào có thể nhịn.

“Hôm nay lâm triều xảy ra chuyện lý thú, hai bên vị trí bên người ta đều là trống không.” Vi Sinh Lan mi mắt hơi cong chia sẻ chuyện nhìn thấy cho phu lang nhà mình, trong lúc nói chuyện ngón tay vô ý thức gõ nhẹ mặt bàn.

Có thể ở lúc lâm triều đứng bên cạnh nàng chỉ có cùng là hoàng nữ lại đã được quan lễ là Vi Sinh Nghi và Vi Sinh Kỷ, hai vị hoàng tử của nàng này trùng hợp song song vắng mặt như vậy, thực là rất khó để cho người không suy nghĩ nhiều. Nhưng nếu thật muốn cầu kết cũng sẽ không làm rõ ràng như vậy, mật thám hồi báo hai người xưng ốm bệnh đều là thật...

“Vâng.” Kỳ Yên đáp một tiếng ngắn ngủi, gật đầu bày tỏ bản thân có nghe.

Vi Sinh Lan cũng không muốn phu lang nhà mình có thể đáp lại nàng cái gì, trông mắt mỉm cười nói: “Chỉ mong ngày mai các nàng còn có thể cười được ngựa.”

Cái rũ mắt này nhưng là bỏ quên trong con mắt phượng hẹp dài của người ngồi trên xe lăn lóc lên vẻ kinh dị.

Tiếp tục cầm bút phê mấy chữ trên sổ con, Kỳ Yên nhìn như phê duyệt nghiêm túc, thực ra đang nhất tâm nhị dụng* suy nghĩ lời nói của nữ tử bên cạnh.

*nhất tâm nhị dụng: một lúc có thể cùng làm hai việc

Những người này nếu là còn không biết ngừng nữa, lần sau y tuyệt không chỉ là để cho các nàng bị bệnh liệt giường đơn giản như vậy... Bao gồm cái tên thất hoàng nữ núp ở phía sau không ngừng làm động tác nhỏ, cho dù đối phương trên danh nghĩa là cháu gái của y, y cũng không hạ thủ lưu tình.

Sáng sớm hôm sau đội ngũ đi bãi săn hoàng gia kéo hàng dài xuất hành, trừ người trong hoàng thất còn có một đám văn võ bá quan, dĩ nhiên cũng không thiếu được số lượng lớn lính hộ vệ. Bãi săn chọn địa điểm ở núi Tấn Nguyên ở lăng mộ phía Bắc hoàng thành, đến nơi cần gần hai ngày hành trình.

“Sao những người khác chỉ mong muốn đứng đầu trong cuộc tranh tài, nhìn Tử Chiêu sao giống như mang phu lang đến du sơn ngoạn thủy vậy.” Tô Diễn nhìn nữ tử trên mặt mang nụ cười ôn nhã mặc trang phục đi săn huyền sắc ngồi trên lưng ngựa kia, không nhịn được nói một câu trêu ghẹo như vậy.

Chỉ nhìn riêng trang phục là không có vấn đề gì, tiêu chuẩn để cho người không tìm ra được có bất kỳ chỗ không đúng, tuy nhiên... Trong ngực người này lại ôm mỹ nhân dung tư xuất chúng thì sẽ khác.

Nào ngờ đối phương lại vô cùng nhẹ nhàng gật đầu một cái với nàng, bình thản nói: “Gần như vậy.”

Săn bắn mùa thu ở phía bắc coi như là hoạt động định chế là cử hành mỗi năm một lần, hoạt động dài đến một tháng, mọi người chú ý không thể nghi ngờ là giành vị trí đứng đầu. Nhưng Vi Sinh Lan cũng chỉ ở lúc lần đầu tiên tham gia có lòng tranh thắng, sau đó đều là lấy hạng tầm giữa liền được, lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Gần đây nàng trêu chọc ánh mắt đã là quá nhiều, không cần thêm chuyện này để khiến người đổ mắt nữa.

Nghe vậy Tô Diễn liền đưa tay sờ cầm một cái, đáp án này... Ngược lại cũng không kinh ngạc như thế nào, miễn cưỡng nhưng coi như là đã đoán trước.

Cuộc so tài này bắt đầu vào giờ mùi, tới giờ Dậu kết thúc, tổng cộng kéo dài bốn giờ. Đến lúc đó lấy số lượng con mỗi và độ trân quý của con mỗi phán định số điểm, người thắng dĩ nhiên là sẽ được đế vương phong thưởng, cho nên rất nhiều người tranh phá đầu cũng muốn lấy được đế vương coi trọng.

Hiện cách giờ mùi còn có thời gian một chung trà, mọi người đến bãi phần nhiều là đã bắt đầu kiểm tra cung tên của mình và điều chỉnh bàn đạp.

“Vậy ta...” Tô Diễn vốn là đang chuẩn bị tiếp lời, lại thấy một thân ảnh nguyệt bạch đang đến gần, nhất thời liền im lặng. Đương nhiên, ở đáy lòng nàng đã thâm kêu không tốt, trên mặt vẫn là duy trì một bộ dáng bình tĩnh.

Người đến là một người nam tử, khuôn mặt tú nhả một thân trang phục đi săn nguyệt bạch, có thể nói là thanh tú cao hoa.

“Tử Chiêu.” Hô như vậy, ánh mắt của nam tử trẻ tuổi nhưng là trước rơi vào một bóng người khác trong lòng thân ảnh mặc sắc.

Không được, Tô Diễn đột nhiên cảm giác được mình là nên cách khá xa chút, để tránh về sau thành cớ vô tội bị cháy lây. Mặc dù.... Chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có liên quan đến nàng.

Nghe được người đến xưng hô thân mật, trong chốc lát đôi mắt phượng xinh đẹp của Kỳ Yến híp lại, ánh sáng trong mắt trầm xuống.

“Bổn vương và công tử dường như cũng không quen biết.” Trong lúc nói chuyện Vi Sinh Lan tạm buông dây cương cầm trong tay xuống, đổi thành cầm tay của người trong ngực.

Một câu nói này thiếu chút nữa thì khiến người vừa tới tan vỡ, vẫn là Tô Diễn nhìn tình thế tới cho người đến bậc thang: “... Tử Chiêu, hẳn là Thương Chỉ.”

Chính là thế tử phủ Thương Tĩnh hầu năm đó bị người không hiểu phong tình làm tức giận, dĩ nhiên những lời này Tô Diễn cũng chỉ nghĩ ở trong lòng, nếu thật nói ra nàng ở hai bên cũng không chiếm được trái cây tốt gì.

Chống lại ánh mắt hỏi thăm hoài nghi của bằng hữu, Tô Diễn gật đầu một cái làm khẳng định.

“...” Nhất thời Vi Sinh Lan không nói lên lời, làm sao cũng không cách nào đem người không biết nói lý lẽ nhiều năm trước liên hệ với thế gia công tử cử chỉ khéo léo khí chất cao hoa này.

Nhìn bộ y phục nguyệt bạch này ngược lại để cho nàng nhớ tới lúc lần đầu gặp Kỳ Yến, chẳng qua phu lang nhà mình dường như cũng chỉ ở lần đầu gặp mới dùng phục sức màu nhạt, sau đó liền đều dùng cùng một màu màu đậm...

Vẫn mắt thần suy nghĩ, nơi lòng bàn tay truyền tới cảm giác đầu ngón tay khẽ nhéo để cho Vi Sinh Lan lựa chọn cúi đầu xuống.

“Không biết liêm sỉ.” Thương Chỉ nhìn nam tử câu dẫn chủ động dâng nụ hôn để Vi Sinh Lan liền cúi đầu xuống, cuối cùng không nhịn được mắng lên tiếng. Nhưng làm hắn khó mà tiếp nhận là, thân ảnh huyền mặc đối phương liền dung túng không kháng cự đối phương.

Chẳng qua Vi Sinh Lan ở đội ngũ tiến về phía trước đã sớm bắt động thanh sắc lui đến phía sau đội ngũ, cho nên tại chỗ trừ ba người liền không người nhìn thấy cử động khác người này của Kỳ Yến.

“Thê chủ cảm thấy hắn đẹp mắt?” Xác nhận trong đôi mắt màu mực lúc này chỉ có một mình cái bóng ngược của y, Kỳ Yến mới chậm chậm lùi lại.

Cần phải như vậy, đôi mắt này không nên dừng lại trên người nam tử khác ngoài y.

Hơn nữa lúc Kỳ Yến hỏi lời này cũng không tận lực thả thấp giọng, chính là lấy âm lượng trò chuyện lúc bình thường hỏi. Lấy mấy người trước mặt cách nhau khoảng không xa, dĩ nhiên là cũng có thể nghe rõ ràng.

Thấy thân ảnh huyền sắc kia gần như là không chút nghĩ ngợi chỉ lắc đầu hủy bỏ, Thương Chỉ nhất thời hơi nghiêng đầu hung ác quát một cái Tô Diễm còn ở bên cạnh giả vờ người trong suốt.

“A a...” Tô Diễm thật ra thì rất muốn làm bộ như không nhìn thấy, nhưng nàng biết rõ làm như vậy sau chuyện này thế tử phủ Thương Tĩnh hầu càng sẽ không bỏ qua nàng, chỉ đành phải ho nhẹ một tiếng cười khan.

Bằng hữu của nàng phản ứng như vậy... Thẳng thừng, quả thật làm cho mặt của đối phương có chút không qua được.

Tô Diễm chỉ cảm thấy bây giờ nàng đi cũng không được không đi cũng không được, chỉ mong giờ mùi có thể nhanh chút đến, để cho nàng có một lý do đứng lúc rời đi.

Cũng như nàng mong muốn, tiếng kèn lệnh tượng trưng cho đi săn bắt đầu không lâu sau liền vang lên. Bên ngoài bãi săn được khinh vệ quân phong tỏa, người tham gia cũng đều phóng người lên ngựa, mỗi người tản đi phương hướng khác nhau.

“Ta lại đi trước một bước, biết đâu còn có thể tranh hạng tốt.” Nghe tiếng liền như được đại xá, Tô Diễm hướng mấy người đợi tại chỗ không có động tác khoát tay một cái, kẹp một cái bàn đập liền giục ngựa đi phương hướng núi rừng.

Vi Sinh Lan đang muốn há mồm lưu một câu mời người tự tiện, người trong ngực đang bị nàng nắm tay cũng đã tránh thoát đi dò hướng giây cương, ngay sau đó động tác trên tay nâng lên vung roi...

“Yến nhi.” Kỳ Yến nghe nữ tử sau lưng trầm giọng gọi, lúc này ngược lại là vô cùng thuận không có động tác khác nữa, tùy đối phương nhận lấy giây cương. Ước chừng lúc y mới vừa huy roi dùng lực đạo là lớn một chút, dùng ‘quất’ đại khái sẽ thích hợp hơn nhiều lắm.

Hân huyết bảo mã màu đỏ thẫm mới vừa tiếp thu được chỉ thị của người điều khiển lúc này nhấc chân chạy, nhanh như lướt gió, Vi Sinh Lan chỉ đành phải đem tay đặt bên hông người ở trong ngực càng buộc chặt chút, một tay khác tay lần nữa giữ lấy giây cương. Đợi để cho lúc tốc độ kia chậm dần xuống, cách địa điểm ban đầu cũng đã là một khoảng cách dài.

“Mới vừa rồi nếu là ta không ôm lấy, chàng cũng không lo lắng mình sẽ không cẩn thận ngã ngựa?” Lá gan phụ lang nhà mình không khỏi là quá lớn chút, Vi Sinh Lan thu lại nụ cười trên mặt, thanh âm liền cũng theo đó lạnh xuống.

Kỳ Yến cẩn thận nghe lời người trong lòng, thanh âm tuy lạnh xuống, nhưng vẫn là không khó phát hiện trong đó thật ra thì mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

Vì vậy lúc này y cũng không đáp lời, chỉ dựa vào trong ngực đối phương hơi nghiêng người ngửa đầu, cùng thân ảnh huyền mặc đối mặt trong đôi mắt phượng xinh đẹp còn mang theo thần sắc hoàn toàn vô tội.

“... Không có lần sau.” Nhớ tới lời giống vậy dường như lúc trước thì đã nói qua, Vi Sinh Lan liền cúi đầu đi nhìn một cái trên cổ tay người trong ngực. Bởi vì nguyên nhân động tác, ống tay áo người trong ngực cũng không che đậy nơi cổ tay. Hiện lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn kia, trên đó da thịt sáng bóng nhẵn nhụi, vết sẹo hẹp dài trước kia ở mỗi ngày đúng giờ đổi thuốc dần dần nhạt đi rồi biến mất.

“Ừm.” Nơi Vốn là có vết sẹo bị người trong lòng lấy bụng ngón cái tỉ mỉ vuốt ve một phen, Kỳ Yến buông lỏng dựa vào trong ngực nữ tử, không chút nghĩ ngợi liền đồng ý yêu cầu của đối phương.

Lúc này người trong ngực biểu hiện lại là ngoan thuận cực kỳ, để cho nàng không tìm được chỗ để trách cứ. Vi Sinh Lan lắc đầu một cái, bắt đầu quan sát địa hình chung quanh.

Gần đó có sinh vật di chuyển trong lùm cây phát ra tiếng động.

Vi Sinh Lan buông ra tay đặt bên hông người ở trong ngực, thuận thế nhận lấy trường cung đối phương nói muốn cầm thay nàng, rút ra mũi tên trong ống từ bên hông đặt lên trên dây cung.

“Hừ.”

Giương cung căng hết sức. Mũi tên rời cung liền như một đạo lưu quang chớp mắt bay vào trong bụi cây rậm rạp.

Tuy tiếng xé gió giống nhau cũng vang lên ngay sau đó, một mũi tên khác thì không cam lòng yếu thế theo sát phía sau, cùng một địa điểm với mũi tên trước.

“Tử Chiêu.” Thương Chỉ giục ngựa đuổi tới, hắn không quên Tô Diễm từng nói với hắn... Đối phương không thích nam tử càn quấy. Nhưng đồ mong muốn không đi tranh thủ cướp đoạt, chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào người khác sẽ bố thí sao.

Kỳ Yên đối với nam tử này không phải không phải không có chút ấn tượng nào, hoặc là nói từ lúc Tô Diễm nói tới tên người này, y cũng nhớ tới rất nhiều chuyện liên quan.

Ví dụ người nam tử này ở ý nghĩa nào đó có thể nói, phải nói là ‘thanh, mai, trúc, mã’ của người trong lòng của y.

31. Chương 31: So Tài

Editor: Sakura Trang

“Người đi đâu?” Nhiều lần cùng nhìn chúng con mỗi giống nhau, Thương Chỉ còn nghĩ ngợi lúc nào đối phương mới sẽ không nhịn được chủ động trò chuyện cùng hắn, nhưng không ngờ thân ảnh huyền mặc kia hạ tay cầm trường cung xuống, đổi thành cầm giây cương.

Nhận lấy nhận lấy thanh cung sừng trâu kia, không để cho nữ tử sau lưng có cơ hội trả lời, y ở lúc đối phương vừa dứt lời liền hỏi ngược một câu: “Cùng người có bất kỳ quan hệ gì?”

Sau khi nói xong y giương mắt nhìn hướng nam tử thanh nhã mặc bạch y kia, chỉ quan sát mấy giây liền vừa thoáng rũ mắt xuống.

Mặc y sức màu nhạt... Nghĩ đến đã từng là yêu thích của nữ tử sau lưng. Nghĩ đến trước Tô Diễm mấy lần ánh mắt trao đổi với nam tử này, Kỳ Yên rũ mi che đi lạnh lẽo trong mắt, đen tối dày đặc khiến người dè dặt.

“Tự nhiên là có.” Ánh mắt của Thương Chỉ vẫn ngừng ở trên người Vi Sinh Lan, hắn đang đợi đối phương trả lời. Khi còn bé người này tuy cũng không bằng phản ứng hắn, lại cũng không biết từ chối hắn đi theo... Coi như là có lúc bị hắn phiền quá nhiều, cũng nhiều lắm là đi nhanh hơn mấy bước mà thôi.

“Thế tử vừa thích chỗ này, Bồn vương nhường ra là được.” Vi Sinh Lan trực giác mình không chen vào đề tài giữa hai người này, chỉ ôm lấy eo người ở trong ngực nhéo nhẹ một cái bên hông, trên mặt vẫn mang nụ cười đậm đậm ôn nhả.

Đối phương là cố ý mỗi lần lựa chọn cùng con mỗi với nàng, tuy nhiên tình huống người tham gia cùng nhau tranh cướp con mỗi cũng không hiếm thấy, hành động của Thương Chỉ cũng không coi là không tuân theo quy định.

Dưới tình huống như vậy, con mỗi gác ngả không lâu sau sẽ tự có người hầu vận chuyển về doanh trại đưa đến nơi cất chứa. Mà trên có khắc mũi tên có trên có khắc tên của người bắn, cũng sẽ không sợ không biết của ai.

Nếu có loại tình huống như bây giờ, hai người tranh đoạt cùng con mỗi, cuối cùng lấy mũi tên nào bắn vào yếu điểm để quyết định người thắng.

Thương Chỉ tự nhận công phu cưỡi ngựa bắn cung không tính là kém, ít nhất so sánh với những nam tử cùng đi, hắn đã là người xuất sắc trong đó, thậm chí không kém chút nào so với một vài nữ tử.

Nhưng so sánh với mỗi một mũi tên tinh chuẩn bắn thẳng cổ con mỗi của nữ tử trước mắt này, hắn nhưng là kém quá xa. Mới vừa rồi chữ ‘nuông’ trong lời nói của đối phương, thực tế là cũng không nửa phần tự dè dặt bản thân.

Tiếp tục nữa kết quả sợ rằng sẽ là hắn một phần không phải, Thương Chỉ tỉnh táo suy tính sự thật này.

“Thê chủ, hấn lại đi theo.” Kỳ Yến buông mắt khom lưng khẽ vuốt ve cái thanh trường cung trên tay này, giọng bình thản thật giống như cũng không thèm để ý... Chỉ trừ ánh sáng u ám không rõ trong mắt, tiết lộ tâm trạng chủ nhân không tốt.

Ở đoạn thời gian lúc y vẫn không thể quang minh chính đại xuất hiện ở sau lưng nữ tử trước mắt này, lúc thể tử của phủ Thương Tĩnh hầu này vẫn chỉ là trẻ con thiếu niên... Đối phương không tốn bất kỳ khí lực liền tùy tiện có thứ y cầu trăm lần mà không được.

Tuy không biết sau đó là nguyên nhân gì để cho đối phương lựa chọn rời đi, nhưng đã rời đi ——

“Tranh.” Một tiếng vang cực kỳ ngắn ngủi, là tiếng giây cung bị gãy.

Cũng dừng trở lại chướng mắt nữa.

“Tùy hấn đi theo đi.” Vi Sinh Lan cũng không giục ngựa bỏ lại người đằng sau, mà là đem tốc độ cưỡi ngựa khổng lồ ở không nhanh không chậm, ở khu vực tương đối bằng phẳng... Mục đích đương nhiên là vì để cho phu lang nhà mình có thể thoải mái chút.

Thấy người sau lưng là chuyện rất nhiều năm về trước, tên vẫn là quen thuộc, hình dáng nàng nhưng đã không nhớ rõ. Biến hóa của đối phương quá nhiều, nhưng lại dường như vẫn là như lúc trước, trên tính tình có chút cố chấp.

Theo phương hướng hiện tại đi vào sâu hơn mấy phần, có thể tới khu vực đi săn nàng quen thuộc kia.

Dọc đường lùm cây ngày càng cao hơn, không sai biệt lắm có thể cao cỡ nửa người. Trừ đi tiếng vó ngựa, mơ hồ còn có thể nghe tiếng của thác nước đổ xuống.

Xem ra là không đi sai.

Kỳ Yến cau mày nhìn còi hươu trên tay, y cũng không thể thối ra tiếng vang lớn lắm, nhất là ở nơi rừng núi trống trải rộng lớn này, một chút tiếng vang có thể truyền ra càng có hạn.

Ánh mắt nam tử cưỡi tuần mã màu nâu cách đó không xa nhìn nàng không khỏi quá mức rõ ràng, Kỳ Yến phát hiện mình cuối cùng một chút chịu đựng không lớn lắm này cũng không muốn.

Đặt chỗ còi hươu mà mình vừa mới dùng môi chạm vào để sát ở trên môi nữ tử sau lưng, đợi làm xong động tác này, Kỳ Yến ngược lại là bỗng nhiên rảnh rỗi cùng với nam tử mơ ước người trong lòng mình liếc mắt nhìn nhau.

“Ừ?” Hồn nhiên không biết người trong ngực cùng Thương Chỉ ở trong mấy giây ngắn ngủi này hoàn thành ánh mắt giao phong dạng gì, Vi Sinh Lan bởi vì động tác lần này của người trong ngực mà hơi cúi đầu xuống.

Nếu không hiểu sai thì, giấu ở trong con người xinh đẹp hấn là... trông đợi?”

Khóe mắt liếc thấy Thương Chỉ vốn là ánh mắt không tốt dường như trở nên đáng sợ hơn có thêm chút nguy hiểm, khóe mắt vốn hơi nhếch của Kỳ Yến càng tăng thêm mấy phần độ cong.

Dùng nội lực thổi còi tất nhiên so với phương thức phổ thông không dùng kỹ xảo hiệu quả càng hơn không chỉ trăm lần, tiếng hươu thậm chí vang vọng khắp núi rừng.

Bầy hươu bị âm thanh của còi hươu hấp dẫn mà đến như thành đội, đoàn thể tương đối dày đặc để cho người thợ săn có thể nói là không cần nhắm, con mồi cho dù khép lại hai mắt cũng có thể trúng mục tiêu.

“Yến nhi có muốn thử bắn tên một chút?” Vi Sinh Lan hơi chần chờ hỏi, người trong ngực liền cảm trường cung của nàng lên, còn lấy hết sức dùng tư thế tiêu chuẩn giương lên phía trước.

Chỉ kém lắp mũi tên lên dây cung nữa là được.

Trong thời gian này, Thương Chỉ đã bắn ra mấy mũi tên. Đồng bạn kêu gào ngã xuống, bầy hươu bởi vì bị giết mình mới bắt đầu có chút phân tán ra.

Thành quả bị đối phương nhiễu loạn, Vi Sinh Lan cũng không có quá để ý, người ở trong ngực gạt đầu sau liền tự rút một mũi tên trong ống lên.

“Thê chủ dạy ta.” Kỳ Yến nhận lấy mũi tên, trên tay lại không có động tác tiếp theo, ngược lại thì dùng tư thế dựa vào trong ngực nữ tử ở sau lưng, mang ý vị khẩn cầu, đầu ở trên vai thân ảnh huyền mặc nhẹ cọ một cái.

Vi Sinh Lan chỉ cảm thấy hơi ngứa, nguyên nhân chính là mái tóc đen dài của người trong ngực luôn cọ vào cổ nàng. Bày ra tư thế chuẩn bị tiêu chuẩn như vậy, nàng còn coi người này có chút hiểu về chuyện này, không nghĩ tới...

Bật cười vuốt mái tóc dài mượt mà kia, Vi Sinh Lan tháo ban chỉ trên tay, đeo vào trên ngón cái tay phải người trong ngực.

Đưa cho y? Kỳ Yến giơ tay phải đem mình lên quan sát tỉ mỉ một phen, mặc dù tám ban chỉ xích ngọc này y đeo có chút không hợp, nhưng cũng không có rộng lắm...

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của người trong ngực này, Vi Sinh Lan luôn cảm thấy người này là không biết lại nghĩ đi phương nào, chỉ đành phải ho nhẹ một tiếng nói: “Không quá thích hợp... Nhưng Yến nhi đến đeo mới sẽ không bị dây cung cọ thương.”

Không phải lẽ vật, Kỳ Yến không kịp thất vọng, liền bị nữ tử sau lưng nắm tay dạy học.

Vi Sinh Lan mười phần kiên nhẫn lặp lại dạy mấy lần, đến lần thứ ba người trong ngực nghiêng đầu nói nhỏ với nàng: “Ta đã nhớ.”

Kỹ xảo bắn tên không phải là một thứ dễ dàng nắm giữ... Tuy nhiên thấy trong con người phu lang nhà mình tràn đầy nghiêm túc, Vi Sinh Lan yên lặng nuốt xuống những lời này, đổi thành lời nói khen ngợi: “Yến nhi tất nhiên ừ... Thiên tư thông minh.”

Vi Sinh Lan vốn là muốn buông tay an tâm làm công tác chỉ điểm, không bao lâu nhưng phát hiện phu lang nhà mình cuối cùng lại cùng Thương Chỉ đấu hăng say.

Lúc người trong ngực không mang theo nụ cười, khuôn mặt trong trẻo liền tỏ ra sơ lãnh vạn phần. Lúc này đôi môi khẽ mím, không khách khí chút nào nhắm về phía con mồi sắp tới tay của Thương Chỉ.

Nữ tử sau lưng không hành động cướp đoạt của đối phương để ở trong lòng, không có nghĩa là y cũng như vậy.

“Yến nhi...” Đợi Vi Sinh Lan gọi ra tiếng chống lại đôi mắt đen như mực của người trong ngực khi quay lại, lời nói nhất thời liền cũng bị ngăn lại không nói ra miệng.

Phu lang nhà mình đây là đòi nợ cho nàng đây.

32. Chương 32: Bất Ngờ

Editor: Sakura Trang

Còn chưa được chính xác lắm... Vi Sinh Lan nhìn hai mũi tên cắm trên người con nai, một chiếc đâm vào chân sau, một chiếc nhưng là lọt sâu vào bụng. Nghe theo quy tắc phán quyết, đầu con mồi này không thể nghi ngờ là sẽ thuộc về Thương Chỉ.

Người trong ngực nhú mày, Vi Sinh Lan chớp nhoáng có loại cảm giác vi diệu phu lang nhà mình ngoài trừ mình bị người khác bắt nạt. Nhưng lúc nàng nghĩ nhận lấy thanh trường cung màu nâu kia, gặp phải người trong ngực rõ ràng từ chối.

“Vèo.”

Trong lúc điện quang hỏa thạch, đầu hươu đốm thân hình cường tráng kia thậm chí còn chưa kịp kêu gào, thân thể đã im lặng nghiêng một bên ngã xuống.

Gò má lạnh lùng tuần mỹ của người trong ngực rõ ràng chiếu vào trước mắt, ánh mắt đen trầm đến tìm không một tia ánh sáng.

Phu lang nhà mình... Vi Sinh Lan bởi vì cảnh tượng này mà không tự chủ rơi vào suy tư, nhưng lúc này người trong ngực xoay người lại, hơi ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Thê chủ.”

“Ừ?” Vi Sinh Lan theo phản xạ phát ra một tiếng hỏi thăm, thực tế là vẫn không phục hồi tinh thần lại.

Khuôn mặt lãnh đạm của người trong ngực hiện giờ là giãn ra, đôi con ngươi xinh đẹp cũng là đầy ánh nước, choáng váng nhiễm sự nhu hòa.

Nghe âm cuối của người trong lòng mang theo ý hỏi, nhưng cũng không đưa ánh mắt dời khỏi trên người Vi Sinh Lan.

“Yến nhi tiến bộ thần tốc.” Người trong ngực chuyên chú đưa mắt nhìn ánh mắt nóng bỏng phải nhường người khó mà khinh thường, Vi Sinh Lan suy tính chốc lát liền dò xét nói ra một câu nói khen ngợi.

Phản ứng của Người Trong ngực đối với những lời này là hơi rũ tròng mắt, loáng một cái màu hồng nhạt bắt đầu lan tràn từ căn cổ trắng nõn tràn lên trên, khuôn mặt vốn tái nhợt bệnh yếu cũng dính chút hồng nhạt.

Thương Chỉ coi như nhìn người nọ trong ngực thân ảnh huyền mặc không vừa mắt, thấy tình cảnh này cũng không khỏi co giật khóe mắt.

Đây coi là cái gì...

Mới vừa còn mặt không thay đổi bắn thủng đầu con mồi, hiện đảo mắt quay đầu đối diện với nữ tử sau lưng lại là bộ dáng như vậy.

Trong ngoài không đồng nhất, đối trá làm bộ, không biết liêm sỉ... Gia thế giáo dưỡng nghiêm khắc để cho Thương Chỉ không nghĩ ra cũng không nói ra ra được lời nói thô bỉ, chỉ có thể đem những từ ngữ coi là mắng người ít ỏi mà hấn biết ra để mắng thầm trong lòng.

Nhưng mà lần này hấn oán thầm cũng không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Kỳ Yến.

Thừa dịp mục tiêu còn chưa vọt ra tầm bắn, Vi Sinh Lan tỉnh táo nhận lấy trường cung, lấp mũi tên kéo dây cung căng đến mức tận cùng.

Một khắc sau Thương Chỉ liền thấy thân thể con ngựa màu nâu hấn cưỡi ngựa về sau phát ra tiếng hí thê lương, lúc vó trước lần nữa chạm đến mặt đất ngay sau đó liền quy xuống.

Ngựa là ngừng, nhưng hấn cũng sắp muốn ngã xuống đất...

“Thế tử có thể buông tay.”

Không có cảm giác đau đớn khi rơi xuống đất... Thương Chỉ mở mắt ra nhìn thấy một màu đen, hấn đang bị Vi Sinh Lan ôm ngang ở trong ngực, mà tay của hấn còn nắm chặt lấy vạt áo của đối phương.

“Mời thế tử buông tay.” Là có thể dùng nội lực đánh văng ra đối phương tay sau đó thoát thân, nhưng Vi Sinh Lan biết nếu như nàng làm như vậy, đối phương sẽ ứng phó không kịp ngã rơi xuống đất.

Là không thích hợp để cho một người nam tử khó chịu như vậy, cho nên Vi Sinh Lan tuy cuống cuống, cũng vẫn là lựa chọn nói yêu cầu thêm một lần nữa.

Tạm không thể ném người xuống được, nhưng càng không yên lòng phu lang nhà mình một người đợi ở trên ngựa, Vi Sinh Lan chỉ đành phải mang Thương Chỉ cùng đi, mấy cái lắc mình trở lại bên hông Kỳ Yến.

Sống sót sau tai nạn, Thương Chỉ ở nơi này kinh sợ là người cũng không làm được gì, nghiêng đầu còn chống lại một đôi mắt lạnh như băng không có tạp chất, bên trong là thấu xương rùng mình, là thật sự... Thật là ánh mắt giống như đang nhìn người chết.

“Ta... Ta đứng không vững...” Xu lợi tránh hại là bản năng của con người, Thương Chỉ dưới ánh mắt bức người này ngược lại càng không muốn mở tay ra. Trong miệng không nhúc nhích cũng không phải làm giả, hấn quả thật có chút chân mềm.

“Ảnh Thất.” Thanh âm Kỳ Yến lạnh như băng lạnh lòng gọi ra ám vệ, ngay sau đó trên cây cạnh đó liền vọt xuống một bóng người.

Vi Sinh Lan nhìn thấy thân ảnh huyền mặc cúi đầu xuất hiện, chỉ sợ run ngẩn người một chút liền quả quyết đưa người trên tay qua, tốc độ nhanh giống như trên tay nàng ôm là một thứ gì đó bóng tay.

Hôm đó ở thư phòng quấy rối đều không có thể để cho phu lang nhà mình chủ động thẳng thắn cùng nàng, bây giờ nhưng là không chút nghĩ ngợi liền truyền lệnh cho ám vệ vốn không nên xuất hiện trước mặt nàng... Phu lang nhà mình đây là thật sự tức giận.

Ngón tay bị nội lực đánh văng ra còn có chút hơi tê dại, Thương Chỉ phát hiện mình đảo mắt liền bị Vi Sinh Lan chuyển giao cho người của y. Một cái đối với hần mà nói là một nữ tử xa lạ, trông mắt lạnh như băng không tạp chất giống như ánh mắt từ trên một người khác mà hần vừa nhìn thấy, nhưng lúc này hần cũng không có sức lực giãy giụa.

Động tác Vi Sinh Lan lại lần nữa nhẹ nhàng phóng người lên ngựa, mới vừa ngồi vào trên lưng ngựa, liền bị người nào đó nghiêng người kéo lấy vạt áo, vị trí không khác chút nào với vị trí vừa bị Thương Chỉ đụng chạm qua.

“Bộ y phục này không cần.” Giọng Kỳ Yến rất là cứng rắn, y vốn cũng muốn cho những lời này uyển chuyển chút, nhưng lúc nói ra khỏi miệng lại là giọng điệu như vậy.

Ngón tay vuốt ve lên khóe mắt hơi nhếch của người trong ngực, lúc này giọng Vi Sinh Lan ôn tồn đồng y: “Được.”

Lúc Thương Chỉ xuất hành chọn lựa tuy là một con ngựa không dễ bảo, nhưng cũng tuyệt không đến nỗi xuất hiện hiện tượng tự dừng nóng nảy.

Con ngựa màu nâu đã bị Vi Sinh Lan bắn chết, thân thể ngã xuống trùng hợp bị lùm cây che giấu.

“Kẹp thú...” Dùng sức vạch lùm cây ra, tuần mã ngã xuống được nhìn thấy, trên người nhuốm máu cũng không chỉ có mũi tên kia của nàng bắn ra, trên vó bên trái chân trước còn kẹp chặt một cái kẹp thú được chế tạo từ sắt, kẹp sâu trong da thịt.

“Chỗ này, năm trước thê chủ thường tới?” Kỳ Yến bèn nhảy nhận ra được không không đúng. Bãi săn hoàng gia, loại này chuyện xuất hiện kẹp thú này vốn là không hợp lý... Tuy cũng không có quy định rõ ràng nói không thể sử dụng công cụ đi săn này.

Thương Chỉ nhìn kẹp thú sáng loáng kia, không kìm được vẻ mặt trắng bệch, hần bây giờ cảm thấy lúc trước ngựa của mình có chút phản ứng kia coi như là khách khí, trước kia hần có từng thấy một trường hợp con ngựa đạp phải kẹp thú sau đó quăng mạnh chủ nhân xuống đất.... Lại không nói quăng sau đó có thể lại dùng móng dầy xéo ngọ thương hay không.

“Ừ.” Vi Sinh Lan đáp lại một tiếng.

Chỗ này mà nói thật ra thì không hề thích hợp đi săn, vị trí cũng nghiêng về khu vực săn bắn tây bắc bộ. Trên thực tế nàng cũng chỉ mới vào năm kia khi bắt đầu tham dự săn bắn mùa thu thấy qua người khác cạnh tranh, từ nay về sau mấy năm ở chỗ này săn thú cũng chỉ có một người là nàng mà thôi.

Vi Sinh Lan nhìn một cái nam tử sắc mặt tái nhợt bị ám vệ ôm ở trong ngực, người này đại khái là bị nàng liên lụy gặp một trận tai ương bất ngờ...

33. Chương 33: Vật Trắng Nhỏ

Editor: Sakura Trang

Không có ngựa để cưỡi, tình huống trước mắt của Thương Chỉ là không thể nào tiếp tục tham dự tràng đi săn tranh tài này.

“Yến nhi để cho ám vệ đưa hấn về Các uyển.” Vi Sinh Lan không trực tiếp hạ lệnh đối với thân ảnh huyền mặc im lặng đứng ở một bên, mà là ôn ngôn nói nhỏ với người vẫn còn lãnh trầm mặt rõ ràng cho thấy một bộ mặt hững hờ ở trong ngực.

Bên trong bãi săn dĩ nhiên là có xây hành cung, Các uyển hành cung là nơi dùng để cho mọi người nghỉ ngơi qua đêm. Lấy năng lực của ám vệ, muốn ở dưới tình huống không kinh động thủ vệ đưa về một người ngược lại cũng không phải việc khó.

Mà Ảnh Thất sau khi nghe còn chưa đợi Kỳ Yến lên tiếng, nàng đã có động tác.

“Chỉ thị của thê chủ đối với nàng ưu tiên hơn ta.” Kỳ Yến cúi đầu né tránh, nghe được nữ tử sau lưng bình tĩnh nói ra hai chữ ‘ám vệ’, hấn đang suy nghĩ đối phương quả thật là... Đã biết được cái gì.

Nhưng cái loại chuyện trong dự liệu này là không để cho lòng của Kỳ Yến có quá lớn chấp chờn, ngược lại thì trên người nữ tử sau lưng dính mùi y chưa quen biết điểm này...

Người trong ngực không an phận cựa quậy trên người nàng, động tác tuy là cực nhỏ, nhưng coi như là người được cựa, Vi Sinh Lan nhưng không thể nào không có cảm giác.

Đối phương như vậy kéo dài thật lâu cũng không dừng lại, Vi Sinh Lan chỉ đành phải để lại vai người trong ngực để y dừng lại, chỉ không ngờ đối phương xoay đầu lại nhìn nàng chính là một câu: “Mùi của nguyệt quý.”

Người Trong ngực dường như là vì xác nhận mà vừa tận lực xít lại gần chút, lại động tác xong nơi nơi là vẻ mặt nghiêm túc nói với nàng: “Ta không thích.”

“...” Vi Sinh Lan nhất thời cười khanh khách, phu lang nhà mình đối với chuyện vừa rồi quả thật là rất lưu ý.

Nhưng Kỳ Yến cũng chỉ một câu nói như vậy, lúc này ánh mắt y chính đang trầm lãnh nhìn chằm chằm nơi tuần mã ngã xuống.

Thấy người trong ngực như vậy, Vi Sinh Lan liền trấn an vỗ nhẹ lên sống lưng của y. Nhắc tới nếu không phải Thương Chỉ đi theo tới, đập lên kẹp thú kia đại khái thì sẽ là con ngựa này của nàng.

“Chúng ta đổi chỗ.” Mai phục xung quanh chắc hẳn không chỉ là một cái kẹp thú đơn giản ngực, tiến tiến lui lui... Vả lại trong ngực nàng còn có một người không có năng lực tự vệ.

Đổi địa điểm, Vi Sinh Lan ngược lại không lo lắng vấn đề thời hạn. Hiện cách giờ Dậu còn có xấp xỉ một giờ, mà nhiệm vụ đi săn của nàng nhưng không sai biệt lắm sắp hoàn thành rồi.

“Thê chủ... Cái này.” Lúc này Kỳ Yến đã tháo ban chỉ xuống, dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp giờ đến trước mặt nữ tử sau lưng.

Vi Sinh Lan không tiếng động nhìn y một hồi, cuối cùng vẫn là không có che giấu khoe môi nhếch lên, tiết lộ ra mấy phần nụ cười: “Yến nhi nếu thích, cầm chính là, thực tế ta cũng không cần vật này lắm.”

Khuôn mặt bình tĩnh kéo ra dây cung trước sau bắn ra hai mũi tên, Vi Sinh Lan âm thầm nghĩ còn cần tám con... Số lượng con mồi hẳn là đủ nàng đoạt lấy một thứ hạng.

Lúc này phu lang nhà mình liền không chút nào có ý muốn thử nghiệm săn thú, ngồi ở trong ngực nàng rất an tĩnh.

Kỳ Yến trừ cúi đầu chơi ban chỉ Vi Sinh Lan cho y, đúng là không có động tác khác. Ở trong ý tưởng của y, nữ tử sau lưng nhanh chóng hoàn thành đi săn, là có thể nhanh chóng về Các uyển thay đổi y phục... Sẽ không biết Vi Sinh Lan nếu biết được nguyên nhân này là sẽ có cảm tưởng thế nào nữa.

“Tài bắn tốt.” Vi Sinh Lan lại bắn ra một mũi tên, bên trái liền truyền tới thanh âm trong trẻo của nữ tử.

Càng gần trung tâm bãi săn, khu vực địa hình bằng phẳng luôn là càng chịu người thợ săn coi trọng. Ít nhất trước mắt chỗ này, Vi Sinh Lan có thể cảm giác được là phạm vi rộng nhất bên trong liền ít nhất có mấy chục người đang hoạt động, đúng phải người cạnh tranh là chuyện thường.

Vi Sinh Lan hơi gật đầu với người đến, cũng không nói thêm, chỉ vẫn tiếp tục động tác đi sấn, lại sấn mấy con là nàng là có thể thu tay lại rồi.

Khuôn mặt Người tới không tính là xa lạ, bội kiếm bên eo đối với nàng thậm chí được xưng quen thuộc. Trung lang tướng... Lăng Tần, Vi Sinh Lan chỉ hơi suy tư liền kịp phản ứng đến thân phận người này.

Người này không tận lực tranh đoạt với nàng, nhưng con mồi để mắt tới cùng thì hạ tay ngược lại cũng không chút nương tay.

“Đa tạ.” Đợi con gấu đen kia không có sự sống, ánh mắt của đối phương vẫn ngừng ở trên người nàng, vì vậy mắt Vi Sinh Lan cong lên độ cong nghi, giọng ôn tồn đáp lại hai chữ như vậy.

Lăng Tần nghe vậy chậm rãi thu về ánh mắt, lại liếc mắt một cái về phía trên người gấu đen ngã ở bùn không nhúc nhích... Mũi tên của nàng vốn cũng nên đâm vào trên người gấu đen, kết quả lại là rơi vào khoảng không đến càng xa xa trên đất.

Coi như nàng cũng từng là người đứng đầu trong cuộc so tài săn bắn mùa thu, nên dĩ nhiên không phải thuật bắn của nàng có vấn đề, mà là... Nữ tử mang nộ cười nhẹ bên kia để cho mũi tên ban đầu của nàng lệch hướng.

Săn bắn mùa thu hai năm trước, nàng nhớ người trước mắt dường như cũng ở hạng giữa giữa, nhưng đối phương rõ ràng có thuật bắn có thể xa trăm thước,... Ấn níp quá sâu, đây là ý tưởng duy nhất lúc này của Lăng Tần.

Cẩn thận nhìn mấy lần nữa, Lăng Tần bỗng nhiên chú ý tới cổ trên bùn có vết máu loang lổ lại không liên tục theo một đường, thấy thế nào đều là dã thú bị thương lúc truy đuổi chạy khỏi bãi săn lưu lại. Vết máu tươi sáng, hẳn là bị thương khá sâu, còn có thể kéo được một đường như vậy... Sẽ là một gia hỏa lớn.

Nhưng có ý nghĩ này hiển nhiên không chỉ một mình nàng, Vi Sinh Lan nghĩ đến mình còn cần số lượng con mồi... Một con mãnh thú to lớn liền có thể trực tiếp để nàng thừa mục tiêu. Con mồi này bị thương, lại xem vết máu trên đường chưa hoàn toàn khô khốc, nhất định là không cách quá xa nơi đây.

“Mang Yến nhi đi nhặt cái cái tiện nghi.” Lời nói này Vi Sinh Lan nói mặt không đỏ tim không đập mạnh, không có chút nào xúc cảm xấu hổ.

Kỳ Yến không cảm thấy lời này có bất kỳ không ổn nào, cùng thường ngày vậy không có hai ý kiến thuận theo gật đầu một cái. Vì vậy một khắc sau y liền cảm giác được tay ôm ở bên hông y chộp cái ôm chặt, lúc tuần mã chạy gấp mang đến xúc cảm lắc lư cũng theo sát.

Vi Sinh Lan cười đồng dạng là một con hãn huyết bảo mã, vẫn là liệt mã ban đầu nàng tự tay thuần phục, chẳng qua vì người trong ngực nàng tự nhiên không thể mở ra hết tốc lực... Nhưng tốc độ trước mắt muốn cùng người đồng hành ngang hàng cũng còn ổn thỏa có thừa.

Vết máu kéo được chặng đường không ngắn không dài, chẳng qua là dọc đường cỏ cây càng cao, càng thêm gần đến núi. Mà đây bên trên lá cây dính đã là hoàn toàn màu đỏ tươi, dấu vết như mới.

Vì không kinh động con mồi bị thương, mới vừa còn chạy nhanh hai người cách một khoảng liền nắm chặt dây cương đổi bằng tốc chậm tiến về phía trước.

Gần thêm nữa, trước mắt, giữa màu xanh của rừng núi là một màu trắng hết sức nổi bật.

“Bạch hổ... Hình dáng này...” Lăng Tần nhìn mãnh thú phục trên mặt đất dường như đã hấp hối, nhưng cũng không dám xem thường.

Do vết thương trên bụng tràn ra máu tươi nhuộm đỏ là da thuần trắng của đầu mãnh thú này, hai bên cách nhau ngoài trăm thước, Lăng Tần chỉ bước về phía trước thêm một bước, liền phát hiện trong mắt hai mắt con mồi đột nhiên hiện lên màu vàng sậm vững vàng khóa chặt lấy nàng.

So với cẩn thận của Lăng Tần, Vi Sinh Lan nhưng là không dừng lại mà tiếp tục nhích tới gần mấy phần về phía trước.

Chỉ nhìn dáng người khổng lồ này liền có đầy đủ mười phần cảm giác bị mãnh thú áp bách, đem tầm mắt chuyển hướng người tới cúi người bày ra tư thái tấn công, yết hầu phát ra tiếng kêu uy hiếp.

Sức sống quá yếu... Nhận ra được đầu mãnh thú này chẳng qua là nỗ lực của Vi Sinh Lan thậm chí hoài nghi sau đó một khắc nó liền không nhận được ngã xuống. Vết thương vỡ ra trên bụng không chỉ là trúng tên mà thôi, vết thương chịu những dã thú khác cắn cũng rất nhiều.

“Sợ?” Vi Sinh Lan hỏi ngắn gọn, đôi mắt lại không dời đôi mắt đen tối màu vàng kia. Người trong ngực vừa này bỗng nhiên gần sát, khiến một tia khe hở cuối cùng của hai người cũng được lấp đầy.

“Không.” Kỳ Yên đáp lại một chữ ngắn gọn giống vậy, thực tế mục đích của y chẳng qua là vì để cho mình có thể xác thực gần ở phía trước nữ tử đằng sau mà thôi.

Mắt thấy thân ảnh huyền mặc còn muốn đi về phía trước, Lăng Tần nhưng là không nhận được nói: “Chiêu vương chậm đã.” Nữ tử trước mắt không khỏi là lỗ mũi quá mức... Nhưng đối phương có thân phận hoàng, nàng quả quyết là không thể để cho người xảy ra chuyện ở trước mặt nàng.

Lời vừa dứt Lăng Tần nhưng phát hiện đối phương đối với khuyến cáo của nàng là làm như không nghe thấy, nàng chỉ đành phải giục tuấn mã dưới người đi nhanh mấy bước theo về phía trước.

“Hử?” Chờ Lăng Tần theo sau, nàng phát hiện con bạch hổ cúi người làm ra tư thế công kích kia lại lui về phía sau một bước, động tác... Phía dưới thân thể che giấu thứ gì đó.

“Nó sớm đã không có sức lực công kích.” Giọng Vi Sinh Lan bình thản, nhìn con mãnh thú màu trắng mạnh chống kia cũng không có ý cho thêm một mũi tên.

Lăng Tần ngăn ra, thân thể mãnh thú cao lớn quả thật đã là không yên, hiện thoát nhìn là tùy tiện tác động thêm chút gì, cũng có thể dễ dàng đè ép nó.

Vì vậy nàng hơi có vẻ chần chờ hỏi: “Chiêu vương... Không ra tay sao?”

“Bốn vương coi trọng thứ khác.” Vi Sinh Lan nói như vậy, liền thật liền đợi tại chỗ không có động tác.

Lăng Tần nhất thời rơi vào một hồi trầm mặc, vì tranh đoạt thứ hạng, nàng hẳn là sẽ không chút do dự bắt lại con mồi bỗng dưng có được này. Nhưng nữ tử bên cạnh rõ ràng tới trước nàng cũng không động tác, ngược lại giống như tận lực để con mồi lại cho nàng... Loại cảm giác có được đồ vật mà không dựa vào thực lực bản thân, ngược lại để cho nàng khó có thể chịu được.

Đưa đến kết quả là Trực tiếp xuất hiện một màn hơi dị thường, thợ săn và con mồi hai bên giằng co, đều là không có chút nào động tác... Mặc dù một phe là tự chủ không làm, bên kia là bị cưỡng bức do không còn sức lực.

Trên thực tế Lăng Tần thật là suy nghĩ nhiều, Vi Sinh Lan cũng không nửa điểm ý tứ ở phương diện kia. Chẳng qua là thương thế con hổ trắng này quá nặng, cho dù nàng không động thủ, chờ một chút cũng sẽ tự ngã xuống... Vả lại ‘thứ khác’ trong miệng nàng có gắn kết máu mủ với đầu mãnh thú màu trắng này.

Trừ bày ra bộ dáng uy hiếp công kích để cho người xâm chiếm lãnh địa chủ động rời đi, con hổ trắng với sức sống đang yếu dần này cũng không còn cách nào khác, một đôi mắt mãnh thú màu vàng sậm nhìn chăm chăm vào người đến, ánh sáng trong mắt ngày càng ảm đạm.

Vi Sinh Lan đợi đôi mắt kia hoàn toàn mất ánh sáng, mới đến gần bên cạnh thân thể mất sự sống kia, động tác nhẹ nhàng sống.

“Thê chủ...?” Kỳ Yên nhìn cũng không hiểu hành động này của người trong lòng, chứ không nói chỉ là Lăng Tần.

Vi Sinh Lan cúi người nắm lấy con mãnh thú màu trắng đã chết đi nhấc lên... Bị che giấu ở dưới là một con hổ trắng con chắc mới ra đời chưa đầy nửa tháng. Đôi mắt mãnh thú màu vàng sậm giống với mẫu thân nhìn nàng, tràn đầy u mê.

“Trước đã nói, muốn đưa Yên nhi về vật... Tuy nói là nhất tiễn nghi của người khác.” Con vật nhỏ này rõ ràng là hổ trắng, ở nơi này đáng người nhìn nhưng là không khác với mèo là mấy. Lúc Vi Sinh Lan kịp phản ứng phát hiện mình đã gờ ra ngón tay nhẹ gãi cằm của vật nhỏ, mà đoàn màu trắng còn phối hợp phát ra tiếng ngáy thật thấp.

“... Dính máu.” Nhìn trên da lông màu trắng có dính màu đỏ tươi, tay Vi Sinh Lan vươn ra bỗng nhiên liền dừng lại, xuất hiện mấy phần quần quít.

Vốn là chuẩn bị ngày thứ hai của săn bắn mùa thu thực hiện cam kết, nhưng khi nhìn thấy vật trắng nhỏ lúc con hổ trắng đứng dậy, nàng liền nghĩ ngay đến việc này.

Nhưng trên người vật nhỏ này còn dính máu muốn nàng làm sao... Đang nghĩ ngợi, một khắc sau Vi Sinh Lan liền chợt cảm thấy trên tay không còn một móng.

Khác với ngoan thuận khi ở trong tay Vi Sinh Lan, con hổ trắng nhỏ này trong tay Kỳ Yến nhưng lại bắt đầu giãy giụa, thậm chí là há mồm cắn ngón tay của y.

“Không có chuyện gì.” Kỳ Yến thùy mắt nhìn vật nhỏ định công kích y, rằng nhện dùng để vồ mồi cũng chưa mọc, nhỏ yếu đến không có lực sát thương chút nào có thể nói.

Đồng dạng là nắm được gáy vật nhỏ, lực đạo của Kỳ Yến nhưng là so với Vi Sinh Lan nặng nhiều lắm.

Ánh mắt thú hoang màu vàng sậm đối diện với con người ngăm đen lạnh như băng, theo lực đạo trên tay Kỳ Yến càng ngày càng tăng thêm, vật nhỏ bị bắt buộc cuối cùng cũng dừng lại động tác giãy giụa và công kích, trở nên hơi ngoan ngoãn.

Nhưng mà vật nhỏ này lại vừa nghiêng đầu, phát ra một tiếng kêu nhỏ với thân ảnh huyền mặc.

“Thê chủ không cần để ý tới.” Kỳ Yến vuốt da lông thuần trắng trên lưng của vật nhỏ, đem tầm mắt dời đến trên thân ảnh huyền mặc.

Tiếng kêu nhỏ này, nghe thật là có mấy phần ý cầu cứu với nàng... Nhưng phu lang nhà mình đều nói như vậy, Vi Sinh Lan liếc mắt nhìn vật nhỏ màu trắng đã an tĩnh lại mặc cho vuốt ve kia, cuối cùng gật đầu một cái.

Sau khi lên ngựa Vi Sinh Lan nói với nữ tử vẫn đứng ngây ngốc ở một bên: “Người hãy làm ký hiệu với con mồi này.” Hai bên cùng có lợi thôi.

“Đợi săn bắn mùa thu kết thúc trở về vương phủ, để cho quản gia đi mời những người giỏi nuôi dưỡng đến.” Hình dáng hổ trắng con vô cùng có tính lừa dối, hiện nhìn thật chẳng khác như một con mèo trắng nhỏ là mấy. Tuy nhiên cuối cùng sẽ không thoát khỏi dã tính, chờ một thời gian nữa vật nhỏ này cũng sẽ không mềm mại như bây giờ vậy.

Lại ôm lấy eo phu lang nhà mình, Vi Sinh Lan chợt cảm giác tay nàng đang ôm eo mềm dẻo của người trong lòng bị một cái móng vuốt chạm vào.

“... Không cần.” Kỳ Yến lắc đầu một cái, vừa nói vừa tỉnh bơ kéo chân vật nhỏ về.

Thuần phục để nuôi?

Nếu như vật này không phải người trong lòng tặng cho y, y ngược lại là không ngại rút hai thứ mà nó có dùng làm công kích là răng nhọn và móng nhọn.

34. Chương 34: Kinh Chập

Editor: Sakura Trang

Giờ Dậu đã tới, Vi Sinh Lan hoàn thành mục tiêu săn thú trước thời hạn dưới sự thúc giục không tiếng động của người ở trong ngực trở lại Các uyển thay y phục toàn thân. Y phục cưỡi ngựa được thay bằng trường bào huyền mặc.

“Còn có thể có mùi gì khác...?” Thuận theo yêu cầu của người đang ngồi xe lăn cúi người xuống, Vi Sinh Lan bật cười hỏi người nào đó gần như muốn gần sát đến trong ngực nàng để xác nhận gì đó.

Không đợi người ngồi xe lăn trả lời, Vi Sinh Lan chạm nhẹ vào vật mềm mại ấm áp gần ngay trước mắt một chút: “Mùi hương hoa hòe càng hợp tâm ý ta.”

Chưa kịp thưởng thức thêm mấy lần dáng vẻ ngượng ngùng của mỹ nhân, Vi Sinh Lan chợt phát hiện vật áo áo khoác bị kéo nhẹ một chút, liền không kiềm được hơi cúi đầu.

Hồ trắng con lúc trở về đã giao cho người hầu xử lý sạch sẽ không biết đào thoát kiểu gì, lại còn tự tìm được chỗ này.

Vi Sinh Lan chẳng qua đưa tay tới, liền bị vật trắng nhỏ mang theo hoa văn màu đen này dùng chân trước bám chặt lấy, đôi mắt màu vàng sậm của dã thú trong veo hiều kỳ, vẻ mặt trong đó nhưng là phải nhiều vô tội có nhiều..

May mắn sau khi tắm xong mới trốn, không để ý con hồ con kêu nhỏ, Vi Sinh Lan đem nó bỏ vào trên chân người đang ngồi xe lăn.

Kỳ Yến hừ cười một tiếng đối với vật nhỏ đã rời người còn không chịu bỏ móng vuốt ra, thanh âm nhẹ đến khó nghe rõ.

Không phải không nhận ra được vật nhỏ khi y đụng chạm liền hơi cong sống lưng lên, Kỳ Yến không dừng lại động tác vuốt ve sống lưng, chẳng qua là động tác này mang theo ý là uy hiếp mà không phải là trấn an.

Hồ trắng con dáng người giống như con mèo nhỏ không có lực phản kháng chút nào, tuy không cam lòng cũng chỉ có thể an tĩnh nằm sấp.

Con mèo sau khi bị bắn chết bị vận chuyển về doanh trại đi săn sau đó được hơn mười người tiến hành kiểm kê chấm điểm, sẽ ở trong buổi dạ tiệc thông báo kết quả với mọi người.

Nhưng yến tiệc săn bắn mùa thu ngày đầu tiên ở nơi này, Vi Sinh Lan lần đầu tiên phát hiện yến tiệc này cũng không phải dễ qua như vậy. Món ngon trên bàn là từ trong con mèo mọi người đi săn có được sàng lọc thượng phẩm, làm nguyên liệu nấu ăn sắp xếp mà thành.

“Tử Chiêu không thích ăn thịt nai.” Đã nghỉ dưỡng sức khôi phục từ trong đợt kinh sợ khi ngã ngựa, Thương Chỉ lại khôi phục dáng vẻ lãnh đạm thanh nhã trước kia, lúc này cách một cái Tô Diễm, hẳn đối với nam tử đang gấp thức ăn cho Vi Sinh Lan bất thành linh mở miệng.

Kỳ Yến nghe vậy không nghiêng đầu, ngược lại thì Vi Sinh Lan đưa ánh mắt dời về phía trên người mà mỗi khi thế tử phủ Thương Tĩnh hầu này xuất hiện liền ngụy trang mình là người trong suốt hoặc tìm mượn cơ rời đi Tô Diễm.

Bộ dáng có chút gượng gạo cứng nhắc của đối phương, ở ánh mắt nhìn soi mói của nàng còn có mấy phần tránh né. Nàng có chút nghi ngờ gắn kết của hai người là thiết lập lúc nào, dấu sao ban đầu Tô Diễm đối với Thương Chỉ rõ ràng là tránh không kịp.

Nhưng đối với việc nàng không thích ăn thịt nai này... Vi Sinh Lan cầm đĩa chộp một chút miếng thịt phụ lang nhà mình gấp tới trong bát mình, cuối cùng vẫn là không gấp lên bỏ vào trong miệng.

Nàng không biết. Trên mặt mỹ nhân vận thanh y bào nhất thời mang theo mấy phần phiền muộn.

Người liền gần ngay trước mắt, Vi Sinh Lan dĩ nhiên là không có bỏ qua ưu tư biến hóa của phụ lang nhà mình, vì vậy nàng hơi chần chờ giây lát sau... động đũa.

Chỉ ăn một miếng nhỏ này đại khái là không có vấn đề, Vi Sinh Lan yên lặng suy nghĩ.

Tô Diễm Giả vờ người trong suốt lấy khéo mắt liếc thấy động tác của thân ảnh huyền mặc, không kiềm được hơi lắc nhẹ đầu với Thương Chỉ. Trước cho dù nàng làm sao khen không dứt miệng với thứ này, bằng hữu của nàng đều là gương mặt bình tĩnh tuyệt không bắt động đũa...

Không đi kẹp thịt nai nữa, nữ tử bên cạnh đối với đối với tất cả thức ăn y gấp đều ăn toàn bộ, ánh mắt mới vừa còn lạnh lùng của Kỳ Yến toàn bộ nhu hòa xuống.

Yến tiệc ngày đầu tiên của săn bắn mùa thu vốn là có vòng khen thưởng công trận, chẳng qua là năm gần đây Dư quốc thái dân an cũng không chiến sự, mấy thông lệ sau lời nói liền trực tiếp lướt qua đến ban bố hạng tranh tài đi săn.

Trong tiền hô của quan cận thị ở bên người Cảnh đế, Kỳ Yến chợt nghe một tiếng hừ nhẹ đến không nghe rõ của nữ tử bên người, dời mắt nhìn lại, thấy nàng đang hơi cúi đầu, lông mày thanh tú hơi nhíu lại.

Ngón tay thon dài như cộng hành hơi cong lên, đôi tay xinh đẹp kia...

“Thê chủ.” Kỳ Yến cầm tay trái thả gần y của nữ tử bên cạnh, trên mu bàn tay vốn là nên trắng nõn sáng bóng lại hiện lên một mảng lớn ửng đỏ khác thường.

Nghe trong giọng nói của phu lang nhà mình lộ vẻ vội vàng không che giấu, Vi Sinh Lan cũng không rút tay về, chỉ nhẹ giọng nói: “Không sao.” Nơi ửng đỏ trên mu bàn tay truyền tới cảm giác ngứa, còn có chút hơi đau... Nhưng cũng không phải không chịu đựng được.

“Khối... thật nài kia.” Kỳ Yến bỗng nhiên liền kịp phản ứng, những lời này thà nói là nghi vấn, không bằng nói là khẳng định mới thích hợp hơn chút.

“Ừm.” Ngắn gọn hừ ra một tiếng, Vi Sinh Lan cầm lại tay đối phương, nhẹ giọng bình tĩnh lại nói một lần: “Không sao.”

Không phải là không thích, mà là không thể. Chẳng qua chuyện này ở sau khi phụ hậu của nàng qua đời, liền chỉ có Dung Cảnh và chính nàng biết được.

Vi Sinh Lan liền cầm lại tay phu lang nhà mình, nắm nhẹ bàn tay phu lang nhà mình đùa nghịch trên các đốt ngón tay, không muốn nói nhiều thêm về chuyện này nữa.

Tay còn lại cầm ly uống một ngụm, Vi Sinh Lan yên lặng nghe người ngồi bên cạnh ngự tọa tuyên báo kết quả, lần này người đoạt được đứng đầu hơi có chút ngoài dự đoán của nàng. Tranh giải săn bắn mùa thu hàng năm, ba hạng đứng đầu cơ bản sẽ không có đại biến động quá lớn... Trước là Lăng Tần, chính là người liên tục đứng đầu hai năm liền trong cuộc so tài, người đứng thứ hai, thứ ba chính là qua lại giữa Thái phủ khanh và Thương đô hộ.

Nhưng năm nay người đứng đầu lại là... Nhị hoàng nữ Vi Sinh Kỳ.

Thật là không phù hợp tác phong trước giờ của người này, vừa nghĩ Vi Sinh Lan vừa rảnh rỗi nhấp một hớp nhỏ.

“Thê chủ nên sai người đi triệu ngự y đến.” Đợi rời khỏi yến hội, người bị đặt lên xe lăn liền vội kéo ống tay áo của nữ tử lên một chút, đúng như dự đoán phạm vi nơi ửng đỏ lại mở rộng thêm.

Điều lộ ra cổ tay cũng còn ngại không đủ, người ngồi xe lăn cuối cùng còn muốn kéo thêm ống tay áo của nàng lên trên nữa, Vi Sinh Lan chỉ đành phải bắt dặc dĩ ho nhẹ một tiếng dừng lại động tác của y: “Động tác này của Yến nhi... Đợi sau khi trở về phòng làm tiếp không muộn.”

Kỳ Yến nghe vậy tức khắc liền hơi ngậy ngẩn, đợi khi y kịp phản ứng, thân ảnh huyền mặc trước mắt đã đi vòng tới phía sau. Ngay sau đó xe lăn bằng gỗ được đẩy về phía trước, nghiền qua gạch đá xanh phát ra tiếng vang không lớn không nhỏ.

Canh phòng trong sân của Các uyển sớm bị Vi Sinh Lan thay đổi thành mấy tên thủ hạ huấn luyện nghiêm chỉnh. Trừ những người mà trước đó có căn dặn, ví dụ như Tô Diễm, những người còn lại là khó mà vào bên trong.

Mới vừa bước vào sân, một người hầu đứng ở phía trước nhất liền tiến lên đón: “Chủ tử, có người tới... Mang tín vật của ngài.”

Lúc này Vi Sinh Lan gạt đầu một cái, đưa ánh mắt dời về phía người trên xe lăn, đối phương cũng đang nhìn nàng: “Ta cần tới xử lý một ít chuyện.” Dứt lời rồi nói với người hầu đang cúi đầu: “Thay Bồn vương đưa chính quân trở về phòng.”

Nhưng người trên xe lăn chợt cầm trên cổ tay nàng, thần sắc trong con ngươi rất là nghiêm túc: “Thê chủ trước triệu ngự y tới kiểm tra.”

Còn bản khoản, Vi Sinh Lan chỉ đành phải bật cười nói: “Ta thật sự không sao, Yến nhi chớ muốn lo lắng quá mức.”

Nàng cũng chỉ ăn một miếng nhỏ như vậy, vốn là dự tính sẽ không có phản ứng... Mặc dù kết quả không như nàng suy nghĩ, nhưng cũng quả thật không nghiêm trọng lắm. Mới vừa còn có hơi đau, bây giờ là cái gì cũng không, chỉ nhìn khó coi mà thôi, ống tay áo rũ xuống liền che kín toàn bộ.

Kỳ Yến yên lặng chốc lát cuối cùng hơi gật nhẹ đầu: “Thê chủ đi đi, một mình ta là được.” Lúc nói hai tay đã khoác lên trên bánh xe. Càng thói quen cảm giác được nữ tử trước mắt đẩy về phía trước, y liền càng không nghĩ lại do những người khác thay thế vị trí này.

Vi Sinh Lan cũng không miễn cưỡng, ngón tay vuốt ve cầm thon gầy của người trên xe lăn, thanh âm càng ôn nhu mấy phần: “Được rồi chẳng qua là... Nói chút chuyện, rất nhanh liền có thể trở lại.”

Nữ tử trước mắt vốn không cần giải thích loại chuyện này với y, Kỳ Yến cực nhanh cúi đầu tại trên mu bàn tay kia in một nụ hôn, ngay sau đó ngồi ngay ngắn thật giống như mới vừa cái gì y cũng không làm, bổ sung thêm nhẹ ‘Ừ’ nữa một tiếng.

Bộ dáng ngoan thuận của người trên xe lăn, chớp nhoáng để cho Vi Sinh Lan cảm thấy cùng với con hổ trắng con dị thường ôn thuận khi nằm trên tay nàng... Thật là có loại cảm xúc trùng hợp khó nói nên lời.

Tín vật vật này, gần đây nàng chỉ cho một người. Tìm được người đứng lặng dưới tàng cây bên ngoài đình, nữ tử xinh đẹp, áo khoác màu trúc xanh chính là Liễu Ký Ẩn không ai khác.

Mặc dù quan cận thị thời gian thay phiên là chuyện thường, nhưng lúc ở bữa tiệc Vi Sinh Lan thấy quan cận thị bên người Cảnh đế không phải người này còn có mấy phần nghi ngờ... Không nghĩ đối phương nhưng là ở chỗ này chờ nàng.

“Hạ quan có một chuyện quan trọng muốn báo.” Liễu Ký Ẩn không nói lời khách sáo, vừa mở miệng liền nói thẳng ý đồ.

“Trong thời gian săn bắn mùa thu, xin Chiêu vương lưu ý nhiều chiều hướng của nhị hoàng nữ, có lẽ...” Nói đến đây liền dừng lại, ánh mắt của nữ tử mặc y phục trúc xanh đối diện với ánh mắt như hồ đàm của người đối diện.

Ý trong lời nói của đối phương hết sức rõ ràng, vì vậy Vi Sinh Lan rút đi mấy phần nụ cười trên mặt: “Ý của Liễu cận thị, nàng sẽ động thủ trong đợt săn bắn mùa thu này sao?”

Vi Sinh Kỳ là hạng người gì nàng không phải là không rõ ràng... Người này muốn động thủ tất nhiên là sau khi đã tính toán tốt các loại, lại là cái loại xong chuyện không để lại hậu quả. Săn bắn mùa thu có văn võ bá quan đi theo, nhiều cặp mắt nhìn như vậy, thực không tính là thời cơ tốt để ra tay.

Liễu Ký Ẩn không khẳng định, cũng không nói không phải, chỉ vẫn trần thuật nói: “Nhị hoàng nữ cũng không tin nhiệm hạ quan, nhưng nhưng xét biết được tâm phúc lần nào cũng đi theo nàng, lần này là ở hoàng thành... Ngày gần đây động tác liên tục.”

Thần sắc Vi Sinh Lan liền thận trọng mấy phần, gật đầu đồng ý: “Bổn vương sẽ gia tăng chú ý.”

Lấy tính tình của nữ tử trước mắt, xác thực sẽ không bỗng dưng vô cớ tới nói vui đùa với nàng.

Từ hôm nay từ những việc trải qua liền có thể biết là một đợt săn bắn mùa thu cũng không an tĩnh, dường như còn so với nàng dự đoán muốn càng lung tung nhiều lắm.

35. Chương 35: Trầm Uyên

Editor: Sakura Trang

Tuy nói là gia tăng chú ý, nhưng mà mấy ngày kế tiếp săn bắn mùa thu toàn bộ như thường, bình tĩnh không tìm ra bất kỳ chỗ dị thường so với năm trước.

“Con Hải Đông Thanh này?” Kỳ Yến nhìn con chim màu xám trên bệ cửa sổ, không kiềm được mở miệng hỏi nữ tử đang hơi rũ mi viết sách.

Vi Sinh Lan Vi Sinh Lan tạm dừng lại động tác trên tay, nghiêng đầu đáp lại: “Ừ, Yến nhi nếu là cảm thấy nhàm chán, có thể chơi đùa nó.”

Kỳ Yến đẩy xe lăn nhích tới gần chút thân ảnh huyền mặc, cho dù đối phương bận bịu mà không thể để ý tới y, y cũng không ngại.

“Ồ.” Tới gần một chút Như vậy, vật nhỏ màu trắng bị Kỳ Yến đè nằm ở trên đùi nhất thời liền không an phận nữa, giùng giàng nghĩ muốn cọ đến trên người thân ảnh huyền mặc gần ngay trước mắt... Dĩ nhiên kết quả là nó bị nắm được gáy không thể động đậy, thuận tiện thu hoạch một quả mắt lạnh của người trên xe lăn.

Hải Đông Thanh trên bệ cửa sổ đập cánh bay đến trên bàn, ngoe đầu nhìn một người một con hổ này, nhìn thật là có mấy phần ý xem trò vui.

“Bên trong Hoàng thành xảy ra chuyện gì?” Không muốn quấy rầy nữ trước mắt, lần này Kỳ Yến đợi nàng ngừng bút mới mở miệng. Dưới trạng thái đối phương ngâm cho phép, y đã nhìn toàn bộ nội dung bức thư một lần.

“Tạm không có chuyện, chẳng qua là làm chút chuẩn bị trước thời hạn.” Để lúc thật sự xảy ra ứng phó không kịp, đây là lời nói nàng không nói ra.

Ngay sau đó Vi Sinh Lan đem bức thư đã buộc cẩn thận đeo vào trên đùi Hải Đông Thanh tự giác ngoẹo đầu nâng đùi, Vi Sinh Lan vỗ nhẹ lên trên cánh của nó: “Lên đường đi đi.”

Một tiếng ưng réo rất, bóng dáng màu xám của Hải Đông Thanh phóng ra bệ cửa sổ, bay về phía hướng hoàng thành.

“Nghiêm trọng đến cần muốn điều động binh lực thành?” Kỳ Yến khẽ rũ mắt, Ti thừa là có quyền lực khẩn cấp điều động trú binh, nhưng những đời Ti thừa trước thật ra thì còn chưa có người chân chính động tới một quyền lực này.

Vi Sinh Lan đưa ngón tay ra nhẹ cọ lên lông mày đang nhúu của người trên xe lăn, để đối phương không còn cau mày nữa, “Ngày mai cúng tế đại điển... Yến nhi đợi ở trong Các uyển không muốn đi ra ngoài.”

Nếu như muốn động thủ, sẽ chọn ở cơ hội nào? Khi Vi Sinh Lan thay mình vào vị trí Vi Sinh Kỳ, có thể nghĩ tới liền chỉ có ‘Cúng tế đại điển’.

Tế điển thật ra thì nhưng coi như là canh phòng sâm nghiêm, nhưng một bước cuối cùng của tế thiên cần do một mình đế vương đi lên thiên đàn, lúc này cách hộ vệ phòng thủ, lại ở chỗ cao mục tiêu rõ ràng... Nói chung không có mục tiêu sống tốt hơn so với cái này.

Ngoài sáng hành thích vua đoạt vị người này cũng không phải không làm được, đời trước thậm chí kéo mấy năm, đời này... phải nhìn ngày mai thôi.

Bỗng dưng Kỳ Yến nhìn thẳng vào nữ tử mang nụ cười ôn nhã trước mắt, đôi mắt tối đen như mực vẫn là gọn sòng không sợ hãi.

“Vậy để cho Ảnh Thất đi theo.” Kỳ Yến không có dừng lại động tác vuốt ve sống lưng hổ trắng nhỏ nằm ở trên đùi y, lực đạo nhưng là không tự chủ tăng thêm rất nhiều.

Vật nhỏ Vốn là co rúc nằm sắp phát ra tiếng kêu không hài lòng, giây dựa mấy cái kháng nghị.

Vi Sinh Lan nhưng cũng không có đồng ý như y mong muốn, chỉ hòa nhã nói: “Ảnh Thất vẫn là để lại...”

“Để cho Ảnh Thất đi theo.” Kỳ Yến không kèm chế được lên tiếng cắt đứt, theo lời nói biết được nữ trước mắt ngày mai hoặc có thể đối mặt một phen nguy hiểm, y đi theo nhưng chỉ biết là một gánh nặng.

Da trên lưng bỗng nhiên bị người dùng lực véo một chút, hỏ trắng nhỏ còn như con mèo nhỏ động tác giãy giụa nhất thời liền gia tăng rất nhiều, thừa dịp người trên xe lăn hơi buông tay một cái ——

Vi Sinh Lan theo bản năng đón lấy vật trắng nhỏ nhảy trốn tới, yên lặng một lát sau đành ra tay vỗ nhẹ lên sống lưng hơi cương của người trên xe lăn: “VẬY HÃY CÙNG ĐI.”

Người phòng thủ ở Các uyển thật ra thì đầy đủ, chẳng qua là nàng khó tránh khỏi vẫn là có chút không yên tâm.

Cúng tế đại điển thuận lợi cử hành đúng kỳ hạn vào ngày thứ bảy của sân bắn mùa thu, bảy khắc trước mặt trời mọc, tất cả trăm quan mặc triều phục, đi theo đế vương tới đàn tế thiên ở nơi một mảnh đất rộng rãi.

Lính hộ vệ đi theo đến địa điểm là được chia ra mấy vòng vây quanh phòng thủ quanh thiên đàn, thêm một ít thì bảo vệ ở hai bên bậc thang đi lên tế đàn, tiện tùy thời sai phái.

Nhã nhạc tấu minh, phần cúng hiến tế phẩm đang tiến hành. Ngọc khuê* và súc vật mới vừa giết cùng nhau đặt ở trên đồng củi, ngay sau đó đế vương đốt đồng củi, lửa khói dần dần bay lên trần ngập không trung.

ngọc khuê*: Dụng cụ bằng ngọc dùng trong nghi lễ của vua chúa thời xưa, trên nhọn dưới vuông

Sau đó do đế vương tự mình tụng đọc tế văn, nội dung văn không khác bao nhiêu so với năm trước... Hàng năm cũng đều nghe lại một lần, không phiền cũng chán. Nhưng chuyện trang trọng như cúng tế đại điển tất nhiên không người sẽ ở trên đó lộ ra một tia không tập trung, cho nên hạ thần đi theo người người sống lưng thẳng tắp, hơi rũ tay về mặt nghiêm nghị.

Tình trạng bình tĩnh duy trì, Vi Sinh Lan ngẩng đầu lên nhìn về đế vương đang bước lên bậc thang, thẳng tới bước lên một nấc thang cuối cùng...

Tựa như đối ứng với bước chân rơi xuống của đế vương, giữa không trung nhanh chóng vạch qua một đạo ánh sáng lạnh.

Vi Sinh Lan ném ra một mũi ám khí cắt đứt, cắt đứt nửa đoạn mũi tên làm bằng tinh thiết do chưa tới đạt mục tiêu thì đã rớt xuống đất, thân mũi tên bằng sắt chiếu dưới ánh nắng, sáng ngời đến làm cho không người nào có thể khinh thường.

Các quan văn phần lớn là còn chưa kịp phản ứng, cũng có một số ít là kịp phản ứng cũng không biết nên làm như thế nào. Cảnh đế lên ngôi tới nay Dư quốc quốc vận hưng thịnh thuận hòa, liên chiến sự cũng ít có nghe nói, những văn nhân này liền một lòng đọc sách thánh hiền, nào đã từng gặp được tình trạng bức này.

“Hộ giá!” Lãng Tàn quát một tiếng, không chút nghĩ ngợi liền bước lên nấc thang của tế thiên đàn, loại thời điểm này sao còn có thể quản chỗ này có phải hay không chỉ có đế vương mới có thể đi lên. Chẳng qua ở trước động tác của nàng, một thân ảnh màu trúc xanh đã nhanh chóng tới trước.

Vốn là do dự không dám bước lên bậc thang tế thiên đàn lính hộ vệ cũng chạy theo sát phía sau, lúc này Vi Sinh Lan nhưng là đang tìm kiếm thân ảnh của Vi Sinh Kỷ, đối phương ở một khắc nàng ngăn chặn mũi tên liền ở vị trí bên hông nàng lác mình không thấy.

“Nơi đây nguy hiểm, bệ hạ trước cùng thần đi đến nơi khác.” Trong lúc nói chuyện Lãng Tàn đã rút ra thanh bội kiếm của nàng, ngưng thần nhìn vòng quanh bốn phía, đề phòng mũi tên không biết sẽ bắn tới từ chỗ nào.

Lính hộ vệ thống nhất mặc giáp nhẹ, trong đó một người trong khoảnh khắc đang đến gần bên người đế vương liền rút ra một thanh chủy thủ, vũ khí hiện lên ánh sáng lạnh đậm về phía trước.

‘Thương’ một tiếng, tiếng binh khí đụng nhau vang lên.

Lãng Tàn chợt cảm thấy hỏ khẩu tê rần, suýt nữa không cầm được vũ khí trong tay... Dĩ nhiên tình huống đối phương còn tệ hại hơn nàng nhiều, chủy thủ rơi khỏi tay, tay cầm vũ khí đã tạm thời không có năng lực di động, bị hộ vệ còn lại tới vây bắt giữ.

Lính hộ vệ vòng ngoài lần lượt có người ngã xuống, phần nhiều là không kịp ứng phó bị đồng bạn bên cạnh một kích toi mạng. Phản ứng bén nhạy chút tránh thoát công kích, cùng lúc đó có mấy người đồng thời bị vây công.

“Bọn người đã là cá trong chậu.”

Tại chỗ mỗi một người cũng có thể nghe được câu này, hạ thần cùng chủ nhân thanh âm tiếp xúc số lần khá nhiều liền có thể nghe ra... Đây là thanh âm của nhị hoàng nữ Vi Sinh Kỷ.

Lính hộ vệ đi theo ước chừng bảy phần trở lên tất cả đều làm phản, trung với đế vương đã ở trong thời gian không tới một chung trà bị dọn dẹp xong, vị trí chỗ trống điền vào, càng ép tới gần hướng tế thiên đàn.

“Hành thích vua soán vị, ngôi vị hoàng đế này Cung vương có thể ngồi an lòng?” Nữ tử đứng ra thân hình cao gầy, thanh âm vang vọng trong khoảng không, nhờ vậy mỗi người trong tròng đều nghe rõ ràng.

Thân ảnh màu xanh vốn ở phía sau bức tường người quân phản loạn, chẳng qua lúc này nàng đi vào bên trong, mỉm cười nhìn người dưới tình huống này dám đứng ra chất vấn nàng: “Làm sao không có thể.”

Môi nhắc lên độ cong tuy là vừa phải, nhưng bởi vì ánh sáng trong mắt đen trầm như vực sâu, mỉm cười này ngược lại làm cho người có loại cảm giác khắp cả người phát lạnh.

“Ứng hộ bổn vương, hoặc là chết.” Vi Sinh Kỷ nói xong câu này nghiêng đầu đơn giản hạ lệnh đối với toàn bộ quân lính: “Động thủ.”

Không thêm nửa câu nói đùa, vừa đã là ngoài sáng soán vị, Vi Sinh Kỷ lựa chọn động thủ ở loại thời cơ này vốn là đã tồn ý niệm một lưới bắt hết, đem tất cả thanh âm phản đối dọn dẹp một lần.

Nàng vốn là hết sức kiên nhẫn ẩn núp chờ đợi, cầu nhanh chóng tiến hành nhưng là có liên quan với cùng người này... Vi Sinh Kỷ đưa ánh mắt ngừng ở trên người thân ảnh đứng cách nàng mười thước.

Dù chưa bị thương đến bản thân, nhưng thế lực của nàng ở lễ bộ làm hơn hai năm đều bị nhổ tận gốc trong thời gian này. Vốn là phe cánh ngày càng đầy đặn bị nhanh chóng kéo đi một mảnh, nói không đau là không thể nào.

Chẳng qua là Vi Sinh Kỷ đối với lần này đã không thêm để ý, chỉ cần đế vương hiện tại băng hà... Lấy quyền thế Vân gia của nàng thêm một trăm ngàn binh lực, muốn nắm trong tay thế cục hoàng thành không có đế vương và chỗ trống của các trọng thần, đủ rồi.

“Biết võ học của tam hoàng muội thành tựu rất cao, liền Triệu tướng quân cũng từng nhiều lần khen ngợi.” Vi Sinh Kỷ nói như vậy, nhưng vẫn là không hoảng hốt không vội vàng.

Triệu tướng quân tức Triệu Duyên, Dư quốc nhiều năm không người dám xâm chiếm như vậy, không thể thiếu là có ba phần công lao của người này ở bên trong.

“... Người vẫn còn nhớ.” Ý cười trên mặt Vi Sinh Lan biến mất, trong ngôn ngữ sắc bén như lưỡi kiếm ra khỏi vỏ, mũi nhọn tức khắc hiện lên... Không ẩn giấu bản thân như lúc đầu.

Khi đó vừa gặp Triệu Duyên chỉ đạo đô thành bá kiến Thánh thượng, rồi sau đó lấy hướng dẫn làm lý do, một đám hoàng mới vừa tập võ không lâu bị an bài tiến hành đối chiến so tài, đối thủ của nàng chính là Vi Sinh Kỷ.

“Dĩ nhiên là nhớ.” Lúc Vi Sinh Kỷ đáp lại những lời này thanh âm nhẹ vô cùng, nàng vẫy lui hộ vệ bên hông, tự mình tới cùng người này giao phong.

Lần đối chiến trong trí nhớ đó, đối phương chỉ một kích liền đem kiếm trong tay nàng hất bay ra ngoài, thắng được thật là đẹp. Nhưng đây đối với người bị thua mà nói, thì rất là khó chịu.

“Tam hoàng muội hiện còn có thể dùng tới mấy thành nội lực?” Biểu tình của Vi Sinh Kỷ tự tiếu phi tiếu, nếu nếu không nắm chắc, nàng cũng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn vẫy lui hộ vệ.

Vi Sinh Lan nghe vậy nhưng là liền động tác nhếch mi cũng tiết kiệm, bổ, chém, đâm, hất... Không một động tác dư thừa, loại kiếm kỹ cơ bản nhất này từ tay nàng sử dụng lại trở thành sát chiêu vô cùng ác liệt.

Đã đoán được là vấn đề của đồng củi vừa đốt kia, bây giờ nàng cách tình cảnh toàn bộ nội lực bị phong bế không xa, nhưng này thì như thế nào chứ.

Tên quân phản loạn bị bắt giữ trên tế thiên đàn là tinh nhuệ, người năng lực ngang hàng ở trong quân phản loạn chỉ chiếm số ít. Tuy nhiên không chịu được người đông, nắm tên ám vệ bao gồm cả Ảnh Thất ở bên trong cho dù mỗi một cũng có thể lấy một địch trăm, cũng vẫn lộ vẻ ngoan cố chống cự.

Tốc độ vung kiếm của nữ tử trước mắt cực nhanh, không dùng nội lực, nhưng mỗi một động tác vẫn như chưa lực lượng ngàn quân, mỗi lần đều tấn công tới góc độ dị thường xảo quyết... So chiêu không đến một trăm, Vi Sinh Kỷ không quá nghĩ thừa nhận mình cuối cùng có chút chịu không nổi.

“Hoàng tử không phụng bồi.” Phát hiện chuyện không bằng dự đoán trong thoáng chốc, Vi Sinh Kỷ liền một chút do dự cũng không bỗng dừng lui về sau một bước, ngay lập tức thoát khỏi phạm vi công kích của người trước mắt.

Hiện nàng lại để lộ vẻ khai triển vây giết đối với nữ tử cô gái trước mắt, đã là không thể ung dung thủ thắng như mèo vờn chuột, Vi Sinh Kỷ cũng không hứng thú cùng người này đấu.

“Vay sợ rằng không thể như người mong muốn.” Đi đôi với tiếng nói Vi Sinh Lan rơi xuống, gần tế thiên đàn chợt có một cái đạn tín hiệu bay lên không trung nổ tung.

Không biết lúc nào, từng trận tiếng vó ngựa từ xa đến gần, trong rừng núi tràn vào một nhóm kỵ quân.

Trú binh của Lang Tấn nhận được quân lệnh điều khiển, một đường ngựa không ngừng vó câu ở trong nửa ngày khẩn cấp chạy tới. Không có bất kỳ thời gian ngừng nghỉ, mới vừa tới liền lập tức gia nhập vào trận chiến nơi đây.

Vốn là thế cục thua vì vậy mà xuất hiện một phen nghịch chuyển, kỵ binh đột nhập để cho quân phản loạn không rảnh tiếp tục đối vây công thân ảnh huyền mặc, Vi Sinh Lan lại dễ dàng lần nữa khóa lấy mục tiêu ban đầu của nàng.

Nhìn kỵ quân chợt xuất hiện, ánh sáng trong mắt Vi Sinh Kỷ nhất thời sâu tối rất nhiều, mà một thân ảnh màu trúc xanh bên trong phạm vi tầm mắt lại để cho nàng hít thở lại...

Người này ở nơi nàng không nhìn thấy đã làm cái gì.

Tuy chưa bao giờ thật đem người nắm quyền Liễu gia này tính là người cùng phe bên mình, nhưng Vi Sinh Kỷ cũng chắc chắn đối phương sẽ không làm chuyện có hại cho lợi ích bản thân.

“Phòng thủ ở Các uyển của Tam hoàng muội... Ngược lại là sâm nghiêm.” Hai người phân qua hơn mười chiêu, Vi Sinh Kỷ không tìm được chỗ trống, mở miệng chính là một câu không rõ ý vị.

Để tránh có cá lọt lưới, một nhóm quân quân phản loạn ở trên đường mọi người xuất hành đi tế thiên đàn liền bị nàng phái đi dọn dẹp từng cái hành cung và chung quanh Các uyển.

Vi Sinh Lan tỉnh táo tính toán trong mười chiêu liền có thể đem áp chế người, nghe vậy nhưng là đang động liền dừng lại một chút.

Nhưng cũng chỉ là một chút.

Vốn là dự tính ba mươi chiêu bị cưỡng ép áp giảm hơn một nửa, Vi Sinh Kỷ bị người trước mắt này đột nhiên tăng cường thế công áp chế liền chống đỡ động tác cũng đã.

“Người giao cho người.” Đánh rất vũ khí đối thủ lại điểm huyết phong tỏa năng lực hành động, Vi Sinh Lan nói với thân ảnh trúc xanh ở nàng và Vi Sinh Kỷ giao phong không tiếng động đến từ lúc nào.

Lãnh tụ phe địch bị bắt, quân phản loạn vốn là đàn ép tới gần hướng tế thiên đàn cũng trong giao chiến với kỵ quân của Lăng Tần dần dần tháo chạy, ổn định thế cục chẳng qua là vấn đề thời gian.

“Đem ta giao cho người này, tam hoàng muội có thể an tâm?” Trên cổ đặt một thanh kiếm, về mặt Vi Sinh Kỷ cũng vẫn như bình thường ném ra một câu khích bác.

Không có nội lực liền khinh công cũng không thi triển được, Vi Sinh Lan xoay mình cười một thất ngựa chủ nhân, đối với câu khích bác này bịt tai không nghe, kẹp một cái bàn đạp liền giục ngựa chạy phương hướng Các uyển.

Đợi lúc Vi Sinh Lan chạy trở về Các uyển, thấy cảnh tượng liền để cho trong lòng nàng đột nhiên trầm xuống, tay thả bên người không tự chủ nắm chặt.

Bên trong viện đã không có một người đứng, hiện nằm dưới đất cũng không hoàn toàn là người canh giữ trong sân, càng nhiều hơn chính là người Vi Sinh Kỳ phái tới.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi rất nặng, Vi Sinh Lan khó được có lúc thu lại nụ cười, người đã tới phòng ngủ trước.

Cửa là rộng mở, có thể nhìn thấy bên ngoài nằm thẳng hai ba cỗ thi thể... Nàng nhưng là không muốn đi phỏng đoán cảnh tượng bên trong sẽ xảy ra.

36. Chương 36: Chuyện Xưa

Editor: Sakura Trang

“Không phải nói muốn bắt ta đi lợi dụng điểm yếu uy hiếp nàng sao...” Người trên xe lăn mặc một thân y bào màu xanh, lúc này hai tay đặt trên tay ghế, đẩy xe lăn chậm chạp đến gần cách nữ tử hắc y đang co quắp té xuống đất gần mười bước.

Kỳ Yến hơi cúi người xuống nhẹ nhàng đoạt lấy trường kiếm trong tay nữ tử, lúc này thân kiếm phản chiếu đôi mắt phượng hẹp dài kia, ánh sáng trong mắt lạnh như băng không tan đi được âm trầm.

Nữ tử nhìn chằm chằm động tác của người trên xe lăn, nhưng mà nàng không có biện pháp nào ngăn cản. Mỗi một lần hô hấp cả người như có kim châm, ý thức đã dần dần mơ hồ, nhưng xúc cảm đau kịch liệt lại để cho nàng lúc nào cũng giữ thanh tỉnh.

“Còn muốn cho nàng trở thành phế nhân...?” Đôi mắt đen thui của người trên xe lăn không nhìn ra tâm tình gì, tay cầm kiếm nhưng là có động tác.

Đợi lúc Vi Sinh Lan đi vào trong, thấy người trên xe lăn cup mắt cầm kiếm, trên thân kiếm dính máu. Mà lúc này y bày thành hình thẳng đứng lưỡi nhọn đâm xuống dưới chỉ vào trái tim của nữ tử đang thống khổ giãy giụa trên đất, ngay sau đó nhắc kiếm trong tay lên... Cũng không phân nửa chần chờ đột nhiên đâm vào ngực của người kia.

Nhưng sau khi Kỳ Yến làm xong một loạt động tác này, bỗng nhiên phát hiện nơi khoeo mắt y có thể thấy được lại thêm một thân ảnh huyền mặc.

“... Thê chủ.” Phản ứng đầu tiên của Kỳ Yến chính là buông ra chuôi kiếm trong tay, lạnh thấu xương trong con người cấp tốc biến mất, nhìn thấy người tới thoáng chốc hiện ra mấy phần thất thố.

Người này thấy được bao nhiêu?

“Ta đến muộn.” Đi tới trước thân ảnh trên xe lăn, Vi Sinh Lan ở lúc thực sự chạm đến đối phương mới thật an tâm.

Trong lúc Kỳ Yến thấp thỏm liền bị người đến gần trước mặt y ôm vào lòng, mà khi nghe người trong lòng nói tràn ngập tự trách, y nhú chặt mi lập tức bật thốt lên phủ định: “Không muộn.”

Cuối cùng nghĩ ngợi hồi lâu, giọng y còn rất là nghiêm túc lại thêm một câu: “Thê chủ ừ... Tới vừa đúng lúc.”

Vừa đúng lúc sau khi người giải quyết xong người sao? Nhiên những lời này Vi Sinh Lan là sẽ không nói ra miệng, yên lặng một lát sau chỉ đành phải ở trên môi nói bừa của người trong ngực khẽ cắn một chút... Chỉ không nghĩ tới ở chạm mặt ôn nhuận chớp mắt sẽ ngược lại đuổi theo không thả.

Lưỡi mềm mại ướt át của người trong ngực dọc theo vạch qua môi dưới của nàng còn dường như mang theo mấy phần vẻ lầy lòng.

“Tốt lắm...” Vi Sinh Lan lui về phía sau cách ra một chút, nhân tiện đứng thẳng dậy.

Ở trước mắt nơi một bọn người chết này thật là không thích hợp làm chuyện thân mật bậc này, Vi Sinh Lan cầm tay mới vừa dùng để cầm kiếm của người trên xe lăn, lúc này mới chú ý tới thân thể đã mất đi sự sống trên đất.

Trừ ngực bị lưỡi kiếm đâm thủng ra, gân mạch tứ chi cũng là đều bị đánh gãy, thêm sắc mặt biến thành màu đen này...

“Thê chủ.”

Nàng chẳng qua mới nhìn một cái, Kỳ Yển liền không kèm chế được gọi nhỏ ra tiếng.

Cách y phục, Vi Sinh Lan mò vào trong cánh tay của người trên xe lăn tìm kiếm, đúng như dự đoán ở sau cổ tay lục lọi đến chiếc hộp... Chắc hẳn tám ngàn châm đâm vào trên thi thể kia chính là xuất từ chỗ này.

“Bên trong vương phủ cũng còn có chút ám khí tinh xảo, đợi sau khi trở về cho Yển nhi thí nghiệm một phen, nhìn một chút có tiện tay hay không.” Vi Sinh Lan ôn thanh nói, đối với thảm trạng của thân thể ngã xuống chỉ làm như không thấy.

Nữ tử trước mắt không cảm thấy y thủ đoạn tàn nhẫn... Kỳ Yển gật đầu một cái, thuận theo để cho đối phương ôm y khỏi xe lăn.

Cục diện nơi tế thiên đàn đã ổn định lại, quân phản loạn căn bản là đền tội tại chỗ. Tội mưu nghịch không thể được sống, chết cũng chỉ coi như là hình phạt nhẹ nhất đối với người mắc phải tội này, tự nhiên người làm phản tất cả đều liều chết chống lại.

Thân thể bị điểm huyết đạo không cách nào nhúc nhích, nhưng không ảnh hưởng Vi Sinh Kỳ đối mặt với quốc vương Dư quốc.

Nàng vẫn là thua.

Chỉ muốn hoàng thành bên kia có thể tiến hành theo kế hoạch, Vân gia rất nhanh là có thể nghịch chuyển nắm trong tay thế cục này... Khi đó cho dù nàng bỏ mình, nàng cũng thắng.

“Mẫu hoàng.” Vi Sinh Lan giao Kỳ Yển cho Ảnh Thất trông nom, chính mình xuống ngựa đi tới bên người Cảnh đế.

Đợi Cảnh đế nhẹ gật đầu, Vi Sinh Lan mới tiếp tục mở miệng nói: “Hôm nay nhi thần nhận được mật hàm nói... Trú binh của Hoàn thành ngày trước giả mượn cờ hiệu luyện binh, thu xếp lính di chuyển tới Nhạn Lĩnh hướng bắc,” Lúc nói lời này, ánh mắt nàng nhưng là nhìn Vi Sinh Kỳ.

Hoàn thành và hoàng thành không sai biệt lắm cũng chỉ cách một ngọn núi Nhạn Lĩnh này, lệ thuộc vào nơi hiểm yếu mà thành phòng tuyến, nơi đây trú binh vốn là vì bảo vệ đô thành mà đặt.

“Nhi thần trước vận dụng quyền lực của Ti thừa tự tiện điều khiển trú quân biên thành ở ngoài hoàng thành đợi lệnh, quân đội của Hoàn thành đã bị bao vây.” Vi Sinh Lan đứng là đồng thời làm hai tay chuẩn bị, một ở bãi săn, một ở hoàng thành.

Đến đây vô ngoài trấn định như thường của Vi Sinh Kỳ mới xuất hiện vết rách, thân ảnh màu trúc xanh kia trong tầm mắt, nàng cũng không muốn để cho người này tốt hơn: “Liều cận thị không muốn nói cái gì sao, ví dụ như hạ độc đối với mẫu hoàng, ví dụ như... Năm đó mưu hại Quân hậu?”

Vi Sinh Lan ở một bên nghe tới cuối cùng, vẻ mặt đột nhiên khê biến, người bị nàng nhìn chăm chú nhưng là trầm mặc không hề phản bác.

“Bệ hạ xin cho thần... Về tới hoàng thành sẽ đi chịu tội sau.” Thân ảnh trúc xanh thẳng tắp quỳ xuống, cúi đầu sợi tóc rủ xuống đến cạnh gò má, không thấy rõ vẻ mặt.

“Đứng dậy.” Đế vương Dư quốc vẻ mặt lãnh đạm như cũ chỉ buông xuống hai chữ, còn đối với Vi Sinh Lan nhìn chằm chằm người đang quỳ gối nói: “Sau sẽ giải thích cho con.”

Cúng tế đại điển tất nhiên không thể tiến hành tiếp, săn bắn mùa thu năm nay lấy trước thời hạn mà vội vã kết thúc.

Về hoàng thành đã là chuyện ba ngày sau.

Tin tức nhị hoàng nữ mưu nghịch soán vị đương nhiên truyền ra, dân chúng một truyền mười truyền một trăm, không cần thiết lâu toàn bộ hoàng thành liền gần như đến mức người người đều biết.

“Bệ hạ là muốn nhất cử tiêu diệt Vân gia.” Vừa nói, Kỳ Yến vừa nghịch mũi tên trên tay, đây là vật sau khi Vi Sinh Lan về vương phủ lục soát trong thư phòng cho y.

Ngoài ra còn có mai hoa tiêu, bạo vũ lê hoa châm, chỉ chẳng qua Kỳ Yến càng yêu quý loại ám khí mũi tên có thể giấu trong tay áo này, để sau này có thể làm kịch độc lan trong gió, vậy thì có thể thành một món vũ khí vô cùng tiện lợi với y.

Vi Sinh Lan hơi gật đầu, việc này cũng không có cái gì có thể giấu giếm: “Chém đầu hoặc lưu đầy bắc cảnh, hai chọn một... Trên dưới Vân gia dưới không người có thể may mắn tránh khỏi.”

Cừu địch sinh tử Đời trước, cuối cùng giống như đã giải quyết hoàn toàn. Binh quyền của Vân gia ở biên giới phía nam đã bị thu về toàn bộ, mà nhận lấy binh quyền này...

Liễu gia.” Lúc Vi Sinh Lan nói ra hai chữ này, thanh âm nhẹ đến khó có thể nghe rõ, bổ sung thêm là ưu tư phức tạp.

Nói trở lại sẽ giải thích với nàng, lần này giải thích còn phải đợi nàng vào cung đã, trùng hợp hôm nay nhận được truyền lại vào cung một chuyện.

“Liễu gia... Để cho thê chủ không hài lòng nữa?” Hai người cách vô cùng gần, một mực đem phần lớn sự chú ý đều đặt ở trên người nữ tử bên cạnh, Kỳ Yến tự nhiên không có bỏ qua lời nói tựa như thở dài của đối phương.

Liễu gia là một thế lực lớn không sai, nhưng nếu nữ tử bên cạnh nói là phải, cho y thời gian y sẽ biến nó thành Vân gia thứ hai. Lời vừa dứt, hốc trắng nhỏ nằm ở cạnh xe lăn cũng phối hợp phát ra một tiếng ngáy tựa như mang ý uy hiếp.

Vi Sinh Lan cầm lấy ám tiễn của người ngồi trên xe lăn đang loay hoay, tiện tay vút lên bàn, cùng người nọ đan hai bàn tay vào nhau.

Lúc này thời tiết vẫn rất là oi bức, nhưng ở lúc nàng chạm vào người này, trên tay thủy chung là xúc cảm lạnh. Màu da của phu lang nhà mình bởi vì bệnh yếu so với nàng còn trắng hơn mấy phần, làn da nhẵn nhụi cũng không tựa như nàng bởi vì tập võ cầm binh khí mà ở gan bàn tay sinh kén... Tay này lúc này chính là không làm bất kỳ sức lực nào mặc nàng nắm, lại là tỏ ra mềm mại mà không có chút uy hiếp nào.

Nhưng cái tay này không nói là thứ đã nâng kiếm đánh gãy gân mạch tứ chi của một người, cũng đâm xuyên ngực một cái lỗ thủng.

Vi Sinh Lan lắc đầu phủ định, nàng thật không nghi ngờ chút nào nàng nếu nói là đúng, phu lang nhà mình thì sẽ như lúc ở tròng sắt vậy, trăm phương ngàn kế đòi nợ cho nàng.

“Ta còn cần vào cung một chuyến, bữa tối không cần chờ ta.” Từ một lần về muộn phát hiện Kỳ Yến bởi vì chờ nàng mà hơn nửa ngày không có ăn uống, Vi Sinh Lan thành thói quen mỗi khi đi đâu đều dặn dò một phen.

Sau khi nói xong, chưa tới một canh giờ, Vi Sinh Lan đã sấm rền gió cuốn đến bên trong ngự thư phòng trong cung. Như đã đoán trước thân ảnh màu trúc xanh kia vẫn tận tụy với công việc canh giữ ở bên người đế vương, đối với việc nàng đến chỉ thoáng thông xuống hai tròng mắt.

“Không biết mẫu hoàng triệu nhi thần vào cung là vì chuyện gì.” Vi Sinh Lan liền mở đầu trước, ngay sau đó lại ngay lập tức chuyển giọng: “Trước khi nói điều này, có phải Liễu cận thị nên cho bốn vương một lời giải thích hay không?”

Liễu Ký Ẩn yên lặng hồi lâu, người ngồi bên cạnh từ khi về hoàng thành không vặn hỏi nàng bất kỳ vấn đề gì... Vô luận là chuyện cổ độc, hay là chuyện mưu hại quân hậu.

Đối với việc Cảnh đế sẽ đem binh quyền thu hồi trên tay Vân gia giao cho Liễu gia, nàng cũng là vạn không nghĩ tới... Trước khi về hoàng thành, Liễu Ký Ẩn vốn là đã làm xong chuẩn bị muốn lên hình đài, tuy nhiên cử động này của người ngồi bên cạnh trực tiếp cho thấy đối với nàng vẫn là tín nhiệm.

Trong mấy ngày này, nàng trong sự thăng bằng vì điều này giữ yên lặng, hiện phần thăng bằng này là không duy trì nổi nữa.

“Quân hậu mỗi ngày sử dụng thuốc, toa thuốc là bị sửa đổi, có thể làm được điểm này là bởi vì hạ quan cho người chủ mưu một chiếc lệnh bài thông hành.” Trước khi trả lời Liễu Ký Ẩn quỳ xuống, tám lệnh bài kia vốn là Cảnh đế giao cho nàng, sau chuyện lần này không thu về, liền đến trong tay nhị hoàng nữ dùng làm điểm yếu dùng để uy hiếp nàng.

Sau khi nói xong Liễu Ký Ẩn liền cúi thấp đầu lặng lẽ đợi phán quyết, nghĩ rằng nàng bị xử trí như thế nào cũng được, chẳng qua là nàng...

“... Phụ hậu chưa bao giờ dùng qua thuốc.” Không có cơ hội suy tư tiếp, Liễu Ký Ẩn liền nghe được nữ tử mặc quan phục huyền mặc bỗng đứng lên tiếng, lời nói ra để cho nàng nghe nhất thời chưa tỉnh hồn lại.

Vi Sinh Lan bỗng nhiên hiểu rõ vì sao Cảnh đế còn có thể tha thứ cho người này, chống lại ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của người đang ngồi, điều này hiển nhiên là chuyện nằm trong lòng bàn tay.

Trước kia quả thật mỗi ngày đều sẽ có người hầu đi đưa thuốc cho quân hậu, vốn là vì điều dưỡng nội thương đã lâu còn tích tụ. Nhưng khi còn bé nàng thấy phụ hậu của nàng đều là nơi nơi chê sau đó đổ vào trên chậu hoa trong tấm cung, rồi sau đó lấy đan dược Dung Cảnh giao cho hắc ăn vào.

Nhắc tới Vi Sinh Lan sở dĩ không thích uống thuốc, nguyên nhân chính lớn nhất là bởi vì mỗi lần Dung Hoa đối mặt với thứ này đều chê đủ mọi thứ, lâu ngày... Nàng liền ngầm bị biến đổi.

“Xử phạt... Nhiều năm như vậy, đủ rồi.” Ngữ điệu Cảnh đế thông thả, sau khi nói xong đem ánh mắt nhìn về thân ảnh trúc xanh cuối cùng cũng dám ngẩng đầu nhìn nàng: “Chuyện này không cần nhắc lại.”

Dung Hoa chết là chuyện liền Dung Cảnh cũng không thể ra sức, cùng người đang quỳ thẳng tắp tự cho là có tội cũng không quan hệ. Tuy nhiên ý niệm mưu hại này, Dung Hoa và nàng đều biết được... Người trước không thêm để ý, nàng lại không thể như vậy.

Nhưng giống nhau, Cảnh đế cũng không cách nào ra tay đối với bạn đọc từ nhỏ, từ đầu chí cuối trung thành với nàng này. Để cho người này ở trong áy náy và bất an trôi qua suốt bảy năm, đối với song phương mà nói cũng nên là đủ rồi.

Theo sát phía sau, Cảnh đế đem một phần thánh chỉ đẩy tới cạnh bàn, tỏ ý Vi Sinh Lan mở ra xem.

Vi Sinh Lan mở ra sau nhìn một cái, chân mày nhíu một cái khép lại, cũng cùng quỳ xuống như thân ảnh trúc xanh: “Mẫu hoàng, nhi thần...”

“Trẫm không ép buộc muốn con tiếp chỉ, nếu không hôm nay cũng sẽ không gọi con vào cung.” Cảnh đế sớm ngờ tới Vi Sinh Lan sẽ từ chối, mở miệng trước một bước ngăn chặn lời nói của nàng.

Vi Sinh Lan nghe vậy hơi yên lòng, nhưng lại nghe Cảnh đế nói: “Thương Tình hầu hôm qua cầu kiến với trẫm chính là vì để cho trẫm đem trường tử của nàng chỉ hôn với con, cần biết cưới thế tử Thương Tình hầu phủ đối với con là trăm lợi mà không một hại.”

“Thánh chỉ đã ra, con mang về cân nhắc kỹ lưỡng một phen, lúc nào nguyện ý, để Ký Ẩn cầm đi phủ Thương Tình hầu tuyên đọc. Không muốn, tiêu hủy là được.” Người ngồi trên cao nhìn hai người đồng loạt quỳ xuống trước mặt nàng, cũng có chút không biết làm sao, chỉ là thanh âm vẫn thản nhiên như trước: “Tất cả đứng lên.”

Vi Sinh Lan vốn muốn đem vật trên tay này để lại trên bàn, nghe người ngồi trên cao vừa nói như vậy liền chỉ phải tiếp tục cầm, gật đầu sau đó cúi người hành lễ một cái: “Nhi thần cáo lui.”

Chỉ cảm thấy ngồi ở bên trong xe ngựa, chỉ cảm thấy thánh chỉ cầm trên tay này như một thứ đồ bỏ tay. Mới vừa ở bên trong ngự thư phòng nàng tuy gật đầu, nhưng cũng không thật sự suy nghĩ về nội dung trong thánh chỉ.

Đợi về vương phủ liền nhanh chóng tiêu hủy, đây nếu là để cho phu lang nhà mình thấy được...

“Khụ.”

37. Chương 37: Dự Đoán

Editor: Sakura Trang

Vi Sinh Lan mới vừa bước vào cửa vương phủ còn chưa đi được mấy bước, quản gia trung niên đã đứng ở đó từ trước liền tiến lên đón: “Vương gia, giờ Tuất có khách tới thăm, hiện chính quân đang ở Thăm các thay mặt tiếp đãi.”

Vi Sinh Lan nhẹ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhất thời còn có chút hiểu rõ. Lần trước lúc Tô Diễm tới thăm còn chỉ có thể ở gian nhà chính chờ đợi, bởi vì khi đó Kỳ Yến còn chưa phải là chính quân của nàng.

Đợi từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại, nàng liền nghiêng đầu hỏi một câu: “Là ai?”

Tốc độ trả lời của quản gia không nhanh không chậm: “Là bằng hữu kia của ngài tên Tô Diễm.”

Tô Diễm? Lúc này tới thăm có thể có chuyện gì...

“Đồng hành còn có một vị công tử, tự xưng là Thương Tĩnh hầu phủ... Vương gia?” Quản gia còn chưa nói hết lời, bỗng dưng phát hiện trước mắt đã là không có thân ảnh của chủ tử nhà nàng.

Bước nhanh hơn còn không tự chủ vận dụng khinh công, vậy cũng là chuyện làm theo bản năng, Vi Sinh Lan chỉ dùng thời gian chưa đến nửa chung trà thì đến Thăm các.

Mới vừa tới chỉ thấy nhà mình phu lang thần sắc thản nhiên đang đánh cờ với Thương Chỉ, mà gần như là ở lúc nàng vừa đến, người trên xe lăn vội vã đặt viên cờ đen đang cầm trong tay lên bàn, ngay sau đó liền đẩy xe lăn đến gần nàng.

“Chờ một chút, ván cờ này còn chưa đánh xong.” Thương Chỉ nhìn nam tử đối diện y không chút do dự đem con cờ trong tay buông xuống liền đi, không kiềm được lên tiếng ngăn cản.

“Thê chủ.” Khẽ gọi một tiếng, người trên xe lăn liền vươn tay với người đang đến gần, nhìn chăm chú về mặt người tới cùng với bộ dạng lãnh đạm vừa rồi là có khác biệt trời vực.

Đưa hai tay ra với nàng như vậy là ý gì... Vi Sinh Lan đến gần hơi cúi người, hai tay kia liền nhẹ chạm vào hai bên gò má, ngay sau đó trên môi truyền tới xúc cảm ôn nhuận.

“Người...” Dừng một chút, Thương Chỉ vẫn là nhẩn nhện không nói ra khỏi miệng, hắn tạm thời còn chưa có tư cách tham gia vào sự thân mật giữa hai người này, cũng không thể mở miệng bảo đối phương... tự trọng?

Làm xong động tác này, người trên xe lăn mới chậm rãi xoay người, phượng mâu hẹp dài hơi híp: “Đã đánh xong rồi.”

Thương Chỉ nghe vậy cúi đầu nhìn một cái trên bàn cờ, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi. Một viên cuối cùng đối phương mới vừa buông xuống đã tạo ra được một cái tử cục không có bất kỳ đường sống.

“Thế tử tới thăm giờ này, có vẻ không hợp lý lắm.” Lời nói này của Vi Sinh Lan thật ra thì mang theo mấy phần ý tiền khách, chỉ là không thể nói rõ ra thôi.

Vả lại cũng không hoàn toàn là tìm cớ. Nam tử chưa gả vào đêm còn tới cửa viếng thăm nhà của nữ tử, tóm lại không phải là một cử chỉ hợp nghi.

Mà theo ánh mắt của Thương Chỉ quét qua một cái trên bàn cờ, Vi Sinh Lan liền chợt cảm thấy có chút bật cười.

Lúc mới vừa đến nàng còn hơi kinh ngạc với việc phu lang nhà mình lại có thể tâm bình khí hòa đối với việc Thương Chỉ tới thăm như vậy, nhưng hiện xem ván cờ này... Thiên la địa võng trải rộng sát cơ như vậy, nơi nào là có phân nửa đáng vẻ ôn hòa nhã nhặn.

Kiểu thua mà số lượng ăn không đáng kể, nhưng mà cách chiến thắng hoàn toàn không còn đường lui này thật là không cho người nữa chút mặt mũi. Trong con người Vi Sinh Lan là ba phần bất đắc dĩ, bảy phần nụ cười, vậy mà người trên xe lăn vẫn cứ ngựa đầu đối mặt với nàng, vẫn là vẻ mặt đòi khen ngợi như vậy.

Nhưng mà khen ngợi này, nàng không thể làm nói ra khỏi miệng để làm mất mặt Thương Chỉ được, cũng chỉ có thể vuốt vuốt mấy cái lên mái tóc dài đen như mực của phu lang nhà mình để thay thế ngôn ngữ.

Thương Chỉ đã sớm nghĩ tới cái vấn đề này, vì vậy rất nhanh đáp: “Không chỉ là ta, còn có Tô Diễm.” Chỉ một thân một mình và có người đi cùng kia vẫn là khác biệt rất lớn, nếu không hẳn cũng sẽ không cũng sẽ không cưỡng chế kéo Tô Diễm đồng hành cùng hẳn.

Nói đến Tô Diễm... Vi Sinh Lan nhìn vòng quanh bốn phía một cái, không thấy được thân ảnh quen thuộc nên có ở đây.

“Tô Diễm nói nàng muốn đi dạo một chút, thưởng thức cảnh trí trong vương phủ.” Thương Chỉ cẩn thận quan sát động tác của nữ tử trước mắt, nhẹ giọng giải thích.

Lời như vậy Vi Sinh Lan vừa nghe cũng biết đây chẳng qua là Tô Diễm tìm cớ, bằng hữu này của nàng cũng không phải người rảnh rỗi sẽ làm việc như vậy... Chỉ sợ là vì để tránh cho ở lại sẽ gặp ngộ thương.

“Hôm nay tới là nghĩ xác nhận một chuyện...” Nam tử bởi vì vận y phục màu trắng mà càng lộ vẻ tú nhả cao hoa thật sâu ngưng mắt nhìn người trước mặt, dung nhan trắng nõn theo lời này mà hiện lên một chút đỏ ửng nhàn nhạt.

Câu này dừng hồi lâu, màu đỏ ở trên mặt Thương Chỉ càng trở nên rõ ràng hơn trước, lần nữa mở miệng: “Tử Chiêu... Là đã tiếp đạo thánh chỉ kia rồi sao?”

Hôm qua Thương Tĩnh hầu vào cung cầu kiến bệ hạ. Lúc trở về liền nói với hẳn bệ hạ đã đồng ý chỉ hôn cho hẳn. Mà hôm nay hẳn kiểm chế được hơn nửa ngày, cuối cùng không nhận được tì tới cửa nghĩ sớm biết kết quả.

Ở lúc Vi Sinh Lan đang yên lặng, Kỳ Yến liền nhất thời đưa tay ra chụp ở trên cổ tay của nữ tử, hơi ngửa đầu hỏi: “Thánh chỉ... Liên quan đến cái gì?”

Có thể để cho thế tử phủ Thương Tĩnh hầu hiển lộ ra biểu tình như vậy... Cho dù có suy đoán mơ hồ, nhưng Kỳ Yến chỉ muốn nghe chính miệng nữ tử bên cạnh trả lời.

“Chỉ hôn.” Vi Sinh Lan chần chờ một hồi lâu sau mới mở miệng, trông mắt liếc nhìn ống tay áo... Có lẽ mới vừa rồi nàng nên đem vật này tiêu hủy trước rồi hẵng đến.

Lời vừa nói ra, lực đạo nắm cổ tay nàng của người ngồi trên xe lăn liền tăng lên rất nhiều, nhưng sau đó lại dần dần buông lỏng.

“... Ta tin tưởng thế chủ.” Thanh âm của Kỳ Yến vừa thấp vừa nhẹ, chỉ có thể để cho nữ tử dựa vào y rất gần mới có thể nghe thấy.

Y nhớ hôm người này trở lại đã nói với y... Trong ngoài trên dưới đều là y, không có người khác.

Y chưa bao giờ quên.

Cho dù dung nhan tái nhợt mang bệnh, dung tư của người trên xe lăn vẫn là tuấn mỹ không nét mực nào miêu tả được, mà lúc đôi mắt phượng trầm lạnh kia lại nhiễm tình ý lưu luyến... Liền quả thực là một phen cảnh tuyệt lệ.

Vi Sinh Lan thiếu chút nữa là không nhận được đưa tay đi che đôi mắt của người ngồi trên xe lăn kia, nhà mình phu lang nhà mình nhìn bằng ánh mắt nhìn chăm chú như vậy, tuy đã không phải lần thứ nhất nàng cũng vẫn như cũ là có chút... Khó mà chịu được.

Nhắc tới lấy dung mạo của phu lang nhà mình, nếu không phải là trong người có bệnh về chân, thật không biết trong hoàng thành sẽ có bao nhiêu thế gia quý nữ đập phá ngưỡng cửa phủ Tả tướng cầu thê.

“Tử Chiêu.” Sự chú ý của nữ tử trước mắt tùy tiện như vậy liền bị nam tử ngồi trên xe lăn đi, dung nhan thanh nhã vừa mới hiện lên chút hồng nhạt của Thương Chỉ rất nhanh lại biến mất.

Vi Sinh Lan cũng phản ứng đến là nàng chưa kịp trả lời câu hỏi của đối phương, vì sự thất lễ của bản thân đưa đi một ánh mắt áy náy, nhưng lúc trả lời nói vẫn là thẳng thừng: “Bổn vương cũng không có ý lại thê quân nạp thê.”

Nhiên Vi Sinh Lan không nghĩ tới là, Thương Chỉ cũng không bởi vì lời nói phủ định của nàng mà rút lui, ngược lại hết sức tỉnh táo hỏi ngược một câu: “Nếu thật không có ý này, vì sao Tử Chiêu phải cầm thánh chỉ về?”

Lúc Vi Sinh Lan làm động tác giơ tay lên, Thương Chỉ liền chớp mắt thấy trong ống tay áo rộng rãi của nàng ẩn hiện màu sắc minh hoàng.

“... Yến nhi.” Phu lang nhà mình ở lúc lời của Thương Chỉ vừa dứt liền đem tay vốn đang cầm lấy cổ tay của nàng đi vào trong tay áo của nàng tìm kiếm, mục đích không thể rõ ràng hơn.

Vi Sinh Lan tức khắc liền hiện lên mấy phần kích thích muốn đỡ trán thở dài, trên đường về còn thoáng qua ý nghĩ thánh chỉ này nếu để cho phu lang nhà mình thấy được sẽ như thế nào... Hiện cứ như vậy liền ứng nghiệm.

Thời khắc yên lặng ngắn ngủi, vào lúc này Tô Diễn hết sức trùng hợp bước vào, ánh mắt ba người trong phòng liền không hẹn cùng dời đến trên người nàng.

Tô Diễn theo bản năng liền lui về phía sau một bước: “Ta... Thật giống như tới không phải lúc?”

Nàng mới vừa đem các cảnh vườn của phủ Chiêu vương cũng đi dạo một vòng, nhưng trên thực tế phần lớn các nơi ở phủ Chiêu vương nàng đều là đã sớm đặt chân qua, chẳng qua là không muốn ở lại Thẩm các muội đựng bầu không khí nhìn như ôn hòa, thực thì lạnh đến không dám động kia.

Ở trong lúc này Kỳ Yến liền mở đạo thánh chỉ kia ra tra xét cẩn thận một lần, cẩn nhìn trong mắt càng trầm lãnh.

Trực giác không thể để mặc đi xuống, Vi Sinh Lan lấy thánh chỉ màu minh hoàng từ trong tay Kỳ Yến, tùy ý cuộn lên sau lại đóng lại để trong tay y: “Tùy Yến nhi xử trí.”

Ý nói là hủy cũng có thể.

Nói như vậy xong nàng mới nghiêng người nói với người vừa vào: “A Diễn còn đứng ở cửa làm gì vậy?”

Khó khăn lắm mới bắt đến người, Vi Sinh Lan tự nhiên sẽ không để cho nàng tùy tiện rời đi.

Tô Diễn an phận tìm cái chỗ ngồi ngồi xuống, xem thần sắc trên mặt Thương Chỉ không coi là đẹp mắt, nàng hiểu rõ nhất định là không thể nói xong.

Phải nói nàng đối với Thương Chỉ quả thật là tránh không kịp, làm thê nữ của phủ Duyên Quận vương lại vẫn là độc nữ, cho tới bây giờ chỉ có nam tử theo đuổi để lấy lòng nàng, chưa từng gặp người có tính nết kiêu căng như Thương Chỉ... Tuy nhiên thân phận đối phương còn thật có vốn liếng để kiêu căng.

Nhưng người có tính nết kiêu căng như vậy trước đây không lâu tự mình đến cửa viếng thăm, thái độ hết sức thành khẩn thỉnh cầu với nàng. Nhất thời mềm lòng bị thuyết phục mà gật đầu đồng ý, hiện giờ chính là tiền lùi không được như vậy.

“Ta cũng không yêu cầu vị trí chính quân.” Thương Chỉ hơi rũ mi che khuất trông mắt sáng trong của mình.

Thê tử được cưng chiều phủ Thương Tĩnh hầu so với thứ tử không được thích của phủ Tả tướng, bàn về thân phận, người trước cho dù như thế nào cũng là so với người sau mạnh hơn gấp mấy lần. Nếu hẳn yêu cầu vị trí chính quân, tuyệt không có bất kỳ người nào sẽ vì người sau nói chữ ‘không’... Chỉ trừ nữ tử trước mắt.

Vi trí trắc quân, vẫn là hẳn khuyên can mãi mới nói động Thương Tĩnh hầu đồng ý yêu cầu của hẳn, đi thỉnh cầu Cảnh đế tứ hôn.

“Tử Chiêu cũng biết, nếu thú ta, phủ Thương Tĩnh hầu sẽ là trợ lực tốt nhất của ngươi.” Lời đầu nói đến mức này, Thương Chỉ cũng không ngại càng vạch rõ một ít.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân sở dĩ Tô Diễm sẽ chịu giúp hắn.

Nếu như là Tử Chiêu không hài lòng ta điểm nào, ta cũng không phải là không thể đổi.” Thương Chỉ tự nhận là đã theo Tô Diễm nói bộ dáng ‘Nàng thích’ gắng hết sức sửa đi sửa lại rất nhiều, trong đó liền bao gồm thói quen mặc y phục màu trắng.

Một câu nói này liền Tô Diễm nghe cũng không khỏi thầm gật đầu một cái, bây giờ nhìn Thương Chỉ, nàng cũng không khỏi không thừa nhận người này ngày thường một lời một hành động gần như có thể coi như tấm gương cho những thế gia khác công tử khác.

Mới vừa gật đầu một cái, Tô Diễm liền chợt cảm thấy trên sống lưng như có một trận lạnh lẽo, người nọ trên xe lăn mới vừa lạnh lùng liếc nàng một cái.

“Thê chủ đã nói, cũng không có ý lại hù quân nạp thị.” Kỳ Yến đem lời lúc trước của Vi Sinh Lan lập lại một lần, vừa là vì bác bỏ đối phương, cũng là... vì để cho Vi Sinh Lan không bối vì lời của đối phương mà sinh ra dao động.

Bị phu lang nhà mình nhìn chăm chú, Vi Sinh Lan để bày tỏ vẻ mặt tán đồng gật nhẹ cảm với y.

Thương Chỉ đối mặt với vẻ mặt bình tĩnh của nam nhân, cuối cùng hắn điều chỉnh xong biểu tình giọng điệu nói thẳng: “Tưởng tượng một phen, Tử Chiêu nếu ngồi lên vị trí đó... Như thế nào còn có thể không ‘thú quân nạp thị’?”

Hoàng nữ đã làm quan lễ trước mắt chỉ có ba vị, nhị hoàng nữ đã loại bỏ, đại hoàng nữ... Cho dù trên triều thần tử đông đảo, cũng khó mà tìm được một người không có đầu óc mà đứng ở đội ngũ của người này.

Còn lại mấy vị hoàng nữ chưa làm quan lễ kia không nói việc chưa có quyền tham chính, trừ sau lưng thất hoàng nữ có phủ Tả tướng chống đỡ, còn lại đều là người không có thể lực gia tộc để dựa vào.

Vị trí thái nữ để trống, nhưng Thương Chỉ hiểu rõ cách thời gian có người ngồi vào cũng không còn xa, mà nữ tử cô gái trước mắt chính là người mà hắn nhìn trúng... Sẽ bước lên vị trí thái nữ.

Ngày sau bước lên để vị cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Thừa dịp người khác do dự chưa đứng rõ ở đội ngũ nào, hắn đã làm ra lựa chọn. Dĩ nhiên để đến đây, cũng thêm một nguyên nhân khác là hắn tâm duyệt người này.

“Khụ khụ...” Tô Diễm nặng ho khan mấy tiếng cắt đứt đề tài, một lời này thực là vạch rõ quá mức. Hiện đảm nhiệm để vương cũng mạnh khỏe tại vị, ngoài sáng đàm luận chuyện này cũng thật là không ổn.

Lời nói giống như dao đâm, góc độ xảo quyết đâm mạnh một cái trong lòng Kỳ Yến. Cái vấn đề này y đã sớm suy tính, chẳng qua là hoàn toàn không tìm được câu trả lời. Muốn độc chiếm người trong lòng, nói dễ vậy sao... Y ngược lại là hy vọng nữ tử bên cạnh chỉ là một đệ tử thế gia thông thường, bình dân bách tính cũng không sao.

“Chuyện này không nhọc thế tử phí tâm. Sắc trời đã tối, xin trở về đi.” Thanh âm của Vi Sinh Lan lạnh xuống, phu lang nhà mình cúi đầu xuống không nhìn nàng cũng không nói chuyện. Tuy là thất lễ, nàng hiện cũng chỉ nghĩ tiền khách.

Thương Chỉ không tiếp tục dây dưa, chỉ lưu lại một câu: “Nếu đã mang về đạo thánh chỉ này, Tử Chiêu không bằng suy nghĩ thêm một phen.”

Dứt lời hắn liền đứng lên, theo thói quen đưa tay vuốt lên trên nếp nhăn thực tế cũng không tồn tại trên tay áo.

Vốn là bị ép kéo đến, Tô Diễm thấy hắn phải đi, tự nhiên cũng không thể ở lại.

Ở lúc Tô Diễm đến gần phải nói lời chào, Vi Sinh Lan trước mở miệng nói với nàng: “A Diễm... Ta không cần.”

Trợ lực của phủ Thương Tĩnh hầu.

Tô Diễm khẽ run một cái, ngay sau đó nhận lời gật đầu.

“Trước cùng Yến nhi về chính điện.” Đợi Thẩm các chỉ còn lại hai người, Vi Sinh Lan liền ôn thanh nói với ngồi trên xe lẫn vẫn luôn cúi đầu.

Hoặc giả là cần đồ thật tốt một phen...?

Sau khi đưa người về chính điện, Vi Sinh Lan ở thư phòng không xử lý mấy phần sổ con liền bị suy nghĩ trong lòng nhiều không tập trung xử lý được.

Chỉ chẳng qua khi Vi Sinh Lan trở lại phòng ngủ, nhìn thấy là dung nhan bình yên đang ngủ của người mà nàng nghĩ sẽ cần phải đồ thật tốt một phen, chỉ trừ việc dung nhan yên tĩnh kia không biết vì lý do gì mà nhiễm một tầng hồng nhạt.

Sau khi tắm mới vừa nằm lên giường Vi Sinh Lan liền bị người mà nàng cho là ngủ xoay mình đè ở dưới người, đôi mắt phượng xinh đẹp mờ mịt mà hiện lên thủy quang mênh mông.

“Thê chủ...”

Chóp mũi chạm vào nhau, người đè ở trên người nàng này vừa mở miệng, sẽ để cho Vi Sinh Lan cảm thấy trên môi bị đôi môi ấm mềm của đối phương đụng chạm.

Hoi thở tràn ngập mùi rượu.

“...” Đây là người nào để cho người này uống rượu.

38. Chương 38: Say Tỉnh

Editor: Sakura Trang

Vừa mở miệng là có thể để cho nàng rõ ràng nghĩ được mùi rượu, người này uống sợ là còn không ít.

“Thê chủ...” Chậm chạp không được đáp lại, mỹ nhân khuôn mặt đỏ ửng nửa khép đôi mắt phượng hẹp dài, không chịu bỏ qua lại kêu một tiếng.

Cũng không biết có phải do nguyên nhân say rượu hay không, tiếng kêu này âm cuối có một chút lên cao.

Người này nên không phải định đem nàng làm giường nhỏ tới đè ép chứ, nghĩ như vậy Vi Sinh Lan nhưng cong mắt, nhu hoà trong mắt càng sâu. Nói đùa liền thật sự là cái loại đùa đó, người nọ ở trên đem sức nặng toàn thân thể giao cho nàng, đến mức hai người kề sát không ra một khe hở.

Phu lang nhà mình dung tư xuất chúng là chuyện đã sớm biết, nhưng không nghĩ lúc say rượu... Còn có một phen phong tình khác.

“Thư Ngôn cũng không biết ngăn chàng lại.” Vốn là muốn giảng đạo một phen với người thể yếu nhiều bệnh còn uống rượu này, nhưng Vi Sinh Lan nghe tiếng kêu nhỏ này, lời định nói chuyển một cái... Liền chuyển tới trên người vô tội.

Say rượu người nọ nhưng như là không thể nghe hiểu vậy, hoặc là có thể nói không hề nghe. Chỉ đợi nữ tử ngừng nói, liền tự nhiên theo cảm đối phương tìm tới môi, rơi xuống một nụ hôn sâu.

“Yến nhi.”

Một tiếng này là nghe hiểu, Vi Sinh Lan cứ nhìn người đang đè ở trên người nàng cố gắng mở mắt, nhưng mà một khắc sau lại đem đầu vùi ở trên hõm vai của nàng, ngược lại cũng là yên tĩnh có có động tác khác.

Chút sức nặng này đối với nàng mà nói tuy là không coi vào đâu, nhưng cái khó nói là phu lang nhà mình liền đè nàng như vậy ngủ một đêm sao.

Vi Sinh Lan trước tiên ở trên sống lưng Kỳ Yến vỗ nhẹ nhẹ, ngay sau đó liền hơi dùng lực chuẩn bị đem người đang đè nàng đẩy tới trong giường.

Này đẩy một cái là không được, người vốn là yên tĩnh thuận theo không có động tác tức khắc hơi chống người lên, tóc dài đen như mực cũng bởi vì động tác này mà buông thông xuống, đôi mắt xinh đẹp kia nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Thê chủ muốn đẩy ta ra.” Tựa như nghi vấn cũng tựa như tự đáp, trong đôi mắt như ngọc đen của Kỳ Yến tuy không một chút ý lạnh, nhưng dường như phá lệ đen tối... Thâm trầm như vực sâu.

Vi Sinh Lan nhất thời không nói nên lời, ngay sau đó lại cảm thấy buồn cười... Nhưng mà nàng cũng không thể cùng một người say rượu nói phải trái phải không? Nhất là người này vẫn là phu lang nhà mình.

Đè liền đè đi.

Tay Vi Sinh Lan đặt ở trên lưng Kỳ Yến hơi dùng sức... Có lẽ còn cần dùng sức nữa, người say rượu này mới khôi phục tư thái ngoan thuận ban nãy.

Nhưng Vi Sinh Lan rất nhanh liền phát hiện ‘ngoan thuận’ này chỉ là ảo giác của nàng, người say rượu này, thực tế là nửa điểm cũng không an phận.

“... Yến nhi.” Vi Sinh Lan chỉ đành phải gọi người này một tiếng, trong con ngươi cũng hiện lên mấy phần thần sắc không biết làm sao, không soi gương đồng cũng biết bên cổ nàng nhất định là đã bị người này để lại mấy dấu vết.

Kỳ Yến quả thật cũng theo tiếng mà tạm dừng động tác lại, nhưng là thanh âm lại cực kỳ bức bối tự nói: “Thê chủ còn không cho phép ta ngô...”

Trước khi người say rượu nào đó nói hết lời, Vi Sinh Lan liền tìm đến nơi ôn nhuận đang hé ra khép lại, dứt khoát dùng nụ hôn ngăn chặn, lại là đem hơi thở vào đem toàn bộ lãnh địa thuộc về nàng tuần tra một phen.

“Không cho phép chàng cái gì?” Rượu hoa quế... Lấy loại phương thức này thưởng thức, dường như so với lúc trước uống qua càng thêm thơm nồng tinh khiết.

Người mới vừa bị một phen hôn liền an phận xuống, mắt phượng vốn như phủ một tầng hơi nước, thất thần thì càng nhìn không rõ sự vật trước mắt. Khóe mắt hơi nhếch của mỹ nhân tràn ra ý xuân, càng làm nổi bật dung nhan đỏ ửng do say rượu, quả thực là để cho người không còn sức dời ánh mắt.

Rượu say lòng người, mỹ nhân cũng như vậy... Hoặc càng say hơn.

Chẳng qua người này chỉ là của nàng. Vi Sinh Lan nhìn đôi môi người nọ vẫn còn hơi mở thở dốc mà không đáp lời được, cong cong mắt không che giấu chút nào ba phần nụ cười trong mắt.

Nhưng nàng còn đánh giá thấp trình độ không nghe lời mà phu lang nhà mình có thể làm được.

Đợi Kỳ Yến thở bình thường lại, chính là tự mình đem môi đưa qua cho Vi Sinh Lan, hôn môi chừng mấy lần mới thấp giọng nói: “Thê chủ không thể tiếp đạo thánh chỉ kia.”

“Ừ, không nhận.” Vi Sinh Lan bình tĩnh và chậm chạp đồng ý, trong quá trình liền một chút do dự cũng không. Lời như vậy nhà mình phu lang ở lúc thanh tỉnh chỉ sợ là không nói ra miệng, hiện say rượu ngược lại là phá lệ thẳng thắn.

“Thê chủ cũng không thể thú quân nạp thi.” Không chỉ có thẳng thắn, lúc say rượu Kỳ Yến sẽ còn từng bước áp sát, có thể đổi một từ để hình dung là được voi đòi tiên.

Chỉ chẳng qua được voi đòi tiên này cũng sẽ không để cho Vi Sinh Lan sinh chán ghét, ngược lại là càng thêm mềm lòng dung túng.

“Không thú, không nạp.”

Mỹ nhân say rượu dường như không sai biệt lắm liền hài lòng, nửa mở đôi mắt phượng hẹp dài, đem đầu nhẹ tựa vào trên vai nữ tử.

Trước đây không lâu Kỳ Yến để cho Ngu Thư Ngôn đi lấy một vò rượu hoa quế, y mặt không đổi sắc như uống nước mà đổ toàn bộ vào trong bụng. Lúc này đầu óc hỗn độn nhưng thật ra là đã mất năng lực suy tính, chỉ còn tâm tâm niệm niệm một chút rắc rối trong lòng.

“Thê chủ... Một mực không hỏi ta là ai.” Cho dù sáng tỏ người trong lòng là đã biết được sự thật, nhưng đối phương không vạch rõ, Kỳ Yến trong trạng thái thanh tỉnh sẽ chọn bảo vệ tầng cửa sổ giấy này, càng không cần nói đến việc chủ động mở miệng nói tới.

Lời vừa dứt sau không bao lâu, ở lúc Kỳ Yến chưa kịp phản ứng, vị trí trên dưới của hai người đã xảy ra hoán đổi.

Người này khi say rượu phản ứng rất là chậm chạp, mà đợi lúc kịp phản ứng, y đối với vị trí hoán đổi này ngược lại cũng không có bất kỳ kháng nghị bất mãn nào. Thật ra thì thân thể cũng đã là không làm được gì mềm nhũn, chỉ là đôi mắt mờ mịt vẫn cố gắng mở, một khắc không ngừng truy đuổi trên người nữ tử mang nợ cười ôn nhã kia.

Thấy nữ tử đưa tay tới, Kỳ Yến chậm chạp hồi lâu mới đưa ánh mắt chuyển qua trên tay xinh đẹp của đối phương. Choáng váng tựa hồ là nhớ ra cái gì đó từng trải qua... Dung nhan trong trẻo lạnh lùng của mỹ nhân hiện lên đồ ỉm càng thêm thấy rõ hơn.

Vi Sinh Lan nhẹ nắm lấy chiếc cằm hình dáng ưu mỹ của Kỳ Yến, ngón cái lại đặt lên đôi môi mềm mại kia nhẹ nhàng vuốt ve.

“... Ừ?” Người trong lòng cử động thân mật, Kỳ Yến chưa từng có ý tưởng cự tuyệt, lúc thanh tỉnh như vậy, lúc say rượu thì lại là càng sẽ làm ra chủ động đáp lại.

“Vẫn là Yến nhi tới chính miệng nói cho ta... Người là ai?” Lại không nói đến ba chữ cuối cùng bị tận lực cắn thành trọng âm, người hỏi hơi cong mi mắt cùng động tác trêu đùa trên tay, cũng là đem lời nói thay đổi ý nhị.

Ngay cả là choáng váng choáng váng trầm trầm, Kỳ Yến cũng nghe hiểu ý trong những lời này. Lòng đã sớm bị nữ tử trước mắt đoạt đi, cả mỗi một nơi trên cổ thân thể đổ nát này cả đã bị nàng thăm dò chiếm làm của riêng.

Y còn có thể là ai...?

“Là của thê chủ.” Nếu nói là ở lúc tầm mắt mơ hồ trong con ngươi của y còn có thể rõ ràng gọi vào chuyện hay vật gì, chính là chỉ có một người trước mắt này.

“Khụ...” Vi Sinh Lan nghe trả lời hết sức thẳng thắn này của Kỳ Yến, không kiềm được ho nhẹ một tiếng để che giấu.

Lúc phu lang nhà mình say rượu không khỏi là hơi thẳng thắn chút... Vi Sinh Lan Suýt nữa bị bộ dáng này của y mà gợi lên ý niệm ác thú vị ngày sau tìm cơ hội lại đem người này chuốc say mấy lần, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không tổn hại thân thể.

Hiếm có cơ hội như vậy.

“Vậy thì từ lúc nào bắt đầu.. Nhìn chăm chú vào ta?” Chẳng qua là vấn đề nàng nhân tiện hỏi, nhưng không tính là thừa dịp người gặp nguy.

Người say rượu vốn là không phòng bị chút nào, cũng hồn nhiên không biết mình ở trước mặt người trong lòng sắp lại không có bí mật gì.

Nhưng dù vậy khi bị hỏi việc này, trả lời cái vấn đề này vẫn là để cho y lâm vào trong một loại ưu tư vi diệu không tự kiềm chế: “Ba năm...”

Mới vừa nói ra miệng, lập tức lại tự mình hủy bỏ nói: “Chín năm.” Lần này trong giọng nói thì lộ ra khẳng định.

Trước một câu nói ba năm đã làm cho Vi Sinh Lan đủ kinh ngạc, sau đó đổi lời nói chín năm... Vậy thì thật là để cho nàng hồi lâu không thể kịp phản ứng.

Chỉ đơn thuần là ‘nhìn chăm chú’, kia đúng là chín năm không có lầm.

Đáng tiếc ở lúc Vi Sinh Lan phục hồi tinh thần lại muốn hỏi thêm chút nữa, liền phát hiện người nọ bị nàng đè ở dưới người cuối cùng đã đóng mắt, hô hấp nhẹ chậm... Tự nhiên trầm ngủ say đi.

Cũng không thể đánh thức người dậy mà hỏi được.

Bị treo hứng thú, Vi Sinh Lan than nhẹ một tiếng, xít lại gần đến trên môi ôn nhuận của người dưới thân kia khẽ cắn một chút.

“Ngô... Thê chủ...” Trong giấc mộng bị quấy nhiễu, Kỳ Yến mê sảng ra nội dung vẫn là người y nhớ thương.

Vi Sinh Lan cuối cùng là buông tha nằm một bên trống còn lại của giường, không được mấy giây, người nói là chìm vào giấc ngủ liền chiếm vị trí trong ngực của nàng.

“...” Nếu không phải hơi thở của người trong ngực không chút rối loạn, Vi Sinh Lan gần như là sẽ đối với phán đoán của mình sinh ra hoài nghi.

Người này là ngủ thật sao?

Hôm sau Kỳ Yến liền ném được hậu quả sau khi uống rượu, lúc mở mắt trên giường nhỏ chỉ một mình y, nghiêng đầu liếc mắt nhìn đồng hồ cát... Đã là lúc mặt trời lên cao ba sào.

Đầu rất nặng, cho dù y bất động cũng cảm thấy trần trần cảm giác đau đớn xâm nhập tới.

“Chủ tử.” Nhìn bộ dáng sắc mặt tái nhợt dị thường của người trên trên giường nhỏ, Ngu Thư Ngôn liền hỏi hận tại sao mình lại nghe theo sai bảo đi lấy vò rượu kia.

Công tử nhà hắc chỉ hơi nhúc nhích một cái dáng vẻ giống như rất là thống khổ, động tác Ngu Thư Ngôn vốn định phục vụ Kỳ Yến rửa mặt thay y phục nhất thời cũng dừng lại, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Mang bồn nước nóng tới.” Vừa nói Vi Sinh Lan đã bên ngoài bên ngoài bước vào, thay vị trí Ngu Thư Ngôn đang đứng.

Ngu Thư Ngôn như bị điểm tỉnh lên tiếng đáp lại liền lui ra ngoài, bước chân còn mang theo điểm dồn dập. Khó chịu là công tử nhà hắc, hắc làm sao có thể không cuống cuống.

Lúc này Vi Sinh Lan đã ngồi xuống mép giường, ôm người đang đỡ cái trán kia vào trong ngực, đặt tay lên huyệt thái dương của Kỳ Yến xoa ấn.

“Ngô...” Người lúc trước dù rạch đao lên mình cũng không nhíu mi một chút, hiện bị người trong lòng ôm vào trong ngực, nhưng là không che giấu chút nào thần sắc đau đớn.

“Một vò rượu hoa quế kia, Yến nhi chính là không chút nghĩ ngợi liền uống hết.” Hiện giọng nói của Vi Sinh Lan không coi là ôn hòa, nhưng khi nói trên mặt nàng lại không che giấu được thần sắc đau lòng nên cái người bị nói nào đó không hề cảm thấy giọng của nàng có gì nặng nề.

Không nghĩ người trong ngực yên lặng hồi lâu lại còn phản bác nàng: “Chẳng qua là một vò nhỏ...”

Những lời này ở dưới cái nhìn chăm chăm của Vi Sinh Lan thanh âm không khỏi càng thấp càng nhỏ.

“Nghĩ xong nên xử lý thánh chỉ kia như thế nào chưa?” Cố ý đem mình chuốc say... Phương thức phu lang nhà mình sử dụng để đáp lại thực là để cho Vi Sinh Lan hơi cảm thấy không biết làm sao.

Người trong ngực tựa như tựa như mang chút ý lấy lòng quệt nhẹ mấy cái trên người nàng, thấp giọng thử dò xét nói: “Đốt?”

“Ta vừa nói là xử lý theo ý Yến nhi, xử lý như thế nào tất nhiên không cần hỏi ta.” Vi Sinh Lan dùng ngữ điệu không có quá nhiều pháp phòng nói hết lời, đợi chút không lâu, Ngu Thư Ngôn cũng đã bưng chậu đựng nước nóng tiến vào.

“Nằm xuống.” Vi Sinh Lan thả khăn lông chìm vào trong nước nóng, vắt khô sau lại đặt lên trán người nào đó đang chần thảng tập nhìn nàng.

Nhiệt độ của thứ che trên trán đem nhức đầu bớt đi chút, đôi mắt phượng hẹp dài bởi vì chỗ đau giảm bớt mà nửa híp lại, nhưng Kỳ Yến cũng không quên cầm lấy một bên bàn tay gần y của nữ tử trước mắt.

“Thư Ngôn...”

Ngu Thư Ngôn nghe Kỳ Yến triệu truyền liền muốn đi lên phía trước, tuy nhiên hắn còn không có di động bước chân, ngay sau đó liền lại nghe đến thanh âm lãnh đạm kia lại không nhanh không chậm bổ sung thêm hai chữ: “Lui ra.”

Hắn gần đây có phải rất là chịu sự chê bai của công tử nhà mình...?

Đợi Ngu Thư Ngôn lui ra ngoài, Kỳ Yến liền đổi một loại ngữ điệu đi đi kêu nữ tử mặc một thân quan phục huyền mặc. Giọng nói vẫn là lộ ra trong trẻo lạnh lùng, nhưng lúc này không chút nào dính nổi lên hai chữ ‘lãnh đạm’.

Một lần cũng không đáp, hai lần cũng không đáp, nhưng lần thứ ba bị phu lang nhà mình lấy loại giọng điệu này kêu, cuối cùng Vi Sinh Lan như ý mong muốn đưa ánh mắt dời qua.

Bởi vì yêu sinh buồn rầu, bởi vì yêu sinh sợ hãi. Đương nhiên đối với người nằm trên giường nhỏ này ngày càng thêm yêu thương, Vi Sinh Lan tự nhiên cũng là như vậy.

“Đừng uống rượu như vậy nữa.” Trừ phi là nàng dứt thì được, dĩ nhiên những lời này Vi Sinh Lan là không thể nào nói ra khỏi miệng. Tâm tư muốn được nhìn bộ dáng lúc phu lang nhà mình say rượu này, tự mình ở đây lòng suy nghĩ một chút liền thôi.

Chẳng qua bậc này tâm tư giấu trong lòng mọc rễ nảy mầm, một ngày nào đó không biết chừng thành hành động cũng nên.

Nghe người đang nằm kia đồng ý, trong con ngươi nửa mở nhưng bay vùn vụt thoáng qua vẻ kinh lạ.

“Bộ dáng lúc Yến nhi say rượu ngược lại là...” Đem lời còn lại cất giữ giữ không nói ra miệng, Vi Sinh Lan nói thuận tiện lấy ánh mắt đem người trên giường nhỏ vẫn chỉ mặc một món ngủ y đơn bạc quan sát một lần.

Khi đó mỹ nhân dung tư thanh tuyền mặt nhiễm đỏ ửng, đôi mắt xinh đẹp như phủ một tầng sương mù, sự vật mơ hồ chung quanh độc chỉ ánh lên thân ảnh một người.

Ngược lại là như thế nào?

Chuyện tối ngày hôm qua Kỳ Yến phần lớn là cũng nhớ, hôm nay tỉnh lại hồi tưởng cũng không cảm thấy có cái gì xấu hổ. Tuy tự nhận chẳng qua đòi lấy cam kết của người trong lòng mà thôi, y cũng vẫn là bởi vì ánh mắt quan sát này mà hơi rũ mí mắt, màu đỏ ửng nhàn nhạt vô thức tràn từ cổ lên trên.

“Nhìn chăm chú ta chín năm ân.” Ngữ điệu câu cuối vi diệu nâng lên mấy phần, nhưng cũng không phải là một câu nghi vấn.

“...” Tròng mắt vốn vẫn chỉ là hơi rũ xuống, sau khi nghe chính là hoàn toàn khép lại, thậm chí là hơi nghiêng đầu sang một bên.

Vi Sinh Lan nhìn phản ứng của người trên giường nhỏ liền cong cong mi mắt, không trêu chọc y nữa.

Nhà mình lúc say rượu là thẳng thắn trăm lần so với lúc thanh tỉnh, nhưng cũng thay đổi thành không nghe không phản ứng, đáng vẻ hiện tại này là vào lúc thanh tỉnh, mặc nàng trêu đùa khi dễ như thế nào cũng không phản kháng.

Đóng mắt không nhìn thấy sự vật, Kỳ Yến chỉ cảm thấy khăn mềm trên trán bị lấy đi lại thay lần nữa, ngay sau đó liền nghe giọng người nọ ôn tồn nói nói y: “Đón phụ thân đến vương phủ sống được không?”

Dưới cái nhìn của Vi Sinh Lan, vừa dứt lời nàng liền chống với đôi con ngươi như ngọc đen của người trên giường nhỏ kia, nhìn thẳng tắp không có một tia xê dịch. Đây vốn là kế hoạch có sau khi hồi môn trở về, chẳng qua là đến tiếp sau này có nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, nàng mới có thể kéo đến hôm nay mới nói với người này.

Chưa bao giờ có tiền lệ như vậy, nhưng Kỳ Yến đối với đề nghị này dĩ nhiên là hết sức hy vọng, chỉ chờ chẳng qua mấy giây liền đối với người trước mắt nhẹ gật đầu: “... Tốt.”

Không cách nào kháng cự phần tâm ý này của người trong lòng dành cho y.

Cuộc sống đối với hai người mà nói cũng coi như là hòa nhả lại qua mấy tháng, thời gian này chuyện đáng nói là nhị hoàng nữ chịu hình chém đầu, Vân gia cũng sẽ không còn đứng ở vị trí những danh môn thế gia trong hoàng thành, mà tới ngày gần đây ——

Tin tức Ký châu truyền đến nói hơn nửa dân chúng trong thành dính vào chứng bệnh không rõ, người không trị bỏ mạng đã đạt mấy trăm người. Lúc đầu chuyện cũng không nghiêm trọng như vậy, quan viên Ký châu vốn cũng có ý đồ che giấu chuyện này, kéo dài đến khi số người nhiễm bệnh kịch liệt tăng trưởng đến giờ, sau khi biết không che giấu được mới phải bẩm báo mọi chuyện lên trên.

“Thần nguyện chờ lệnh đi Ký châu.” Tay đặt lên vỏ bội kiếm bên hông, Lăng Tần tiến lên một bước liền quỳ xuống.

Đây là người thứ nhất từ lúc đế vương đặt câu hỏi tới nay, ở trong Trọng Hoa điện yên lặng hồi lâu tiến lên lên tiếng đáp lại.

Bệnh dịch không thể so với lũ lụt hạn hán, lần trước phát sinh cách nay đã là chuyện sáu, bảy năm trước, nhưng mỗi một người trong điện cho dù là thần tử mới nhậm chức hay chức vị đã lâu, cũng ghi tạc trong lòng đối với trảng dịch bệnh lan tràn ba thành còn đáng sợ hơn so với chiến tranh kia.

Vi Sinh Lan mới nghe tin tức liền nhú chặt mi, đời trước lúc này nàng đã đi đến Lương châu.. Loại chuyện này nếu là chuyện một cái châu phủ, nàng không thể nào không nhớ.

“Nhị thần nguyện đi cùng.”

Tiếng nói rơi xuống, phần lớn thần tử đứng trong điện đều khó hiểu.

Tự sau săn bắn mùa thu, ánh mắt lúc các nàng nhìn tam hoàng nữ này hoặc nhiều hoặc ít đều khó tránh là có chút biến hóa. Đế vương ngồi trên cao kia tuy vẫn không nói tới một chữ về chuyện sắc lập thái nữ, nhưng mỗi một người trên điện đều là nhân tinh, làm sao có thể không phát giác ra Cảnh đế đối với chuyện này dùng thái độ coi trọng.

So với đại hoàng nữ và nhị hoàng nữ đứng sau lưng có một danh môn thế gia, tam hoàng nữ chỉ một thân một mình không dễ cho người nhìn chăm chú.

Mà đến nay ngày, mỗi một người trên điện cuối cùng rõ ràng ý thức được một sự thật bị các nàng coi thường đã lâu... Tam hoàng nữ mới là do Quân hậu sinh ra, cho dù thế nào vị trí hoàng nữ dòng chính là không cho khinh thường.

Vị trí đích nữ, nắm thực quyền lại lại được đế vương nể trọng xem trọng... Mắt thấy sẽ thành cục diện cực thịnh, người này nhưng lại xin đi làm cái sự việc không có tác dụng mà nếu vận khí không tốt liền có thể đánh mất tính mạng.

Người đang ngồi trên cao kia không đáp lại nhanh chóng như lúc đồng ý với Lăng Tần, nàng nhìn thân ảnh huyền mặc đang quỳ dưới điện yên lặng hồi lâu mới gật nhẹ đầu.

“Trẫm sẽ phái năm ngàn tinh binh đi cùng hai người, nếu cần thì... Phong thành*.”

*phong thành: ý nói đóng cửa thành không cho ai ra hoặc vào, bị nhốt trong thành đó tránh dịch bệnh lan tràn.

Lúc này phong thành, nhưng thật ra là cùng tàn sát thành không khác. Loại quyết nghị này không thể nghi ngờ sẽ đưa tới phản kháng của dân chúng trong thành, phái tinh binh chính là vì trấn áp phản kháng có thể xuất hiện.

Khí lạnh mùa đông vừa tới, trên gạch đá xanh đã phủ một lớp tuyết mỏng.

Mấy ngày nữa chính là Lạc Hoa tiết năm nay... Nàng dường như là muốn thất tín với phu lang nhà mình nữa rồi. Đây là lúc Vi Sinh Lan trở lại vương phủ, chuyện đầu tiên nghĩ tới sau khi dừng lại bước chân.

Bên trong chính viện

“Gần đây Kỳ Hâm Du truyền tin là có chút thường xuyên, xem ra huynh trưởng của con ở trong cung cũng đã là ngồi không yên.” Bên trong phòng đốt mấy cái chậu than, so sánh với nhiệt độ ẩm áp trong phòng, lời nói của Ngu Kỳ càng lạnh lẽo hơn nhiều.

Trên tay Kỳ Yến còn cầm lò sưởi mà trước khi đi Vi Sinh Lan nhét vào trong tay y, nghe vậy dùng thanh âm đồng dạng không chút nhiệt độ nói: “Không phải là bởi vì thất hoàng nữ còn cần một năm nữa liền có thể được quan lễ, mà thê chủ...” Khi nói đến hai chữ này ngữ điệu đột nhiên liền mềm mại xuống.

Lại nhiều lần nhắc nhở y là họ Kỳ.

“Ngược lại là đánh một tính toán tốt.” Người mà một sợi tóc y cũng không nỡ thương tổn, mẫu thân và huynh trưởng của y lại tự cho là có thể sử dụng một cái họ con con này để cho y đi vào khuôn khổ.

Mười mấy năm đối với y cũng chỉ có chán ghét bỏ qua mà thôi, hiện nhưng tới cùng y nói máu mủ thân tình... Không khỏi là quá buồn cười chút.

Khuôn mặt vốn sơ lãnh như phủ thêm một tầng sương lạnh nữa, chẳng qua tầng sương lạnh này lại bởi vì nhìn thấy người đi đến mà nhanh chóng tan rã.

“Thê chủ.”

Ngu Kỳ liền ở một bên nhìn thần sắc y thoáng qua liền mềm mại xuống, thậm chí là lập tức liền đẩy xe lăn nghênh đón. Hắn thật là có chút hoài nghi... Quyền ấn Ngu gia thật không có bị y từ nơi này hai tay nâng đưa cho tam hoàng nữ này sao.

“Khụ khụ khụ...” Người sắc mặt hết sức tái nhợt ho khan liên tục, bàn về thể nhược còn hơn so với Kỳ Yến.

“Phụ thân.” Vi Sinh Lan nhìn dáng vẻ Ngu Kỳ ho khan không ngừng vẫn là kinh hãi, tuy đã xin Cảnh đế thỉnh cầu một ngự y đến vương phủ giúp điều dưỡng thân thể, nhưng này thực không phải chuyện nhất thời nửa ngày có thể hoàn thành.

Người Ngu gia thể chất dường như đều là bệnh yếu như vậy, bao gồm người nắm đó giữ chức Thái úy Ngu Hê Trầm, bao gồm Ngu Kỳ, tự nhiên cũng bao gồm phu lang nhà mình.

Ngu Kỳ khoát tay một cái, bình phục lại sau như thành thói quen nói: “Không sao, chỉ là có chút mệt mỏi... Trở về nghỉ ngơi chốc lát là được.”

Nhìn từ khi nữ tử trước mắt xuất hiện tới nay, liền lòng tràn đầy tất cả đều là thân ảnh đối phương... Nhi tử của hắn, trong lòng Ngu Kỳ hơi có than thở.

Như thế nào có thể đủ chấp niệm đến đây... Hắn chỉ hy vọng nữ tử trước mắt cũng không phải là người bạc tình.

Lời vừa dứt không lâu, Ngu Kỳ liền như hắn nói ‘trở về nghỉ ngơi’, lúc này Vi Sinh Lan chống lại đôi mắt đen bóng thui của người trên xe lăn, rõ ràng có thể thấy thân ảnh của mình... Bỗng nhiên lời thất tín mới vừa nghĩ kỹ cũng có chút không nói ra miệng.

Đang lúc cân nhắc, nàng liền cảm giác nơi dưới vạt áo áo khoác bị thứ gì kéo một chút.

“Trở lại.” Trông mắt Kỳ Yến nhìn người con hổ trắng nhỏ giờ đã dài hơn nhiều, cùng lúc thường không khác, là thanh âm mang chút lãnh đạm.

Bây giờ con hổ trắng này đã không thích hợp đặt lên đùi nữa rồi, giờ để nó nằm sấp xuống bên cạnh xe lăn. Nếu nói là ban đầu nó sẽ còn đối với người trên xe lăn làm ra cử động phản kháng hoặc ý đồ công kích, mấy tháng này nhưng là đã bị thuần phục.

Vi Sinh Lan ho nhẹ một tiếng, lại nhìn về phía người trên xe lăn không kiềm được hơi nhú mi nói: “Hôm nay mới vừa xuống một trận tuyết nhỏ, Yến nhi ăn mặc đơn bạc chút.”

Kỳ Yến dù không đến nỗi triền miên giường bệnh như Ngu Kỳ, nhưng chỉ cần nghĩ đến sau này người này bộ dáng sắc mặt tái nhợt lúc chịu đắng hay đau đớn, Vi Sinh Lan tự nhiên không muốn bây giờ đã như vậy.

“Bên trong phòng có đốt chậu than...” Lời Kỳ Yến còn chưa dứt, trước người liền phủ lên một chiếc áo lông thuần trắng. Y bỗng dừng nhớ tới lúc săn bắn mùa thu người này còn săn một con ngân hồ rất là trân quý, con ngân hồ này cuối cùng là được cố ý phân phó mang về.

“Tay cũng còn lạnh nữa.” Vi Sinh Lan đối với lời nói của người trên xe lăn từ chối cho ý kiến, chỉ cầm trên bàn tay nhiệt độ thấp lạnh của đối phương nhàn nhạt trần thuật.

Mà sau khi nói xong dừng mấy giây, Vi Sinh Lan cúi người đụng chạm một chút lên bờ môi nhợt nhạt của người trên xe lăn, thừa dịp lúc thần sắc trong con người đối phương càng thêm nhu hòa mới mở miệng nói: “Ngày mai ta liền muốn đi Ký châu.”

Nhưng hiển nhiên loại phương pháp mưu toan mưu lợi này là vô hiệu, Kỳ Yến nhất thời nắm chặt bàn tay nữ tử đang nắm lấy tay y: “Vì sao hôm nay mới nói với ta?”

“Là lúc lâm triều hôm nay mới quyết định.” Vi Sinh Lan không ngờ người trên xe lăn sẽ hỏi cái vấn đề này, thời gian xuất hành đúng là vội vàng chút, nhưng tình hình Ký châu bên kia thực cũng là không thể chậm thêm giây phút nào nữa.

Mi tâm Kỳ Yến ngày càng nhú chặt, theo loại thuyết pháp này nhất định là chuyện tương đối nghiêm trọng gì xảy ra.

“Ký châu bạo phát dịch bệnh, hiện trong thành đã có hơn nửa số dân nhiễm dịch bệnh...”

Thanh âm ôn nhiên vẫn đang tiếp tục, Kỳ Yến lại không nghe vào lời nói tiếp sau của nữ tử trước mắt, chỉ vội vã dùng ba chữ cắt đứt: “Không nên đi.”

Nhưng người trước mắt chỉ lắc đầu một cái với y, không hề nhận lời: “Lạc Hoa tiết đầu tháng bảy là ta thất tín.”

Thần tử trên Trọng Hoa điện gần trăm, làm sao cũng không tới phiên người là hoàng như nàng đi gánh loại chuyện nguy hiểm này, trừ phi là tự xin đi...

“Chờ ta trở lại.”

39. Chương 39

Editor: Sakura Trang

Hôm sau giờ Mẹo mới vừa tới, Vi Sinh Lan liền thức dậy.

“Chính quân...” Vân Sanh dùng khước mắt liếc một cái người vẫn nhắm mắt nằm ở trong giường nhỏ, lúc nói hai chữ này thanh âm liền ép tới cực thấp, lời nói mang chút chần chờ cũng chưa có nói tiếp.

“Không cần đánh thức y.” Vi Sinh Lan lắc đầu một cái, chân mày cúi xuống độ cong không sâu không cạn, vẫn như cũ là vừa đến.

Nói lời từ biệt là chuyện hôm qua đã làm, bị phu lang nhà mình lấy cái loại ánh mắt khó nói nên lời đó nhìn chăm chú... Luôn là dễ dàng mềm lòng.

“...” Nghe thanh âm khép lại cửa phòng nhẹ vô cùng, người trên giường nhỏ ngay sau đó cũng mở to mắt, hai tròng mắt đen thui không thấy rõ thần sắc gì.

Đội ngũ xuất phát từ ngoài Thần môn, nhưng khi Vi Sinh Lan bước xuống bên trong xe ngựa, chào đón nàng nhưng là người trước mắt nàng cũng muốn gặp.

“Trong danh sách những người đi, cũng không hề có Thế tử.” Vi Sinh Lan chưa cho đối phương cơ hội mở miệng, lấy giọng nói tương đối công thức hóa nói xong liền gạt nhẹ đầu vượt qua hần bước tới bên cạnh Lăng Tần.

“Chiêu vương, người đã đến đủ... Chúng ta lập tức lên đường?” Hiện so với thời gian dự tính xuất hành sớm rất nhiều, nhưng Lăng Tần đã sớm chỉnh đốn xong đội ngũ, trong trạng thái tùy thời lên đường.

Lần này xuất hành nàng chẳng qua là tương đương với tồn tại như phó quan, người có quyền chân chính trong đội ngũ là người trước mắt này, là lấy quy củ hoặc tình lý đều phải hỏi ý kiến trước.

Vi Sinh Lan đối với việc này tự nhiên không có dị nghị, mà lúc này người mới vừa nàng vượt qua cũng đi đến, thần sắc trên mặt cũng không một tia tức giận, vẫn là mang theo mỉm cười thanh nhã: “Ta là được bệ hạ gật đầu đồng ý.”

Sinh Lan lấy ánh mắt hỏi thăm nhìn về Lăng Tần, người sau thì gật đầu với nàng lấy làm khẳng định.

“Nhưng Thương Tĩnh hầu không thể nào đồng ý.”

Thương Chỉ tựa như bị đâm trúng yếu hại vậy nụ cười trên mặt cứng lại, nhưng rất nhanh hần liền trả lời: “Có bệ hạ đồng ý là được.”

“Từ Chiêu cần gì phải kháng cự ta như vậy, ta biết được chuyến này cũng không phải là chuyện trò đùa, đi cùng nhưng khẳng định sẽ không cho người tăng thêm bất cứ phiền phức gì.” Thần sắc bình tĩnh, Thương Chỉ trước làm ra một phen cam kết.

Đối phương cũng đã nói đến mức này rồi, Vi Sinh Lan hơi nhíu mi nhưng cũng không nói gì.

Nàng cũng không phải không biết Cảnh đế sở dĩ gật đầu đồng ý là vì để cho Thương Chỉ cùng nàng có nhiều tiếp xúc, để cho nàng thay đổi tâm ý đồng ý hôn sự này... Từ đó lấy được trợ lực của phủ Thương Tĩnh hầu.

Nhưng nếu như là vì quyền thế mà thú một người, ban đầu nàng liền sẽ không chọn cưới Kỳ Yến làm chính quân.

“Lên đường đi.” Dứt lời Vi Sinh Lan cũng xoay mình cưỡi ngựa người hầu dắt tới.

Sắc mặt ngự y đi theo cũng không tính đẹp mắt, ngự y tuy không phải cái quan lớn gì, ở trong cung cũng vẫn là áo cơm không lo... Hiện bị chọn đi vùng đất bị dịch bệnh tàn phá đó, tánh mạng có thể giữ được không cũng còn chưa biết.

Từ hoàng thành đến Kỳ châu ước chừng là hao tổn gần nửa tháng, sau khi đến chính mắt thấy cảnh tượng trong thành mọi người mới hiểu rõ, tin tức truyền tới trong hoàng thành kia chỉ sợ là đi nhẹ nói không biết mấy phần.

Một nơi khác trong phủ Chiêu vương, người vẫn nằm ở trên giường nhỏ từ lúc tiếng đóng cửa truyền tới liền vẫn mở mắt nhìn xà nhà thật lâu không có động tác... Thẳng tới giờ Thìn Vân Sanh gõ cửa hỏi.

“Lần này là cái gì?” Kỳ Yến thấy Ngu Kỳ lại lấy ra một phong thư được dán cẩn thận, ngược lại không có quá lớn ngoài ý muốn. Nếu là mẫu thân và và huynh trưởng của y không nhân cơ hội này có động tác, y ngược lại mới thấy lo ngại.

Ngu Kỳ đem thư bày tới trước mặt Kỳ Yến, ngay sau đó che môi lại ho khan một hồi lâu.

“Lấy trộm ấn tỳ...” Người trên xe lăn che môi, nhếch lên thành một độ cong lạnh lẽo, tuy nhiên không được một lúc lại mím chặt.

Lúc Vi Sinh Lan xử lý chính vụ chưa từng tránh y, tự nhiên chỗ để ấn tỳ y cũng biết.

Kiểm chế suy nghĩ muốn đưa tay ném phong thư vào trong chậu than thiêu hủy, Kỳ Yến khẽ rũ mắt xuống bình tĩnh đưa tay gấp lại một lần nữa.

Giữ lại phong thư là bởi vì giấy trắng mực đen này lưu lại ngày sau làm chứng cứ sử dụng, nhưng nếu nghĩ y sẽ làm theo đó là tuyệt đối không có khả năng.

“Được ấn tỳ đúng là có thể làm không ít chuyện gài tang vật hãm hại.” Ngu Kỳ vẫn là che môi, nhìn người ngồi ở đối diện sau khi nghe lời hần nói thần sắc lại lạnh xuống mấy phần, trong con người hần nhưng là không biết làm sao lộ ra chút ý cười.

Nhận rõ sự thật y đã thật sự vùi sâu vào trong vực sâu mang tên ‘Vi Sinh Lan’, tuy là vẫn không thể hoàn toàn đồng ý, nhưng hẳn cũng đã dần dần tiếp thu.

Tóm lại hẳn là không thay đổi được. Nghĩ như vậy, Ngu Kỳ chỉ có thể ở trong bụng than nhỏ.

“Ảnh Thất cũng bị người sai đi theo ngài ấy.”

Đối mặt với giọng nói giống như nghi vấn thực chất thì là trần thuật, người trên xe lăn gật đầu một cái.

Lúc gật đầu, một con Hải Đông Thanh màu xám bay vọt từ ngoài bộ cửa sổ mà vào, đứng ở trên bàn dài sau liền ngoảnh đầu với người ngồi xe lăn.

Con này Hải Đông Thanh này được Vi Sinh Lan tặng cho Kỳ Yến, lại bị Kỳ Yến tạm đưa tới trong tay Ảnh Thất.

Biết được người trong lòng ở trên đường cũng không gặp nguy hiểm, vẻ mặt sơ lãnh của người trên xe lăn hơi thoáng nhu hòa xuống. Nhưng nhìn xuống dưới tờ giấy thấy mấy chữ ‘Thê tử phủ Thương Tĩnh hầu’ này....

“Yến nhi.” Không biết bao lâu không nhìn thấy y lại hiện ra vẻ mặt giận dữ rõ ràng như vậy, Ngu Kỳ liền gọi người trên xe lăn một tiếng.

Kỳ Yến cực thấp “Vâng” một tiếng, chẳng qua là lực đạo hai ngón tay cầm tờ giấy ngày càng mạnh, cuối cùng đem nó vo thành một nắm.

40. Chương 40

Editor: Sakura Trang

Hơn một tháng trôi qua, những phong thư của người mà y nhớ nhung gửi về hoàng thành... Bấy ngày trước nhận được chính là một cái cuối cùng.

Hiện trên bàn dài để một chồng giấy lớn tức là toàn bộ bao thư hơn một tháng qua này nhận được, mỗi phong thời gian cách nhau không vượt qua năm ba ngày, nhưng phong cuối cùng này...

“Thê chủ...” Người trên xe lăn nhìn như là đang nhìn cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, thực thì suy nghĩ đã sớm không biết du đãng đi nơi nào.

Những phong thư trên bàn dài kia thật ra thì nội dung cơ bản giống nhau, đều là bình an các loại giải thích, nhưng Kỳ Yến chính là đem từng chữ từng câu trong mỗi một phong thư dán kín quen thuộc trong lòng.

Là bởi vì một câu ‘Chờ ta trở lại’ của người kia, y mới có thể chịu nhịn tính tình chờ tới bây giờ.

Ảnh Thất ngược lại là một như thường lệ ngày kể truyền về tờ giấy, xa xa một tiếng ưng kêu réo rất, Hải Đông Thanh màu xám liền đứng kỳ hạn bay tới.

“Để cho quản gia chuẩn bị một chiếc xe ngựa.” Thần sắc lãnh đạm của người trên xe lăn sau khi nhìn xong tờ giấy liền ngay lập tức trầm tối lại.

Đôi mắt đen thui thu lại một tia ánh sáng cuối cùng, đối diện một cái, Ngu Thư Ngôn đứng ở bên cạnh thậm chí không dám hỏi nhiều liền lộp bộp gật đầu lui ra ngoài.

“Chủ, chủ tử... Công tử muốn nô đi bảo quản gia chuẩn bị một chiếc xe ngựa, nô...” Sau khi ra khỏi cửa chưa được mấy bước, Ngu Thư Ngôn nhìn thấy Ngu Kỳ được người hầu che dù, chậm rãi đi đến. Hẳn mơ hồ ý thức được ý chỉ thị này của Kỳ Yến, tuy không đồng ý nhưng không cách nào không tuân theo, hiện thấy Ngu Kỳ liền như có người làm chủ vậy.

Ngu Kỳ cau mày lại, trầm ngâm chốc lát sau đó nói: “Người trước chờ một lát.”

Đợi hẳn vào cửa, xe lăn người nọ kêu hẳn một tiếng sau liền vẫn rũ rập.

“Yến nhi nên không phải muốn đi Ký châu kia chứ.” Ngu Kỳ mới vừa nói hết, cúi đầu liền liếc thấy trên tờ giấy đang mở kia bốn chữ ‘Nhiễm bệnh bất tỉnh’, hắn không kiềm được hơi nhú mi.

Làm sinh phụ của người đang ngồi xe lăn kia, hắn dĩ nhiên là rõ ràng tính cách của y, hắn chỉ có thể dùng tình dùng lý phân tích: “Lấy thân phận hoàng nữ của nàng tự nhiên sẽ phải khuynh lực cứu chữa, vả lại con đi cũng vụ sự vô bổ... Chớ nói chi là còn có nguy hiểm nếu dính vào dịch bệnh kia.”

“Thê chủ đến lúc đó nếu có thể bình an vô sự, ta tự nhiên cũng có thể.” Người trên xe lăn vốn luôn luôn ưu tư nội liễm, tuy nhiên lúc này thần sắc lo âu trong tròng mắt là không thể rõ ràng hơn.

Ngu Kỳ nghe lời này nhưng là giận cười, dưới sự tức giận lại hợp với ho khan hồi lâu: “Khụ khụ... Theo như lời con, nàng nếu là không qua được, con cũng định cứ đi theo như vậy? Hắn cuối cùng cũng không đem từ ‘chết’ cùng ‘chôn theo’ nói ra khỏi miệng.

“Cha...” Kỳ Yến cũng không trả lời thẳng, chỉ thấp kêu trong thanh âm lộ ra khẩn cầu và hổ thẹn.

Nhưng đây là câu trả lời không thể rõ ràng hơn nữa.

Vi Sinh Lan không có ở đây, trong phủ Chiêu vương từ trên xuống chính là lấy lệnh của chính quân cầm đầu, Ngu Kỳ tuy là cha đó cũng là không ngăn được.

Kỳ Yến chỉ mang theo hai người, một là tên người hầu bên cạnh Ngu Kỳ, hoặc cũng có thể nói là tử sĩ, hai chính là Vân Sanh xin đi theo.

“Y phục, ngân lượng... Còn có những thứ khác có thể sử dụng nô đều đã chuẩn bị xong, chính quân nhưng yên tâm.” Vân Sanh ngoan ngoãn nói, chuyện xảy ra ở Ký châu hắn chưa biết được, hắn chỉ biết hắn cần chăm sóc kỹ người trước mắt này.

Trước khi xuất hành Vương gia nhà mình mới căn dặn muốn hắn nhìn chăm chăm những người khác ở trong phủ, như có dám ở thời gian nàng đi Ký châu bất kính đối với chính quân... Tất cả đều trọng trách sau bán ra ngoài phủ.

Mặc dù hắn cảm thấy Vương gia nhà mình nhưng thật ra là quá lo lắng, chỉ riêng với vị trí chính quân, cho dù Kỳ Yến không được cưng chiều như thế nào, trong phủ cũng là không người dám bất kính chút nào... Chớ nói chi là chuyện chính quân được sủng là sự thật mà mọi người trong phủ Chiêu vương đều biết.

Trên đường chỉ ngừng nghỉ mấy lần, đem chặng đường vốn là cần tiêu phí nửa tháng mới hoàn thành sức giảm tới ngày.

Mấy chỗ cửa thành đều có trọng binh canh giữ, đứng ở trên tường thành Lăng Tần một cái liền nhận ra chiếc xe ngựa có ký hiệu khá cổ phía dưới kia... Hơi làm phỏng đoán liền có thể biết là người nam tử được Vi Sinh Lan ôm vào lòng lúc săn bắn mùa thu, chính quân Chiêu vương Chiêu vương.

Lúc này xe ngựa đang bị cản trước cửa thành, lúc này cửa thành vốn là khép lại bởi vì Lăng Tần mà mở ra chút.

“Nàng hiện ở nơi nào?” Kỳ Yến tự nhiên nhớ nữ tử đang từ từ đến gần xe ngựa là ai, lúc y vén màn xe ngựa lên nhìn ra ngoài, gần như là lập tức liền đưa ánh mắt dời tới trên người hắn.

Là người trong dự đoán của nàng, nhưng cái này ngược lại không dễ làm. Chần chờ chốc lát, Lăng Tần khom người thi lễ một cái: “Bên trong Châu thành dịch bệnh tàn phá, hiện không biết làm sao đàn phong thành...” Người vào thành không thể rời đi Ký châu.

Tuy nhiên Kỳ Yến cũng chưa cho nàng cơ hội nói xong, thanh âm lãnh đạm lúc này là dồn dập mấy phần, lặp lại lần nữa vấn đề vừa nãy: “Nàng hiện ở nơi nào?”

Lăng Tần yên lặng chốc lát, nói chung ý thức được nam tử trước mắt sẽ không vì lời nàng mà dao động.

“Ở một nhà khách bỏ thành tây, đối diện cửa hàng sơn phần.”

Vào thành chính là bằng vào ý nguyện cá nhân, khuyên nhủ nếu vẫn không có khuyên được, thủ vệ quân thì sẽ không ngăn trở nữa. Nhưng một khi vào thành, đến lúc đó nghĩ đối ý ra khỏi thành cũng là tuyệt không khả năng.

Xe ngựa vào thành liền thẳng tắp đi phương hướng phía thành tây, lúc này Lăng Tần hậu tri hậu giác nhớ tới...

Người nọ nhiễm bệnh ngã xuống, là do thể tử phủ Thương Tình hầu vị kia nhận chăm sóc. Nàng cũng không phải người mù, tự nhiên nhìn ra được người sau đối với người trước là loại tình cảm nào.

Hiện chính quân của người kia đã tìm tới...

Thôi, nàng hiện đều đã vội vàng bế đầu sút trán, vả lại chuyện này nàng cũng không can thiệp được. Lăng Tần nhẹ thở ra một hơi, từ khi người nọ nhiễm bệnh ngã xuống, gánh vác trách nhiệm duy trì thể cục châu thành vững vàng liền rơi vào trên vai nàng, thực ép tới nàng có chút không thở nổi... Thật không biết người nọ hơn một tháng qua làm sao có thể duy trì thần sắc bình thản kia.

“Muốn cho người uống cái thuốc thật là khó khăn.” Thương Chỉ cười khổ thở dài, người này rõ ràng là mất ý thức hàng ngày ở lúc mớm thuốc lại mím chặt môi, hần dùng thìa đi dứt là nửa điểm dứt không vào.

Do dự hồi lâu, Thương Chỉ ánh mắt rất là phức tạp nhìn nữ tử thần sắc mang chút đau đớn đang nhắm mắt nằm trên giường nhỏ. Hần muốn bên người này, không chỉ là bởi vì nhìn trúng nàng sẽ bước lên để vị, một phần khác cũng là bởi vì... yêu thích.

Tuy nói giữa cái thứ này, thực vậy cái trước tỉ trọng cao hơn chút, nhưng cái sau cũng không cách nào coi nhẹ.

Mùi vị quả thật khổ sở, mới vừa nâng lên chén uống một hớp nhỏ vào trong miệng, Thương Chỉ liền nhíu chặt mi, nhưng hần vẫn là ngậm vào miệng sau đó cúi người xuống.

Lấy lý do mớm thuốc, theo động tác cúi người, môi của Thương Chỉ và người kia trên giường nhỏ kia đã nhanh muốn dán lên...

41. Chương 41

Editor: Sakura Trang

Cảnh giác của người tập võ rất nặng, bị một người khí tức không quen gần người như vậy, cho dù là lúc ý thức chưa rõ ràng Vi Sinh Lan cũng vẫn là phản xạ làm ra động tác tránh né và chối từ.

Tay khoắc lên trên vai Thương Chỉ không mạnh như bình thường, nhưng cũng đủ để cho hần không cách nào gần thêm nữa phân nửa.

Tùy tư thế cúi người, một mái tóc dài đen như mực của Thương Chỉ cũng buông thông xuống, che khuất một bên của hai người.

Cảnh tượng này nhìn ở trong mắt người đến, giống như là người trong lòng ý đang chủ động cùng nam tử khác làm chuyện thân mật.

“Khụ khụ... Khụ khụ...” Một giây trước Thương Chỉ còn khổ não với việc không cách nào gần người thêm nữa, một giây kế tiếp phần lưng của hần Thương truyền tới một cảm giác đau đớn, bất ngờ không kịp đề phòng liền bị bóp cổ họng ấn vào trên tường.

Không cách nào hô hấp.

Cảm giác hít thở không thông càng nặng, thời gian lâu dài cảnh tượng trước mắt cũng dần dần tối xuống... Nhưng so với cảnh tượng, đôi mắt đen như hồ đầm của người trên xe lăn hiển nhiên càng thâm trầm hơn nhiều lắm, lúc này người này liền an tĩnh như vậy nhìn hần...

Tử sĩ cũng sẽ không quản nam tử trước mắt là thân phận như thế nào, chỉ cần là người trên xe lăn kia ra lệnh, thì nàng sẽ thi hành.

Thương Chỉ theo bản năng không dám nhìn đôi tròng mắt kia nữa, ánh mắt giống như vậy ở lúc săn bắn mùa thu hán từng gặp một lần, đối phương là thật...

Muốn giết hán.

Người trên xe lăn lạnh lùng nhìn hán dần dần mất đi sức lực giãy giụa, thẳng tới một khắc cuối cùng hán sắp không nhìn được, mới dùng thanh âm đầy lạnh đậm kia mở miệng nói: “Buông hán ra.”

“Khụ khụ... Khụ khụ...” Bị đột nhiên buông ra Thương Chỉ thân thể gần như đứng không vững, tay chống đỡ trên bàn dài cúi người xuống hô hấp dồn dập.

Loại cảm giác này đi một vòng qua quỹ môn quan này...

“Mang hán ra ngoài.” Gần từng chữ nói xong, Kỳ Yển không nhìn người có chút chật vật kia nữa, tay trái khoác lên vị trí phía sau cổ tay phải của mình, mặt không thay đổi đem cơ quan được mở chốt lần nữa cài nút.

Chỉ hơi thiếu chút nữa, mũi tên chứa kịch độc phong hầu này liền muốn bắn ra.

Cường chế đuổi đi người chướng mắt, thần sắc của người trên xe lăn kia nhưng cũng không có vì vậy mà đẹp mắt hơn.

Xe lăn di động trên sàn nhà bằng gỗ phát ra tiếng vang kéo kệt không gián đoạn, Kỳ Yển đang dần dần đến gần mép giường.

“Thê chủ...” Âm sắc trong trẻo lạnh lùng, người trên xe lăn hơi rủ mắt, thanh âm cũng thấp đủ cho giống như nỉ non vậy, bộ dáng nằm phục ở trên giường nhỏ cực kỳ giống con mèo nhỏ chờ đợi chủ nhân an ủi.

Kỳ Yển đưa tay ra, bụng ngón tay cái vuốt ve trên bờ môi hơi mất huyết sắc của người trên giường nhỏ, nhưng y không tự chủ liền tăng thêm lực đạo.

Là của y. Lập lại ba chữ giống như chấp niệm này, Kỳ Yển càng thêm cẩn thận lau đi lau lại nơi mềm mại mà y đang chạm vào này... Thẳng tới nơi nhạt màu này dưới sự lau đi lau lại của y mà chuyển biến thành màu đỏ ửng, cuối cùng y mới dừng động tác lại.

Nói đến người này còn cũng hôn mê, như thế nào có thể chủ động hôn nam tử khác... Kỳ Yển hết sức không thêm nghĩ đến cái tay mới vừa khoác lên ‘nam tử khác’ của người trên giường nhỏ.

Người y hơi nghiêng về phía trước, chạm vào trên môi nữ tử đang hôn mê, nghĩ hoàn toàn lau đi dấu vết không nên tồn tại trên đó.

Vi Sinh Lan tiềm thức nghiêng đầu: “... Thương Chỉ.”

Nghe người trong lòng hô tên nam tử khác, vẫn là ở dưới tình huống chưa thanh tỉnh... Bờ môi nghiêng ra một nửa của Kỳ Yển rung rung một chút, nhất thời tựa như rơi vào đến vực sâu lạnh vô cùng.

Mới qua hơn một tháng mà thôi... Người từng triển lộ nụ cười ôn nhu như vậy với y, trong lòng liền có nam tử khác rồi.

Người trên giường nhỏ động tác vốn là hơi có giãy giụa bởi vì mùi hương hoa hòe thoang thoảng thấm vào mũi mà dừng lại, dừng lại một hồi lâu sau cuối cùng chậm chậm mở ra đôi mắt đen như mực.

“Yển nhi...?” Mới vừa tỉnh thanh âm khô khốc mà hơi lộ vẻ khàn khàn, giọng Vi Sinh Lan mang theo mấy phần khó tin... Đây sẽ không là bởi vì nàng nhớ nhung người này mà sinh ra ảo giác chứ.

Phu lang nhà mình, từ hoàng thành đến Ký châu...

“Không phải Thương Chỉ, để cho thê chủ thất vọng.” Người trên xe lăn lui lại thân thể vốn đang cúi nghiêng, dung nhan tuấn mỹ trong trẻo lạnh lùng lộ ra phiền muộn, đôi mắt phượng xinh đẹp lúc này hơi rủ xuống, bộ dáng cực kỳ giống một con mèo nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ... Không biết đi đường nào phá lệ làm cho lòng người thương xót.

Tùy khí tức chưa quen biết đổi thành hương hoa hòe thanh đậm, thêm việc phu lang nhà mình hiện lại nói lời này, Sinh Lan đại khái là có thể liên tưởng ra chuyện xảy ra trong thời gian ngắn trước khi nàng mở mắt.

“Thấy Yến nhi... Cao hứng cũng không kịp, thế nào thất vọng?” Vì Sinh Lan phát hiện lòng nàng không biết lúc nào liền mềm mại không tưởng tượng nổi xuống, kiên nhẫn đầy đủ lại không chán dỗ trêu đùa con mèo này.

Nàng nhớ mình mới vừa rồi là gọi lên hai chữ ‘Thương Chỉ’, tuy nhiên trên thực tế rõ ràng nàng là dùng giọng nghiêm khắc, chẳng qua là lúc ý thức chưa thanh tỉnh... Hơi có vẻ đến vô lực chút.

Sợ cho người nọ trên xe lăn lây bệnh, Vì Sinh Lan cũng không dám quá đến gần y, chứ đừng nhắc tới chạm.

Tuy nhiên mỹ nhân sắc mặt không tốt nghe vậy không những không thay đổi, ngược lại là càng thêm nhũn nhặn.

Giấm chua của con mèo này thật lớn, nghĩ như vậy Vì Sinh Lan nhưng là hơi rủ mắt. Suy nghĩ một chút ở lúc người này hôn nàng nhưng nàng lại gọi tên nam tử khác, người này còn có thể chẳng qua là rủ mắt như vậy không nói... Nghĩ đến đã là hết sức hiếm thấy.

“Khụ khụ...” Vì Sinh Lan bỗng nhiên che miệng ho nhẹ, trên mặt cũng hiện ra mấy phần đau đớn.

“Thê chủ.” Theo bản năng thấp gọi ra tiếng, người trên xe lăn chỉ hơi liếc mắt nhìn liền không kiềm chế được vội vàng đến gần.

42. Chương 42

Editor: Sakura Trang

Kỳ Yến còn chưa dựa vào gần bao nhiêu, liền bị người nọ từ chối bên ngoài, ánh mắt vốn đen thui càng thêm trầm xuống.

“Khụ... Loạn suy nghĩ gì...” Vì Sinh Lan cầm bàn tay lạnh lẽo của người nọ, ngay sau đó mười ngón tay nắm chặt lấy tổ tâm ý: “Ta chỉ là sợ lây bệnh cho Yến nhi.”

Không lên tiếng khá tốt, vừa lên tiếng nàng liền không ngừng được động tác gần sát của Kỳ Yến.

“Thê chủ nếu là không qua được, ta tự nhiên sẽ không sống một mình.” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng hoàn toàn nhu hòa xuống, khuôn mặt sơ lãnh của người trên xe lăn giãn ra mở ra mà lại hơi rủ xuống, che giấu thần sắc biến hoá kỳ lạ cuộn cuộn trong mắt.

Y biết, chọn lựa biện pháp phong thành là do chuyện đã tới mức không thể cứu được... Cho nên từ khi đến châu thành một khắc nhìn thấy cửa thành đóng kín, Kỳ Yến liền làm xong chuẩn bị cùng chết với nữ tử trước mắt. Mặc dù thật ra thì ở sớm hơn trước, lúc đối phương mới vừa nói chuyện Ký châu với y, y đã có ý tưởng này.

Cho dù thẹn với cha của y.

“Chẳng qua là bị nhiễm phong hàn mà thôi, Yến nhi làm sao lại nói nghiêm trọng như vậy.” Phu lang nhà mình cái này thì cho thấy quyết tâm muốn sinh tử tương tùy cùng nàng, Vì Sinh Lan nghe vậy nhưng là có chút dở khóc dở cười.

Cảm nhiễm phong hàn?

Kỳ Yến đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào nữ tử đang ngồi dậy, khó có thể tin lập đi lập lại bốn chữ này.

“Nga... Chẳng qua là nhiễm phong hàn mà thôi, nếu vậy sao thê chủ phải sợ lây bệnh cho ta.” Kỳ Yến không lạnh không nóng nói xong, ngược lại là đem lời mới rồi của Vì Sinh Lan hoàn trả như cũ.

Dĩ nhiên y biết người trước mắt xác thực không cần thiết lừa gạt y, tức là tin tức Ảnh Thất truyền về có sai lầm, nhưng... Chỉ cảm nhiễm phong hàn tại sao lại hôn mê mười lâu đến mấy ngày.

“Yến nhi như vậy là thì ta phải uống chén thuốc kia như thế nào?” Con mèo nhỏ bỗng nhiên liền đem đầu tựa vào trên đùi nàng không chịu nhúc nhích chút nào này... Vì Sinh Lan chỉ đành phải đưa tay ra vuốt mái tóc dài đen như mực của người trên xe lăn, mi mắt hơi cong xuống thắm ra mấy phần thần sắc bất đắc dĩ.

Xe lăn người nọ nghe vậy liền ngoan thuận ngồi dậy, nhưng lại cũng không để cho nàng có động tác, mình đẩy quay bánh xe bưng lên chén thuốc đặt trên bàn.

“Lạnh...” Nói xác thực là lạnh như băng. Thời tiết cực lạnh ngoài phòng còn có tuyết rơi, không tới nửa khắc đồng hồ cũng đủ để cho chén thuốc vốn là bốc hơi nóng hồi lạnh đến đông lại.

Vi Sinh Lan che miệng ho nhẹ mấy cái, rồi sau đó khoát tay một cái: “Không sao.”

Nghĩ đưa tay nhận lấy, lại thấy xe lăn người nọ chuyển mắt tựa như suy tư chốc lát, sau bưng chén thuốc lên...

“Yến nhi làm cái gì vậy...?” Vì Sinh Lan sợ run một cái nhưng cũng không ngăn lại động tác nhà mình. Người nên uống thuốc là nàng, phu lang nhà mình nhưng lại đặt chén thuốc lên môi mình.

Vi Sinh Lan theo phương hướng lực đạo của người trên xe lăn nhẹ kéo nàng nghiêng cúi người, nhất thời trên môi liền truyền tới xúc cảm ôn nhuận quen thuộc.

Hiện nàng chậm lụt như thế nào nữa cũng hiểu rõ mục đích của phu lang nhà mình nhà mình, thuốc đắng chảy vào trong miệng nàng... Lấy loại phương thức này uống thuốc, thuốc thang luôn luôn chán ghét đường như cũng thay đổi đến hơi có thể đón nhận chút.

“Không thể để cho thê chủ uống thuốc lạnh.” Người trên xe lăn mớm thuốc xong mới hơi lui lại chút, nếu khinh thường cổ trắng nõn độ cong ưu mỹ dính vào chút hồng nhạt, giải thích nghiêm trang có lẽ mới có thể có một chút sức thuyết phục.

Biết được không lay chuyển được phu lang nhà mình, Vi Sinh Lan liền buông tha từ chối mặc y dày vò. Cho dù là trong quá trình không cẩn thận có nước thuốc dính ở bên khóe miệng nàng, cuối cùng cũng bị xe lăn người nọ lại gần tỉ mỉ liếm đi.

Đây chẳng lẽ là muốn nàng liền công phu lau miệng cũng tiết kiệm sao.

“Thương Chỉ... Mới vừa rồi là không phải cũng ở bên trong phòng này?” Vì Sinh Lan chần chờ một chút, vẫn là hỏi lên.

Lời vừa dứt sau bị phu lang nhà mình nhìn không chớp mắt, Vi Sinh Lan ho nhẹ một tiếng chủ động cúi người khế hôn một cái lên trên bờ môi khế mím của xe lăn người nọ: “Loại chuyện này ta nhưng chỉ đối với một người là Yến nhi làm qua, từ nay về sau cũng là như vậy.”

Lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng của xe lăn người kia tràn đầy mấy phần đỏ gay, ánh mắt vốn hơi tối cũng lập tức sáng lên.

“Có ở.” Tùy tiện bị người trong lòng lấy ngôn ngữ trấn an, Kỳ Yến rũ trông mắt đối với nữ tử lại là một bộ dáng ngoan ngoãn ôn thuận.

Cho nên chuyện là cùng nàng phỏng đoán không khác là mấy, vừa nghĩ Vi Sinh Lan liền xuống giường.

“Thê chủ hôn mê mười mấy ngày, hiện tình cũng nên là nghỉ ngơi một chút.” Tuy động tác thành thạo vì nữ tử đứng yên ở trước người y buộc lên đai lưng y phục, Kỳ Yến thực tế thật ra thì cũng không đồng ý cử động đứng dậy của nàng.

Nếu không phải trên thần sắc của nữ tử trước mắt không phân nửa miễn cưỡng lại còn trạng thái tinh thần thật tốt, y nhất định là sớm liền chặn lại động tác đứng dậy của đối phương.

Hôn mê mười mấy ngày? Vì Sinh Lan nghe vậy ngẩn người, lúc hôn mê còn là ban đêm, hiện tình nàng cũng chỉ coi mình như là ngủ một giấc bình thường... Nhiều lắm là đi qua nửa ngày mà thôi.

“Ta chẳng qua là...” Mới vừa mở miệng, Vi Sinh Lan cúi đầu liền chống lại đôi mắt đen như mực của người trên xe lăn kia, bỗng nhiên liền theo bản năng đem lời nói nửa đoạn sau nuốt xuống, đổi thành ‘Hơi có chút mệt nhọc’.

Nàng chẳng qua là sáu, bảy ngày không ngủ thêm không cẩn thận dính vào phong hàn, vả lại sau khi sắp xếp xong mọi chuyện trong thành thì nhân tiện nghỉ ngơi một chút... Nhưng trực giác để Vi Sinh Lan cảm thấy chuyện này còn không cần cho phu lang nhà mình biết thì tốt hơn.

“Trước suy nghĩ thế chủ còn chưa tỉnh lại, ta liền chỉ để cho Vân Sanh chuẩn bị cháo trắng.” Người trên xe lăn hơi cau mày lại, ngược lại cũng không gặng hỏi thêm.

Nhắc tới như vậy, Vi Sinh Lan mới cảm thấy trong bụng trống trơn, đúng là có mấy phần cảm giác đói bụng.

“Thế chủ có cái gì muốn ăn sao, sườn sào chua ngọt, tôm tỳ bà, như ý cao, cua phần tồ?” Kỳ Yến đầu tiên là liệt kê liên tiếp tên chuỗi thức ăn ngày thường có thể để cho Vi Sinh Lan nhiều động mấy lần, rồi sau đó ngẩng đầu lên thần sắc hết sức nghiêm túc nói: “Không thể ăn cay.”

Phu lang Nhà mình lúc nào liền đem nàng sở thích của nàng nhớ kỹ như vậy, Vi Sinh Lan hơi nhú mày, tay xen kẽ lên mái tóc dài đen như mực của người trên xe lăn êm ái vuốt ve.

“Cháo trắng là được.” Nàng cũng không phải không biết bây giờ bên trong châu thành nghĩ lấy được những thức ăn như trong lời nói của người trên xe lăn cũng không phải là chuyện dễ, không thể thiếu là phải phí một phen công phu.

Người trên xe lăn dưới sự vuốt ve của nữ tử theo thói quen hơi nheo lại đôi mắt phượng hẹp dài, thấp ‘Vâng’ một tiếng coi như đáp lại. Đối phương nếu nói là muốn, dĩ nhiên là cho dù như thế nào cũng phải vì nàng tìm đến.

Vừa lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

“Đi vào.”

Vân Sanh vốn là thả nhẹ bước chân xách hộp đựng thức ăn vào bên trong, thấy nữ tử khoe miệng mang theo nụ cười ôn nhã, gần như là ngay lập tức liền đỏ mặt.

Hắn còn tưởng rằng...

“Hộp đựng thức ăn đặt ở trên bàn rồi lui ra đi.” Lúc Kỳ Yến nói lời này cũng không dời đi ánh mắt đặt ở trên người nữ tử.

Vân Sanh chậm nửa nhịp mới phản ứng được lên tiếng đáp lại, hai mắt hắn cũng còn chưa kịp nhìn lâu chủ tử nhà mình, cũng còn chưa kịp nói ra một câu quan tâm...

Vi Sinh Lan theo lực đạo kéo ống tay áo nàng của người trên xe lăn ngồi xuống, một giây kế tiếp một thìa cháo liền được người nọ xúc đưa đến bên miệng.

“Khụ...” Sinh Lan ho nhẹ một tiếng, bỗng dừng lâm vào một loại trạng thái vi diệu yên lặng.

“Thế chủ?” Kỳ Yến duy trì tư thế đặt thìa cháo bên mép nữ tử không nhúc nhích.

Không... Nàng là thật cảm thấy hiện tình trạng thân thể của mình rất tốt, trong vòng mười chiêu còn có thể hạ gục ám vệ. Cũng không cần phu lang nhà mình phải đút cho ăn.

Nhưng đáy lòng Vi Sinh Lan vừa nghĩ như vậy, liền bị đôi mắt đen như mực sáng ngời của người trên xe lăn nhìn chăm chú.

Không nói ra được...

Nàng buông tha giây giũa.

43. Chương 43

Editor: Sakura Trang

Thời gian trôi qua chén cháo kia ngược lại là thấy đầy, Vi Sinh Lan cũng không phải không biết phu lang nhà mình là muốn bên nàng lâu hơn, nhưng nghĩ tới trong thời gian mình hôn mê là do Lăng Tần tới xử lý công việc trong thành, lại nói vô tướng ước chừng không giải chuyện này...

“Bên trong thành bệnh dịch tàn phá, ta tuy đã tìm một nơi ở thành đông đem người xác nhận mắc bệnh dịch sắp xếp ở đó, nhưng cái khó có vẫn không tránh khỏi không thể tìm ra người nhiễm bệnh ở trong thành tây...” Vừa nói Vi Sinh Lan cũng đứng lên, mười ngón tay chặt lấy nhau của xe lăn người nọ cực kỳ nhanh chóng thả lỏng lực đạo.

Đợi lúc nắm tay hoàn toàn rút ra, Vi Sinh Lan liền bóp nhẹ chiếc cầm thon gầy của xe lăn người nọ: “Yến nhi vẫn nên ở trong phòng này.”

Tới đã tới rồi, nàng cũng không khả năng để cho phu lang nhà mình đường xá xa xôi trở về. Phu lang nhà mình xem ra là xem ra là tin tức nàng nhiễm bệnh hôn mê làm cho kinh sợ mười phần một phen, ngày đêm kiên trì chạy tới Ký châu như vậy...

“Vâng.” Người trên xe lăn cúi thấp mặt, lúc gập đầu càng là một bộ dáng ngoan ngoãn. So với cách nhau khá xa trong hoàng thành trông mong chờ đợi, bây giờ ở Ký châu này còn có thể mỗi ngày thấy người mình ngày ngày nhớ nhung, chính mắt xác nhận đối phương có mạnh khỏe hay không.

Tuy đồng dạng là chờ đợi, về sau hiển nhiên có thể để cho lòng y an tâm một chút.

Vi Sinh Lan ra khỏi phòng chuyện đầu tiên chính là cất bước đi tìm Lăng Tần, đối phương thay nàng gánh mười mấy ngày, hiện tình trạng trong thành cũng không biết như thế nào...

“Êm đẹp, sao chạy tới trên tường thành này vậy?” Đứng ở chỗ cao cảm nhận được gió rét dường như cũng càng lạnh thấu xương chút, Vi Sinh Lan hỏi người vẫn còn đang nhìn về hướng bên ngoài thành.

“Chiêu vương...” Lăng Tần xoay người lại trên mặt mang theo mấy phần kinh ngạc cùng vui mừng, một lát liền thu liễm lại thần sắc nghiêm túc thì lễ một cái, hỏi ngược lại: “Chiêu vương nhưng đã khỏe rồi?”

Vừa nói Lăng Tần vừa tiến lên mấy bước, làm hết sức vì nữ tử trước mắt chặn lại gió rét. Mặc dù nàng muốn nói bệnh lâu mới khỏi vẫn là nên tĩnh dưỡng thật tốt, nhưng nhìn khí sắc và bộ dáng trầm tĩnh của đối phương không khác mấy so với bình thường, cuối cùng liền cũng không nói ra khỏi miệng.

Nàng tự xin đến Ký châu là bởi vì nơi đây là cố hương của nàng, nhưng người trước mắt... Lấy thân phận của người này vốn hoàn toàn có thể không quan tâm, cũng không có người sẽ nói một câu lời ong tiếng ve, nhưng vẫn mạo hiểm tới nơi đây, thậm chí tới còn lao lực quá sức thành bệnh. Lăng Tần bỗng nhiên liền vì hoài nghi lúc đầu đối với người trước mắt của mình mà hổ thẹn, nàng vốn cho là người này tự xin đến Ký châu là vì làm công phu bề ngoài mà thôi.

Vi Sinh Lan mới vừa gập nhẹ đầu, liền lại nghe đối phương nói: “Nơi này gió lớn, không bằng đổi nơi khác lại bàn.”

Dường như nên là nàng tới chăm sóc thuộc hạ, nhưng hiện loại cảm giác ngược lại bị thuộc hạ chăm sóc này... Vi Sinh Lan ho nhẹ một tiếng: “Vậy thì cùng bốn vương đi thành đông một chuyến.”

Xe ngựa tiến về phía trước, Lăng Tần cùng người nào đó ở trong một buồng xe tỏ ra rất là cẩn trọng, sống lưng thẳng tắp, tư thế ngồi có thể nói cực kỳ đoan chính.

Trời mới biết nàng vốn là nói muốn một con ngựa khác.

“Bốn vương hôn mê này mười mấy ngày, bên trong thành nhưng có chuyện gì xảy ra không?” Cuối cùng vẫn là Vi Sinh Lan mở miệng kết thúc yên lặng này. Đem người bị bệnh dịch tập trung đến một nơi, cũng cấm cùng người ngoài tiếp xúc, trước khi hạ lệnh nàng liền làm xong chuẩn bị cử động này sẽ đưa tới bách tính trong thành bất mãn cùng phản kháng.

Lăng Tần gập đầu một cái nhưng dừng lại một lát sau lại lắc đầu: “Từng có mấy đám người tụ tập lại phản kháng, nhưng phạm vi không lớn, đều không quá trăm người. Thêm việc quân sĩ đi theo đều là những người được huấn luyện nghiêm chỉnh, liền trấn áp cũng không khó khăn.”

“Hôm đó lúc ngài ở thành đông xem xét bách tính nhiễm bệnh bỗng nhiên bất tỉnh, sau liền tự dừng truyền ra tin tức ngài cũng dính vào bệnh dịch...” Nói đến đây, thần sắc Lăng Tần bỗng nhiên phức tạp một chút, rồi sau đó môi nhếch lên một độ cong nhợt nhạt: “Hạ quan cho là, chỉ cần Chiêu vương ngài còn ở bên trong thành Ký châu, quy mô lớn ước chừng là không thể xảy ra.”

Thành tây thật ra thì đã là tiếng người le que, trừ phi bắt buộc, mọi người đều đã đóng cửa không ra... Nhưng tới thành đông, mới hoàn toàn là cảnh tượng tiêu điều.

“Xe lương cứu trợ cho thành đã đến chưa?” Vì Sinh Lan đứng xa nhìn đội ngũ xếp hàng dài nhận thức ăn, hơi nghiêng đầu hỏi nữ tử đứng ở bên cạnh mình.

Nếu là trước dịch bệnh, bách tính bên trong thành với cuộc sống được cho là sung túc, cho dù phong thành cũng là vô ngại. Nhưng hiện hơn nửa số dân dính vào dịch bệnh mất năng lực làm việc, lương thực cũng là một vấn đề cần giải quyết.

“Năm ngày trước đã đến.”

Vi Sinh Lan gật đầu một cái, đi đến một khúc quanh ở phía trước liền quẹo vào.

Lăng Tần cũng sốt một chút, sau khi phản ứng nhanh chân đuổi kịp: “Cái phương hướng này đi về trước nữa chính là nơi ở dành cho dân chúng nhiễm bệnh, Chiêu vương...”

“Ta biết được.” Vì Sinh Lan đáp, nơi do nàng chọn, dĩ nhiên là nàng không thể rõ ràng hơn.

Có người tự nguyện ở lại thành đông chăm sóc dân chúng nhiễm bệnh, phần lớn những người vận chuyển lương thực đến cũng nằm trong đội ngũ này.

Khi thật sự đến nơi đó, trong không khí trừ trần ngập mùi vị thuốc thang, dường như còn mùi là lạ không rõ, tóm lại cũng khó ngửi... Lăng Tần không nhịn được nhíu mi.

“Người tập võ, tốc độ thân thể khôi phục quả nhiên là nhanh hơn so với người bình thường rất nhiều.” Nửa quỳ ngồi đút thuốc cho mấy người bệnh đang nằm, nữ tử mặc y bào xanh nhạt cũng không quay đầu lại nói.

Người thường dày vò thân thể như vậy, không nằm trên giường cả tháng là không dậy được, chớ nói chi là sau khi đứng lên là có thể hành động giống như một người bình thường không có chuyện gì.

“Đã qua mười mấy ngày, không biết phương thuốc của Kiều đại phu tiến triển như thế nào...?” Để tránh phản tác dụng, thật ra thì Vi Sinh Lan không hề nghĩ tới việc thúc giục thầy thuốc tính tình ngang bướng trước mắt này. Chẳng qua là tình huống trước mắt không cho phép tiêu phí nhiều thời gian, kéo dài thêm một ngày, thế cục trong thành liền khó bình ổn thêm một phần.

Ngự y đi theo đối với lần bệnh dịch này chỉ có thể dùng thúc thủ vô sách để hình dung, ngược lại nửa tháng trước người này đột nhiên xuất hiện, đưa ra phương thuốc tuy không thể trừ tận gốc, nhưng lại thật sự có tác dụng kéo dài bệnh tình.

Kiều Hành làm xong động tác trên tay, đứng dậy xoay người nói chắc chắn: “Không quá ba ngày nhất định có thể nghiêng cứu ra phương thuốc, chẳng qua là...”

“Có bất kỳ yêu cầu gì, Kiều đại phu cứ nói thẳng với bản vương.” Vì Sinh Lan tiếp lời, trong lời nói không có nửa phần chân chờ hay miễn cưỡng.

Kiều Hành nhưng là khoát tay một cái, híp mắt một cái: “Yên tâm đi, Kiều mã không đến nỗi làm loại chuyện thừa dịp hỏa hoạn tới đánh cướp này, chẳng qua là muốn nói trong toa thuốc có một vị thuốc là tuyệt liên mà thôi... Bên trong thành vị dược liệu này nhất định là thiếu thốn.”

Lăng Tần ở một bên lặng lẽ nghe xong liền thi lễ liền đối với Vi Sinh Lan: “Chuyện này giao cho hạ quan là được.” Tìm vật liệu mà thôi, loại chuyện vặt vãnh này nàng là không đành lòng cũng không tiện lại để cho nữ tử trước mắt hao tâm tổn sức.

Người để chăm sóc bệnh nhân không đủ, xét thấy việc sắp xếp mọi thứ cũng đã hoàn thành, Vi Sinh Lan dứt khoát liền cũng lưu lại hỗ trợ, cho đến giờ tuất —

Ngài nên đi về nghỉ ngơi.” Lăng Tần nghiêm túc nói với nữ tử trước mắt. Luôn cảm thấy nàng nếu là để mặc không quan tâm, người này có thể lại mấy ngày không chớp mắt.

Vi Sinh Lan ngược lại không từ chối mà gật đầu, nàng nghĩ đến người nào đó vẫn còn chờ nàng trong phòng ở khách xá.

Chẳng qua đợi lúc nàng trở về phòng ở khách xá, phát hiện phu lang nhà mình không giống như bình thường lại nằm ở bên ngoài giường, sau khi nàng tắm xong vẫn nằm nguyên ở vị trí đó không di chuyển chút nào.

Người này rõ ràng thói quen nằm ở bên trong, hôm nay lại hành động không giống như bình thường.

Ở lúc Vi Sinh Lan do dự có nên ôm phu lang nhà mình vào bên trong không, hay là nàng nên vào bên trong nằm, thì đối phương đã tự chuyển người dành ra cho nàng vị trí.

“Thì ra Yến nhi còn chưa ngủ...” Vi Sinh Lan chống lại đôi mắt sáng ngời đen thui, nhưng vẫn không tự chủ được hơi hạ thấp thanh âm. Nghe tiếng hít thở đều đều hơi mỏng kia, nàng không nhận ra người này vẫn tỉnh.

Vi Sinh Lan một cách tự nhiên nằm nghiêng vào vị trí Kỳ Yến nhường ra, nhưng bởi vì trên giường nhỏ ẩm áp mà hơi run run một cái. Mà chủ nhân của đôi mắt đen thui kia vẫn đang nhìn chăm chăm vào nàng, rất nhanh liền chủ động gần sát chiếm đi vị trí trong ngực của nàng.

“Tâm ý của Yến nhi... Ta xin nhận lấy.” Vi Sinh Lan hơi cong mi mắt, trong con ngươi rõ ràng tràn đầy ôn nhu.

Kỳ Yến ngửa đầu, xít lại gần chạm lên bờ môi nhạt màu của nữ tử, hài lòng đóng mắt chìm vào giấc ngủ.

44. Chương 44

Editor: Sakura Trang

“Chủ tử, bên ngoài khách xá có mấy vòng người vây quanh, không biết bọn họ là muốn làm cái gì.” Văn Sanh vốn là muốn xuống lầu chuẩn bị bữa trưa, mới vừa đạp xuống mấy bước liền phát hiện số người dưới lầu nhiều không giống tầm thường, đi ngoài cửa nhìn lại cũng là bóng người đông nghịt, thấy tình cảnh này trong bụng ‘Lộp bộp’ một tiếng liền căng thẳng trở về bên trong phòng bẩm báo.

Không phải hấn muốn ngạc nhiên, mà là tình cảnh này nhìn một cái thật giống là muốn tụ tập đám người sinh sự.

Kỳ Yến nghe vậy nhíu chặt mi, người trong lòng của y đều đã vì bệnh dịch ở Ký châu này mà lao tâm lao lực lâu như vậy, thậm chí còn một lần ngã bệnh... Những người này còn muốn phải như thế nào?

Càng suy nghĩ, con ngươi trong đôi mắt đen thui của xe lăn người nọ chợt tối xuống, trong đó lộ ra hung ác lạnh lẽo.

Chẳng qua lông mày nhíu chặt kia rất nhanh liền vãi giãn ra, bởi vì ngón tay của nữ tử chạm lên đó mơn trớn.

“Yến nhi.”

Kỳ Yến phản xạ đáp một tiếng, hơi ngẩng đầu lên ánh mắt cũng theo bản năng truy đuổi trên người nữ tử khẽ gọi mình.

“...?” Tuy nhiên nữ tử trước mắt gọi y xong lại không nói tiếp, Kỳ Yến liền không chớp mắt nhìn chăm chú chờ đợi.

Bộ dáng phu lang nhà mình nhìn nàng chăm chú như vậy, thực là có chút cảm giác ngây ngô sững sờ, cũng thật là...

Mềm mại không tưởng.

Vi Sinh Lan mặc niệm ở đáy lòng một chút bốn chữ này, độ cong nơi mi mắt liền không kìm được tăng thêm mấy phần, thật ra thì mục đích của nàng chẳng qua là tiêu đi trầm lãnh trong đôi mắt đen thui này mà thôi.

“Ta trước...” Đi xuống xem một chút.

Lời còn chưa dứt, Vi Sinh Lan liền chợt thấy một trận ôn lạnh xúc cảm, tay nàng đã được xe lăn người nọ cầm thật chặt, nhìn bộ dáng rũ mắt không nói này, nàng liền biết mình nhất định là không quăng được người này rồi.

Tụ tập đám người sinh sự... Giải quyết cũng không khó, dẫu sao Kiều Hành đã như nàng nói trong ba ngày nghiên cứu ra phương thuốc hoàn chỉnh, hiện bách tính nhiễm bệnh ở thành đông cũng đã có rõ ràng chuyển biến tốt, thêm một đoạn thời gian nữa nhất định có thể hết bệnh.

Nghĩ như vậy Vi Sinh Lan liền ôm ngang người nọ từ xe lăn vào trong ngực.

“Ảnh Thất?” Nàng thử kêu một tiếng.

Một bóng người màu đen liền lên tiếng đáp lại, hết sức an tĩnh cúi đầu quỳ đứng ở bên cạnh.

“Thay Bồn vương đem xe lăn này đặt xuống dưới lầu.” Giọng mang theo dò xét là bởi vì ở trong khoảng cách hơn một thước xung quanh nàng liền không phát hiện được khí tức đối phương, phần kỹ xảo liêm hơi thở này thực để cho Vi Sinh Lan cũng không khỏi vì thán phục.

Hắc y người hầu ở lời nàng vừa dứt sau liền cẩn thận thi hành mệnh lệnh, chủ yếu là hạng nhiệm vụ này đối với Vân Sanh mà nói là có độ khó tương đối nhất định, Vi Sinh Lan mới gọi người này tới.

“Yến nhi cũng không phải lần thứ nhất bị ta ôm như vậy mà...” Vi Sinh Lan cong cong mi mắt, trong đôi mắt đen thui của người nọ đang được nàng ôm ngang nổi hơi nước, lúc đem đầu tựa vào nàng trên vai nàng bày ra cần cổ trắng nõn đường cong ưu mỹ, khó hiểu còn tràn đầy đỏ nhạt.

“...” Kỳ Yến dưới sự trêu đùa này hơi mí mắt, lông mi hơi rung rung một chút liền đem mặt chôn ở trên hõm vai của nữ tử, tuy nhiên không thể che lại rái tai nhưng là rõ ràng lộ ra một chút đỏ ửng.

Lúc bắt nạt, phản ứng của con mèo trong ngực nàng này luôn là rất là đáng yêu. Thấy phản ứng của người trong ngực, độ cong nơi khóe miệng của Vi Sinh Lan không tự chủ lại đề cao mấy phần.

Tuy nhiên con mèo này mà mặc nàng bắt nạt như thế nào cũng không biết phản kháng, nhiều lắm là xin tha hướng nàng thấp ô mấy tiếng... Ngoan ngoãn ôn thuận đến ngược lại làm cho nàng có chút không xuống tay được nữa.

Lúc xuống dưới lầu Vi Sinh Lan liền thấy một người để cho nàng hơi cảm thấy ngoài ý muốn, cẩn thận đặt người trong ngực lên xe lăn sau nàng nghiêng người nói với người kia: “Kiều đại phu cũng ở đây sao.”

Nếu nói là người này đặc biệt tới thành tây là vì đến xem náo nhiệt trước mắt này, Vi Sinh Lan cảm thấy lý do này thì không cách nào thuyết phục chính nàng.

Ôm một người nam tử xuống lầu vốn là đưa đến chú ý, thêm việc dung mạo hai người hết sức nổi bật... Vi Sinh Lan vừa mới nói hết lời, những người tụ tập ở dưới lầu kia lần lượt vây lại, ùm một tiếng quỳ xuống hướng về phía liền bắt đầu thiên ân vạn tạ.

“Là Kiều đại phu cứu các người, bồn vương cũng không làm gì.” Vi Sinh Lan khoát tay một cái với bách tính, không chịu nhận phần cảm tạ này.

Nhưng nữ tử bên cạnh vốn bất vì sở động nghe vậy nhưng nhú mày, khẽ mỉm cười nói: “Nếu không có Chiêu vương duy trì thế cục ở trong thành, Kiều mỗ nào đó thời gian nghiên cứu ra phương thuốc này. Lại nói Chiêu vương vì bách tính Ký châu lao phí tâm thần là mọi người quá rõ ràng, thế nào lại nói là ‘cũng không làm gì’?”

Lời ấy vừa ra, nhưng là một mảnh tiếng phụ họa.

Một tốp lại một tốp. Vi Sinh Lan thật vất vả mới đưa toàn bộ bách tính tụ tập lại trở về.

“Thê chủ.”

Cúi đầu nhìn lại, xe lăn người nọ nhưng là đưa cho nàng một cốc trà.

“Chắc hẳn vị này chính là người Chiêu vương nói lúc trước, hy vọng Kiều mỗ chữa trị.” Kiều Hành quan sát một chút người trên xe lăn, chợt mở miệng nói.

Mới vừa nhấp một hớp trà xanh, Vi Sinh Lan đặt xuống gần ngọn đèn, gật nhẹ cằm: “Không sai.”

45. Chương 45

Editor: Sakura Trang

Chữa trị... y?

“Thê chủ...” Theo bản năng không đi tra cứu câu nói lần này, người trên xe lăn khẽ kéo kéo ống tay áo rủ xuống bên hông nữ tử, hơi ngẩng đầu lên, con ngươi đen thui như mặc ngọc lộ ra mấy phần thần sắc mê muội.

Động tác lộ ra hoàn toàn ý lại của người trên xe lăn để cho Vi Sinh Lan hơi cong mi mắt, cầm cái tay dắt ống tay áo nàng, nàng nhìn Kiều Hành: “Hôm đó Kiều đại phu nói với bốn vương có thể trị, hy vọng đây không chỉ là lời nói suông.”

Kiều Hành nhưng là cười khẽ một tiếng, ánh mắt quét qua trên đùi xe lăn người kia: “Chiêu vương không cần kích Kiều mỗ như vậy, Kiều mỗ đã đắm trong tình huống chưa nhìn thấy người nói ‘có thể trị’, tự nhiên là có tương đối cảm chắc.”

?!

Vi Sinh Lan chợt phát hiện tay cầm tay nàng của xe lăn người nọ chợt dùng sức tăng thêm rất nhiều, khí tức vốn là vững vàng cũng xuất hiện một lát rối loạn.

Để tay lên ngực mà hỏi, Kỳ Yến đương nhiên là để ý. Cho dù thành thói quen cuộc sống cần dựa vào xe lăn mới có thể ‘đi’, bỗng nhiên có người đem một hy vọng vô cùng xa xỉ bày ở trước mặt y... Vẫn không làm được không cách nào rung động.

Nhưng phần này lộ vẻ xúc động không phải vì chính y, mà là vì người y đang nắm tay lúc này. Nói đến cười nam tử thân thể có bệnh ở chân làm chính quân không phải là cái thanh danh tốt gì, nếu như...

“Đừng sợ.” Vi Sinh Lan thả mềm giọng nói, nói là giọng ôn tồn lời nói nhỏ nhẹ cũng không quá đáng.

Liên chủ nhân thân thể cũng không phát hiện mình đang hơi run rẩy, nhưng bởi vì hai chữ đơn giản này mà ngay lập tức bình tĩnh lại.

Cũng không giải thích mình không phải là sợ, Kỳ Yến chỉ nhu thuận gật đầu một cái.

Nữ tử đối diện hơi rũ tròng mắt như hồ mặc, trong con ngươi là thần sắc ôn nhu như ánh trăng mềm mại, để cho y hoa mắt... Theo bản năng nín thở mà đợi.

Y có thể.... Càng xúng với người này.

Không để ý đến hai người đối diện là loại tâm cảnh biến hóa nào, Kiều Hành ở một bên không mặn không nhạt trần thuật nói: “Chiêu vương biết Kiều mỗ chữa bệnh cho người luôn luôn là có quy củ, dịch tai lần này là Kiều mỗ tự nguyện...”

Nghe vậy Vi Sinh Lan liền gật đầu bày tỏ đương nhiên, trên mặt vẫn là thần sắc trầm tĩnh ôn nhã không một tia tức giận, ngược lại nói thẳng hỏi: “Như vậy... Kiều đại phu yêu cầu điều gì?”

Muốn tìm danh y đối với nàng mà nói không tính là chuyện khó khăn lắm, nhưng người có thể chữa bệnh ở chân cho phu lang nhà mình gần ngay trước mắt... Một là không muốn phu lang nhà mình mất công đi lại nhiều lần, thứ hai là đối với người tài hoa có năng lực, Vi Sinh Lan cũng nguyện ý nhiều tha thứ.

“Kiều mỗ không làm mua bán lỗ vốn, nhưng lần này nhưng hơi làm ngoại lệ.” Kiều Hành mỉm cười cười, dừng lại một lát sau lại nói: “Một cái tay đổi một đôi chân... Nghĩ đến vẫn là lời.”

Bầu không khí vốn là coi như hòa nhã chớp mắt liền đông lại.

Kỳ Yến nhìn nữ tử nắm tay hấn y lại thật đi suy tính những lời này của tên thầy thuốc tên kia, trong lòng nhưng không còn chút vui mừng nào.

“Vậy ta thà chịu tự tay chặt đứt hai chân này.” Người trên xe lăn đưa ánh mắt dời tới trên người thầy thuốc, mân chặt môi, nhất thời mặt không biểu tình.

Nhưng một khắc sau, cằm của y liền bị nữ tử nâng lên, còn có được nữ tử dùng ngón tay từng chút từng chút êm ái vuốt ve: “... Nói bậy bạ gì đó.”

Không nghĩ thái độ của phu lang nhà mình là nghiêm túc vượt quá ngoài ý liệu như vậy, bị nàng trêu đùa như vậy, đôi con ngươi đen thui cũng không có một chút dấu vết nhu hòa lại.

Thật ra thì Vi Sinh Lan cũng không nghi ngờ độ chân thật trong lời nói của Kỳ Yến, phu lang nhà mình để tâm nàng bao nhiêu... Sống chung tới nay, dĩ nhiên là đã sớm từng cái cảm thụ qua.

“Kiều đại phu vẫn là nói thẳng yêu cầu đi.” Không muốn lòng của xe lăn người nọ căng thẳng thêm nữa, Vi Sinh Lan lắc đầu một cái, dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn về phía thầy thuốc vận y phục xanh thẫm. Suy nghĩ một chút, nàng cũng sáng tỏ yêu cầu mà Kiều Hành mới vừa nói cũng không phải là ý đồ chân chính.

Kiều Hành ngược lại là không nghĩ tới đối phương có thể phát hiện, lại còn vạch rõ giới hạn với nàng như vậy.

“Nếu như thế, Kiều mỗ liền nói thẳng.” Kiều Hành chỉ trầm ngâm chốc lát liền gật nhẹ đầu, mỉm cười nói: “Sớm nghe lúc Duyên Sở đến có thượng cống một bảo vật hiếm thế.. Không biết Chiêu vương có nguyện ý lấy đến, coi như trao đổi?”

Đây rõ ràng cũng là đòi hỏi nhiều, người trên xe lăn sau khi nghe liền mân chặt môi. Nhưng nếu như so với cái yêu cầu đầu tiên, cái yêu cầu này không thể nghi ngờ có vẻ dễ tiếp nhận hơn.

Đây cũng là mục đích của Kiều Hành.

“Được.” Vi Sinh Lan không nhíu mi một chút, tùy tiện liền đồng ý. Già La Xá Lợi là đã được cúng tế sử dụng trên điện, được coi là trọng bảo của đất nước. Nhưng nếu đồ ở nơi nàng biết. Tóm lại là có biện pháp.

46. Chương 46

Editor: Sakura Trang

Từ khi Kiều Hành nghiên cứu ra phương thuốc hoàn chỉnh, bách tính nhiễm bệnh ở thành đông đều dần dần chuyển biến tốt, hiện nay trừ người bị nặng còn cần tiếp tục uống thuốc, còn lại đã khỏi hơn nửa.

Mà không quá một tháng, cảnh tượng tiêu điều trong thành liền có cải thiện cực lớn, thương nghiệp trong thành đã vận hành bình thường trở lại, lại cũng sẽ không còn cảnh yên tĩnh vắng vẻ như trước.

“Thê chủ... Hôm nay chúng ta sẽ về vương phủ sao?” Lúc này Kỳ Yến đang nhìn qua cửa sổ, bên ngoài Vân Sanh đang chỉ huy người hầu khiêng mấy cái rương và bọc đồ đạc lại đưa lên một chiếc xe ngựa nhỏ.

Vi Sinh Lan nghe vậy hơi nhíu mày, đùa giỡn đáp lại: “Làm sao, Yến nhi còn không bỏ được Ký châu này sao.”

Thế cục đều đã rõ ràng ổn định lại, cất nhắc mấy quan viên tài đức vẹn toàn, mấy công việc cuối cùng này cũng không cần nàng phải làm... Thời gian này nàng phải ứng phó với bách tính nhiệt tình trong thành, Vi Sinh Lan cũng đã mất một phen công phu rồi.

“Ta chỉ biết không bỏ được thê chủ.” Người trên xe lăn đáp đến cực nhanh, hoàn toàn là không chút nghĩ ngợi, không chút nào do dự lên tiếng.

Người y để ý trừ nữ tử trước mắt này, liền chỉ còn có Ngu Kỳ... Đại khái Ngu Thư Ngôn cũng có thể coi là. Trừ những người này ra, sống chết đi hay ở, có quan hệ gì với y.

“Không sai biệt lắm, chúng ta nên đi xuống.” Lời còn chưa dứt, động tác của Vi Sinh Lan đã là ôm lấy người từ trên xe lăn, nhân tiện rất là tự nhiên cúi đầu hôn một cái lên đôi môi ẩm áp mềm mại của người trong ngực.

Phu lang nhà mình mới vừa nghiêm trang nói ra cái loại lời tỏ tình đó, hiện nghĩ đến... Vi Sinh Lan bỗng nhiên có chút hiểu vì sao phần lớn nam tử thích nghe lời ngon tiếng ngọt, lời này nghe đúng là trong lòng vui sướng.

Ảnh Thất ở lúc xe lăn không người liền tự giác hiện thân cầm nó lên, yên lặng đi theo sau lưng nữ tử vận y phục huyền mặc.

“Quân sĩ đi theo đều đã đến đủ, mời Chiêu vương chỉ thị.” Tay phải Lăng Tần chạm vào bội kiếm bên eo, cúi đầu xin phép.

“Thế tử phủ Thương Tĩnh hầu... Người đang ở đâu?” Tầm mắt Vi Sinh Lan quét qua một vòng cũng không có thấy trừ phu lang nhà mình ra, có nam tử thứ hai tồn tại.

Đây cũng không phải nàng để ý Thương Chỉ, chẳng qua là nói về tình, đối phương phí tâm chăm sóc nàng ở lúc nàng hôn mê, lại vì tròng dịch bệnh này cũng ra không ít tâm lực. Về lý, lúc tới Ký châu này là bao nhiêu người, lúc về hoàng thành cũng nên là bao nhiêu người.

Nếu là để người lại Ký châu, Vi Sinh Lan không nghi ngờ chút nào Thương Tĩnh hầu sẽ đích thân đến trong phủ nàng muốn một lời giải thích.

Người trên xe lăn vừa nghe nữ tử bên cạnh nói ra hai câu này liền liếc mắt một chút, tầm mắt chậm rãi đảo một vòng trên mặt nghiêng lệ của nữ tử, ngay sau đó khẽ rũ mắt xuống, an tĩnh khẽ tựa vào trên lưng ghế.

Từ hôm đó... Y dường như liền không hề thấy mặt người nọ, lơ đãng chạm mặt đối phương cũng giống thấy nước lũ mãnh thú mà tránh đi.

Chẳng qua là lấy góc độ của y, là chuyện tốt.

“Thế tử đã ở trên xe ngựa rồi.” Lăng Tần lời ít ý nhiều trả lời.

Vi Sinh Lan gật đầu một cái, quay lại nói với Kiều Hành: “Sau khi Kiều đại phu đến hoàng thành, không bằng làm khách ngay trong vương phủ của bốn vương, lúc chữa trị cho vương quân cũng có thể dễ dàng hơn chút.”

Vật đối phương yêu cầu, thực tế nàng cũng không mười phần nắm chắc có thể lấy. Nhưng người, là có thể trước để trong phạm vi tầm mắt.

Kiều Hành từ trên vẻ mặt mang theo nụ cười của nữ tử không nhìn ra bất kỳ tin tức nào, liền cũng mỉm cười giống vậy nói: “Kia Kiều mỗ liền cung kính không bằng tông mệnh.”

Nhưng không nghĩ đến bách tính Ký châu nghe tin đã tụ đầy ven đường tiễn biệt, khiến xe ngựa đi trong thành cũng chỉ có thể đi chậm rãi, thẳng đến ra khỏi cửa thành mới có thể đi nhanh.

“Thê chủ.” Bên trong buồng xe rộng rãi chỉ có hai người, Vân Sanh coi như thiếp thân thị tử cũng bị Kỳ Yên tùy tiện tìm cái lý do đẩy sang một chiếc xe ngựa khác.

Vi Sinh Lan chỉ nhẹ ‘Ừ’ nửa một tiếng coi như đáp lại, nàng vẫn đang trầm tư như thế nào mới có thể lấy được Giả La Xá Lợi bị đặt cúng tế trong cung điện.

“... Hai chân này chữa trị hay không, đối với ta thật ra thì không hề quan trọng.” Tóc đen dài như mực đến thắt lưng tùy tiện xõa tung sau lưng, Kỳ Yên bình tĩnh trần thuật, trên khuôn mặt tuấn mỹ trong trẻo lạnh lùng cũng không có chút nào vẻ miễn cưỡng.

Nếu là muốn cho nữ tử trước mắt khó xử, chân liền không muốn cũng được. Dù sao chưa từng có... nên không nói đến việc mất đi.

Vi Sinh Lan sau khi nghe hơi dời ánh mắt xuống, chống lại đôi con ngươi đen như mực của Kỳ Yên, yên lặng một lát sau mới hơi nhú mày, không nhanh không chậm nói với y: “Tiếp tục.”

Kỳ Yên sững sốt một chút, dường như không nghĩ đến Vi Sinh Lan sẽ là cái phản ứng này.

“Mười chín năm mỗi ngày đều là vượt qua như vậy, sớm cũng thành thói quen, không cần...” Dĩ nhiên lời còn chưa dứt liền bị Vi Sinh Lan lấy hành động thực tế cắt đứt, đợi lúc Kỳ Yên kịp phản ứng, y đã là ngồi ở trên đùi đối phương, bị ôm vào trong ngực.

“Thê... Thê chủ...” Kỳ Yên sợ run hô nhỏ, chớp mũi chạm vào nhau, dung nhan nghiêng lệ của người trong lòng phóng đại phơi bày ở trước mắt y.

“Muốn nhìn bộ dáng Yên nhi khi đứng thẳng là ý riêng của ta, không hỏi ý nguyện của Yên nhi... Đúng là ta sơ sót.” Vừa nói Vi Sinh Lan lại đến gần một chút, đã là có thể ngửi được mùi hương hoa hòe thoang thoảng của người trong ngực.

“Cũng không phải là...” Về thất vọng trong mắt của nữ tử trước mắt rõ ràng đến như vậy, cho dù chỉ là ngăn ngừa một cái chớp mắt, cũng đủ để đem suy nghĩ mạch lạc tỉnh táo của Kỳ Yên tùy tiện cuộn thành một cuộn.

“Thê chủ không có sơ sót, ta cũng, ta cũng không phải không đồng ý.” Dung nhan bởi vì bệnh yếu mà hơi có vẻ tái nhợt của Kỳ Yên dưới sự chập chờn của xe ngựa dính vào mấy phần ngưỡng ngừng, ước chừng là chỉ kém giao tim bưng bằng hai tay ra bày tỏ chân thành.

“Những lời này nhưng là lời thật lòng của Yên nhi?” Cái gì thần sắc thất vọng trong đôi mắt đen như mực rõ ràng đã sớm biến mất sạch sẽ, ngược lại là mang theo mấy phần ý cười nhẹ, người biết quan sát không khó phát hiện.

Chỉ tiếc...

“Là thật lòng.” Kỳ Yên đáp đến cực nhanh, gần như là ở lúc Vi Sinh Lan vừa dứt lời liền đáp, lại cuối cùng vẫn chưa yên tâm thấp giọng lặp lại mấy lần.

Chỉ tiếc con mèo này quá dễ dàng trêu đùa bắt nạt... Mỗi lần nàng hơi dùng kỹ xảo nhẹ gãi cằm hoặc bóp bóp móng. Con mèo này liền không chút nghĩ ngợi lộ ra cái bụng với nàng.

Vi Sinh Lan hơi cúi đầu xuống hôn lên gò má người ở trong ngực, lại hôn đến bờ môi mềm mại ấm áp. Lần mò cạy ra răng dò lưỡi vào, dây dưa hôn cho đến khi phát hiện người trong ngực có chút hít thở không thông mới lùi lại bỏ qua y.

Bị tứ ngược một phen bờ môi hơi có chút sưng lên, Kỳ Yên lúc này đang khẽ nhếch môi nhẹ thở dốc.

“Đây là thưởng cho sự thành thực của Yên nhi.” Vi Sinh Lan hơi cong mắt, nụ cười trên mặt ôn nhã không chút giao động, trợn tròn mắt nói dối cũng giống như thật.

Bắt nạt trêu đùa phu lang nhà mình, Vi Sinh Lan luôn là không có nửa điểm ý thiện, lại không nói đối phương còn luôn chủ động xin tha... Chẳng qua liền nhìn trước mắt, nàng cùng phu lang nhà mình vẫn là chung đụng được hết sức ‘hòa hợp’.

47. Chương 47

Editor: Sakura Trang

“Chủ...” Vân Sanh mới vừa vén rèm xe chuẩn bị mời người trong xe xuống, chỉ thấy Vi Sinh Lan đặt ngón trở lên trên môi, ra hiệu cho hắn đừng có lên tiếng.

Đại khái là cảm thấy ấm áp khi được người trong lòng ôm vào ngực, ở đoạn đường cuối cùng sắp đến hoàng thành Kỳ Yên không ngăn được mỗi một, ý thức mông lung liền nhắm mắt mặc mình thiếp đi trong ngực nữ tử.

Ngựa xe vất vả, dọc theo đường đi nghỉ ngơi thế nào cũng kém hơn vương phủ, huống chi thức ăn cũng không được phong phú.

Phu lang nhà mình, lại là người nàng yêu thương, Vi Sinh Lan đương nhiên chưa bao giờ tiếc yêu thương cưng chiều. Suy xét từ việc thân thể yếu ớt nhiều bệnh, từ hôm thành hôn, chi phí ăn mặc của Kỳ Yên ở trong vương phủ theo nàng phân phó chính là khắp nơi gắng đạt tới thập toàn thập mỹ, làm sao để cho y phải chịu những điều này.

“Thê chủ...” Người vốn là an thuận đến không có động tĩnh chút nào ở trong ngực nữ tử, chớp mắt ở màn xe vén lên liền hơi mở mắt ra.

Kỳ Yên không biết võ, nhưng vô cùng cảnh giác, thậm chí so với người tập võ còn nặng hơn mấy phần. Từ trước đến giờ ngủ tĩnh, gần người bỗng nhiên xông vào một khí tức không quen thuộc, không nghi ngờ chút nào là đủ để cho y tỉnh lại.

“Yên nhi ngủ tiếp đi.” Vi Sinh Lan thấy phu lang nhà mình ngơ ngác một hồi lâu không có động tác, thật vất vả động tác, cũng chỉ là xê dịch cổ một chút.

Con người lúc mới tỉnh như phủ một tầng sương mù, Kỳ Yên chuyển tầm mắt đến khuôn mặt nghiêng lệ của nữ tử, cho đến lúc bị ôm như vậy một đường đến hoa viên trước chính viện vương phủ, y mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng.

Lúc ý thức chưa hoàn toàn thanh tỉnh Kỳ Yên còn không có cảm thấy có chỗ nào không đúng, chờ tới bây giờ thật sự tỉnh táo lại, quanh mình những ánh mắt trong tối ngoài sáng quăng tới thật là không thể rõ ràng hơn.

“Vương gia đối với chính quân thật là tốt.” Một thị tử mặc y phục xanh nhạt trên mặt tràn đầy thần sắc ước mơ, tuy tuổi hắn còn quá nhỏ, nhưng cũng biết nữ tử quan tâm yêu thương cưng chiều phu lang như vậy là đốt đèn lồng cũng chưa chắc có thể tìm được... Huống chi chủ tử nhà mình vẫn là Vương gia thân phận cao quý.

Thị tử hơi lớn tuổi chút bên cạnh nghe vậy gật đầu một cái, thần sắc nghiêm túc nói với hắn: “Cho nên người nhớ ngày sau nếu gặp chính quân, phải cung kính giống như đối với Vương gia vậy... Tránh cho rơi vào kết quả giống như mấy hạ nhân ở Liễu uyển kia.”

“Ai? Hạ nhân của Liễu uyển làm sao... Chẳng lẽ bọn họ mạo phạm chính quân?” Thị tử vận y phục xanh nhạt tò mò hỏi, hắn là nửa năm trước vừa mới vào vương phủ, cũng không biết chuyện đã từng xảy ra trong phủ.

“Người đây không cần biết, hoa cỏ ở đây còn chưa làm xong, làm tiếp đi.”

“Nga.” Thị tử tuổi còn nhỏ vì vậy liền cúi đầu đáp một tiếng. Xem ra là chuyện không nên hỏi, vậy hắn cũng không nên hỏi nữa.

Đoạn đường này Vi Sinh Lan là không chịu nhiều ảnh hưởng, ở nàng cho rằng, ôm lấy phu lang nhà mình vốn là chuyện quang minh chính đại. Chẳng qua đợi nàng đem người ôm trong ngực buông xuống trên giường nhỏ, chuẩn bị vì y đắp chăn lên. Phát hiện dung nhan vốn hơi có vẻ tái nhợt của phu lang nhà mình hiện lên chút đỏ ửng.

Lúc này Kỳ Yên mắt, ở lúc Vi Sinh Lan đắp chăn lên cho y liền không chớp mắt nhìn chăm chú.

Đối phương làm xong liền đưa tay qua đây che lấy ánh mắt của y, trước mắt bỗng nhiên một mảnh bóng tối, nhưng Kỳ Yến vẫn trừng mắt nhìn, động tác không chút nào kháng nghị.

Lông mi nhỏ mềm quét qua lòng bàn tay, khiến nữ tử cảm thấy có chút ngứa.

Ở trong bóng tối đột nhiên đến này, không biết lúc nào, Kỳ Yến liền nghe được thanh âm thả mềm nhẹ hơn so với bình thường của Vi Sinh Lan: “Đoạn đường này ngựa xe vất vả, Yến nhi cũng nên mệt mỏi, hiện trước ngủ một chút... Ta vào cung một chuyến, lúc trở về gọi Yến nhi dậy dùng bữa tối.”

Người đang nằm trên giường nhỏ “Vâng” một tiếng cực nhỏ, y đúng là hết sức buồn ngủ, hướng chi cũng chưa bao giờ nguyện làm trái ý của người trong lòng. Nhưng Kỳ Yến cũng không nghĩ tới mình đóng mắt lần nữa, sau khi tâm thần thanh tỉnh lại, nhưng chỉ hơi chốc lát liền ngủ thật say.

“Chuyện này trầm không thể nào đồng ý.” Đế vương ngồi trên ghế rồng đang phê duyệt tấu chương, nghe xong thỉnh cầu của người nào đó liền tạm gác chu bút trong tay lại, nhưng là liền không chút cân nhắc mà nói lời từ chối.

Quan hệ của Kỳ Yến và nữ nhi của nàng, từ ngày tiệc mừng thọ của Tả tướng liền xa xa thoát khỏi kế hoạch đã định của nàng.

Phụ thần* và phu lang, không khỏi là chênh lệch quá xa.

*phụ thần: thần tử phò tá, giúp đỡ

Nhưng vốn thiếu nợ Ngu gia, thêm việc Kỳ Yến đúng là giao trái tim toàn rơi vào trên người nữ nhi của nàng, Cảnh đế tương đương với tương đương với ngầm cho phép toàn bộ.

Chuyện bị từ chối dù sao cũng là theo dự liệu, chẳng qua là Vi Sinh Lan vẫn nghĩ tranh thủ một phen: “Nhi thần biết được tự thân vô lý, nhưng...”

“Trẫm đã nói, chuyện này trầm không thể nào đồng ý.” Thanh âm của Cảnh đế thản nhiên như thường lệ, lời nói cũng dứt khoát đến không thấy chút nào dao động.

Hạ sách là áp dụng thủ đoạn cường chế đối với Kiều Hành, hiện tình huống xem ra, dường như là chỉ còn cách như vậy...

Nếu người chỉ lấy thiện ác phân chia, ngày thường Vi Sinh Lan không thể nghi ngờ sẽ bị xếp vào hàng thiện. Trên đạo đức, Vi Sinh Lan không muốn tự đứng tổn thương người khác, nhưng lòng người luôn là thiên vị... Và lại, không muốn cùng sẽ không cũng là hai chuyện khác nhau.

Trong lòng Vi Sinh Lan than nhẹ, đang lúc nàng chuẩn bị hướng Cảnh đế cáo lui, đối phương nhưng bất ngờ không kịp đề phòng lại mở miệng.

“Nhưng nếu con bước lên để vị, tất nhiên là chuyện khác.”

Giống như một hòn đá lớn ném vào mặt hồ, tạo thành tầng tầng gợn sóng.

48. Chương 48

Editor: Sakura Trang

“... Mẫu hoàng?” Cho dù tỉnh táo như Vi Sinh Lan, cũng bởi vì lời nói của đế vương không nhận được sự run một hồi lâu.

Thế nhưng khuôn mặt người ngồi trên ghế rồng nghiêm túc, lông mày sắc nét của đế vương hơi giãn ra, thẳng tắp đối diện với người đang quỳ thẳng bên dưới, bình tĩnh hỏi: “Trẫm truyền ngôi cho con, con có tiếp nhận hay không?”

Trong đôi mắt như hồ mặc kia hiển nhiên không có phân nửa ý tứ đùa giỡn, Vi Sinh Lan nhìn qua khuôn mặt tương tự nàng của người ngồi trên cao kia, vừa không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ lên tiếng trần thuật: "... Thân thể mẫu hoàng vẫn còn khoẻ mạnh."

Cảnh Đế nghe vậy nhưng là khó được nở nụ cười, cứ việc nơi khoe môi chỉ nhếch lên độ cong cực nhỏ, chân mày khoe mắt nhưng cũng miễn cưỡng lộ ra nét ôn hòa.

Giờ khắc này để vương ngồi trên ghế rồng bỗng nhiên liền làm cho người ta cảm giác vô cùng giống với người đang quỳ dưới bậc kia, đương nhiên... Thực tế là sau giống như người trước.

"Quý nửa ngày không chê chân đau?"

Vi Sinh Lan vì vậy rất là thuận lợi đứng lên, nhưng đợi nàng làm xong động tác này liền lại nghe người ngồi trên cao nói với nàng: "Đứng xa làm cái gì, ngồi vào cạnh ghế trầm."

Vi Sinh Lan nghe lời ngồi ở gần, chần chờ một lát còn là chủ động lên tiếng hỏi thăm: "... Là trong triều gần nhất xảy ra chuyện gì?"

Mẫu hoàng của nàng sẽ không cảm loại chuyện như vậy đến xò xét nàng, có thể nói ra khỏi miệng cũng tuyệt không phải nói đùa, mà là thật có ý như vậy. Nhưng vấn đề này Vi Sinh Lan ở mở miệng hỏi trong nháy mắt kỳ thật cũng đã hủy bỏ, dù sao đem chuyện mấy tháng gần đây nghĩ lại một lần, nàng cũng không tìm thấy chuyện lớn có thể khiến cho người quân vương trước mắt lựa chọn thoái vị.

Cảnh Đế không đáp, lật xem tấu chương đồng thời giọng điệu bình tĩnh nói: "Trẫm đang suy nghĩ, trẫm nếu là đem vật Duyên Sở tiến cống thờ cúng trong điện kia đưa cho con, đợi đến chân Kỳ Yến trị lành... Trẫm còn có thể thấy bóng dáng của con?"

"..." Vi Sinh Lan nhất thời im lặng, để tay lên ngực mà nói, đáy lòng nàng thật là có vài phần ý lười. Vài phần ý lười này là từ hôm Vi Sinh Kỷ bị xử trảm, Vân gia bị triệt để lật đổ đó tích lũy đến nay, không ngờ sau này bị mẫu hoàng của nàng một cái nhìn thấu.

"Con là hài tử của trẫm và Dung Hoa, nếu không phải con nói không muốn, vị trí thái nữ vào lúc con làm quan lẽ nên là của con." Thần sắc để vương bình thản, phảng phất việc đang nói chẳng qua chỉ là chuyện phải làm.

"Lúc con không muốn trẫm liền không muốn ép con, nhưng về sau con thay đổi ý định tham gia chính sự, còn nói với trẫm 'Hiếu theo hướng trẫm kỳ vọng', trẫm liền xem như con đồng ý. Nếu như thế, liền không nên lại thay đổi."

Nếu như Vi Sinh Lan là cái tài trí bình thường, mặc dù thiên vị Cảnh Đế chỉ biết nghĩ tới ổn thỏa bảo vệ nàng một đời, tuyệt đối sẽ không đem giang sơn xã tắc giao vào tay nàng. Nhưng mà... Nữ nhi từ nhỏ liền bị nàng cố ý xem như thái tử bồi dưỡng này, liền trên năng lực nói chưa bao giờ làm cho nàng thất vọng qua.

"Nhi thần biết được." Vi Sinh Lan đóng mở môi dưới nhiều lần, cuối cùng cũng không có giải thích cái gì.

Sau khi Vi Sinh Kỷ nàng thật là dao động qua... Bản tính là khó đổi nhất, đời trước ngoại trừ cừ địch sinh tử, Vi Sinh Lan đối với vị trí cao cao tại thượng kia cũng có rất ít ý tưởng tranh giành, nhưng cũng không phải không chút ý muốn tranh giành ngôi vị hoàng đế như trước.

Sống lại một đời, nàng rõ ràng chính mình nên nắm giữ ở cái gì.

"Nếu đã hiểu, thì nên làm luôn. Vật thờ cúng trong điện làm như thế nào là do quốc quân định đoạt, con nên hiểu rõ." Thực tế là từ lúc Vi Sinh Lan chờ lệnh đi Kỳ Châu, Cảnh Đế đã đã làm xong dự định. Cho dù chuyện này có được hay không, đợi khi trở về Vi Sinh Lan đều sẽ bị đề vị hoặc vị trí thái nữ vững vàng trối chết.

Chỉ là hiện đối phương thỉnh cầu nàng, cho nàng một cái cơ tốt hơn.

Vi Sinh Lan trầm mặc một lát, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Dư Quốc quân vương bên cạnh đã nhu hòa lại, khuôn mặt tương tự nàng kia mang theo không để cho nàng nhận sai... Kỳ vọng đối với nàng.

Độc nhất vô nhị như lúc bé nàng nhìn thấy,, mười mấy năm qua cũng chưa từng có thay đổi.

Gặp Vi Sinh Lan gật đầu, Dư quốc quân vương tỏ ra rất là ôn nhã từ hốc tối bên cạnh bàn xuất ra một phần thánh chỉ. Đã sớm nghĩ tốt.

“Hiện thời cơ vừa vặn, con lên ngôi duy nhất còn chút ít khó giải quyết cần chờ xử lý liền chỉ có phủ Tả tướng, xem như một lần khảo nghiệm trầm đối với con.” Cảnh Đế nói thì nói như thế, nhưng chọn lựa hoàn thành chuyện này trước khi thất hoàng nữ làm quan lễ, thực tế là đã cắt giảm phần lớn khó khăn khi Vi Sinh Lan xử lý.

Có tư cách cạnh tranh chỉ có nhị hoàng nữ cùng thất hoàng nữ, người đầu bởi vì tội xử tử, người sau chưa làm quan lễ còn không có quyền tham dự chính sự. Sinh phụ của đại hoàng nữ Vi Sinh Nghi là hoàng tử của Yến quốc nơi biên cảnh phía bắc, thân phận là không kém. Chỉ là mọi người đều biết quan hệ của Dư Quốc cùng một số quốc gia ở bắc cảnh từ trước đến nay tế nhị, có thể nói Vi Sinh Nghi từ vừa mới bắt đầu liền không có khả năng chạm đến đế vị.

“Đến lúc đó chèn ép Tả tướng nhất mạch, Kỳ Yến... Con định làm như thế nào?”

49. Chương 49: Ta Yêu Chàng

Editor: Sakura Trang

Vi Sinh Lan vội vàng trở về đúng hẹn trước bữa tối. Mới vừa đi vào trong phòng ngủ, liền thấy phía trước giường nhỏ có một con hổ trắng đang nằm bò nghỉ ngơi. Ở nhận ra được người tối chớp mắt, con mãnh thú thân hình to lớn này bỗng đứng đứng dậy, mắt thú màu vàng sậm tràn đầy ý đồ công kích.

Thân hình này... Có phải lớn có chút nhanh quá hay không?

Nhận ra người đến là ai hổ trắng phát ra tiếng gầm trầm thấp, thoáng cái đã đến bên hông Vi Sinh Lan, cái đuôi như có như không vỗ vào vạt áo huyền mặc, tựa như muốn đòi thưởng.

Vi Sinh Lan vuốt ve mấy cái trên da lông thuần sắc của hổ trắng, ngược lại là xúc cảm rất tốt... Nàng cũng không phải không nhìn ra con hổ trắng này mới vừa rồi là ở canh gác cho Kỳ Yến.

“Yến nhi.” Vi Sinh Lan đến mép giường ngồi xuống, nhìn người trên giường đang ngủ như không có chút đề phòng nào, không tự chủ thả mềm giọng. Nàng tuy là muốn gọi người này tỉnh lại, nhưng cũng không hy vọng dùng cách quấy nhiễu.

Nàng có thể làm thế nào đối với người này?

Kỳ gia không nghi ngờ chút nào là đứng ở trên một cái thuyền với thất hoàng muội, nhưng lập tức sau này sẽ phải ra tay với Kỳ gia...

“Nên thức dậy.” Xúc cảm ôn lạnh Trên gò má kéo suy nghĩ của Vi Sinh Lan trở lại, người nọ trên giường chẳng biết lúc nào đã mở mắt ra, đôi mắt đen thui lúc này đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Kỳ Yến nghe vậy khẽ di chuyển tay miêu tả đôi mày tiêm tú: “Thê chủ... Trong lòng có chuyện không vui?”

Vi Sinh Lan kéo tay Kỳ Yến xuống, đặt một nụ hôn lên trên đầu ngón tay hơi lạnh. Thấy đầu ngón tay kia giống như điện giật khẽ run một cái, nàng hơi cong mi mắt: “Thấy Yến nhi liền không còn nữa.” Cũng không phủ nhận vấn đề của đối phương.

Người đang nằm trên giường nhỏ không tự chủ chống người lên, thân thể dựa sát vào trong ngực nữ tử, rái tai trắng nõn tràn đầy đỏ bừng.

Người trong ngực ôm chặt eo nàng, Sinh Lan thấy vậy liền thật thấp hừ bật cười: “Yến nhi ôm chặt như vậy, chẳng lẽ là sợ ta chạy sao?”

Ở điểm thích nghe lời ngon tiếng ngọt này, phu lang nhà mình không khác nam tử tầm thường, chỉ là trời sanh lúc nghe da mặt lại đặc biệt mỏng.

Theo thói quen đưa tay thuận phủ đầu tóc dài đen như mực của người trong ngực, mang theo mùi hương thoang thoảng của hoa hòe, Vi Sinh Lan chợt vì nhớ tới một chuyện mà hơi nhúm mi.

Nhắc tới... Thành hôn đã hơn một năm, nàng dường như là nửa câu cho phu lang nhà mình thấy ý trong lòng cũng không từng nói qua. Nhưng tâm ý của phu lang nhà mình, nhưng là thật sớm ở lần đầu tiên cùng chung Lạc Hoa tiết bị nàng... Nửa dụ dỗ nửa bức bách nói ra.

“Yến nhi...” Vi Sinh Lan gọi người trong ngực một tiếng, nhưng khi chống lại đôi mắt đen thui rõ ràng chứa bóng dáng nàng, nhưng lại có chút không mở được miệng.

“Khụ.”

Kỳ Yến thấy nữ tử trước mắt nghiêng đầu đi ho nhẹ một tiếng, đợi lúc đem tầm mắt quay trở lại, bờ môi xinh đẹp khẽ mím kia đóng mở mấy cái, thổ lộ ra mấy từ ngắn gọn liền để cho y gần như lâm vào trong choáng váng hoàn toàn.

Màu hồng nhạt đẹp mắt dọc theo độ cong chiếc cổ ưu mỹ trắng nõn một đường lan tràn, dung nhan tuấn mỹ trong trẻo lạnh lùng của Kỳ Yến hiện lên đồ bình, so với tôm lược chỉ hơn chứ không kém.

“Khụ khụ khụ...” Khác với ho khan vừa nãy của Vi Sinh Lan, Kỳ Yến đây là ho thật.

Sắc mặt người trong ngực từ đỏ ửng chuyển sang tái nhợt, cả thân thể cũng trong trạng thái hơi run rẩy.

Vi Sinh Lan bận bịu ôm lấy người do mất lực mà rơi vào trong ngực, giữ chặt eo vô nhẹ sống lưng thuận khí.

“Yến nhi chàng... Ai... Thê chủ nhà chàng nhưng sẽ không dám nói lời này nữa.” Sinh Lan không khỏi thở dài lên tiếng, bây giờ nàng thực là có chút dở khóc dở cười.

Nhưng lời này dường như nổi lên hiệu quả ngược, Kỳ Yến ho khan lại còn lợi hại hơn rất nhiều.

Dung nhan trong suốt của người trong ngực dần mất huyết sắc, bộ dáng tái nhợt tái nhợt để cho lòng Vi Sinh Lan cảm thấy tựa hồ bị thứ gì bén nhọn đâm cho một cái, mơ hồ hiện lên đau nhói.

“Không... Thê chủ lại khụ... Nói thêm lần nữa...” Đến tiếp sau tất cả chìm ngập trong tiếng ho khan dồn dập, Kỳ Yến giãy giụa như thế nào cũng không cách nào nói ra một câu hoàn chỉnh.

Cũng may là Vi Sinh Lan nghe hiểu, không biết làm sao hơn trong lòng vừa thương xót vừa buồn cười, nàng cúi đầu nhìn người trong ngực thở dài một tiếng, hiện cũng chỉ nghĩ thuận ý đối phương.

“Ta yêu Yến nhi.” Thanh âm nhỏ nhẹ như thủ thi. Nói lần thứ hai cảm thấy thuận thực hơn, câu nói cho thấy cõi lòng này lần thứ nhất Vi Sinh Lan còn có chút không mở miệng được, hiện nhưng là tin có thể nói trôi chảy.

Người trong ngực dường như dừng lại run rẩy, Vi Sinh Lan liền thuận vuốt sống lưng của y không chán giọng ôn tồn lặp lại.

Cho dù sau này sẽ ra tay với Kỳ gia... Nàng cũng nhất định là sẽ vững vàng che chở phu lang nhà mình, để ý không chút thương tổn.

Đợi Vi Sinh Lan hoàn toàn dưới sự trấn an xong, thân thể người trong ngực cũng đã hoàn toàn xụi lơ, phải dựa vào nàng ôm mới có thể không rơi vào trên giường.

“Kiều đại phu ước chừng là đã đến Minh Hâm các.” Vi Sinh Lan vừa nói vừa phủ thêm áo khoác ngoài cho người đang dựa trong ngực nàng.

Người trong ngực đối với những lời này dường như không nhiều phản ứng lắm, dung nhan trong suốt đồ bình tùy nàng trên chọc, chính là không chịu dời đi một chút ánh mắt.

“Ta cũng có chút đói.”

Đối với câu này Kỳ Yến lại có phản ứng, động tác nhanh tự chỉnh lại y phục của bản thân.

Hai người mới ra cửa phòng, Ngu Thư Ngôn canh ở bên ngoài chỉ nhìn một cái xe lăn người nọ liền lập tức sững sờ tại chỗ.

Người chân mày khóe mắt nhu hòa xuống, không nữa chút biểu hiện nào là lạnh lùng... Là công tử nhà hắc sao?

Ở trong lòng Ngu Thư Ngôn, Kỳ Yên vốn là người có tướng mạo hết sức đẹp mắt, cũng không nói ra được có chỗ nào khác biệt... Hắc chính là cảm thấy bây giờ công tử nhà hắc so với trước kia hắc nhìn thấy còn càng đẹp mắt thêm mấy phần.

“Tạm không cần canh chừng.” Rồi sau đó không chờ Ngu Thư Ngôn kịp phản ứng đáp lại, hai người đã là cách có một khoảng cách.

Đến Minh Hâm các, Kiều Hành quả thật là đã ngồi ở đó, đồng dạng là chỉ nhìn người trên xe lăn một cái, thần sắc lạnh nhạt nói: “Tránh quá vui mừng quá đau buồn, thân thể như vậy đừng dằn vò.”

Vi Sinh Lan ho nhẹ một tiếng, hơi có chút không biết làm sao. Loại chuyện này nàng đương nhiên là biết được, chỉ không nghĩ tới phu lang nhà mình...

Người trên xe lăn hiện mặt mày nhu hòa, trong con ngươi đen trầm cũng tan ra, giống như tuyết tan trên đỉnh núi, tuyệt lệ không thể tả.

50. Chương 50: Mỹ Nhân Mang Gai

Editor: Sakura Trang

“Vật Kiều đại phu muốn, vài ngày nữa bốn vương liền có thể lấy đến. Nếu Kiều đại phu tin được bốn vương, không bằng liền bắt đầu chữa trị bắt đầu trước như thế nào?” Trên mặt Vi Sinh Lan mang theo cười nhạt, rõ ràng nên là lời thỉnh cầu mang ý hỏi, tùy nàng nói ra nhưng mang theo mấy phần ý không cho từ chối, nhưng lại không quá khiến người ta khó chịu.

Kiều Hành ngược lại là dứt khoát đồng ý, tùy ý mà sáng khoái nhẹ gạt đầu một cái. Quá trình chữa trị kéo dài, nàng cũng không lo lắng sau khi bắt đầu chữa trị Vi Sinh Lan sẽ lật lọng, ngược lại sẽ khiến giai đoạn đầu làm công dã tràng.

“Mỗi ngày tắm thuốc cùng châm cứu kích thích, giữ vững một tháng mới có thể sang bước kế tiếp. Phương thuốc của nước tắm ở chỗ này, nhưng mà châm cứu...” Kiều Hành cầm trong tay tập giấy lớn đưa qua, nói xong nửa câu cuối cùng, ánh mắt nhẹ quét qua đùi người trên xe lăn.

Nàng là thầy thuốc, lúc chữa trị nhìn thấy thân thể của người bệnh là chuyện không thể tránh khỏi.

Cũng gần như là trong chớp mắt đó, Kiều Hành tiếp thu được một đạo tầm mắt để cho sống lưng nàng hơi có chút lạnh lẽo, ánh mắt hơi dời, chống lại đôi mắt đen tối hiện lên dày đặc lãnh ý.

Tuy đúng là mỹ nhân hiếm có, nhưng mỹ nhân cả người dính đầy kịch độc này, ước chừng là không mấy người có thể tiêu hóa nổi.

Nàng giờ mới chỉ nhìn cũng đã như vậy, nếu là đụng... Sợ là sau chuyện này có toi mạng hay không cũng còn chưa thể biết được.

Làm một thầy thuốc hiểu rõ cách lấy độc trị độc, thời gian Kiều Hành chạm vào độc vật cũng không ít. Mà vào sáng sớm ở Ký châu lúc nàng nói ra lời lấy tay đổi chân, nàng đã biết ngồi ở trên xe lăn chính là một người am hiểu dùng độc... Dẫu sao tên bị ‘hành thi’ kia, khô cổ có thể để cho người trúng độc thống khổ đến thà chịu tự vận, nàng là tuyệt không nhận sai.

Người trước mắt... Chẳng lẽ là còn không hiểu mình trên chộc tới một cái dạng gì nam tử? Nghĩ vậy, ánh mắt Kiều Hành nhìn về Vi Sinh Lan nhất thời trở nên hơi có chút phức tạp.

Trong lúc ở chỗ này người trên xe lăn tuy chỉ hơi rũ mắt không lên tiếng, nhưng Vi Sinh Lan nhìn bộ dáng kia lại làm sao không biết thật ra phu lang nhà mình cũng không muốn.

“Ta cũng không muốn.” Nắm tay ôn lạnh của người trên xe lăn, xoa nắn chơi đùa các đốt ngón tay, Vi Sinh Lan đã là chủ động bày tỏ thái độ.

Phu lang nhà mình không phải là không muốn cho nàng tăng thêm ‘Phiền toái’, nên mới có thể ản nhẩn như vậy.

“Kiều đại phu chỉ cần báo cho bốn vương biết vị trí châm cứu và việc cần chú ý là được.”

Kiều Hành gật đầu nhận lời, ngược lại cũng là cái kết quả cũng không ngoài suy đoán. Dầu sao chịu cùng nàng làm mua bán trả giá cao này, nữ tử trước mắt đối với người trên xe lăn không thể nghi ngờ là đủ coi trọng cương chiu.

Dần dò xong, còn chưa chờ Vi Sinh Lan có động tác, xe lăn người nọ đã cầm khăn xít lại gần cẩn thận lau cho nàng.

“Thê chủ... Ta muốn hỏi kiều đại phu một chuyện.” Ánh mắt người trong lòng rơi vào trên người y, thanh âm từ trước đến giờ mang theo lãnh đạm của người trên xe lăn cũng nhu hòa lại mang theo chút nhiệt độ.

Hai người không tiếng động đối mặt mấy giây, Vi Sinh Lan chợt đứng lên nói: “Ta đi trước phân phó quản gia chuẩn bị được liệu cần thiết mang đến.”

Kỳ Yến theo bản năng nắm chặt ống tay áo của Vi Sinh Lan vào trong tay, hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt tỉ mỉ dò xét một vòng trên khuôn mặt nghiêng lệ của nữ tử, sau xác nhận thần sắc không có chút nào là không vui sau mới chịu buông lỏng tay.

Vi Sinh Lan vì phần này dè dặt của xe lăn người kia mà hơi rũ mắt, nàng quả thật cũng không có gì không vui. Phu lang nhà mình muốn hỏi một người thầy thuốc, đồng thời lại là chuyện không muốn để cho nàng nghe được... Cho dù không nghe cũng là có thể đoán ra đại khái.

Trùng hợp chuyện này, mẫu hoàng nàng hôm nay cũng mới vừa đề cập với nàng.

Sau khi đưa mắt nhìn Vi Sinh Lan ra khỏi cửa, người trên xe lăn tức khắc liền khôi phục khuôn mặt lạnh lùng, cùng tư thái nhu thuận khi cùng với Vi Sinh Lan là hoàn toàn khác nhau.

Thái độ không chút che giấu này để cho Kiều Hành cũng không khỏi khiến Kiều Hành không còn lời để nói, chỉ là trên mặt vẫn mang theo mỉm cười đúng mực.

51. Chương 51: Tử Tự

Editor: Sakura Trang

Hiệu suất làm việc của quản gia vương phủ dĩ nhiên là vô cùng nhanh, cứng rắn là trong hai giờ lấy được tất cả mấy vị được liệu trân quý dùng trong thuốc tắm.

Chuyện có thể hoàn thành vào hôm nay, Vi Sinh Lan cũng sẽ không kéo dài thêm một ngày.

Huống chi người có liên quan đến chuyện này vẫn là phu lang nhà mình.

Không ngờ vừa nghĩ đến, người nọ liền xuất hiện trong tầm mắt.

“Hỏi xong.” Vi Sinh Lan hơi hạ mắt yên lặng nhìn người nọ đẩy xe lăn dần dần đến gần.

Đến gần, người trên xe lăn mới hơi gật nhẹ đầu một cái, nhẹ “Vâng” một tiếng.

Sắc mặt người trước mắt hơi có chút tái nhợt so với trước, đôi mắt xinh đẹp kia... Dường như cũng ảm đạm rất nhiều.

Không đúng chỗ nào.

Vi Sinh Lan bỗng nhiên liền chẳng phải tự tin với suy đoán lúc với mình rồi đi Minh Hâm các, nếu chuyện như nàng suy nghĩ, phu lang nhà mình làm sao cũng không nên là cái phản ứng này...

“Ta cũng có chuyện muốn nói với Yến nhi.”

Người trên xe lăn tuy không lên tiếng đáp lại, nhưng là dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn lại, đồng thời theo bản năng ngồi thẳng lưng trên ghế.

Để cho y không có chút nào chuẩn bị...

“Một thời gian nữa, ta sẽ kế vị.” Tiếng nói rơi xuống, xe lăn người nọ không nghi ngờ chút nào là ngây ngẩn, sợ run như là đối với những lời này có chút khó hiểu.

“Kế vị...?” Giọng Kỳ Yến chậm chạp lặp lại, lời nói nghe thật là tối nghĩa.

“Bệ hạ muốn thoái vị cho nàng.” Nhưng chỉ trong chốc lát y liền kịp phản ứng, hơi suy nghĩ liền ngay lập tức hiểu rõ nguyên nhân hậu quả.

Thời cơ này... Đúng là không tệ.

Vi Sinh Lan nhẹ gật đầu, chuyện này là muốn báo cho phu lang nhà mình biết, nhưng nhưng đây cũng không phải mục đích lúc này nàng nói đề tài này.

“Đến lúc đó ta cùng Kỳ gia đối lập ước chừng là chuyện không thể tránh khỏi, mẫu hoàng liền hỏi ta... Định đối với người như thế nào.” Không chịu để cho người trên xe lăn có thời gian thấp thỏm, từ vừa mới bắt đầu Vi Sinh Lan liền khuôn mặt nhu hòa mà đối mặt, cầm bàn tay xúc cảm ôn lạnh của đối phương.

Tất nhiên người trên xe lăn nhưng cũng không có phản ứng quá mức, chỉ hơi cúi đầu xuống, một tư thái hoàn toàn thuận theo.

Suy nghĩ một chút đến mười, đến mười nghĩ đến trăm... Nhưng nữ tử trước mắt nói một câu “Ta yêu chàng kia”, chính là thứ mà y khao khát nhất.

Vi Sinh Lan đưa tay nhẹ nắm cầm thon gầy của xe lăn người nọ, khiến cho đối phương ngẩn đầu chống lại ánh mắt nàng.

“Ta cũng chỉ thú một phu lang là Yến nhi, Yến nhi chính là chính quân của ta.” Vừa nói, Vi Sinh Lan liền thuận tiện ôm người trên xe lăn vào trong ngực. Cảm giác sức nặng trên đùi là hơi nhẹ chút, mấy tháng qua này phu lang nhà mình dường như gầy đi.

Vốn là thân thể bệnh yếu của người trong ngực nhìn thì đã là có chút đơn bạc... Suy nghĩ vậy Vi Sinh Lan cũng không khỏi hơi cau mày lại.

“Vị trí quân hậu là của Yến nhi.” Kéo xuống bàn tay đang vuốt ve lông mi của nàng, Vi Sinh Lan đặt một nụ hôn lên trên ngón tay thon dài đẹp mắt của người ở trong ngực.

“... Thê chủ.” Trong mắt Kỳ Yến thoáng sáng lên.

“Mẫu hoàng nói hành động này sẽ đưa tới chỉ trích, ta không phủ nhận điểm này.” Giọng Vi Sinh Lan bình tĩnh tiếp tục trần thuật, chơi đùa mái tóc dài đen như mực xõa sau lưng của Kỳ Yến, cuộn một vòng lại một vòng trên ngón tay.

“Nhưng chỉ muốn khi đó Yến nhi có thể đứng lên...” Lúc nói tới chỗ này nàng hơi dừng lại một chút, tiếp đó khuôn mặt càng thêm nhu hòa, ôn thanh nói: “Nếu có thể có mang tử tự, dĩ nhiên là tốt hơn.”

52. Chương 52

Editor: Sakura Trang

“Thê chủ... Nghĩ muốn hài tử?” Kỳ Yến an thuận mặc cho nữ tử dày vò đầu tóc của y, chỉ hơi rũ trông mắt thấp giọng hỏi.

“Tử tự là vì để cho Yến nhi càng danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí quân hậu.” Vi Sinh Lan chỉ cần nhắc ngắn ngủi mấy giây liền thần nhiên nói.

Chẳng qua sợ người trong ngực nghĩ nhiều, ngay sau đó nàng lại kèm câu giải thích: “Nhưng đối với hài tử của Yến nhi, dĩ nhiên là ta có mang theo mong đợi.”

Chớp nhoáng, dung nhan xinh đẹp của người trong ngực xít lại gần, Vi Sinh Lan thậm chí có thể cảm nhận được khí tức mang chút ấm áp của đối phương.

“Kia nếu là ta... Không cho được thê chủ hài tử này...” Đối với người trong lòng, Kỳ Yến tự nhận không cách nào làm được che giấu. Nhưng tuy là kiên định nói ra khỏi miệng, sắc mặt của y vẫn là không tránh được càng khôi bệnh tái nhợt mấy phần, môi mím chặt cũng mất huyết sắc.

Từ biểu tình biến hóa lần nữa xác nhận nội dung nói chuyện của phu lang nhà mình cùng Kiều Hành, tay đang ôm ngang hông trong ngực người của Vi Sinh Lan buộc chặt chút, dứt khoát cũng không nói vòng vo mà hỏi thẳng: “Kiều Hành nói gì với chàng?”

“Để cho chàng không yên lòng như vậy.” Dứt lời Vi Sinh Lan hơi liếm nụ cười trên mặt, phu lang nhà mình từ trước đến giờ tâm tư nội liễm, đối mặt nàng là có chút ngoại lệ, nhưng cũng chưa bao giờ sẽ biểu lộ rõ như vậy.

Vả lại mới vừa nguyện ý thuận phu lang nhà mình rời sân, cũng không có nghĩa là về sau nàng sẽ không truy hỏi sau chuyện này.

“Nàng nói ta không dễ... không dễ mang thai tử tự.” Thực tế Kỳ Yến từng thấp thỏm không biết người đang ôm y trước mắt này sẽ nguyện ý để cho y mang thai tử tự hay không, hiện biết được đối phương cũng là đang mong đợi như y vậy... Y lại mất năng lực đáp lại.

Một khi mở miệng, thì có sức lực tiếp tục nói.

“Mặc dù có hài tử, sinh ra được cũng rất có thể sẽ như ta có một thân thể không khỏe mạnh... Thậm chí có thể một đôi chân tàn phế...” Ngôn ngữ khô khốc, dứt lời Kỳ Yến liền mím chặt môi lần nữa.

Chỉ riêng nói việc không thể sinh sản, cũng đủ để cho một người nam tử chịu đựng tự trách lớn nhất.

“Yến nhi cảm thấy, ta không có năng lực chăm sóc kỹ hài tử của ta và chàng?” Từ lúc thấy Ngu Kỳ bắt đầu, Vi Sinh Lan liền nghĩ thể chất người Ngu gia dường như đều là như vậy. Ở lúc Ngu gia vẫn cường thịnh, người kinh tài diễm diễm như đương triều Thái úy Ngu Hề Trầm. Cũng là bệnh yếu mất sớm.

Chỉ chẳng qua nàng lúc đó chỉ muốn chăm sóc tốt cho phu lang nhà mình, còn chưa nghĩ tới vấn đề con cháu tử tự của hai người.

Thấy đối phương không chút do dự lắc đầu, Vi Sinh Lan nắm lấy cằm của y: “Bệnh ở chân có thể trị, thân thể không khỏe mạnh cũng có thể từ từ điều dưỡng, hài tử của ta và Yến nhi, ta tất nhiên sẽ nhất mực cưng chiều, lại nói ăn mặc sinh hoạt có chỗ nào có thể tốt hơn so với hoàng gia?”

Đôi môi hơi buông lỏng đóng mở, nhưng cuối cùng Kỳ Yến cũng không phát ra bất kỳ tiếng nào.

“Còn việc không dễ mang thai tử tự, “Tới với không dễ có mang con cháu, Yến nhi là muốn nói... Ta không đủ cố gắng?” Lời nói mới vừa rơi xuống, Vi Sinh Lan thoáng gần sát liền chạm vào bờ môi mềm mại kia.

Này dĩ nhiên không phải một lời nói nghiêm túc nhưng dùng để chuyển đề tài đã là đủ rồi.

“Không...” Tiếng mới vừa phát ra, Kỳ Yến liền vẫn cắn môi dưới. Lại không nói mới vừa nói một câu, một bàn tay đã lặng yên không một tiếng động dờ vào vạt áo của y.

Phải nói cổ thân thể này sớm bị Vi Sinh Lan đè ở dưới người thương yêu qua không biết bao nhiêu lần, chỗ nhạy cảm tự nhiên cũng là sớm bị nắm giữ tất cả.

Nhưng không khéo ở thời điểm này...

“Chủ tử, thuốc tắm đã chuẩn bị... xong”

Từ phòng trong đi ra Vân Sanh phút chốc dừng lại bước chân, đồng thời mặt cũng không đổi sắc cúi đầu xuống coi như cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ trừ câu này kẹt hồi lâu mới bổ sung xong.

Lui ra khỏi bờ môi đã chạm sát vào nhau, Vi Sinh Lan nghiêng đầu đối với Vân Sanh cách đó không xa đang cúi đầu nghiêm túc nhìn chằm chằm sàn nhà, nhẹ ‘Ừ’ một tiếng.

Đợi Vân Sanh thức thời lui ra, Vi Sinh Lan cũng thần sắc tự nhiên đem tay đã dò vào đến trong vạt áo thu về, điều chỉnh tư thế ôm ngang người đi vào trong phòng.

Mùi được liệu nồng nặc để cho nàng hơi cau mày, nhưng vẫn là vững vàng ôm chặt người vào ôm vào trong ngực.

“Thê chủ...” Khuôn mặt trong trẻo của Kỳ Yến đỏ ửng càng thêm rõ ràng, mặc dù lúc này y biết được động tác người trong lòng cõi y phục của y không mang chút dục vọng.

Thay y phục lúc tắm phần lớn là dưới sự trợ giúp của người hầu hoàn thành, Kỳ Yến còn chưa thể nghiệm qua trạng huống lúc này.

“Mỗi một chỗ trên người Yến nhi chỗ nào ta không chạm qua?” Trong lời nói tuy là trêu đùa, động tác của Vi Sinh Lan cũng không chạm chút nào, đem người bị nàng bóc không còn một mảnh chuyển vào trong thùng nước tắm.

Bả vai không bị nước tràn đến, xương quai xanh ưu mỹ cũng được phơi bày, đối với nam tử mình yêu thích dưới tình huống này muốn làm không ngậm phân nửa dục vọng thực tế là có chút khó khăn.

“Yến nhi coi như ta không có ở đây là được.” Hơi cong mắt nói xong, Vi Sinh Lan liền thật sự mất nhìn thẳng ngời ở trên ghế chạm hoa bên cạnh.

Làm sao có thể coi như không có ở đây.

Yến chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, dung nhan tuấn mỹ trong trẻo lạnh lùng đỏ gay lên, so với lúc uống một vò hoa quả nhỏ chỉ hơn chứ không kém.

“Nóng...” Ước chừng qua mười phút, người ngâm ở trong thuốc tắm dần dần cảm thấy trừ nơi hai chân vẫn không có kia của y, những bộ phận còn lại ngâm vào trong nước cũng mơ hồ có chút nóng.

Vi Sinh Lan nghe vậy dĩ nhiên không thể ngồi yên, đến gần vén tóc bị mồ hôi dính ướt của Kỳ Yến, tay chạm gò má của dung nhan trong trẻo cũng cảm giác được có chút nóng lên.

“Yến nhi chịu đựng thêm một chút nữa.” Giọng Vi Sinh Lan ôn tồn dụ dỗ, nàng dĩ nhiên không muốn để phu lang nhà mình khó chịu... Nhưng nghe theo giải thích của Kiều Hành, trước mắt đây là tình trạng tất nhiên sẽ có.

Con người đen thui tựa như phủ một tầng sương mù, Kỳ Yến kéo xuống tay dán vào trên má y, nhưng là chỉ hơi cúi đầu xuống đem trán để ở nơi lòng bàn tay của Vi Sinh Lan, tròn mắt nửa khép.

Còn cần một lúc nữa mới hết nửa giờ, như vậy có thể để cho phu lang nhà mình dễ chịu một chút, Vi Sinh Lan cũng nguyện ý duy trì tư thế hiện giờ.

Sau Vi Sinh Lan liền đều nhiệt độ cảm giác da thịt lòng bàn tay chạm đến lại tăng thêm, nhưng người ngâm ở trong thuốc vẫn là an thuận kèm chế, trừ hô hấp hơi dồn dập chút liền không có phản ứng khác.

Đợi lúc ôm người ra khỏi thùng tắm, da thịt toàn thân trắng như ngọc kia đã là toàn hiện lên màu hồng đẹp mắt.

“Kể tiếp suốt một tháng, Yến nhi sợ là mỗi ngày cũng phải chịu tội này.” Vi Sinh Lan chỉ mặc cho y một món áo trong, lúc này thì không khỏi không nói nội lực là một thứ thật công dụng... Ấm người hay hoặc là hong khô một mái tóc đen dài, đều là có thể dùng tay làm. (Đối với chị nội lực chỉ là để phục vụ chồng ~o~)

Người nọ được chuyển đến trên giường hàm hồ không rõ đáp một tiếng, thanh âm vừa yếu lại nhỏ đến khó nghe rõ. Trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ bằng gấm, hai chân thon dài mà trắng nõn ưu mỹ vì dễ tiện châm cứu mà bộc lộ ra bên ngoài.

Đem áo ngủ bằng gấm khoác trên người kéo lên chút nữa, người nằm ở trên giường nhỏ hơi nghiêng đầu liền chôn dung nhan trong trẻo vào trong gối mềm mại.

“Chàng đây là muốn mình phải chết ngộp sao?” Vi Sinh Lan hơi có chút bật cười, lúc kéo xuống áo ngủ bằng gấm gần như là không kháng cự chút nào, chỉ có đôi mắt đen thui nhìn thẳng vào mặt nàng.

“Thê chủ.” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng một khi mềm mại xuống liền dịu dàng như suối nhỏ chảy qua, dung nhan đỏ ửng của Kỳ Yên gần như từ lúc vào phòng liền không tan hết. Chân của y là tàn phé không giả, nhưng chân mất đi tri giác cũng không thể để cho lúc y đang nhìn tay người trong lòng đặt lên đùi mình mà lại không cảm xúc.

“Ừ.” Kỳ Yên gọi, Vi Sinh Lan liền không keo kiệt đáp lại. Hiện lúc trên đùi phu lang nhà mình vẫn chưa có tri giác, đều đã thẹn thành như vậy... Nếu là chờ chữa sau đó mới làm chuyện này với y, màu đỏ trên mặt này cũng không biết là sẽ đậm hơn mấy phần.

Cho dù quá trình như thế nào, tóm lại lúc kết thúc châm cứu để nghỉ ngơi, Vi Sinh Lan ôm chính là một mỹ nhân cả người nóng hổi với dung nhan trong trẻo nhưng đỏ ửng.

53. Chương 53: Lên Ngôi

Editor: Sakura Trang

Đế vương hiện tại thoái vị, hoàng đế mới kế vị, đề tài rộng nhất mà trên dưới hoàng thành nghị luận ngày gần đây không gì khác ngoài đề tài này.

Thực tế đối với trăm họ mà nói, chỉ cần cuộc sống đầy đủ, cụ thể là ai tại vị bọn họ cũng chẳng quá để ý. Vả lại từ việc Duyên Sở đến trước đây không lâu đến chuyện dịch bệnh của Ký Châu, vị đế vương sắp kế vị này cũng coi như là được lòng dân.

Lúc này Liễu gia cũng đã hoàn thành việc gia chủ kế vị, không ai khác ngoài do Liễu Ký Ẩn tiếp chưởng quyền ấn của Liễu gia. Hiện Liễu gia đang trong thời kỳ cường thịnh, do vị trí hiện tại của gia chủ mà Liễu gia thành tâm ra sức với Cảnh đế, vì vậy lập trường rõ ràng ủng hộ đế vương do Cảnh đế chọn.

Ngay cả duyên quận vương từ trước đến giờ chỉ nghe kỳ danh khó gặp người, ở sau khi Cảnh đế ra quyết nghị cũng xuất hiện trong triều, biểu hiện thái độ ủng hộ. Hạ thần trẻ tuổi chút có thể là chưa thấy qua vị quận vương này, nhưng không phải không biết ban đầu lúc biên giới tây nam của Dư quốc bị quấy nhiễu, là ai dẫn quân đội đi đánh lại một trận xinh đẹp.

Chiếu thư này vừa đưa ra, thêm việc phản ứng của các phe phái, chính là kẻ ngốc cũng biết... Vị trí người kế vị Cảnh đế là sớm có chủ ý, mà hiện lại là trực tiếp nhảy tóm tắt các bước. Đây đối với hạ thần đang ngấm nhìn trạng thái mà chưa đứng đội, có người may mắn, có người hối tiếc.

Người có sự dị nghị nhất đối với định này, hơi đáng chú ý liền chỉ có thất trước mắt nữ và nhất mạch phủ Tả tướng. Nhưng trước khi kịp ứng phó thì đã thành thế cục định trước, không còn chút khả năng xoay chuyển.

Chuẩn bị hơn nửa tháng, chuông cổ trong tế tự điện vang lên...

Ý nghĩa lễ lên ngôi bắt đầu.

Khác với những quân vương trước lên ngôi dùng màu mình hoàng, hôm nay Vi Sinh Lan dùng là huyền sắc. Huyền y huân thường*, thêm lấy mười hai phù văn, tỏ ra đoan nghiêm mà trang trọng, đai lưng được thị tử hầu hạ cột chắc lẩy eo.

*huyền y huân thường: y phục đen xen hồng, dịch ra thì không hay nên mình chỉ chú thích thôi hen.

Mười hai chuỗi hạt châu trên quan miện nhẹ nhàng đung đưa theo bước chân chậm rãi vững vàng, dung nhan dưới quan miện vẫn nghiêm lệ như trước, chẳng qua là sắc bén vốn cố gắng che giấu trong mắt lộ ra mấy phần. Cũng là lúc này một đám thần tử trong triều mới đột nhiên phát hiện, tân nhậm đế vương mà các nàng đang nghênh đón tương tự biết bao Cảnh đế.

Dĩ nhiên, cũng không giống nhau.

Lễ nhạc tấu minh, cảnh tượng giống với mỗi vị đế vương khi kế vị, Vi Sinh Lan ngồi ngự liễn (kiệu vua) tới trước điện tế tự, thần tử đứng cúi đầu ở hai bên nhẹ bước từ từ đi vào trong điện tế tự, khẩn cầu tổ tiên và trời đất.

Ngoài điện hầu hạ mấy trăm thần tử, nhưng ở trong điện nhưng là chỉ một mình Vi Sinh Lan, trong điện tế tự trang nghiêm cũng chỉ có giọng tụng niệm của nàng.

Như thế nào bước được đến ngày hôm nay...”

Trong lòng nổi lên tự hỏi, tuy là tụng niệm theo tế văn, nhưng suy nghĩ của Vi Sinh Lan cũng đã không ở chỗ này.

Sống lại một đời trước là không lòng dạ nào với ngôi vị hoàng đế. Cũng ném được hậu quả của không tranh. Sau khi sống lại quyết tâm muốn tranh, nguyên nhân mới đầu cũng chỉ là vì bảo toàn bản thân và những người nàng coi trọng. Nhưng tự trải qua mọi chuyện tới nay, dã tâm của chư quốc bên ngoài biên giới như Duyên Sở, hoặc giả là bách tính chịu khổ bởi dịch tai ở Kỳ châu... Vị trí trên ngự tọa kia trong mắt Vi Sinh Lan cũng có thay đổi tương ứng.

Đợi lúc ngồi lên đó, nàng sẽ là đế vương trẻ tuổi nhất trong lịch sử Dư quốc. Từ đó vận lý giang sơn, lê dân bách tính của Dư quốc, đều là trách nhiệm cần gánh trên vai.

Thăng tới hoàn thành đủ ba giờ cúng tế, Vi Sinh Lan mới quay lại bước chân vào Trọng Hoa điện, ngồi trên chiếc ghế tượng trưng cho hoàng quyền kia.

Do quan cận thị tuyên đọc thánh chỉ, đổi năm thành Chiêu Duyên, ban bố xá lệnh.

Thần tử quỳ bên dưới trong miệng hô to vạn tuế, dù không phải tất cả mọi người đều thật tâm ủng hộ, nhưng ít ra đối với đế vương ngồi trên cao kia, trong lòng mỗi một người đều là có chút kính sợ.

“Hãy bình thân.” Đế vương trẻ tuổi hơi rũ mi, nói lại câu mà trước kia Cảnh đế cũng dùng đánh vỡ sự im lặng bên dưới.

Dưới nụ cười nhẹ ôn nhả kia, đôi mắt sắc cũng như đầm sâu, không có một người sẽ nghi ngờ chút nào đối với uy nghi của vị đế vương trẻ tuổi kia ngồi trên cao kia.

54. Chương 54

Editor: Sakura Trang

Một nơi khác ở Chiêu Quân điện.

Mấy nơi trong điện đều đốt lò sưởi, mặc dù là tới gần ban đêm mùa đông sương hàn, cung điện lớn như vậy nhưng vẫn là duy trì nhiệt độ tương đối ấm áp. Trang sức trong điện không phức tạp, nhưng nhìn hết sức trang nhã, đặc biệt hơn là trong các chi tiết nhỏ đều lộ ra sự khác biệt.

“Chủ tử...” Ngu Thư Ngôn hầu hạ bên người Kỳ Yến một bộ muốn nói lại thôi.

Người trên xe lăn vốn là tựa người vào lưng ghế, nửa khép tròng mắt, hiện nghe vậy tuy không lên tiếng, tầm mắt nhưng là hơi dời qua.

Ngu Thư Ngôn tiếp thu được ánh nhìn của y sau cần môi dưới một cái vẫn là không nhin được hỏi ra lời: “Chủ tử, tại sao vương... Bệ hạ lại chọn nơi này làm tắm điện của ngài... Nơi này cách trung cung rất xa.”

Công tử nhà hần là chính quân được Chiêu vương thú hỏi đằng hoàng, hiện dù chưa được phong hậu, cũng không phải nên là Quân hậu vấn đã đóng thuyền? Coi như tạm không vào trung cung ở, dường như cũng không nên ở địa phương này.

Lông mi dài nhỏ hơi run run, dung nhan trong trẻo hiện lên chút hồng nhạt, nhưng một màn này Ngu Thư Ngôn lại cũng không thể bắt được.

Kỳ Yến yên lặng nhìn ở trong mắt Ngu Thư Ngôn là đối với chuyện này im lặng, cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, hần theo bản năng liền suy đoán theo phương hướng càng thêm xấu.

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ bệ hạ nàng không chuẩn bị sách lập ngài làm Quân hậu sao?” Ngu Thư Ngôn sau khi nói xong chớp mũi đau xót, tựa như sắp khóc.

Từ ngày rời khỏi Liễu uyển, Vi Sinh Lan đối tốt với Kỳ Yến hần là nhìn ở trong mắt, nhưng tình huống hiện giờ lại đặt rõ ràng ở trước mắt.

Vô luận là lúc ở phủ Tả tướng hay là ở Liễu uyển, Ngu Thư Ngôn đều nhớ hết sức rõ ràng khuôn mặt gió chiều nào xuôi chiều ấy cùng thái độ khinh thị lạnh nhạt của người hầu chung quanh. Vì vậy chỉ cần có người dùng ánh mắt một chút xíu khác thường nhìn về phía Kỳ Yến, hần cũng có thể phát hiện... Ở trong cung này cũng là như vậy.

“Không cần suy nghĩ nhiều.” Kỳ Yến ngồi thẳng dậy, thanh âm lãnh đạm nghe không ra tâm tình gì, nhưng mi mắt lại đang hơi mèm xuống.

Ngu Thư Ngôn coi như thị tử thiếp thân của y, đúng là như lúc ban đầu y đã nhận định... Không thể trọng dụng, nhưng Kỳ Yến chưa bao giờ có ý tưởng thay đổi.

Một thị tử toàn tâm ở bên và nghĩ cho y, cho dù có không tốt lắm, so với những người khác cũng là muốn thẳng được không chỉ gấp mấy lần.

Một ván cờ tự đánh còn chưa hạ xong, Kỳ Yến nắm tay dò vào trong hộp cờ cầm lên một quân cờ đen, nhìn ván cờ trắng đen đan xen. Cờ đen trong tay chuẩn bị hạ xuống, Ngu Thư Ngôn đứng hầu ở một bên chớp mắt liền quỳ xuống.

“Bệ hạ.” Đây là trở thành của Ngu Thư Ngôn. Huyền y huân thường, mười hai phù văn... Nữ tử trước mắt là quốc vương của Dư quốc, vào giờ khắc này hần mới thật sự khác sâu việc này.

Thông báo bên ngoài nghĩ đến là bị chặn lại. Kỳ Yến sợ run nhìn nữ tử đã kế vị trở thành tân nhậm Dư quốc quân vương đi về phía y, thậm chí đối phương đi tới trước mặt chỉ cách y không đến một bước, y cũng còn chưa phục hồi tinh thần lại.

“... Bệ hạ.” Kỳ Yến do dự gọi ra miệng.

Nhưng xưng hô nghĩ ngợi mãi mới kêu thành tiếng này vẫn là sai rồi.

“Yến nhi gọi ta cái gì?” Vi Sinh Lan nhẹ nắm được cảm của người trên xe lăn, ngữ điệu nhẹ chậm chạp hỏi lại.

Nữ tử trước mắt tự xưng là ‘ta’, cảm giác cục xương ở cổ họng bị đầu ngón tay quẹt qua, Kỳ Yến hơi ngửa đầu đối diện với đôi mắt đen như mực, theo bản năng nhẹ gọi: “Thê chủ...”

Sau một tiếng này y chỉ thấy nữ tử hạ mắt nhìn y, rút tay đang bóp trên cằm y lại, tháo quan miện mười hai chuỗi hạt châu trắng trên đầu xuống, gần như là tùy ý đặt trên bàn dài.

“Đứng lên đi.” Những lời này là nói với Ngu Thư Ngôn.

Vi Sinh Lan ngồi xuống ghé tử đàn bên cạnh, lấy đi quân cờ đen trong tay người trên xe lăn, một cái cũng không nhìn liền bỏ vào bàn cờ.

“Chàng chẳng qua là thay đổi nơi ở.” Dứt lời, vị trí Kỳ Yến ngồi từ xe lăn đổi tới trong ngực Vi Sinh Lan.

Hiểu rõ mình mới vừa rồi là làm sai, người trong ngực người trong lòng do dự chốc lát, Kỳ Yến liền chủ động xit lại gần hôn một cái lên bờ môi xinh đẹp của nữ tử... Mang theo mấy phần dè dặt. Làm xong động tác này, ngay sau đó lấy tư thái hết sức nhu thuận gọi hai chữ ‘thê chủ’.

Nếu như là Vân Sanh, hiện nhất định là tư thế mắt nhìn thẳng, nhưng mà Ngu Thư Ngôn thì... Trợn to hai mắt nhìn hai người tư thái thân mật, mặt đầy biểu tình ‘Công tử nhà ta làm sao có thể sẽ chủ động làm loại chuyện này’.

Phu lang nhà mình nhận sai nhanh chóng lại thái độ tốt... Sẽ không phải lần đó ‘trừng phạt’ ở trong thư phòng vương phủ để cho y nhớ quá sâu? Nghĩ đến đây Vi Sinh Lan không tự giác nhếch môi thành độ cong nho nhỏ.

“Cung điện này, Yến nhi ở đã quen chưa?” Nếu thái độ tốt, vậy cũng không có gì đáng truy cứu. Vi Sinh Lan ôm lấy vòng eo mềm dẻo của người trong ngực, giọng ôn hòa hỏi.

Rõ ràng có thể thấy ánh sáng trong đôi mắt đen tuyền kia thoáng lóe lên, Kỳ Yến liền tựa vào trong ngực nữ tử gật đầu một cái.

Sự thật là... Trước khi vào trong cung ở, Vi Sinh Lan đã trực tiếp hỏi qua y có thích cung điện nào không. Chiêu Quân điện là y chọn, không phải là do bắt buộc, lý do chẳng qua là vì cung điện này từng là tẩm cung Vi Sinh Lan sống khi ở trong cung.

Nơi mà người trong lòng đã ở mười bảy năm, bao gồm chín năm mà y chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn kia. Nếu muốn vào ở trong căn chọn một nơi để ở tạm, tất nhiên Kỳ Yến không chút suy nghĩ liền chọn nơi này.

Biết được chủ nhân trước kia của Chiêu Quân điện là ai, dĩ nhiên là không dám chậm trễ chút nào với vị chủ nhân mới vừa vào ở không lâu này.

Cho dù không vào trung cung ở, cũng không vào ở những cung điện xung quanh trung cung, nhưng có thể ở nơi này cũng đã là đủ biểu hiện thái độ coi trọng của tân quân.

“Nghe theo kiểu đại phu giải thích, chưa tới nửa tháng, Yến nhi liền có thể thử nghiệm đứng dậy.” Tay Vi Sinh Lan đang ôm ngang eo Kỳ Yến chuyển sang đặt lên đùi, vì vậy cũng cảm giác được Kỳ Yến tựa vào trong ngực nàng hơi run một chút.

Phu lang nhà mình phải chịu tội nửa tháng cũng không phải là không có chút tác dụng nào, hai chân này đã có chút tri giác.

Tuy không rõ ràng, nhưng ít ra... Đối với đụng chạm của nàng là có cảm giác.

Hai chân vẫn là vô dụng gần hai mươi năm hiện đã có tri giác, cho dù nhẹ, nhưng đối với việc bị chạm vào vẫn là nhạy cảm khó kiềm chế... Huống chi là được người trong lòng chạm vào.

Vành tai trắng nõn lạng lẽ đỏ lên, Kỳ Yến thấp giọng đáp lời, đối với phản ứng của mình nhưng cũng không tự biết.

“Người hầu trong Chiêu Quân điện phần lớn là trước từng hầu hạ ta, nhưng cũng có chút mới nhậm chức hoặc có thể còn chưa hiểu hết quy củ. Nếu có dám mạo phạm, Yến nhi cũng không cần nương tay, trực tiếp xử trí là được.” Chuyện lúc trước xảy ra ở Liễu uyển là tấm gương, Vi Sinh Lan còn nhớ, nàng tất nhiên sẽ không để cho chuyện giống vậy xảy ra lần thứ hai.

Phu lang nhà mình nàng yêu thương sủng nịch cũng không kíp, sao có thể để cho những người khác bắt nạt.

Vi Sinh Lan vừa dứt lời, Kỳ Yến liền an tĩnh nghe, đợi cuối cùng liền gật nhẹ đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

“Ừm... Còn chuyện đại điển phong hậu, đến lúc đó trong cung tất nhiên sẽ có nhân ngôn toái ngữ, Yến nhi chớ để bụng.” Dừng mấy giây, Vi Sinh Lan nói tiếp: “Nhiều lắm là một tháng, Yến nhi là có thể danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí đó.”

Vốn lấy thân phận chính quân của Kỳ Yến, theo lý trong vòng bảy ngày sau khi nàng kế vị là sẽ được làm đại điển phong hậu, sắc phong làm Quân hậu. Vi Sinh Lan cũng không phải là không thể làm được điểm này, dẫu sao hạ thần nguyện ý ở lúc tân quân lên ngôi liền đứng ra nói ngược lại không nhiều. Nhưng một khi nàng làm như vậy, Kỳ Yến không thể tránh khỏi phải bị mọi người chỉ trích... Điều này hiển nhiên sẽ không là kết quả Vi Sinh Lan mong muốn.

Đợi thanh trừ hết việc dùng lý do lớn nhất là “người có bệnh ở chân” để phản đối, còn lại những tiếng phản đối khác cũng sẽ diệt hết.

Như vậy mới có thể xưng là danh chính ngôn thuận.

“Thê chủ có thể... Ở lại lâu hơn không.” Kỳ Yên một mực không nói lời gì bỗng dưng mở miệng, nữ tử trước mắt hôm nay mới vừa kể vị, chuyện cần xử lý không biết bao nhiêu nhưng còn đặc biệt tới cùng y nói những thứ này... Chuyện không quan trọng.

Nhưng cho dù là nghĩ như vậy, Kỳ Yên vẫn là không nhịn được đi tham cầu thêm thời gian ở bên nhau. Trước kia từng hy vọng, hy vọng nữ tử trước mắt chẳng qua là đệ tử thế gia thông thường, bình dân bách tính cũng được.

Phần ý niệm này đến hiện giờ cũng không thay đổi, chẳng qua là y cho đến bây giờ đều biết chuyện này là không thể nào.

“Ta tới nhưng không định đi, chẳng lẽ là Yên nhi muốn đuổi ta sao?” Trên mặt đế vương trẻ tuổi mang nụ cười ôn nhã, khác xa với nụ cười khi đối mặt với thần tử trong triều.

Không mang theo phân nửa lạnh lẽo, chỉ có sự nhẹ nhàng ôn nhu.

55. Chương 55

Editor: Sakura Trang

Đã qua bảy ngày từ lúc tân quân lên ngôi, đại thần cất tấu chương chuẩn bị yêu cầu đại điển phong hậu phát hiện mình cuối cùng cũng làm không công.

Tân nhậm đế vương không chỉ không nói tới một chữ việc đại điển phong hậu, sau khi sắp xếp cho người an ổn ở Chiêu Quân điện liền đến ý định phong hậu đều không có... Nhưng sùng ái lại thể hiện rõ ràng ra bên ngoài, các nàng thực là xem không hiểu tâm tư của Chiêu đế này.

Ở lúc tân quân vẫn chỉ là hoàng nữ, liền do Cảnh đế chỉ hôn thú nhi tử thứ tư phủ Tả tướng làm chính quân. Ngôi ngũ rước dâu xếp thành hàng dài, trong hoàng thành gần như là không người không biết. Cũng là như vậy, quyền quý trong hoàng thành người người đều biết Tứ công tử phủ Tả tướng là chính quân phủ Chiêu vương.

Nhưng phải nói các nàng biết rõ nhất đối với chính quân phủ Chiêu vương, không gì ngoài việc người này có bệnh ở chân.

Chuyện này đặt ở lúc Chiêu đế vẫn chỉ là hoàng nữ, một đám thần tử trong triều cũng chỉ để ở trong lòng thầm nghĩ liền thôi. Nhưng vừa lên ngôi làm đế, tất cả hành động của đế vương đó chính là quan hệ đến toàn bộ thể diện Dư quốc.

Vị trí quân hậu không phải là tùy ý là có thể ngồi, đế vương có khuynh hướng thích là một chuyện, nhưng trước nhất cần xem xét là thân phận. Chẳng qua thân phận nhi tử của Tả tướng tuy là đủ rồi, nhưng việc chân có bệnh lại là một tỳ vết khó bỏ qua.

“Còn có chuyện gì?” Đế vương trẻ tuổi ngồi trên ngự tọa thần sắc trầm tĩnh, đồng dạng là vui giận không biểu hiện, nhưng phần ôn nhã giữa mi nhãn để cho thần tử bên dưới trong lòng tồn kính sợ ổn định lại.

Đội thần tử bên dưới yên lặng, Vi Sinh Lan ra hiệu, quan cận thị hầu hạ ở sau lưng trình lên hai phân tấu chương.

“Lại bộ thượng thư cùng Phủ doãn hôm qua có hai phân tấu chương này, trẫm đã duyệt qua.”

Chớp nhoáng bị đặc biệt điểm danh trong lòng hai người cũng lần lượt thót một cái, nghe theo thông lệ đi ra đường trống ở giữa, cúi đầu chờ đợi đế vương ngồi trên ngự tọa chỉ thị xuống một câu.

“Khanh chi đề nghị tốt lắm, chẳng qua là...” Chuyển biến sau bỗng nhiên dừng lại, để cho lòng hai người chờ đợi bên dưới cũng theo đó treo cao mấy phần.

Nhưng để vương trẻ tuổi hơi rũ mi mắt liền tức khắc nhất phái ôn nhã, thanh âm cũng là ôn hòa: “Ngôn ngữ trong đây hơi có chút chưa dứt khoát.”

Điểm đến đó thì ngừng.

Hai người bên dưới sau đó đồng loạt gật đầu, thần tử hai bên phần lớn đến lúc này cũng đã hiểu rõ trong lòng. Vì Sinh Lan liền không nói thêm nữa, do quan cận thị tuyên bãi triều.

Nghĩ đến nội dung là trên tấu chương có thể hơi ngắn gọn chút. Thao thao bất tuyệt nửa ngày không nói tới được vấn đề, quen phê duyệt sổ con trình bày ngắn gọn của Khởi lâu lại nhìn tới những tấu chương này, thực là quá mức phức tạp dài dòng.

Sau khi bãi triều trên đường về đến ngự thư phòng, để cho Vi Sinh Lan cảm giác khá có chút bất ngờ là người theo sát đằng sau.

“Tả tướng còn có chuyện gì?” Người hầu xung quanh đã tự giác lùi lại, cổ tay Vi Sinh Lan khẽ giơ lên một chút ngăn lại động tác đang chuẩn bị quỳ xuống của người này.

Quyền thế của Kỳ gia từ Kỳ Hâm Du ngồi ở vị trí Tả tướng liền càng thêm bành trướng, nhưng khi đạt tới giới hạn có thể chấp nhận liền dưới sự áp chế của Cảnh đế không thể lại vào chút nào, so với Liễu gia bây giờ đã là hơi kém một bậc.

Vốn là đối với Vi Sinh Lan mà nói, để cho Kỳ gia cất giữ quyền thế hiện tại cũng không phải không được. Chỉ muốn Tả tướng và thất hoàng muội của nàng không nên xa cầu những thứ không nên muốn, nàng có thể giống Cảnh đế chọn lựa phương thức kiềm chế.

Nhưng nhìn động tác nhỏ hai người không có cất dứt từ những ngày gần đây, không chịu một lần đá kích mạnh, các nàng là sẽ không bỏ đi những thứ ý tưởng không nên có trong lòng kia.

“Thần có một yêu cầu quá đáng...” Tả tướng hơi cúi đầu, thần sắc nhìn thật là bối rối.

Đối với lần này Vi Sinh Lan chỉ đáp lại một tiếng, khẽ vuốt một chút ống tay áo đỏ thẫm, nhưng cũng không có tỏ thái độ rõ ràng.

“Nhi tử thứ tư của thần từ hôm đó về nhà đến này, đã là cách nhau hơn một năm... Thần đối với nhi tử thứ tư thuở nhỏ bệnh yếu này luôn là không yên lòng, hiện đã lâu không gặp cũng là hết sức nhớ nhung.” Lời xã giao bày ra xong hết rồi, Tả tướng cúi người thật sâu thi lễ với đế vương trẻ tuổi đang đứng trước người...

“Dĩ nhiên nhi tử thứ tư của thần có thể được bề hạ ân sủng là may mắn lớn của y, thần chẳng qua là hy vọng có thể gặp một lần.” Giấu người trước mặt gặp Kỳ Yến như bị phát hiện có thể đưa tới người trước mắt hiểu lầm, ngược lại lấy loại phương thức này gián tiếp báo cho nàng biết, có thể quang minh chính đại gặp mặt.

Thông thường mà nói trừ phi là nữ tử đặc biệt chấp thuận phụ lang mình về phụ gia thăm viếng người thân, nếu không nam tử giả ra đúng là thật giống như bát nước hắt đi, không cơ hội gặp lại người trong nhà.

“Tâm tình nhớ nhung Kỳ Yến của Tả tướng trầm rất là hiểu rõ, như thế nào sẽ là yêu cầu quá đáng.” Vi Sinh Lan mỉm cười, gọi người hầu đang đứng ở phía xa lại, phân phó nói: “Người dẫn đường Tả tướng tới Chiêu Quân điện.”

Phải nói Tả tướng muốn gặp Kỳ Yến vì lý do vừa này, vô luận như thế nào Vi Sinh Lan cũng sẽ không tin tưởng. Dầu sao nàng đã sớm rõ ràng, phụ lang nhà mình chịu bạc đãi như thế nào khi ở phủ Tả tướng.

“Tạ bề hạ ân điển, vi thần cáo lui.”

Vi Sinh Lan nhẹ gật đầu, xoay người mà không làm bất kỳ dừng lại.

Vì vậy không lâu sau khi xử lý sổ con Khởi lâu đưa tới Kỳ Yến liền nghe được thanh âm thông báo ngoài điện của người hầu, mí mắt hơi rũ xuống dừng động tác trên tay, thuận tiện đem sổ con đang mở trên bàn đóng lại bỏ vào trong áo cách bên cạnh.

Tiếng chân tiến gần, thân ảnh người tới cũng theo đó xuất hiện ở trước mắt.

“Yến nhi.” Tuy đối với nhi tử này của mình không chút cảm tình, Tả tướng gọi hai chữ này vẫn là hết sức quen thuộc.

Kỳ Yến không có lên tiếng đáp lại, nghiêng đầu đối với Ngu Thư Ngôn còn ngây tại chỗ nói: “Lui ra đi.” Rồi sau đó ánh mắt nhẹ quét qua người hầu yên lặng hầu hạ ở quanh mình, mở miệng lần nữa: “Các người cũng vậy.”

Đội trong điện chỉ còn lại hai người, Tả tướng liền càng đến gần Kỳ Yến mấy bước.

“Bệ hạ kể vị đến nay đã là qua bảy ngày, Yến nhi liền không có ý kiến gì?” Người hầu tuy đều đã cho lui, nhưng cũng vẫn là sợ tai vách mạch rừng, thanh âm của Tả tướng có thể nói là ép tới cực thấp.

Người trước mắt này đều biết chủ động cho lui người hầu, còn sao có thể đối với nàng nói không có chút ý tưởng nào. Nhưng Tả tướng đợi hồi lâu, vẫn là không đợi được người trên xe lăn trả lời.

Phảng phất là đang so kiên nhẫn, cuối cùng Tả tướng chỉ chờ được một câu hỏi ngược lại.

“Con nên có ý tưởng gì?” Người trên xe lăn sống lưng thẳng tắp đến không có một chút độ cong, con người đen thui không chút ưu tư phập phồng, tựa như hàn đàm.

Thanh âm lãnh đạm không chút cảm xúc vui mừng, ít nhất nghe vào trong tai Tả tướng là để cho nàng có chút chán ghét.

Thái độ khinh thường như vậy, xe lăn người này là hay không quên mình là người Kỷ gia, mà nàng là gia chủ Kỳ gia, lại là sinh mẫu của y.

Đề xuống trong lòng nổi lên một tia không vui, Tả tướng vẫn là thanh âm ôn hòa nói: “Nghĩ đến Yến nhi cũng là không biết đại điển phong hậu nên cử hành sau khi hoàng đế mới kể vị bảy ngày, bệ hạ bên kia liền một chút động tĩnh cũng không...”

“Điều này đại biểu cái gì, Yến nhi nên là hiểu rõ.” Tiếng nói rơi xuống, Tả tướng nhìn người trên xe lăn chợt thở dài một tiếng.

Người trên xe lăn sau khi nghe hơi cúi đầu, hạ mi không nói.

Phần này yên lặng bị Tả tướng hiểu vì ảm đạm, vì vậy nàng lại bồi thêm một câu: “Cho dù không phải vị trí quân hậu, bệ hạ ở trong cung này cũng nên cho Yến nhi một vị phân chính thức... Mà không phải là như bây giờ vậy, liền vị trí cung điện này cũng rất vắng vẻ.”

Ngôn ngữ khắp nơi toàn mũi nhọn, cũng không để ý tới người trên xe lăn sẽ chịu loại đả kích nào. Lấy ý tưởng bây giờ của Tả tướng, có thể khiến Kỳ Yến đối với Vi Sinh Lan hoàn toàn thất vọng từ bỏ ý định đó mới là không thể tốt hơn.

“Chuyện tuyển tú kia, chắc hẳn bệ hạ cũng là không nói cho con.”

Tân quân lên ngôi, hậu cung này liền chỉ có một vị nam tử còn chưa phong vị phân. Tuy nói đế vương mới lên ngôi còn hết sức trẻ tuổi, bức tình trạng này ở trong mắt thần tử cũng vẫn là khó có thể bỏ qua, vì vậy tấu chương đề nghị tuyển tú là chuyện thuận lý thành chương.

Chỉ nói đến hai chữ ‘tuyển tú’. Tả tướng cũng cảm giác được ánh mắt của người trên xe lăn bỗng dưng liền nhìn chăm chăm vào nàng. Đây đại khái là lâu dài tới nay lần đầu tiên nàng người này đối mặt, ánh sáng đen tối trong con người mình diệt diệt, u ám không rõ.

Tả tướng đến đây chớp nhoáng cảm thấy, nàng đối với nhi tử này của mình... Dường như là quá ít.

“Tuyển tú...” Tay trái đặt nơi vạt áo chạm được một miếng ngọc bội, mắt phượng hẹp dài của người trên xe lăn thoáng khép hờ. Chuyện này Vi Sinh Lan đúng là không nói chút nào với y, nhưng đối với người trong lòng Kỳ Yến dĩ nhiên là tín nhiệm.

Tả tướng bày tỏ khẳng định nhẹ gật đầu, ngay sau đó hơi nhíu mi: “Chiêu để hiện có thể bạc đãi con như vậy, kia đợi sau khi tuyển tú...”

Người trên xe lăn không lưu dấu vết tránh được tay Tả tướng dò tới nghĩ muốn khoắc lên trên cổ tay y, đồng thời cũng mở miệng cắt đứt lời nói của đối phương: “”Mẫu thân muốn cho ta làm gì?”

Hai chữ mở đầu nói ra cuối cùng để cho Kỳ Yến có loại cảm giác không lưu loát, cái từ này... Từ một lần Ngụ Kỳ bệnh nặng gần như bỏ mạng mà người trước mắt lấy thái độ hoàn toàn không thêm chú ý đến, từ này liền từ đáy lòng y hoàn toàn gạt bỏ.

Nghe vậy Tả tướng cuối cùng treo lên nụ cười vui mừng, mi mắt cũng càng thêm ôn hòa chút.

Cuối cùng nhĩ tử thứ tư này của nàng còn nhớ mình là người Kỳ gia...

56. Chương 56

Editor: Sakura Trang

“Có lời liền nói thẳng đi, Ký Ẩn.” Ở một phần tấu chương cuối cùng chờ xử lý viết xuống mấy chữ, Vi Sinh Lan cầm chu bút trong tay gác xuống, cuối cùng mở miệng giải cứu người đang làm tư tưởng tranh đấu bên cạnh.

Ở trong ngự thư phòng cũng đợi hơn nửa ngày, người này đi theo nàng vào bên trong rõ ràng ghen tràn đầy nghi vấn, nhưng cuối cùng ở nàng cũng đem tấu chương phê duyệt xong rồi cũng còn chịu đựng không mở miệng.

“Thần...” Nữ tử một thân trúc xanh chần chờ chỉ nói ra một chữ, tiếp đó vẫn là vẫy một cái vạt áo quỳ xuống.

“Bệ hạ vì sao muốn đồng ý với yêu cầu của Tả tướng, hơn nữa cũng không có động tác ứng đối về sau. Thần cả gan góp lời, bệ hạ đối với... Chính quân, vẫn là có chút đề phòng là tốt nhất.” Liễu Ký Ẩn dừng mấy giây mới nói ra chữ ‘chính quân’, dấu sao bây giờ nàng tạm cũng không tìm được xưng hô thích hợp để gọi.

Như vậy cũng tốt so với thà giết lầm một ngàn, cũng không bỏ qua một cái, trực tiếp dập tắt bất kỳ ngọn nguồn có thể gây ra hậu quả bất lợi. Đi theo bên người Cảnh đế. Liễu Ký Ẩn dĩ nhiên là biết được những năm gần đây Cảnh đế vẫn là bất động thanh sắc áp chế phe của Tả tướng.

Kỳ Yến nhưng cũng là người Kỳ gia.

“Liễu cận thị sẽ phản bội mẫu hoàng của trẫm sao?” Vi Sinh Lan hơi thở dài một cái, lúc hỏi câu này nhưng là mỉm cười.

Liễu Ký Ẩn vạn không nghĩ tới để vương trẻ tuổi sẽ bất ngờ không kịp đề phòng hỏi ra vấn đề như vậy, nghe xưng hô biến hóa, nàng cũng ở đây một cái chớp mắt thu liễm thần sắc, trầm giọng trả lời: “Thần dấu có chết cũng sẽ không làm chuyện như vậy.”

Thấy trên mặt người đang quỳ nghiêm túc đến không có một tia biểu tình, Vi Sinh Lan nhưng là bất đắc dĩ khoát tay một cái, ôn thanh nói: “Trẫm hỏi cái vấn đề này cũng không ý tứ gì khác, chỉ là muốn báo cho Ký Ẩn biết... Kỳ Yến đối với trẫm cũng là như vậy.”

Nếu như là nàng yêu cầu, chỉ sợ phu lang nhà mình sẽ không chút do dự giúp nàng trở tay thọt một đao cho Kỳ gia. Lại nhắc tới việc này dường như đã là thọt một đao rồi... Lúc trước Tả tướng bên kia gửi mật hàm, ngày thứ hai từ Ký châu về hoàng thành, phu lang nhà mình không phải liền đưa đến trên tay nàng đó sao.

Khi đó xe lặn người nọ nhìn nàng còn do do dự dự lặp lại mấy lần ‘Ta không...’ Siết chặt ống tay áo nàng không chịu buông ra, cho đến bị nàng ôm vào trong ngực hôn môi chừng mấy lần mới cuối cùng yên lòng.

Khi đó Vi Sinh Lan nhìn bộ dáng xe lặn người nọ có chút bối rối thất thố còn cảm thấy có chút buồn cười, nàng chẳng qua là nhìn phong thư hơi trẫm mặc mấy giây, phu lang nhà mình là có thể rối loạn tâm thần như vậy.

Phạm nhân cũng sẽ không chủ động đem chứng cứ đưa đến trên tay quan xử án, Vi Sinh Lan dĩ nhiên biết phu lang nhà mình là chuyện gì đều không làm.

“Bệ hạ...” Liễu Ký Ẩn còn muốn nói thêm gì nữa. Lời thật thì khó nghe, có mấy lời cho dù khó nghe nàng cũng là phải nói.

“Trước kia cũng Kỳ Yên cũng coi như là thủ hạ của mẫu hoàng.” Vi Sinh Lan ho nhẹ một tiếng, ngay sau đó liền trực tiếp vạch rõ, chuyện này đối với người trước mắt thực cũng không có cái gì cần phải giấu giếm.

Nữ tử đang quỳ hiển nhiên sợ run rẩy một chút, yên lặng thật lâu nàng khẽ rũ đầu đáp: “Vâng.”

Chỉ đáng một chữ, nhưng hiển nhiên nàng là đã bị lý do này thuyết phục. Tuy coi như đã từng là quan cận thị của Cảnh đế, Cảnh đế cũng đối với nàng đủ tín nhiệm, nàng cũng vẫn là sẽ có chuyện không biết.

“Đừng quỳ nữa, tôi giúp trẫm nhìn một chút phân tội chứng Trưởng sứ tham ô này.” Vi Sinh Lan lắc đầu một cái, đẩy chồng giấy lớn và một quyển sổ ghi chép về phía trước một chút. Từ hôm lên ngôi bắt đầu điều tra, hiện cũng coi là có chút manh mối.

Trưởng sứ liền tương đương với phụ tá của Thừa tướng, vốn là đứng giữa Tả tướng và Hữu tướng, nhưng trước mắt tình trạng hiển nhiên không phải như vậy, Trưởng sứ này cùng Tả tướng đứng ở trên một cái thuyền. Nhất vinh câu vinh nhất tổn hại... Bên kia cũng không tránh được thương cân động cốt.

Vi Sinh Lan tuy là có lòng sẽ đối Kỳ gia tiến hành đả kích một phen, để cho tiêu mất niệm tưởng không nên có, nhưng cũng không tính đem mũi dùi nhắm thẳng vào. Mặc dù trong lòng phu lang nhà mình chỉ nghĩ cho nàng, nhưng trên thân phận vẫn là có gắn kết không thể tiêu trừ với Kỳ gia...

Nàng cũng không muốn tiếng ‘con tội thần’ rơi vào trên đầu Kỳ Yên, đối với Kỳ gia, nếu không có quyền lực mà chịu an phận xuống liền cũng được.

Vào buổi tối, Vi Sinh Lan rất là thói quen về Chiêu Quân điện. Cung điện này đã từng là tẩm cung của nàng, dùng chữ về này nàng tự nhận là cũng không có bất kỳ không ổn gì.

Còn chuyện gần đây trong cung đồn đại nàng chuyên sủng một người... Phu lang nàng thú hỏi đảng hoàng cũng chỉ có một, lại cũng không có ý định nạp thị tới thương lòng phu lang nhà mình, dưới tình huống này nàng trừ Kỳ Yên cũng không có người có thể sủng ái.

Nếu lại có, chỉ có thể là con cháu của hai người.

“Thê chủ.” Gần như là ở Vi Sinh Lan đến gần phạm vi có thể đụng chạm, Kỳ Yên liền bắt được ống tay áo của nàng.

Tràng cảnh này, dường như có chút giống như đã từng quen biết...? Không phải là cảnh trong thư phòng mà nàng vừa nhớ đến hay sao? Vi Sinh Lan giả bộ ho nhẹ một tiếng, nhưng là khóe miệng không nhịn được nhếch thành độ cong nho nhỏ, cuối cùng là tạo thành nụ cười nhẹ.

Kỳ Yên thấy môi nữ tử trước mắt hơi cong lên, liền hơi mở đôi mắt phượng hẹp dài, sau đó lại cố gắng gằn sát chút. Tả tướng tới gặp y, người trước mắt nhất định là biết được, lại nhất định là nàng cho phép.

“Mẫu thân nàng... Ngô...” Người trên xe lặn mới mở miệng, liền bị nữ tử một thân huyền sắc long bào nắm cằm, bờ môi nhạt màu bị ngón tay thon dài xoa nhẹ, thẳng tới nơi đó trở nên hồng hào.

Bây giờ bộ dáng ngốc lẳng tùy người bắt nạt của người trên xe lặn, nhìn ở trong mắt Vi Sinh Lan liền thật giống như mèo sữa nhỏ không đủ tháng vẫn còn u mê non nớt vậy, cuối cùng không nhịn được đi trêu đùa một phen.

“Chuyện Yên nhi không chuẩn bị làm, cần gì cần phải báo cho ta biết.” Cúi người thưởng thức một hồi đôi môi ngon miệng của mỹ nhân trên xe lặn, Vi Sinh Lan hơi cong mi mắt vui vẻ trả lời.

Nhưng mà đang lúc muốn xoay người về sau lấy mấy thứ trên giá sách hoa lê mộc, Vi Sinh Lan kéo một cái ống tay áo... Nhưng là không có thể kéo khỏi.

Dung nhan trong trẻo của mỹ nhân trên xe lặn rõ ràng là nhiễm một chút đồ ửng, thế nhưng đôi con người đen thui vẫn là trong suốt, trong con người cũng rõ ràng hiện lên thân ảnh của nữ tử. Nếu là lúc bình thường... Được đối xử như vậy, đôi tròng mắt này nên là đã lượn lờ một tầng hơi nước thật mỏng rồi.

“Tuyển tú...” Đúng là tin tưởng người trong lòng, Kỳ Yên chẳng qua là muốn nghe lời nói trấn an của người trước mắt.

Mỹ nhân trên xe lăn lộ ra thần thái không biết nên nói là do do dự dự vẫn là ủy ủy khuất khuất, Vi Sinh Lan nhìn đôi con ngươi xinh đẹp của Kỳ Yên, không kiềm được cười nhẹ thành tiếng.

Chẳng lẽ y có biểu hiện rõ ràng như vậy... Xe lăn người nọ hơi rủ xuống trông mắt, bắt giắc vành tai trắng nõn cũng hiện lên đỏ ửng.

“Không có chuyện đó.”

Nghe giọng ôn tồn trấn an của người trong lòng, người trên xe lăn một cái ý động liền hơi ngẩng đầu lên, nhưng là lại bị Vi Sinh Lan trêu đùa một phen.

Da thịt bên cổ trắng nõn hơi có chút tái nhợt mơ hồ hiện lên mạch máu màu xanh, chiếc cổ với độ cong ưu mỹ tỏ ra có chút yếu ớt. Lúc này đang liên tiếp thêm vào những dấu hôn màu đỏ.

“Thê... Ừ...” Đôi con ngươi trong suốt đen bóng càng hiện lên mờ mịt cũng không cách nào chống cự, nhất thời thở hào hển dường như chỉ dựa vào lỗ mũi là muốn không thở nổi, vì vậy bờ môi mới vừa bị thương thức xong hơi có chút sưng lên liền hơi hé ra, một chút thở dốc rất nhỏ mang theo tiếng than nhẹ.

“Ta cũng lệnh Vân Sanh chuyển tới nơi này đi, hần nói ta cũng ở Chiêu Quân điện, hần ở cung điện bên kia đội cũng không có chuyện làm.” Cổ trắng nõn như ngọc bị thêm dấu vết tuyệt lệ giống như hồng mai giữa trời tuyết rơi, thật xinh đẹp, Vi Sinh Lan cảm thấy không sai biệt lắm liền dừng lại ở bên cổ mỹ nhân khẽ liếm.

Nghe được ‘cũng ở Chiêu Quân điện’, màu đỏ trên mặt xe lăn người nọ rõ ràng là càng đậm hơn.

“Đối với Tả tướng phủ... Ta đúng là muốn động thủ.” Điểm này Vi Sinh Lan cũng không tính giấu giếm Kỳ Yên, vả lại cũng có ý báo trước cho y biết.

Người trên xe lăn liền thuận gật đầu một cái cho biết là hiểu, từ lúc Ngu Kỳ rời khỏi phủ Tả tướng, trong phủ Tả tướng liền không người để u để ý nữa. Lại nghĩ đến cho dù người trong lòng sẽ động thủ với Kỳ gia, cũng chắc chắn sẽ không dính líu đến phụ thân của y.

Kỳ Yên không hề cân nhắc đến việc mình là người Kỳ gia hay có thể chịu liên lụy, cho dù là... Y cũng không muốn Vi Sinh Lan bởi vì bản khoản y mà khắp nơi cản tay.

“Tóm lại là người nhà của Yên nhi, ta sẽ không thật đối với các nàng như thế nào.” Nếu thật muốn mũi dùi nhắm thẳng vào, tội chứng tham ô này tụ tập lại, từ số lượng tham ô nhiều năm như vậy nhìn lên... Nhẹ nhưng lột bỏ quan chức, nếu là nàng muốn xử nặng, tịch thu tài sản chém đầu cũng không phải không được.

Do lời nói nhắc nhở của Tả tướng sáng nay, Vi Sinh Lan hiện hồi tưởng lại hôm hồi môn lần trước với Kỳ Yên...

Nàng kéo qua một ghế gỗ khắc hoa, sau khi ngồi xuống liền vuốt tóc dài đe đe như mực của xe lăn mỹ nhân, ôn thanh nói: “Lại nói một vị đại ca của Yên nhi, nếu không nhớ lầm nên gọi là... Kỳ Ngự? Tướng mạo còn có mấy phần tương tự với Yên nhi, ta như thế nào có thể nhẫn tâm.”

Đây vốn là lời giống như là tỏ tình, nhưng không ngờ xe lăn người nọ phản ứng càng nhiều đó là dùng sức chống một cái trên tay vịn, nhất thời cả người liền hướng ngã xuống phương hướng thân ảnh sắc.

Trong lòng Vi Sinh Lan cả kinh, dĩ nhiên động tác theo bản năng của thân thể là muốn nhanh hơn một chút, gần như là ở cùng chớp mắt thời gian liền đỡ được người nọ. Ôm chặt lấy chiếc eo đơn bạc nhưng thực tế hết sức mềm dẻo của Kỳ Yên, không chút suy nghĩ ôm vào trong ngực...

Mùi hương hoa hòe thoang thoảng chui vào mũi, Vi Sinh Lan cách quá gần chống lại đôi con ngươi trong suốt đen thui của mỹ nhân trong ngực. Mỹ nhân thanh tuyển diệt lệ nhìn chăm chăm vào nàng, bờ môi hồng nhuận hơi hé mở, thanh âm trong trẻo lạnh lùng gần từng chữ một: “Ta không muốn thê chủ Yêu ai yêu tất cả của người đó.”

57. Chương 57

Editor: Sakura Trang

Yêu ai yêu tất cả của người đó?

Phản ứng lại Vi Sinh Lan cũng có chút đỏ khóc đỏ cười, bình giám này của phu lang nhà mình không khỏi là quá nhiều chút...

Vừa đứng liền vắng.

“Ta liền tên họ của hân cũng không nhớ rõ, tướng mạo cũng chỉ lưu lại ấn tượng là mấy chỗ giống như Yến nhi, vậy làm sao có thể coi như là Yêu ai yêu tất cả của người đó.” Tay ôm lấy chiếc eo đơn bạc của người ở trong ngực dời đi tới sống lưng từng chút từng chút êm ái vuốt ve, Vi Sinh Lan ở trên bờ môi cách mình thật gần lại khẽ cắn mút một phen, khiến bờ môi hơi sưng vốn là bị tàn phá đến đỏ bừng của mỹ nhân trong ngực càng thêm tỏ ra kiều diễm ướt át.

Dĩ nhiên động tác lần này sẽ không chỉ dừng lại ở bề ngoài, hàm răng vốn khép lại của mỹ nhân chỉ làm một lần chống cự yếu ớt liền chủ động vì người xâm nhập mở rộng cửa, nhất thời toàn bộ khoang miệng bị người xâm chiếm cướp đoạt.

Quan sát dung nhan hơi có vẻ tái nhợt của mỹ nhân trong ngực từ từ nổi lên một lớp đỏ ửng, như lê hoa trong ánh nắng chiều xinh đẹp động lòng người, cuối cùng Vi Sinh Lan hơi lui ra để cho y có thời gian rất nhỏ thở dốc.

Sau nụ hôn sâu, trong con người thanh nhuận của Kỳ Yến càng thêm tràn đầy ánh nước, nhưng lại không có quý trọng cơ hội thở dốc thật vất vả có được này: “”Thê chủ nhưng là còn nhớ hân gọi Kỳ Ngự.”

Thanh âm rất là yếu ớt, nhưng vẫn là rõ ràng.

“Yến nhi nói gì?” Vi Sinh Lan cố làm không có nghe thấy, mỹ nhân trong ngực mới vừa bị đối đãi như vậy, bộ dáng khóe mắt ửng đỏ ngậm mang xuân ý tỏ ra rất là mềm mại đáng yêu. Lại ở thời điểm này còn không quên ăn giám, quả thực sẽ để cho nàng không nói nên lời.

Không thể lại đem lời mới rồi lặp lại một lần, toàn bộ sự chú ý của Kỳ Yến đã bị dẫn tới trên đùi bản thân. Hai chân tuy chưa có thể đứng nhưng đã có chút tri giác, dưới sự tác động một phen của người trong lòng liền nổi lên một trận cảm giác kỳ dị tê tê ngứa ngứa.

“Ừ...” Đè nén than nhẹ, Kỳ Yến đưa tay ấn ở trên tay hết sức đẹp mắt con kia, nghĩ muốn ngăn lại động tác đối phương. Biết rõ nếu là còn tiếp tục như vậy nữa, y rất nhanh sẽ dưới các loại cử động thân mật của người trong lòng mà quên chuyện muốn nói.

Vậy không thể làm gì khác hơn là nhìn tay nhẹ nhàng như vậy liền bị y đè lại không động được, Kỳ Yến chậm lại tim đập dồn dập, hơi yên lòng một chút.

Nhưng một khắc sau, y liền sợ run hơi mở to một đôi mắt phượng hẹp dài, bỗng nhiên trong sinh mấy phần lùi bước. Bởi vì y chợt phát hiện áo khoác trên người đã là chảy xuống, nguyên nhân cuối cùng... Là một cái tay khác của đối phương lặng lẽ cởi đai lưng trên áo bào y.

“Thê chủ...” Đôi con ngươi đen thui cuối cùng sanh sanh lộ ra mấy phần ý xin tha, liền một tiếng kêu này cũng là như vậy. Đến cảnh giới này, Kỳ Yến cũng đã sớm đem chuyện định nói quên đi.

Nhưng y thấy Vi Sinh Lan cúi mi, mỉm cười đáp lại y một tiếng, thực tế trên động tác lại cũng không ngừng.

Không còn cách một tầng y phục, lòng bàn tay của Vi Sinh Lan trực tiếp chạm vào da thịt trơn nhẵn hơi lạnh của mỹ nhân trong ngực, nhẹ nhàng chạm vào khe hở giữa chân, chạm vào phân thân xoa vuốt chơi đùa.

Thanh âm than nhẹ tan vỡ gần như không kìm được tràn ra, dưới loại trạng thái này Kỳ Yến trừ căn chắt môi dưới đã là không có cách nào khác, càng không bàn về lời nói xin tha, chỉ đành phải lấy ánh mắt bày tỏ.

Vì vậy đôi con ngươi đen thui tỏ ra càng thêm trong suốt, hơi hiện lên ánh nước, ý xin tha cũng nặng hơn mấy phần.

Hoặc giả là nữ tử trước mắt cuối cùng cũng tiếp thu được tin tức ánh mắt y muốn truyền đạt, Kỳ Yến sau khi trải qua một đoạn tự giác nhẫn nại rất dài, phát hiện động tác đối phương bỗng dừng ngừng lại một chút.

“Thê chủ...?” Kỳ Yến có chút dè dặt thử thăm dò nhẹ kêu một tiếng.

Vi Sinh Lan không lên tiếng đáp lại, liền cúi người xuống ôm ngang người trong ngực lên, một đường đi tới cạnh giường nhỏ lại đem người trong ngực đặt cẩn thận lên giường nhỏ.

Người trên giường nhỏ kia ở sau khi kịp phản ứng, thân thể không được y phục bao bọc không một may mắn tránh khỏi toàn dính vào màu hồng nhạt đẹp mắt, nhất là rái tai trắng nõn ónh nhuận, đã là đỏ đến không thể đỏ hơn.

Bất đồng chính là, trong trong con người thanh nhuận không có thần sắc xin tha nữa, tư thái nằm trên giường nhỏ hết sức nhu thuận.

Vi Sinh Lan chính là ăn đúng một điểm này. Nếu là trêu đùa, phu lang nhà mình có lẽ sẽ còn có chút ngăn cản không đáng kể và chút yếu ớt xin tha. Nhưng nếu là thật chính muốn đòi lấy, phu lang nhà mình thì sẽ trở nên ngoan thuận lại mềm mại đến không tưởng.

Đem mỹ nhân sắc mặt diệp lệ áp dưới người đòi lấy, mỹ nhân dưới người khẽ nhếch bờ môi liền không ngừng tràn ra tiếng than nhẹ dễ nghe.

Phu lang nhà mình yêu nàng, ngay cả suy nghĩ đều bị nàng gắt gao gắt gao.

“Sẽ không có tuyển tú, cũng sẽ không có ‘Yêu ai yêu tất cả của người đó.’” Nghe những lời này, Kỳ Yến đã là rơi vào tay giặc cùng với bể tình mà Vi Sinh Lan giảng ra, nhưng y vẫn là cố gắng mở mắt, gọi là chủ động đem thân thể đã bị lột sạch sẽ đưa cho người muốn xâm chiếm y.

Nhưng đợi hôm sau Kỳ Yến tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên toát ra chính là hôm qua y rõ ràng là bị người trong lòng bao lấy từng chút tiến vào...

“Ngô... Thê chủ...?” Bên hông sau suốt một đêm bị đòi lấy trên bủn rủn được xoa bóp bằng lực đạo thích hợp, Kỳ Yến bất giác vừa tràn ra một tiếng than nhẹ rất nhỏ, đồng thời lại nhìn nữ tử với mi mắt hơi cong cùng nụ cười ôn nhã trước mắt.

Lâm triều...

“Hiện đã gần đến thời gian dùng cơm trưa.” Một chút liền đọc hiểu ý trong ánh mắt mê muội của trên giường nhỏ người nọ, Vi Sinh Lan mỉm cười dùng giọng ôn hòa trả lời.

Vì vậy một khắc sau nàng liền thấy da thịt hơi có vẻ tái nhợt của phu lang nhà mình cũng nhiễm lên màu đỏ nhàn nhạt, khẽ mím môi thoáng rũ mắt xuống.

Thời gian này, nàng đã sớm kết thúc lâm triều, lại trở về Chiêu Quân điện đã lâu. Hôm qua đem nhà mình phu lang đè ở dưới người đòi lấy suốt một đêm, lấy thể chất bệnh yếu... Càng về sau đã là có chút thể lực không được, nghĩ cũng biết nhất định là mệt nhọc.

Phê duyệt tấu chương chờ đợi phu lang nhà mình tỉnh lại, ngược lại cũng là một công đôi việc.

“Ừ...” Bên hông xoa bóp rất là thoải mái, xúc cảm chua xót tan đi rất nhiều, cuối cùng Kỳ Yến không nhịn được nhẹ hừ thành tiếng.

Không truyền thị tử, Vi Sinh Lan tự mình giúp người trên giường nhỏ rửa mặt thay y phục. Da thịt Lộ ra mấy phần tái nhợt yếu ớt vô luận là ngực hơi có vẻ đơn bạc hay là phần lưng đường cong ưu mỹ, hoặc giả là những vùng bị ẩn khác... Khắp nơi tất cả đều đóng dấu qua dấu vết bị thương yêu qua.

Vi Sinh Lan đem đầu ngón tay nhẹ vuốt lên một dấu vết trên bờ eo mềm dẻo, lúc này liền cảm giác được người bị nàng chạm vào hơi run lên một chút.

Thấp cười ra tiếng sau nàng liền không trêu đùa người nọ nữa, bắt đầu chuyên tâm phục vụ.

Phê duyệt tấu chương Vi Sinh Lan cũng không ý tưởng muốn tận lực tránh phu lang nhà mình, ngược lại thì đối phương thấy thậm chí là mở ra tấu chương liền không xít tới gần nữa, thậm chí là lui ra một chút.

“Đến đây.” Liền sổ con của Khởi lâu nàng cũng có thể giao cho người này thay mặt xử lý, người này còn cảm thấy nàng sẽ không muốn để cho y nhìn tấu chương này sao?

Đợi Kỳ Yến đẩy xe lăn đến bên cạnh, Vi Sinh Lan tay của y hướng lên đó lật một cái, ngay sau đó đặt một vật bằng ngọc vào lòng bàn tay đang mở ra.

Người trên xe lăn cúi đầu nhìn một cái, không kiềm được sững sờ một cái. Bạch ngọc ấm áp được điêu khắc tỉ mỉ, trên đó chạm trổ bàn long đại biểu hoàng quyền vô thượng.

“Ấn tỳ...” Kỳ Yến theo bản năng nhẹ nói một tiếng.

“Những thứ này phê duyệt xong, liền làm phiên Yến nhi tới giúp ta đóng ấn tỳ.” Cho dù là thông qua hay không thông qua, luôn là không thiếu được phải dùng ấn tỳ này đóng dấu một cái.

Người trên xe lăn gật đầu một cái, mắt thoáng rủ xuống nhưng không che được mắt sáng lên, nhẹ ‘Vâng’ một tiếng cũng vô cùng ôn nhu.

“Chủ tử, mới vừa nói là người của lễ bộ đưa tới một tập tranh.” Có thể còn dùng xưng hô ‘chủ tử’ này đến gọi Vi Sinh Lan cũng chỉ có Vân Sanh, dĩ nhiên đây là Vi Sinh Lan để cho hắn không cần đổi.

Thứ gì mà không dần nổi muốn đưa cho nàng như vậy...

Đợi Vân Sanh cầm vật trên tay trình lên, Vi Sinh Lan liền nhìn rõ ràng kia là mấy cuốn quyển trục, chẳng qua là chúng cuộn lại với nhau.

Dùng hai tay nâng lên, cuối cùng liền tự nhiên thông xuống, này vừa mở ra... Nhưng là một bức họa nam tử trẻ tuổi, dưới góc phải còn ghi nhi tử của Kinh phủ doãn, năm nay mười chín tuổi.

“Này...” Vi Sinh Lan cũng không khỏi rơi vào chốc lát yên lặng, một đám thần tử trong triều nói về chuyện tuyển tú sớm bị nàng bác bỏ, nhưng hiện tại xem ra các nàng vẫn là không có từ bỏ ý định... Nhất là những thần tử lại lịch tương đối lâu năm kia.

Nàng ho nhẹ một tiếng chuẩn bị khép bức họa lại, ý định vừa hiện lên, trên mu bàn tay liền xuất hiện xúc cảm mềm mại ôn lạnh.

“Này nhưng là bức họa của những nam tử tham gia tuyển tú?” Con người đen thui của xe lăn người nọ nhìn chăm chú trên bức họa đang mở ra, ánh sáng trong mắt trầm xuống, lúc nhìn bức họa thần sắc càng thêm băng lãnh.

Nhi tử Kinh phủ doãn... Kỳ Yến bất động thanh sắc mặc niệm mấy chữ này ở đáy lòng mấy lần.

“Chuyện tuyển tú ta chưa từng một lần đồng ý qua.” Vi Sinh Lan cầm tay của người trên xe lăn, mười ngón tay đan vào nhau, ở trên đầu ngón tay hơi lạnh của đối phương rơi xuống mấy nụ hôn nhẹ.

Người trên xe lăn gật đầu một cái, chuyện này y đương nhiên là tin tưởng lại hiểu rõ, nhưng lúc này y chuyển đề tài câu chuyện: “Nếu là một mảnh thành tâm của thần tử trong triều, thê chủ cũng không trở ngại nhìn một chút.”

Hửm? Vi Sinh Lan đưa tay nắm lấy cầm của người trên xe lăn, trên dưới cẩn thận quan sát biểu cảm trên mặt một phen.

“Lời ấy ngược lại cũng đúng.” Tiếng nói rơi xuống, nàng liền nhẹ nhàng ôm người trên xe lăn vào trong ngực.

“Nhi tử của Kinh phủ doãn, ừ... Dung mạo chỉ tính bậc trung.” Giống như đang nghiêm túc xem xét bức họa, thực tế phần lớn sự chú ý của Vi Sinh Lan là đặt ở sự thay đổi biểu cảm của người trong ngực.

Nhìn người trong ngực sau một câu nói này của nàng rõ ràng thoáng mềm xuống mi mắt, độ cong nơi khoe môi Vi Sinh Lan lặng lẽ tăng lên mấy phần, chẳng qua là một khắc sau lại ép trở lại như thường.

“Chẳng qua xem tư thái ôn nhiên, cả người khí độ ngược lại là rất là xuất chúng...” Thần sắc trên mặt người trong ngực thoáng chốc liền từ trời quang chuyển âm u, tuy biết không nên, Vi Sinh Lan vẫn là không nhìn được tràn ra từ cổ họng một trận cười khê, xít lại gần đến vành tai trắng nõn của người trong ngực hôn một cái, ôn thanh nói: “Không bằng Yến nhi.”

Từ vành tai trắng nõn oán nhuận đến rái tai dần nhiễm lên đỏ ửng.

Cuộn bức họa trước mặt lên, đến bức họa kế tiếp.

“Dáng người thật cao, eo nhỏ mềm mại, nhìn liền biết một bàn tay cũng có thể nắm chặt...” Lúc này Vi Sinh Lan căn bản liền họ tên người trong bức họa là gì, là công tử nhà ai cũng không chú ý. Lúc nói đến eo, tay ôm lấy eo người trong ngực liền ma sát trên dưới mấy cái, thỉnh thoảng còn nhẹ vịn ở bên hông.

“Ừm...” Kỳ Yến tràn ra một tiếng rên nhẹ nhỏ đến khó có thể nghe thấy, nhưng nguyên nhân không phải là bởi vì cảm xúc trên eo.

Vi Sinh Lan khẽ cắn một chút lên vành tai đỏ ửng của người trong ngực, tiếp đó lại làm một phen hôn an ủi trên đó, mỉm cười ngữ điệu nhẹ chậm chạp nói: “Không bằng Yến nhi.”

Lại cuộn kế tiếp.

“Nhi tử Lại bộ thượng thư? Không nhìn ra Lại bộ thượng thư một bộ nghiêm túc cứng nhắc, còn có một nhi tử dung tư xuất chúng như vậy.” Vi Sinh Lan hơi kinh ngạc nói, cái này thật đúng là hơi có chút ngoài dự liệu, nhưng tiếng khen ngợi này của nàng cũng không ý tứ gì khác.

Dẫu sao nói đến mỹ nhân dung tư xuất chúng, người nàng hiện đang ôm trong ngực không phải là một hay sao? Trước hai ‘xuất chúng’ cần phải thêm hai chữ ‘rất là’ vào nữa, nếu không phải do đôi chân này, người đến cửa cầu hôn nhất định là đã sớm đập phá ngưỡng cửa phủ Tả tướng.

Vả lại tính tình cũng tốt, khôn khéo ôn thuận, mềm mại có thể bắt nạt... Bộ dáng mỗi lần chịu nàng trên đùi cũng là phá lệ động lòng người.

Lúc này Vi Sinh Lan hiển nhiên là lựa chọn quên lãng bộ dáng hung ác của Kỳ Yến khi đối đãi người ngoài, suy nghĩ một chút cái tên lúc săn bắn mùa thu bị đánh gãy tứ chi gân mạch, hiển nhiên đối với người bên cạnh, Kỳ Yến là không có dính dáng nửa phần quan hệ với những chữ trên.

“Thê chủ thích?” Câu hỏi bất thành linh của người trong ngực liền kéo Vi Sinh Lan từ trong suy nghĩ ra, con người đen thui nhìn thẳng vào nàng, ánh sáng trong mắt hơi có vẻ thâm sâu.

Đúng là thanh nhã như liên...” Vi Sinh Lan đáp bằng một câu khẳng định, chỉ chẳng qua lập tức liền tiếp một câu: “Nhưng vẫn là không bằng Yến nhi.”

Lời nói bực này do người trong lòng nói dù nghe nhiều hơn nữa Kỳ Yến cũng không cảm giác phiền chán, dung nhan tái nhợt hiện lên ửng đỏ đã khó che giấu, sanh sanh bộc lộ trong tầm mắt Vi Sinh Lan.

“Tốt lắm, không nhìn nữa?” Hiểu rõ da mặt của phu lang nhà mình đã là không chịu nổi, Vi Sinh Lan hơi rủ mi mắt, định bỏ qua cho y.

Kỳ Yến nhưng chậm rãi đem thân thể dựa sát vào trong ngực Vi Sinh Lan tầm mắt dời tới trên bức họa, ngữ điệu nhẹ chậm nói: “Là cuộn cuối cùng, thể chủ sao không nhìn nốt.”

Liền chỉ bàn về dung mạo mà nói, một bức so với một bức càng hơn, sau cùng chắc chắn là quyền áp trực. Ngày thường Kỳ Yến không đối với tướng mạo bản thân từng có chú ý quá lớn, nhưng lúc này lại không nhìn được so sánh một phen bản thân với những nam tử trên các bức họa kia.

Vi Sinh Lan hơi mang không biết làm sao rủ mắt, vẫn là thuận ý nghĩ người trong ngực, tùy y mở ra bức họa cuối cùng.

Đập vào trong mắt, dung nhan nam tử trên bức họa cùng người nàng ôm trong ngực là có hai, ba phần tương tự, nhất là ở vùng lông mày...

“Rách rồi.” Lúc này tay Kỳ Yến đặt trên bức họa bỗng nhiên nắm chặt, liền khiến nó rách ra một đoạn.

Vi Sinh Lan sớm cũng nhận ra nam tử trên bức họa là ai, bất giác trong lòng sinh ra mấy phần cổ quái. Nàng bỗng nhiên muốn biết Tả tướng cuối cùng là nghĩ như thế nào, mục đích thả người vào cạnh nàng cũng dễ hiểu, tuyển người thân thuộc cũng có thể hiểu được. Nhưng lại muốn tuyển vị huynh trưởng dung nhan có mấy phần tương tự phu lang nhà nàng...

Chẳng lẽ là thật cảm thấy nàng sẽ Yêu ai yêu tất cả của người đó sao.

“Xé cũng tốt.” Tuy biết hiểu phu lang nhà mình chẳng qua là dưới tình thế cấp bách lỡ tay, Vi Sinh Lan ho nhẹ một tiếng liền chuẩn bị biết thời biết thế. Nàng nếu lại liếc mắt nhìn thêm nữa, còn không biết bình giấm ôm trong ngực sẽ nghiêng đổ vãi thành cái dạng gì.

“Thê chủ cảm thấy huynh trưởng của ta như thế nào?” Kỳ Yến sau khi nói xong dừng một chút, tiếp đó lại nhẹ bổ sung một câu: “So với ta... Như thế nào?” Huynh trưởng này của y đích xác là có một cái xác tốt, y cũng muốn biết cái nhìn của người trong lòng là như thế nào.

“Thấy hấn, ta cũng chỉ có thể nghĩ đến Yến nhi.” Không trả lời thẳng, Vi Sinh Lan nâng cảm thần sắc trong con ngươi lại là phá lệ nghiêm túc. Chẳng qua này đích xác cũng là lời thật, thấy dung nhan có mấy phần tương tự dung nhan phu lang nhà mình, nàng chỉ biết mất thần suy nghĩ phu lang nhà mình như thế nào.

Rồi sau đó trầm ngâm chốc lát, Vi Sinh Lan hơi gọi lên cảm người trong ngực, hạ mi mắt mỉm cười.

“Quân hậu dung tư trác tuyệt, trầm yêu thích trong lòng.”

Tóm lại những lời nàng nói đằng trước đều là sự thật, câu thổ lộ này cũng không khó để nói ra.

Sau nửa tháng, đến thời gian ước định bước kế tiếp chữa trị, Kiều Hành bị nửa mời nửa cưỡng bức vào ở trong cung cuối cùng cũng xuất hiện. Chẳng qua thực tế Kiều Hành cũng không có bao nhiêu bất mãn, dấu sao từ lúc bị ‘mời’ Vào trong cung, nàng liền vẫn là được hầu hạ chu đáo.

“Vật Kiều đại phu muốn liền ở trong hộp này.” Ở Vi Sinh Lan tỏ ý xuống, Vân Sanh đem một hộp gỗ trình qua. Muốn cho người khác làm chuyện giúp mình, luôn là không thiếu được phải đem ngon ngọt cho ra trước.

Kiều Hành nhận lấy hộp gỗ tử đàn kia sau cũng không thèm nhìn tới liền đem nhét vào trong ống tay áo, không chút nào gọi là có ý định muốn mở ra kiểm nghiệm một phen. Nàng nhìn một cái về phía người trên xe lắn đang ngồi một cách nhu thuận yên tĩnh bên cạnh Vi Sinh Lan, tiếp đó đem một chai thuốc hoa văn tinh tế và một chồng giấy lớn đặt trên bàn dài.

“Thuốc này mỗi ngày bôi một lần, phương pháp phối trí Kiều mỗ cũng đã viết xuống. Vả lại cần một cây quả trượng, tuy nói hiện chính quân ngay cả đứng cũng có chút miễn cưỡng, sẽ có cảm giác đau đớn... Nhưng vẫn là muốn mỗi ngày luyện tập một chút.” Đối với bệnh nhân của mình, Kiều Hành vẫn là đủ xúng chức.

Quả trượng vật này tất nhiên Vi Sinh Lan đã sớm vì Kỳ Yến chuẩn bị xong, chẳng qua là đoạn thời gian này còn không có cơ hội dùng đến.

Quả trượng là mang tới, nhưng những ngày tiếp theo Kỳ Yến phát hiện nó vẫn là không có bao nhiêu cơ hội dùng đến. Bởi vì từ sau ngày đó, mỗi ngày sau khi hạ triều Vi Sinh Lan sẽ gặp Chiêu Quân điện, tự mình đỡ y tập đi. Mà mỗi ngày một lần sau khi luyện tập xong, đối phương sẽ để cho y nghỉ ngơi, lại nói rõ không cho phép y luyện tập tiếp.

Ngày đó Vi Sinh Lan mới vừa bước vào bên trong Chiêu Quân điện, chỉ thấy phu lang nhà mình đang chống gậy run rẩy tập đi. Trạng thái kia rõ ràng đã là không đi nổi nữa, nếu không phải nàng lạnh tay lệ mắt đi qua đỡ lấy vòng eo đơn bạc kia, hiện phu lang nhà mình sợ là đã ngã xuống đất.

“Đạo lý dục tốc thì bất đạt Yến nhi nên là biết được, quá mức dày vò thân thể mình chỉ biết cái mất nhiều hơn cái được mà thôi.” Vén tóc ướt mồ hôi dính trên trán của người trong ngực, Vi Sinh Lan dùng khăn lau đi mồ hôi lấm tấm trên trán. Không phải là không biết tâm tình vội vàng của phu lang nhà mình, nhưng đây rõ ràng đã là đau đớn đến liên đứng cũng không vững, sao còn có thể tiếp tục nữa.

Người trong lòng nói rõ chuyện yêu cầu, Kỳ Yến liền không cách nào có thể làm ngược lại, sau ngày đó y cũng coi là mỗi ngày đều ở dưới sự giám sát của ở đó mới dám luyện tập.

“Thê chủ, ta... Ta tự mình có thể...” Eo bị ôm, cổ tay cũng bị kéo, cái tư thế này đúng là so với chính y cuồng chống quái tượng muốn thoải mái nhiều. Nhưng mà y mỗi một bước rơi xuống đất đều là không yên, đi ra thậm chí là có chút xiêu vẹo...

“Yến nhi cần gì phải ở loại chuyện như vậy ngượng ngùng.” Nhìn trên mặt người nọ được nàng ôm hiện lên đỏ ửng, Vi Sinh Lan nhìn thấu ý biểu hiện trong đó. Dấu sao không giống hơi đỏ ửng sau khi vận động, mà là càng thêm rõ ràng, lại liền rái tai cũng hơi lộ ra đỏ ửng.

Suy nghĩ một chút dời đi hướng suy nghĩ của phu lang nhà mình, Vi Sinh Lan liền mỉm cười nói với y: “Vả lại bộ dáng như vậy của Yến nhi ở ta xem ra cũng rất là đáng yêu.”

Thoáng chốc dung nhan hơi có vẻ tái nhợt kia liền đỏ thắm, lại không đề cập ra dị nghị nữa chỉ ngoan thuận tiếp tục tự thân nghiêng ngả đi.

Càng đi, mồ hôi lấm tấm trên trán Kỳ Yến liền càng tăng nhiều, dung nhan đỏ ửng cũng dần dần khôi phục lại tái nhợt. Hai chân bắt đầu thoát ly ý chí của y xuất hiện một chút run rẩy, đau đớn một mực kèm chế cũng không nên được muốn lan tràn ra.

Kỳ Yến cắn chặt môi dưới còn muốn tiếp tục, nhưng một khắc sau hai chân của y liền không tiếp xúc mặt đất nữa.

Ở lúc nhận ra được thân thể đang ôm xuất hiện hơi run rẩy nho nhỏ, Vi Sinh Lan liền ôm ngang người nọ lên.

“Đã là có hơn một giờ, hôm nay đến đây chấm dứt.” Cũng không đem người trong ngực đặt trên xe lăn, Vi Sinh Lan sau khi ngồi xuống ghế gỗ chạm hoa văn ôm Kỳ Yến vào trong ngực, cho đến đôi con ngươi đen thui không còn biểu hiện đau đớn nữa mới đặt tay lên đùi xoa bóp.

Hô hấp người trong ngực vẫn là dồn dập, Vi Sinh Lan liền không chán phiền phức một lần lại một lần vỗ nhẹ vuốt sống lưng của y: “Đại diện phong hậu, Yến nhi chỉ cần cùng ta đi hết đoạn đường vào tế tự điện là được, ước chừng chỉ cần hơn hai mươi bước.”

Kỳ Yến ngược đầu, nhất thời hăm sâu vào con ngươi hồ mặc tràn đầy nhu sắc.

“Theo độ tiến triển của Yến nhi, hẳn là rất nhanh liền có thể làm được.”

...

58. Chương 58

Editor: Sakura Trang

Nói hẳn là nhanh cũng không chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi, bảy ngày sau lúc lâm triều Vi Sinh Lan liền để cho Liễu Ký Ẩn ở trên triều đình tuyên đọc thánh chỉ sách lập Quân hậu.

Trong dự liệu, là tại trên triều đường nhắc lên một mảnh âm thanh phản đối. Đám thần tử này cũng không phải muốn nhằm vào Kỳ Yến, dấu sao Kỳ Yến bề ngoài cũng là nhi tử thứ tư của Kỳ Yến, các nàng người ngoài cũng không hề biết rõ quan hệ thực tế của hai người như thế nào, nếu không phải tình huống đặc thù các nàng tội gì mạo hiểm đắc tội một người để vương cùng một vị quyền thần để góp lời.

“Mẫu hoàng của trẫm từng nói tứ công tử phủ Tả tướng mạo xuất chúng, tài đức vẹn toàn, trẫm đối với điểm này khắc sâu, nhưng hiện xem ra các khanh dường như không hề công nhận điều này.” Đế vương trẻ tuổi ngồi trên cao không bởi vì chịu quần thần góp lời mà lộ ra chút nào thần sắc không vui, chỉ trước nhất giọng bình tĩnh trần thuật một chuyện thực.

Nhìn như là một câu nói không mang theo bất kỳ chèn ép, uy áp thực tế nhưng là so với tỏ ra ngừ lớn hơn nhiều lắm, đồng thời bác bỏ ánh mắt và lựa chọn của hai đời đế vương, các nàng cũng không phải là chán sống.

“Vi thần không dám...” Thần tử bên dưới đều là lần lượt tỏ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn là có người với suy nghĩ ‘Lời thật thì khó nghe’ đứng dậy, lại là một vị thần tử thế hệ trước tóc hoa râu tuổi đã hơn năm mươi.

“Bọn thần không dám nói bừa Kỳ công tử như thế nào, nhưng người có bệnh ở chân, ngôi vị quân hậu đúng là vạn vạn không thể.” Dứt lời phịch một tiếng trùng trùng quỳ xuống, khom người đầu để trên mặt đất lạnh như băng, hô to một câu: “Mời bệ hạ nghĩ lại.”

Loại chuyện này từ trước đến giờ là có một người làm gương, thì sẽ có hai người, ba người theo sát phía sau, cho đến cuối cùng, toàn bộ Trọng Hoa điện gần như đã không có người đứng.

Tình cảnh giống nhau từng xuất hiện lúc Cảnh đế còn tại vị, lúc ấy Cảnh đế lưu lại một câu ‘Tâm ý trăm đã quyết, bãi triều’, liền đem một đám thần tử quỳ bên dưới trên điện không để ý tới nữa. Lúc đó là có quỳ không chịu đứng dậy, nhưng quỳ nửa ngày phát hiện Cảnh đế không cho những thần tử nhất quyết quỳ bên dưới này nửa điểm để ý, mới cuối cùng để cho người hầu đỡ về phủ.

Nhưng Vi Sinh Lan là không cho các nàng có cơ hội diễn tiết mục này.

“Nói như vậy, nếu là trăm chọn Quân hậu không có tật ở chân, các khanh liền sẽ đồng ý phải không?” Nụ cười nhẹ trên mặt Vi Sinh Lan vẫn là không có giảm chút nào, biểu hiện ôn nhã để cho thần tử vốn là thấp thỏm cũng hơi an tâm.

Quân thượng tùy tiện như vậy liền bị các nàng thuyết phục thay đổi tâm ý, xem ra đối với nhi tử thứ tư của Tả tướng cũng không đau sủng như lời đồn.

Cả đám quỳ bên dưới tự nhiên cũng không suy nghĩ đến việc tật ở chân sẽ khỏi hẳn, dẫu sao một người sinh ra đã có bệnh muốn đứng lên đối với các nàng đúng là thiên phương dạ đàm*.

*Thiên phương dạ đàm – Ngàn lẻ một đêm – : Ý nói những chuyện quá hoang đường, khó khăn không thực.

Người ngồi trên ngự tọa cũng cố ý cho thần tử bên dưới một nấc thang để xuống, cũng không có người nào còn muốn quỳ ở đó không đi, rồi rút đồng ý rồi rời đi.

Chỉ cần là người thân thể kháng kiện, tướng mạo thích đáng, dù là Vi Sinh Lan giống như Cảnh đế chọn một nam tử không rõ lai lịch thân phận, các nàng cũng có thể cắn răng nhận. Người sau còn có thể dùng thân phận nghĩa tử của một trọng thần nào đó cho qua, nhưng người trước vô luận như thế nào tất cả thì không cách nào che giấu, nếu như có ngoại quốc tới ngoại giao, thể diện của Dư quốc khó mà giữ được.

Tả tướng một mực nhìn mọi việc phát triển mà không nói một lời, hiện tình huống này nàng hiển nhiên không chút ý kiến, cứ như vậy khả năng Kỳ Yến sẽ thành tâm giúp nàng càng cao hơn.

“Như vậy quá tốt.” Vi Sinh Lan mỉm cười nói ra bốn chữ, lúc này nàng đứng lên từng bước đi xuống: “Toàn bộ tiến hành theo kế hoạch.”

Các thần tử vừa đứng dậy chợt cảm thấy có chút hoang mang như đang trong sương mù, nhưng hai chữ ‘bãi triều’ đã rơi xuống, cũng không có ai nguyện lại làm chim đầu đàn đi vào hủi đế vương trẻ tuổi.

Người từ khi ra đời đầu tiên học bò, sau đó học đi.

Nhưng đối với Kỳ Yến mà nói, ‘đi’ không thể dùng từ mới lạ để hình dung, nên nói là hoàn toàn xa lạ mới thích hợp hơn chút. Đúng là thân thể là của mình, sử dụng nhưng luôn là không thuận.

“Chính quân, đã sắp hai giờ, ngài nghỉ ngơi một chút đi. Nếu không... Nô chờ một hồi liền không có cách nào khai báo với chủ tử.” Vân Sanh cùng Ngu Thư Ngôn một trái một phải theo sát ở bên cạnh Kỳ Yến, hai người đều không dám cưỡng ép ngăn cản Kỳ Yến, dưới tình thế cấp bách Vân Sanh chỉ đành phải dùng Vi Sinh Lan làm lá chắn.

Không thể không nói, đây cũng là yếu hại.

“Ừ.” Kỳ Yến phút chốc dừng lại động tác, ngay sau đó khẽ lên tiếng. Hôm nay Vi Sinh Lan còn chưa tới Chiêu Quân điện, theo như mấy phần sổ con hôm qua y nhìn... Chắc là ở lại xử lý mấy chuyện của phủ Tả tướng. Không bị người trong lòng tự mình giám sát, hôm nay lại cảm thấy trạng thái cũng không tệ lắm, y liền ham nhiều thêm chút.

Vân Sanh vừa nghe lên tiếng đáp lại liền cực nhanh đẩy xe lăn tới, chẳng qua là mới vừa đẩy tới một, Vi Sinh Lan liền đến.

Mỹ nhân một thân xanh đen chẳng qua là đứng lặng yên, dáng người thanh tú cao thẳng, tóc dài đen như mực rối tung sau lưng, chi lan ngọc thụ đã là không đủ để mô tả.

“Chủ tử.”

“Bệ hạ.”

Kỳ Yến đầu tiên là ngẩn ra một cái, ở xoay người thấy người tới chớp mắt liền mi nhãn mềm mại. Liền như hàn mai trong trẻo lạnh lùng dưới cái sự lạnh lẽo của mùa đông nháy mắt đánh vỡ tư thái bất khả xâm phạm, chủ động vì người thưởng thức hiện ra sự tốt đẹp nhất của bản thân...

Người có thể kháng cự thật là đếm được trên đầu ngón tay, may mắn người thưởng thức cũng chẳng qua là phượng mao lân giác.

“Hôm nay Yến nhi luyện bao lâu?” Thấy phu lang nhà mình đi bên này thêm mấy bước, Vi Sinh Lan liền bước nhanh tới đỡ lấy eo y.

“Hơn một giờ...” Ánh sáng trong mắt Kỳ Yến hơi lóe lóe mấy cái, thực không cách nào làm được việc lừa dối người trong lòng, nhưng một câu nói này của y dường như cũng không tính là lời nói dối.

Đáng tiếc trả lời có chút mất tự nhiên này vẫn là tiết lộ sự thật, Vi Sinh Lan chỉ khẽ mỉm cười, lời nói nhẹ nhàng hỏi: “Hơn một giờ của Yến nhi, là bao nhiêu?”

Lúc này Kỳ Yến liền hơi rũ tròng mắt không nói, lại dưới cái nhìn chăm chú của Vi Sinh Lan hơi cúi đầu xuống.

Nhìn bộ dáng kia lập tức trong lòng Vi Sinh Lan hiểu rõ, nắm lấy cảm thon gầy của Kỳ Yến cẩn thận vuốt ve, trong chốc lát liền nghe y thấp giọng đáp: “Hơn một... Gần hai giờ.” Rồi sau đó thân thể hơi cứng lại, dung nhan hơi có vẻ tái nhợt đã là hiện lên mấy phần đỏ ửng động lòng người.

Phu lang nhà mình cho là nàng sẽ làm cái gì trừng phạt sao... Lại nói đến việc này Vi Sinh Lan không kiềm được ho nhẹ một tiếng, nàng thừa nhận trước mình đúng là hết lần này tới lần khác trêu đùa phu lang nhà mình.

Lúc này thấy trên mặt Kỳ Yến cũng không có biểu hiện đau đớn, Vi Sinh Lan liền cũng không có ý định truy cứu, tay ôm lấy eo đối thành mười ngón tay nắm chặt, nhịp bước nhẹ chậm vững vàng mang y đi đến chỗ xe lăn.

Dưới tình huống dùng quả trứng mà không có người đỡ, Kỳ Yến tuy đi không vững vàng, nhưng là đau đớn trên đùi lại giảm đi rất nhiều. Lúc đứng yên, đã là gần như không cảm giác khác thường nữa, trừ phi đứng quá lâu mà thôi.

Vi Sinh Lan vì người bên cạnh cố ý chậm bước chân lại, khóe mắt có thể thấy mỹ nhân một thân y bào màu xanh trên mặt lộ ra sự nhu hòa, môi mỏng mím lại cũng hơi cong lên một nụ cười nhẹ. Nhất là lúc dùng đầu ngón tay hơi cọ mấy cái vào lòng bàn tay ôn lạnh, màu đỏ ửng xinh đẹp sẽ từ nơi cổ trắng nõn lộ ra kia một đường tràn đến trên dung nhan tuần mỹ trong trẻo lạnh lùng.

Chỉ đơn giản đi cùng với nhau như vậy, sự vui vẻ trên mặt phu lang nhà mình liền rõ ràng đến thậm chí là một cái liền có thể nhìn ra. Mỗi ngày Kỳ Yến cố gắng Vi Sinh Lan là nhìn trong mắt, cũng biết nguyên nhân rất lớn là vì nàng.

“Ta đã chọn mừng chín tháng sau là ngày sắc lập Quân hậu.” Đợi Kỳ Yến ngồi xuống xe lăn, Vi Sinh Lan liền giọng ôn tồn đem ngày ngày giờ đã định báo cho y biết.

Người trên xe lăn đối với quyết định của Vi Sinh Lan cho tới bây giờ liền không có dị nghị, sau khi nghe rất là ôn thuận nhẹ gật đầu. Duy nhất dị thường chính là y tránh ra bị cầm, rồi sau đó đem lòng bàn tay phủ lên trên mu bàn tay của Vi Sinh Lan.

Vi Sinh Lan đối với lần này chỉ tế nhị nhíu mày, tay bị phủ giữa lên trên, đầu ngón tay liền dễ dàng xoa nhẹ lên lòng bàn tay ôn lạnh của xe lăn người nọ. Nhưng bất ngờ là lần này người trên xe lăn nhưng là cứng rắn chống không chịu bại, một tấm dung nhan trong suốt đỏ gay cổ kèm chế.

“Lạc Hoa tiết tới... Thê chủ có thể lại mang ta đi thả một lần hoa đăng nữa có thể hay không....?” Vốn là lời nói muốn một hơi liền nói xong, nào ngờ lúc mở miệng nhưng vẫn là do dự hồi lâu mới nói xong. Mỹ nhân trên xe lăn hơi ngẩng đầu lên, cổ trắng nõn nhất thời phơi bày ra độ cong cực kỳ đẹp mắt, trong con người đen thui rõ ràng lộ ra thần sắc khao khát.

Trong cung không thể so với vương phủ, thân phận của hai người cũng không so với trước đó, trong lòng Kỳ Yên hiểu rõ điều này... Nhưng vẫn không kèm chế được nghĩ tham cầu nhiều thêm một chút.

Lạc hoa...

Nhắc tới hai chữ này, Vi Sinh Lan liền lại nhớ đến năm nay nàng đã thất hẹn với phu lang nhà mình. Phu lang nhà mình ở sau chuyện này dù chưa từng nhắc lại chuyện này với nàng, nhưng chắc là thất vọng.

Sau khi nghe lời này khẽ run chốc lát, đợi lúc kịp phản ứng, ôn lạnh che trên mu bàn tay nhưng là chuẩn bị muốn lui ra, nghĩ đến vừa nãy nàng mới vừa yên lặng bị phu lang nhà mình coi là bối rối, hiện giờ là định muốn buông tha yêu cầu này.

Dĩ nhiên bàn tay muốn lui kia là không có thể thành công rút ra, Vi Sinh Lan nhẹ giữ lại cổ tay yếu ớt muốn lui ra của người nọ, ánh mắt nhu hòa: “Năm nay thiếu Yên nhi một lần, năm sau nhất định là phải bồi thường thật tốt một phen.”

“Đến lúc đó Yên nhi nghĩ muốn một ngọn đèn hoa đăng liền cứ nói cho ta biết.” Lúc nói tới chỗ này Vi Sinh Lan dừng một chút, chơi đùa cầm của người trên xe lăn, cúi người đi hôn một cái lên bờ môi nhợt nhạt.

Tiếp đó hạ tròng mắt, giọng ôn tồn giọng ôn tồn lời nói nhỏ nhẹ: “Hay yêu cầu bất cứ điều gì đều được... Vì một nụ cười của giai nhân, luôn là cần đến phí một phen công phu.”

59. Chương 59

Editor: Sakura Trang

Đến đầu tháng chín chẳng qua chỉ là chuyện chớp mắt. Làm theo ý chỉ, hôm nay các nơi trong cung giảng đèn kết hoa, trăm quan cùng đến, chiến trận là có thể so với ngày hoàng đế mới lên ngôi trước đây không lâu.

Hôm nay, người cũng đều đã đứng ngay ngắn thành hai hàng, nhưng mà ở ngoài tế tự điện hạ thần đồng loạt đứng hai bên còn chưa biết được Quân hậu được các nàng nghênh tiếp là người thế nào...

Hôm đó đế vương ngồi trên ngự tọa đón nhận lời can ngăn, nhưng hiện toàn bộ cũng đều tiến hành theo thánh chỉ, người được tuyển đã thay đổi nhưng là đến nay vẫn không có tiết lộ.

Thảm đỏ trải dài từ trăm bậc thang đến cửa điện, ngự liễn (kiệu vua) dừng lại ở cuối thảm, hôm nay vị kia mà một đám hạ thần chờ đợi cũng nên lộ diện.

Theo người hầu tiến lên đi vén lên màn che của ngự liễn, để vương trẻ tuổi một thân huyền cổn* lặng lẽ đợi ở phía trước, lông mày giãn ra ôn nhu nhìn chăm chú trong ngự liễn.

*cổn: Lễ phục của vua chúa thời xưa

Thân ảnh xuất hiện trước mặt mọi để cho người đứng hai bên tựa như mắc kẹt không nói ra lời, nếu không phải là biết thời khắc trang trọng bậc này, thiếu chút nữa là có người muốn vén ống tay áo lên tới xoa mắt nhìn một chút xem có nhìn sai không.

Lúc này tả tướng không thể nghi ngờ là người nội tâm chịu chấn động nhất, thậm chí còn có suy nghĩ ‘Người trước mắt là do người khác giả mạo’. Kỳ Yến như thế nào đi nữa cũng là nhi tử nàng, so sánh với những người khác đang tiến hành âm mưu luận bàn, nàng biết rõ tật trên chân đối phương là chuyện vẩn đã đóng thuyền.

Hai chân đỏ sinh ra liền bị xác nhận là bị hồng...

Kỳ Yến một thân áo khoác huyền sắc phức tạp trang nghiêm, dung nhan tuấn mỹ trong trẻo lạnh lùng kia do đó hiện lên mấy phần cấm dục, da thịt do ở lâu bên trong phòng vốn đã trắng nõn, lại bởi vì bệnh yếu mà hiện ra tái nhợt, bây giờ so sánh với huyền sắc càng thêm nổi bật nõn nà như tuyết.

Cách rất gần, Vi Sinh Lan liền có thể thấy trên cổ trắng nõn khó che được một dấu vết hương diễm, là tối hôm qua nàng đè người ở dưới thân hoan ái lưu lại.

“Thê chủ.” Đi đến nơi cùng sóng vai, mỹ nhân y bào huyền liền thấp kêu một tiếng, thanh âm rất nhỏ.

May mà ngũ giác của người tập võ đủ bén nhạy, Vi Sinh Lan nghe vậy liền nắm tay của Kỳ Yến, chỉ chẳng qua lúc này hai người đứng sóng vai, ống tay áo rủ xuống liền che đầy động tác này.

Khoảng cách tính toán rất chính xác, chỉ hơn hai mươi bước. Phối hợp người bên cạnh, Vi Sinh Lan một cách tự nhiên chậm lại bước chân. Nhịp bước nhẹ chậm cũng không hiện lên lẻ mẻ, ngược lại là trầm ổn trang trọng.

Lễ nhạc tấu minh, bên tai không dứt.

“Ngô...” tới cửa điện còn cách có mấy bước, người bên cạnh nhưng là phát ra một tiếng kêu đau. Trên trán hiện lên mồ hôi lấm tấm, dung nhan vốn là hơi có vẻ tái nhợt càng thêm rõ ràng.

Ở dưới tình cảnh này Vi Sinh Lan không chút do dự nào liền đưa tay ôm lấy eo Kỳ Yến, chẳng qua mấy bước xa, động tác này lại làm rất là lưu loát tự nhiên, trong mắt một đám thần tử ở sau lưng chẳng qua là để vương trẻ tuổi biểu hiện đau sủng coi trọng đối với quân hậu.

Tình cảnh trong điện không thể nhìn được, vừa vào cửa điện, Kỳ Yến liền đứng không vững nghiêng người ngã xuống, dĩ nhiên Vi Sinh Lan là không thể nào biết rõ còn để cho phu lang nhà mình ngã xuống đất.

“Khổ cực Yến nhi rồi.” Vi Sinh Lan ôm ngang người nọ lên, trong tế tự điện không có ghế chỉ có đệm mềm để quỳ. Vào trong điện này theo quy củ phải quỳ ít nhất hai giờ, đây là việc tất cả để hậu cần trải qua, nhưng dĩ nhiên là không tới mức phải quỳ lạy trên sàn nhà lạnh cứng rắn... Hình thức tuy quan trọng, cũng cần cân nhắc thực tế.

Như trong ngày mùa đông quỳ trên sàn nhà cứng lạnh hai giờ, thế nào cũng phải quỳ đến mức nguy hiểm cũng nên.

Đem người trong ngực thả ngồi lên đệm mềm, Vi Sinh Lan đưa tay đi xoa bóp hai chân đang hơi run rẩy.

“Đau.” Ở trước mặt người trong lòng, Kỳ Yến ngược lại là không chút che giấu đau đớn. Lòng mày sơ lãnh bởi vì đau đớn mà hơi nhíu lại, thẳng thừng nói ra cảm giác bản thân. Chỉ chẳng qua cùng với đau đớn, hai chân được xoa bóp sinh ra cảm giác tê tê ngứa ngứa lại để cho y không tự chủ càng run rẩy thân thể.

Xoa bóp một phen phu lang nhà mình không những không đỡ ngược lại còn càng thêm run rẩy hơn, Vi Sinh Lan không dừng động tác lại, nhưng lại đặt lên trên gò má cùng bờ môi mềm mại một nụ hôn trấn an.

“Ừ...” Mỹ nhân y bào huyền sắc khẽ nhếch môi tràn ra một tiếng rên rỉ nhỏ bé, Vi Sinh Lan ngẩn ra, chợt lúc này mới mới phát hiện khuôn mặt phu lang nhà mình lại hiện lên nhàn nhàn đỏ ửng.

Vi Sinh Lan không kiềm được ho nhẹ một tiếng, nếu là ở bình thường nàng nhất định là sớm liền phát hiện. Mới vừa khấn trương nhất thời, nhưng hiểu sai phản ứng thân thể của phu lang nhà mình.

“Thê chủ.” Kỳ Yến thoáng rũ mắt, tư thái hết sức nhu thuận khẽ cúi đầu.

Y bào huyền sắc do phu lang nhà mình mặc đúng là... Để cho nàng càng thêm mấy phần ý muốn trêu đùa, nhưng tư thái ôn thuận khôn khéo này thực cũng là khó để ra tay.

“Quân hậu kêu trầm là có chuyện gì?” cuối cùng Vi Sinh Lan cũng chỉ nhẹ nắm chiếc cầm thon gầy, rũ mắt giọng ôn tồn hỏi thăm.

60. Chương 60

Editor: Sakura Trang

Vị trí Quân hậu được xác định không thể nghi ngờ để cho tim Tả tướng như treo trên cao, vốn tưởng rằng người đã chắc chắn kéo đến trên thuyền mình tới bây giờ lại phát hiện căn bản không phải chuyện như vậy. Nếu là Kỳ Yến đối ý hướng tiết lộ kế hoạch của nàng với Chiêu đế...

Vi Sinh Lan không để cho nàng thấp thỏm do dự quá lâu, bởi vì ngày thứ bảy sau khi diễn ra đại điển phong, trưởng sứ liền bị lột bỏ quan chức bắt vào trong ngục với tội danh tham ô. Nhân chứng vật chứng đều ở, do đế vương tự mình thẩm vấn, Tả tướng biết sự kiện này là đã hoàn toàn thất bại, lại không có đường sống.

Cũng là lúc này, Tả tướng mới thật đối với đế vương đang ngồi trên cao mỉm cười ôn nhã kia hiện lên sợ hãi. Mà hôm nay sau khi hạ triều nàng liền bị mời một mình đến trong ngự thư phòng.

“Tả tướng có biết trầm gọi người đến đây là vì sao không?” Bên trong phòng chỉ có hai người, liền quan cận thị trước sau như một đi theo đều bị vẫy lui ngoài cửa. Lúc này ánh mắt Vi Sinh Lan rũ xuống nhìn tấu chương đang mở trên bàn, trên mặt không vui không giận, giọng cũng là cực kỳ bình thản.

Nghi ngờ đế vương trẻ tuổi đang ngồi kia là đang thử thăm dò mình, Tả tướng duy trì thần sắc bình tĩnh trên mặt cúi đầu nói: “Thần ngu độn...”

“Tả tướng ở vị trí này nhiều năm, liền phải biết có ít thứ không đụng được. Bọn người cùng trưởng sứ còn có mấy người Lại bộ từng làm những thủ đoạn kia, có cần trầm lấy tội chứng tới để cho người cũng xem qua một phen?” Vi Sinh Lan không trông cậy vào đối phương sẽ ở câu hỏi đầu tiên của nàng tự thẳng thắn, nhưng nàng cũng không có ý tưởng vòng vo.

Đến đây người phía dưới hơi biến sắc mặt, cuối cùng vén áo quỳ xuống.

“Trầm sẽ không làm gì Thất hoàng muội, Kỳ gia cũng vẫn có thể giữ được vị trí danh môn. Chỉ là quyền thế của Kỳ gia, trầm muốn thu về một nửa... Dĩ nhiên trầm sẽ không thu những thứ trên mặt nổi.” Vi Sinh Lan làm như vậy đã đủ nhân từ cũng đã lưu lại mặt mũi cho Kỳ gia, dù sao đối phương cũng không có năng lực từ chối, cho dù lúc này nàng muốn làm khó dễ đối phương cũng chỉ có thể chịu.

Tim đập đến cực nhanh, quỳ trong trời đông giá rét, nhưng trên trán Tả tướng lại toát ra trận trận mồ hôi lạnh.

“Thần...” Vừa định mở miệng phủ nhận, Tả tướng liền cảm giác ánh mắt người ngồi kia treo ở trên người nàng, lúc này nàng phát hiện sau lưng mình cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt, trận trận lạnh lẽo. Nàng đối với loại chuyện dộc toàn lực đi giãy giụa cái lưới rách cá chết này không có hứng thú, lại không nói phản kháng trong hoàn cảnh xấu còn chưa hẳn có thể đối với đối phương tạo thành chút điểm tổn thương. Người chức vị cao lâu, an nhàn cũng lâu, tham niệm quyền thế nhiều hơn đồng thời cũng không bỏ được mặt đi thứ hiện có.

Chỉ nói một chữ, đến tiếp sau thì chỉ còn yên lặng.

Vi Sinh Lan không có cho nàng thời gian suy tính nói thêm điều gì, nâng mắt, trong tròng mắt là khí thế không thể phản kháng: “Trầm làm vậy là vì nhìn ở Tả tướng từng phân ưu vì mẫu hoàng mười mấy năm, đồng thời cũng nhìn ở mặt mũi của Quân hậu.”

“Chuyện các người bại lộ không chút quan hệ cùng quân hậu.” Thấy Tả tướng ở nàng nói tới hai chữ ‘quân hậu’ Sắc mặt càng thêm khó coi, Vi Sinh Lan liền lại bồi thêm một câu. Nàng cũng không muốn phu lang nhà mình bỗng dưng vô cớ gánh vác chuyện không liên quan đến mình, mặc dù phu lang nhà mình đối với Tả tướng đại khái là thật cũng không thêm để ý.

“Lui ra thôi, Khanh vẫn là Tả tướng Dư quốc dưới một người trên vạn người.” Cuối cùng cho đối phương ăn một cái định tâm hoàn, Vi Sinh Lan liền không nhìn về phía người đang quỳ bên dưới thêm chút nào nữa. Người có thể ngồi ở vị trí Tả tướng này nhiều năm như vậy sẽ không là không thấy rõ hình thế, vả lại cũng vạch rõ đến mức này, nếu là vẫn không biết phải trái... Chỉ là phí một phen công phu khác nàng cũng có thể để cho phu lang nhà mình ngồi vững vàng vị trí quân hậu kia.

Nhưng hiển nhiên đầu óc đối phương coi như thanh tỉnh, ở theo dõi nội dung ám vệ hồi báo, Tả tướng tự hôm đó sau khi trở về từ ngự thư phòng liền không có động tác khác người nữa.

“Khò khè.” Bạch hổ đáng người khổng lồ thật là an tĩnh nằm ở trên mền, đối với mình thay một nơi ở khác cũng không khác thường, đối với sự vật mới quanh mình cũng không phân nửa tò mò, chỉ thỉnh thoảng miễn cưỡng quất quất cái đuôi.

Nơi này là trung cung, chính là cung điện sau khi Kỳ Yến được lập làm quân hậu thì vào ở.

“Trước đó vài ngày không tiện mang A Bạch vào trong cung, Yến nhi dường như rất nhớ nó.” Lúc Vi Sinh Lan nói đến hai chữ ‘A Bạch’ Không khỏi chốc lát, cái tên không hợp với khí thế này vẫn là do nhà mình phu lang lấy, nhưng nếu phu lang nhà mình thích...

Vi Sinh Lan không biết là, khi đó Kỳ Yến căn bản không phải muốn nghĩ tên cho hổ trắng, chẳng qua là nói đến thì tùy ý tìm cho nó một cái danh xưng thôi.

Nhớ? Kỳ Yến hơi rũ mắt, lúc nâng lên trong đôi mắt đen thui kia dường như nổi ánh sáng nhạt.

Có lẽ cũng coi như nhớ, tuy nói y không vui việc con hổ trắng này thân cận với người trong lòng, nhưng nói thế nào đi nữa đây là đồ người trong lòng tặng cho y, dĩ nhiên là không thể không có.

“Hôm nay ở Trọng Hoa điện tiếp kiến Tây Dương sứ giả, giống với Duyên Sở cũng có hoàng tử đến, nhưng Tây Dương dường như ôm mục đích kết thân mà đến.” Mới vừa nói xong, Vi Sinh Lan chỉ thấy xe lăn người nọ mặt không thay đổi đứng lên, nhưng cùng vẻ mặt này không hợp, mấy bước đến gần sau đó là lấy tư thái hết sức nhu thuận dựa sát vào trong ngực nàng.

Kỳ Yến sau khi chui vào trong ngực Vi Sinh Lan liền ôm chặt lấy eo nàng, cho đến khi hai người sát vào nhau đến không chút khe hở.

Phương thức biểu đạt không thêm che giấu như vậy để cho Vi Sinh Lan hơi nhịu mày, giơ tay lên vuốt mái tóc dài đen như mực ở sau lưng, rõ ràng cũng có thể cảm giác được sống lưng người trong ngực hơi chút cứng ngắc.

Biết rất rõ ràng chuyện Vi Sinh Lan nói cho y biết nhất định sẽ không xảy ra, Kỳ Yến vẫn là không làm được không có chút cảm xúc nào.

“Ta định để cho Thất hoàng muội thú hấn, Yến nhi cảm thấy thế nào?” Vi Sinh Lan cân nhắc mở miệng, việc này tạm thời là làm chút bồi thường khi thu về một nửa quyền thế của Kỳ gia, mặc dù nàng cũng không nghĩa vụ làm như vậy... Nói trắng ra là thật ra thì cũng vẫn là vì phu lang nhà mình.

Như vậy Kỳ gia trên mặt nổi địa vị ở trong hoàng thành không những sẽ không rơi xuống, thậm chí sẽ còn nhìn như tiếp tục nước dâng thuyền dâng, dĩ nhiên quyền lực thực tế là ngược lại.

Kỳ Yến sẽ cảm thấy thế nào, chỉ cần không phải người trong lòng y muốn thành thân, ai thú cũng không chút liên quan đến y.

“Được.” Thanh âm Lãnh đạm không chút cảm xúc lúc này rất là mềm mại, chủ nhân thanh âm tựa vào trong ngực Vi Sinh Lan càng thêm tỏ ra khôn khéo ôn thuận.

“Trong cung vì sứ thần Tây Dương tổ chức dạ tiệc, đến lúc đó Yến nhi cần có mặt.” Suy nghĩ phu lang nhà mình vẫn là không thích hợp đứng lâu, Vi Sinh Lan liền ngồi xuống, thuận thế để cho Kỳ Yến cũng ngồi

vào trên đùi nàng. Vị trí quân hậu cần đảm nhiệm rất nhiều chuyện, phu lang nhà mình từ trước đến giờ đối với mọi chuyện đều là rất lạnh nhạt, vả lại tiệc rượu cũng là rất không thú vị.

Vi Sinh Lan du thần nghĩ ngợi, là không phát hiện người trong ngực đang cẩn thận quan sát thần sắc trên mặt nàng.

“Vâng.” Kỳ Yến đáp một tiếng, đồng thời rất là dè dặt xít lại gần sau đó dùng môi đụng chạm một chút cằm nữ tử, y chỉ là muốn cho thấy y đối với lần này cực kỳ tình nguyện.

Nhận ra được cảm một cái chớp mắt dừng lại xúc cảm ôn nhuận, Vi Sinh Lan hơi rũ mắt liền vừa vặn có thể đối diện người trong ngực, con ngươi đen thui trong mắt kia rõ ràng chiếu ra dung mạo của nàng. Dùng ngón tay trở khê vuốt nơi bị chạm qua, Vi Sinh Lan bỗng nhiên một cái cong mắt mỉm cười ôn nhã với người trong ngực.

Kỳ Yến đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó càng thêm thất thần với nhu sắc trong tròng mắt đối phương, đắm chìm trong một mảnh mê hoặc vừa suy nghĩ xít lại gần để chạm lại vào nơi đó.

Vi Sinh Lan nhìn người trong ngực xít tới gần cũng không làm gì, nhưng ở chỉ còn lại một khoảng cách nhỏ, đưa tay dứt khoát đem cằm thon gầy của người trong ngực đẩy lên cao một chút.

Nơi chạm đến khác so với dự tính, lúc Kỳ Yến kịp phản ứng dung nhan hơi có vẻ tái nhợt kia nổi lên đỏ ửng đẹp mắt. Chủ động dựa vào trong ngực người trong lòng hoặc là hôn gò má, cằm cũng có thể làm hết sức tự nhiên, Kỳ Yến duy chỉ có là không hề thường chủ động hôn trên môi Vi Sinh Lan.

Cũng không phải là không muốn, chẳng qua là Kỳ Yến phát hiện mỗi lần y làm như vậy, thân mật Vi Sinh Lan dành cho y cũng để cho y khát cầu nhưng lại có chút không chịu nổi.

“Ồ...” Người nào đó bị hôn trả lại đến có chút choáng váng còn hết sức chống đỡ.

Vi Sinh Lan thật là bất đắc dĩ nhũu mày, khi nghe thấy người trong ngực yếu ớt nghẹn ngào một tiếng liền lui ra.

“Không phải nói, lúc này không được nín thở hay sao?” Vuốt sống lưng người trong ngực, Vi Sinh Lan nói lời này trong con ngươi nhưng không khỏi mang chút vui cười, dĩ nhiên nàng cũng không có ý giấu cợt phu lang nhà mình.

Nhưng nụ cười này nhìn ở trong mắt Kỳ Yến, cổ vốn trắng nõn của y liền cũng tràn đầy một trận đỏ ửng, như trốn tránh chuyển đầu che giấu dung nhan nhiệt độ ngày càng tăng cao vào hõm vai Vi Sinh Lan.

Lần này tiệc đêm trong cung cũng coi là lần thứ hai Kỳ Yến xuất hiện ở trước mặt thần tử trong triều sau khi sắc phong quân hậu, mặc y phục huyền sắc, đồ trang sức khảm hoa văn ám kim sắc giống như đế vương.

Mi nhân sơ lãnh cộng thêm khuôn mặt vô cảm bộ dáng lạnh lùng, cho dù dung nhan thanh tú diệt lệ đến mức tận cùng, cũng khiến người khác chỉ có thể ngắm nhìn từ xa.

Quốc vương các nàng thì ra là thích kiểu mỹ nhân bộ dáng lạnh nhạt như vậy không thích những kiểu ôn nhu hiểu ý kia? Chẳng qua đối với mỹ nhân dung tư xuất chúng, chính là lạnh nhạt chút cũng có thể hơi dễ dàng tha thứ, điểm này các nàng cũng là hiểu được. Một đám thần tử quỳ ở bên dưới suy nghĩ, trong đó vài người có suy nghĩ, thậm chí có vài người còn xuất hiện vài chủ ý.

Hậu cũng đến giờ vẫn còn trống rỗng, làm thần tử các nàng chưa từng thấy qua, liền nghe cũng chưa bao giờ nghe tình trạng như vậy. Vả lại đế hậu cũng đã thành thân hơn một năm, hiện vẫn chưa có hậu... Chiêu đế còn trẻ tuổi không sai, nhưng nữ tử đến tầm tuổi này cũng nên có tử tự rồi. Những tấu chương đề nghị tuyển tú đều bị Chiêu đế bác bỏ, nhưng hiển nhiên các nàng cũng không buông tha ý tưởng này.

Hai chân có tri giác, đối với quỳ ngồi thật ra thì cũng không phải chuyện gì tốt, lâu Kỳ Yến liền cảm giác trên đùi có mấy phần tê dại, chẳng qua cũng không khó chịu đựng. Kỳ Yến nhìn lướt xuống bên dưới, tâm mắt dừng lại chốc lát trên người nam tử một thân bạch y.

Người nằm trong danh sách tuyển tú, tướng mạo tự nhiên là đứng đầu.

“Khó chịu?” Người bên cạnh bỗng nhiên cùng nàng mười ngón tay nắm chặt, Vi Sinh Lan nắm lại giọng ôn tồn hỏi. Nhưng nàng thấy đối phương sau khi nghe khẽ lắc đầu, hơi rũ mắt dưới cái nhìn chăm chú của nàng lông mi còn hơi rung động.

Không rõ lý do vì sao, nhưng điều này không trở ngại Vi Sinh Lan đưa tay ôm lấy vòng eo mềm dẻo của người bên cạnh, nhân tiện cũng kéo người nọ càng lại gần mình thêm chút.

Tình huống thực tế là, người bên dưới nhìn thấy Kỳ Yến còn kém không dựa vào trong ngực Vi Sinh Lan. Thân mật không chút che giấu này, một đám thần tử đối với việc tân đế thịnh sủng quân hậu càng hiểu sâu mấy phần.

Tình cảnh như vậy, Tạ Thầm là hoàng tử bị tuyển đến kết thân cũng không khỏi nhìn thêm mấy lần, hiện trong hậu cung Dư quốc chỉ có một người là quân hậu là chuyện có người đã nói với hắn. Mẫu hoàng của hắn hy vọng lấy danh nghĩa hào thân đưa hắn vào trong hậu cung của Chiêu đế, thậm chí còn dặn dò hắn phải hiểu được lợi dụng ưu thế bản thân tranh thủ để vương sủng ái.

Ưu thế sao... Tạ Thầm nghĩ đến điều này hơi cau mày. Vốn cũng là tự tin với tướng mạo cho dù không thể vượt qua quá nhiều, cũng nhất định là có thể hơi trên vị ‘quân hậu’ mà các nàng nói. Nhưng hiện xem ra, so về tướng mạo dường như hắn cũng là thua.

Lần này cũng không phải là hắn không muốn nghe lời mẫu hoàng...

Yến hội diễn ra một nửa, cuối cùng cũng đến lúc cần nói chính sự.

“Nghe nói mỗi một vị hoàng tử của Tây Dương đều là tướng mạo xuất chúng, trong đó đặc biệt là Lục hoàng tử. Hôm nay nhìn thấy, đúng như lời đồn.” Vi Sinh Lan khen ngợi, phụ lang nhà mình ngay tại bên cạnh, nàng tự nhiên sẽ không dùng quá nhiều lời khen hoa mỹ với nam tử khác.

Tránh cho nắp bình giấm chua này vô tình bị vén lên...

“Bệ hạ khen lắm.” Bị điểm tên nói tới, Tạ Thầm đáp lại bằng một mỉm cười khéo léo hợp lễ nghi. Nhưng trong mắt vị đế vương trẻ tuổi kia, hắn lại cũng không tìm được ngoài bình thần còn có chút cảm xúc nào khác.

Lúc này nhẹ nắm các đốt ngón tay trên bàn tay đang nắm chặt lấy tay nàng, Vi Sinh Lan dùng âm lượng nhỏ mà mọi người bên dưới đều không nghe được khẽ gọi Kỳ Yến một tiếng, tay ôm lấy vòng eo đối phương cũng hơi dùng sức nhẹ néo một cái.

“Ừ.” Mỹ nhân một thân huyền sắc ngược lại là hết sức ôn thuận đáp một tiếng, nhưng cũng không đem tầm mắt trên mặt Vi Sinh Lan chuyển đến chỗ khác.

Cho nên nói cứ như vậy bị phụ lang nhà mình nhìn chăm chăm không chớp mắt, trong tầm mắt Vi Sinh Lan như thế nào có thể sẽ đối với Tạ Thầm có chút thương thức nào, vả lại vốn cũng chính là không có.

“Thất hoàng muội của trẫm thuở nhỏ thông minh, tướng mạo tài cán cũng đều là không kém, cùng điện hạ ngược lại là rất là xứng đôi.”

Nói được đến tận đây, mọi người trên điện sao còn có thể không hiểu ý của đế vương trẻ tuổi.

Thần sắc trên mặt Tạ Thầm như cũ, hắn là tới kết thân, đối tượng kết thân là ai vốn cũng không do hắn quyết định, cho dù như thế nào hắn đã là hoàn thành nhiệm vụ mẫu hoàng giao cho hắn.

Tả tướng hơi có chút lộ vẻ cảm xúc, một hoàng tử kết thân có thể mang tới không ít chỗ tốt, ít nhất có thể nâng địa vị Kỳ gia lên... Vị trí nàng đang ngồi Vi Sinh Lan có thể tùy ý lấy đi bất cứ lúc nào, lại làm ra hành động không biết phải trái gì nữa, nàng tin tưởng đối phương nhất định là sẽ không chút nào lưu tình nữa.

61. Chương 61

Editor: Sakura Trang

Từ dạ yến hôm đó, Vi Sinh Lan cảm thấy Tả tướng đại khái là cuối cùng cũng nhận rõ vị trí bản thân, lúc đối mặt nàng mỗi hành động đều là kính cẩn có thừa. Đối phương có thể tự giác để cho nàng bớt lo dĩ nhiên là không thể khá hơn, tóm lại cũng là mẫu thân của phu lang nhà mình, nếu không lại làm ra chuyện sai lầm gì nàng dĩ nhiên là có thể tha thứ.

Hiện Vi Sinh Lan vốn là đang cùng mấy vị thần tử quyền cao chức trọng trong triều bàn về chuyện thu thuế, lúc quan cận thị Liễu Ký Ẩn hơi có vẻ gấp rút đến gần bên người nàng, dùng thanh âm chỉ có người mới có thể nghe nói một câu.

“Chuyện này ngày mai bàn lại, các khanh cũng trở về suy tính tiếp đi.”

Thấy trên mặt đế vương trẻ tuổi đang ngồi trên ngự tọa nguyên còn mang nụ cười ôn nhã bỗng chốc liền trở nên trầm lãnh, một đám thần tử bên dưới thấy vậy đều là thức thời trả lời một câu ‘Thần cáo lui’ liền mỗi người tự rời đi.

Ít người có thể thấy cảm xúc che giấu dưới khuôn mặt túc lãnh của Chiêu đế, các nàng coi như đối với sự nôn nóng của người ngồi trên cao kia có điểm tò mò nghi ngờ, cũng phải giữ được mình ao cá không bị vạ lây trước.

“Ngự y ở chỗ nào?” mới vừa tới trung cung, bước vào trong điện quét qua một vòng không nhìn thấy người ở, giọng của Vi Sinh Lan không kiềm được trầm xuống mấy phần.

Vân Sanh nghe vậy vội vàng trả lời: “Nô đã sai người đi tuyên, đang trên đường đến.”

Ngu Thư Ngôn một bước không chịu dời canh giữ ở bên giường nhỏ, nước mắt tự lúc Kỳ Yến đột nhiên thân sắc thống khổ ngã xuống liền không dừng lại, lại là ánh mắt hận hận nhìn nam tử ngốc lăng ở một bên lại là còn không biết lý do làm sao.

“Vân Sanh, đi kéo Kiều Hành nhanh đến.” Dem người đang đau đến run rẩy trên giường nhỏ nửa ôm vào lòng, Sinh Lan dựa theo kinh nghiệm của dĩ vãng vượt tiến hành trấn an.

Ý thức của Kỳ Yến đã là có chút hôn mê, nhưng ở nhận ra được cái đụng chạm quen thuộc hơi tỉnh hồn lại. Nhưng đây cũng không phải chuyện gì tốt, y thanh tỉnh đối với đau đớn trên thân thể cảm giác liền càng thêm sâu sắc rõ ràng.

“Thê chủ...” Kỳ Yến nửa khép đôi mắt phượng hẹp dài, dung nhan tuấn mỹ trong trẻo lạnh lùng lộ ra tái nhợt bệnh yếu, trận đau đớn đột nhiên xuất hiện này để cho y đau đến tột đỉnh, so với lúc đầu luyện tập đi lại thống khổ càng khó mà chịu đựng.

Bị người trong ngực gọi đi gọi lại mấy lần Vi Sinh Lan cũng không cảm thấy phiền lần lượt đáp lại, đồng thời ánh mắt nàng cũng rơi xuống trên người nam tử tướng mạo hơi có mấy phần tương tự người trong ngực, lạnh lẽo đến có thể đông thành băng.

Chưa biết rõ ràng mọi chuyện, nhưng từ ánh mắt của Ngu Thư Ngôn Vi Sinh Lan liền biết được phu lang nhà mình phải chịu tội này nhất định là không thoát khỏi liên quan đến người này.

“Ta...” Kỳ Ngự đối mặt ánh mắt bén nhọn của nữ tử không kiềm được lui về sau nửa bước, sau đó kịp phản ứng liền muốn nói lời biện giải.

Tuy nhiên nữ tử một thân huyền sắc miện phục ngồi cạnh giường ở hắn vừa định mở miệng liền không chút lưu tình cắt đứt, thân sắc trên mặt lúc này không chút tương tự với ôn nhã trong ấn tượng chút nào: “Là ai cho người có quyền xưng ‘ta’ trước mặt trẫm.”

Dung nhan tương tự cũng không thể để cho Vi Sinh Lan có thể tha thứ bao nhiêu, chứ nói chi là đối phương hiện tại lại động đến chính chủ.

“Xúc phạm quân hậu là tội chém đầu, quân hậu chẳng may có chuyện gì, trẫm sẽ không bởi vì mặt mũi Tả tướng mà tha cho người.” Vi Sinh Lan nói rõ ràng không thiếu một chữ sau đó liền không thèm nhìn Kỳ

Ngự thêm chút nào nữa, lúc nói lời này nàng không có kiềm chế được tức giận, nhưng vui giận không hiện đã là thói quen, lập tức trở nên mặt không chút cảm xúc.

Kỳ Ngự ở nghe vậy một cái chớp mắt liền trắng mặt, không chỉ là sợ hãi đối sự chân thật của câu nói này, đồng thời cũng thấy đối phương không tra xét rõ mọi chuyện đã có thể đối với hắn như vậy.

“Kiều Hành rất nhanh sẽ đến.” Đôi con ngươi đen thui của người trong ngực tràn đầy một tầng hơi nước, Vi Sinh Lan hôn lên khóe mắt ửng đỏ của Kỳ Yến, giọng ôn tồn trấn an. Phu lang nhà mình chưa từng yếu thế như vậy trước mặt người khác, lần này không biết phải khó chịu như thế nào mới như vậy.

Càng đau đớn liền càng thanh tỉnh, càng thanh tỉnh đau đớn liền càng rõ ràng mãnh liệt. Mặc dù như vậy Kỳ Yến tựa vào trong ngực Vi Sinh Lan vẫn là ôn thuận đáp lại, chỉ chẳng qua thanh âm thấp đến khó có thể nghe rõ.

Khóe mắt có thể thấy huynh trưởng của y vẫn đứng ở trong đó, lúc trò chuyện với nhau đối phương nói những lời đó Kỳ Yến không để trong lòng, chẳng qua là nghe được câu ‘hai huynh đệ ở trong cung có thể chiếu ứng lẫn nhau’ khó tránh khỏi nổi lên mấy phần tức giận, tiếp đó hô hấp cứng lại một cảm giác đau đớn kịch liệt đột nhiên tới để y gần như choáng váng.

“Thê chủ.” Kỳ Yến nhíu chặt chân mày, hơi ngẩng đầu lên dung nhan tràn đầy đau đớn xuất hiện trước mặt Vi Sinh Lan, bờ môi tái nhợt, đôi môi đó khép mở chỉ nhẹ gọi ra hai chữ này.

Nếu đúng như y nghĩ...

Quả nhiên một khắc sau xúc cảm ôn nhuận rơi xuống trên trán, bên gò má... Cuối cùng tới trên môi, ôn nhu cùng đau sưng đều không cần nói cũng hiểu.

Thấy sắc mặt của Kỳ Ngự càng thêm khó coi mấy phần, Kỳ Yến híp tròng mắt lại hơi cúi đầu xuống an tĩnh tựa vào trong ngực Vi Sinh Lan, bây giờ y không có bao nhiêu tinh lực, nếu không nhất định là muốn để cho đối phương hoàn toàn nhận rõ thực tế.

“Tới tới.” Giương mắt nhìn lại là Kiều Hành bị Vân Sanh nắm vội vàng chạy đến, nhưng là so với ngự y muốn đến sớm hơn chút.

Loại thời điểm này tự nhiên cũng không đoái hoài tới cái gì hành lễ, biết rõ người đang chịu tội có sức nặng như thế nào trong lòng tân quân Dư quốc, Kiều Hành đặt một tấm lụa mỏng lên trên cổ tay Kỳ Yến liền bắt đầu bắt mạch.

Qua không bao lâu, sắc mặt Kiều Hành nhưng là dần dần trở nên có chút cổ quái.

“Như thế nào?” Bởi vì phản ứng không giống tầm thường của đối phương, thần sắc của Vi Sinh Lan cũng theo đó trở nên ngưng trọng.

Kiều Hành thu lụa mỏng kia về, cân nhắc ngẫm nghĩ hồi lâu như là không biết nên mở miệng như thế nào, nhưng cuối cùng nàng vẫn là lựa chọn trực bạch nhất một câu: “Hỉ mạch ...”

Vi Sinh Lan sửng sốt hồi lâu cũng không có thể kịp phản ứng, nhưng tiếng ho khan kịch liệt của người trong ngực kéo suy nghĩ của nàng trở về.

Đôi con ngươi xinh đẹp của Kỳ Yến đang cố gắng mở, cho dù là đau đớn cũng không thể ngừng lại sự vui vẻ đang tràn đầy trong lòng y, liền dung nhan tái nhợt đều ở đây một cái chớp mắt nhiễm đỏ ửng, tay trái dờ tới bụng dưới còn bằng phẳng, trong mắt tràn đầy lưu luyến, bao nhiêu lạnh lùng cũng tan hết.

“Nhưng có biện pháp ngừng đau?” Lần đầu gặp tình huống không thể trấn an được phu lang nhà mình, không để ý tới việc vui vừa xuất hiện, Vi Sinh Lan nhìn người trong ngực con người tràn đầy vẻ buồn rầu. Mỹ nhân trong ngực hiện giờ là bộ dáng tuyệt lệ động lòng người không sai, nhưng cổ thân thể nàng đang ôm này rõ ràng lại càng run rẩy hơn.

Nhưng vừa dứt lời, động tác người trong ngực dừng một cái thân thể bỗng nhiên xụi lơ xuống... Cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Hai người đều là ngẩn ra, rồi sau đó Kiều Hành lắc đầu một cái: “Sớm trước đã nói tránh quá vui mừng hay quá đau buồn...”

“Thân thể quân hậu bệnh yếu vốn không thích hợp mang thai tử tự, mang thai tử tự sẽ khiến cho thân yếu ớt hơn, khí tức hơi có rối loạn liền có thể xuất hiện triệu chứng vừa nãy. Trừ kéo dài xoa bóp dần dần hóa giải, ngừng đau liền chỉ có hai cách là điểm huyết ngủ hoặc uống thuốc, hiện bởi vì quá vui mừng mà bất tỉnh, đợi tự tỉnh lại là có thể.” Tổng kết lại chính là trước khi mang thai tử tự cần cẩn thận điều dưỡng, bây giờ mang thai tử tự lại càng cần cẩn thận điều dưỡng hơn nữa nửa điểm bất trắc cũng không thể.

Vi Sinh Lan nhẹ gật đầu, yên lặng một lát sau nói: “Đều lui ra đi.”

“Kỳ công tử nếu là không hiểu quy củ, trăm sẽ phái người đến phủ Tả tướng dạy người quy củ.” Lúc này thần sắc Vi Sinh Lan nhàn nhạt, ngữ điệu cũng cũng không chút phập phồng, nhưng ý cảnh cáo trong lời nói là không thể rõ ràng hơn. Phải biết một người nam tử như bị bình luận nói ‘không hiểu quy củ’ trừ xuất gia đi ăn chay niệm phật liền cũng chỉ có thể bơ vơ quãng đời cuối cùng.

Hiện không có tâm tình đi quản những người còn lại như thế nào, sau khi vẫy lui những người còn lại Vi Sinh Lan liền yên lặng chăm sóc người đang rơi vào hôn mê. Lúc hôn mê tay của phu lang nhà mình còn khoắc lên trên bụng, lúc nàng nghĩ kéo ra còn bị đối phương tiềm thức phản kháng.

Vi Sinh Lan nhỏ nhẹ thở dài, cũng không có ý định cái tay kia của Kỳ Yển nữa, chỉ quay lại đem tay mình phủ lên đó.

Xúc cảm ôn lạnh cho dù bị che như vậy cũng ấm áp không được mấy phần, sự thật phu lang nhà mình đã mang thai cốt nhục của nàng...

“Nhanh chút tỉnh lại nhé!” Vuốt ve cảm thon gầy của người trong ngực, Vi Sinh Lan hơi cúi đầu tại trên môi tái nhợt của Kỳ Yển nhẹ hôn một cái.

62. Chương 62

Editor: Sakura Trang

Vào thời gian dùng bữa tối thì người trong ngực du du tỉnh lại, nếu không thì Vi Sinh Lan cũng phải khổ não xem có nên dùng cách nào đó buộc phu lang nhà mình thức tỉnh hay không.

Mới vừa mở mắt Kỳ Yển còn cảm thấy thân ảnh trước mắt mơ hồ có chút nhìn không rõ, đến khi trong con ngươi đen thui dần dần có tiêu cự, phản ứng đầu tiên của y nhưng là phải đem tay dò xuống dưới bụng.

“Thê chủ.” Một chút không di động tay, Kỳ Yển mới phản ứng được tay của y vẫn đặt ở nơi mình muốn sờ đến, hơn nữa trên tay còn được một chiếc tay ấm áp khác phủ lên.

“Không đau?” Giọng Vi Sinh Lan ôn tồn hỏi, nhìn thần sắc trên mặt người trong ngực còn mơ hồ lộ ra mấy phần tâm tình khẩn trương.

Kỳ Yển nghe vậy thì lúc này gật đầu một cái, nhìn chăm chăm vào người đang ôm mình, mắt sáng rực.

“Hài tử...” Mới vừa nói hai chữ này, dung nhan hơi có vẻ tái nhợt của Kỳ Yển liền hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt, rái tai vốn là trắng noãn ónh nhuận cũng là không thể may mắn tránh khỏi.

Vi Sinh Lan ngăn ra, trong lòng khó hiểu lại khẩn trương hơn mấy phần. Vốn là đối với phu lang nhà mình đã là bùng nổ tay sợ ngã, ngậm ở miệng trong sợ tan, hiện thì càng thêm...

“Thê chủ... Không thích?” Mới vừa nói xong hai chữ này liền dè dặt quan sát thần sắc người trong lòng, hiện thấy thần sắc đối phương nhàn nhạt lại trầm mặc không lên tiếng, trong lòng Kỳ Yển đang tràn đầy vui vẻ cũng thoáng như bị một chậu nước lạnh dập tắt.

Một cái chớp mắt liền hồi thần, Vi Sinh Lan cúi đầu nhìn một cái mới phát hiện người trong ngực như là không cảm thấy đau đớn ác độc cắn môi dưới của mình, đã gần như là trình độ muốn cắn chảy máu.

Vi Sinh Lan dĩ nhiên không thể nào để mặc, ngón tay linh hoạt cạy ra hàm răng người trong ngực, đối với hành động tự làm mình bị thương của đối phương hơi có tức giận, đầu ngón tay mở ra hàm răng sau còn tiến vào bên trong khuấy lên chơi đùa tàn phá một phen. Đầu tiên chính là bắt đầu lưỡi mềm mại định tránh né kia, tiếp theo vẫn còn ở trên vòm họng nhảy cảm chơi đùa quệt qua lại mấy cái.

“Yến nhi còn muốn cắn ta sao?” Lúc hỏi câu này Vi Sinh Lan hơi cong mắt, bởi vì nàng biết rõ người trong ngực đối với nàng cũng không có chút sức sức đề kháng nào.

“Ồ ngô...” Kỳ Yến chỉ có thể nức nở phát ra âm tiết không rõ, đâu có thể nào cắn xuống miệng, đợi bị trêu đùa lâu thậm chí còn chủ động dùng lưỡi đi lấy lòng ngón tay thon dài đang xâm chiếm trong miệng y.

Dĩ nhiên là Vi Sinh Lan tiếp thu được phần lấy lòng này, lưỡi mềm mại của người trong ngực bỗng nhiên cũng không né tránh nữa còn chủ động dán lên đầu ngón tay nàng, thấy khóe mắt ửng đỏ của phu lang nhà mình, lúc này nàng dừng lại động tác rút ngón tay xâm chiếm lui ra.

“Vừa nãy là do quá mức cao hứng, nhất thời không biết nên đáp như thế nào...” Trêu đùa phu lang nhà mình là có thể, nhưng Vi Sinh Lan chưa bao giờ sẽ quá mức, nếu là đến mức để phu lang nhà mình cảm thấy ủy khuất, đây cũng không phải ý nguyện của nàng.

Một câu nói này liền lại để cho con người ảm đạm của người trong ngực chớp nhoáng sáng lên, thậm chí còn chủ động nghiêng người xít lại gần liên tiếp dâng lên nụ hôn.

Vẫn là dễ dàng dễ như vậy...

“Cũng đúng là ta không đúng, Yến nhi luôn luôn là người rộng lượng, lần này liền tha thứ cho ta nhé!” Vi Sinh Lan vừa nói vừa vuốt sống lưng người trong ngực, bỗng dưng có chút nghĩ mà sợ. Đều bị dẫn dắt phải chăm sóc người nọ thật cẩn thận không thể để cho tâm trạng rối loạn, vậy mà vừa nãy lại để cho phu lang nhà mình thấp thỏm hồi lâu, rõ ràng đối với phu lang nhà mình càng nên đau sủng cũng không kịp.

Đầu Kỳ Yến liền vùi ở trong ngực Vi Sinh Lan gật mấy cái, mềm mại ôn thuận tựa như một con mèo nhỏ nằm ở trong ngực chủ nhân.

Tay Vi Sinh Lan đang đặt ngang eo người trong ngực dời tới bụng dưới bằng phẳng, khẽ vuốt ve đồng thời hôn một cái gò má người trong ngực, nghiêm túc mở miệng nói một cách khẳng định: “Yến nhi quên ta nói qua hài tử của hai người chúng ta sẽ được nâng niu cưng chiều, như thế nào sẽ có đạo lý không thích? Đến lúc đó hài tử Yến nhi sinh ra nếu là nữ nhi, chính là hoàng nữ tương lai của Dư quốc. Nếu là nam nhi, đó cũng là nam tử sau chàng có thân phận tôn quý nhất.”

Nói xong thật lâu, người trong ngực cúi đầu tựa vào trên người nàng vẫn là không chút phản ứng, cho đến khóe mắt bị xúc cảm ôn nhuận đụng chạm chừng mấy lần y mới hơi phục hồi tinh thần lại. Mà lúc này tầm mắt trùng hợp đặt ở chỗ vạt áo hơi ướt của người trong lòng, cộng thêm trên mặt còn vệt nước mắt...

“Thê chủ” Dung nhan vốn bệnh yếu tái nhợt thoáng cái đỏ ửng, Kỳ Yến không chút nghĩ ngợi liền gần sát thân thể đem mặt chôn ở hõm vai Vi Sinh Lan.

Sinh Lan ho nhẹ một tiếng, cũng chọc thủng hành vi của người trong ngực, chỉ giọng ôn tồn nói với y: “Đợi dùng xong bữa tối ta lại truyền Kiều Hành tới chẩn mạch cho chàng, cũng hỏi một chút có những chuyện gì cần phải chú ý.”

Để vương đau sủng có thể đến mức nào, từ sau khi Quân hậu truyền ra tin tức mang thai tử tự, các thần tử các thêm mở rộng tầm mắt. Trừ đi việc lâm triều không thể bỏ qua, vô luận là thương nghị hoặc xử lý chính sự các loại, đều là có thể thấy một cái thân ảnh huyền sắc khác ở bên người đế vương trẻ tuổi, thời gian còn lại thì càng không cần phải nói.

Dụng phu nên chăm sóc như thế nào, ở phương diện này Vi Sinh Lan thực là không có kinh nghiệm. Nhưng không trải qua tổng cũng có chút nghe nói, sớm lúc trước nàng liền nghe nói nam tử ở lúc mang thai sẽ lo được lo mất, thậm chí có người còn có thể trút giận lên thê chủ của mình...

Theo Kiều Hành nói phu lang nhà mình thực tế là đã có mang gần hai tháng, nhưng tính tình này vẫn là ôn thuận dễ dỗ, cái này ngược lại để cho trong lòng Vi Sinh Lan càng không hiểu, suy nghĩ một chút nàng vẫn là quyết định đi học hỏi người khác.

Ngu Kỳ áp chế ý họ khan, quan sát cẩn thận nữ tử mặc huyền sắc miện phục đang đứng trước mặt hắn. Mười hai chương văn đem thân phận đế vương triển lộ không bỏ sót, nhưng giữa hai lông mày mấy phần khẩn trương lo lắng lại đột nhiên để cho nàng nhìn chỉ là một nữ tử bình thường đau sủng nhưng cũng không biết nên chăm sóc phu lang nhà mình như thế nào.

“Bệ hạ chỉ cần bên cạnh y thật nhiều là được.... Khụ khụ...” Nói một nửa Ngu Kỳ vẫn là không nhìn được giờ tay che môi ho nhẹ mấy tiếng, nữ tử của hắn còn có thể không biết sao, đối với người trước mặt sợ là rất dễ dàng thỏa mãn.

“Này... Chỉ là như vậy?” Trong lòng Vi Sinh Lan vẫn là quần quít, hai đời làm người, còn không có việc có thể để cho nàng do dự trừ trừ giống như bây giờ vậy.

Ngu Kỳ gật đầu một cái lại lắc đầu: “Nếu như là tính cách thất thường, cũng mong bệ hạ nhìn ở thân thể quân hậu bệnh yếu lại mang thai mà không trách cứ y.” Thực tế cũng chỉ có nam tử được đau sủng mới có thể tính cách thất thường, nếu không cho dù nữa như thế nào cũng chỉ biết chịu đựng. Nếu biết hài tử nhà mình là được đau sủng, Ngu Kỳ hiện cũng không lo chuyện Kỳ Yến không giữ lại chút nào giao trái tim cho người trước mắt này.

“Trẫm ngược lại là hy vọng y có thể...” Những lời này thanh âm quá nhỏ, chỉ đổi lấy ánh mắt hơi mang chút khó hiểu của Ngu Kỳ.

Vi Sinh Lan ho nhẹ một tiếng sau gật nhẹ cằm, khẳng định nói: “Tự nhiên như vậy.”

Sắc trời đã muộn, nhất thời không chú ý đã qua thời gian dùng bữa tối, nhắc tới nàng quấy rầy Ngu Kỳ cũng là hơn một giờ. Vi Sinh Lan là người chú trọng nghỉ ngơi điều dưỡng, thuận tiện tự mình dặn dò một phen tổng quản của tòa cung điện này sau mới dời bước chuyển tới trung cung.

Không ngờ mới vừa tới, chỉ thấy thần sắc Vân Sanh có chút khẩn trương tiến lên đón, cúi đầu nói: “Chủ tử... Quân hậu không chịu dùng bữa, nô đã khuyên qua mấy lần.”

Chính quân là người chủ tử nhà mình đặt trên đầu quả ti. Có lẽ lúc mới ra Liễu uyển còn chưa tính là, nhưng bắt đầu từ sau ngày thành hôn thì y đã là. Chớ nói chi là bây giờ chính quân còn đang mang thai, hắn liền chưa bao giờ thấy chủ tử nhà mình khẩn trương một người như vậy... Nhưng hắn lại không đem người chăm sóc kỹ.

Vi Sinh Lan hơi nhăn mi gật đầu một cái, nghĩ tới giờ này thức ăn cũng đã nguội hết liền nói với Vân Sanh: “Phân phó để cho ngự thiện phòng làm lại một bàn thức ăn khác.”

Bước vào trong điện thấy thức ăn trên bàn quả nhiên còn y nguyên không thay đổi, mà phu lang nhà mình ngồi trên xe lăn lúc thấy nàng tới rất nhanh chuyển dời tầm mắt, nhưng chỉ nhìn nàng một lát liền thu về, lại còn hơi thông xuống.

“Làm sao không chịu dùng bữa?” Tiếng nói rơi xuống, ở lúc người trên xe lăn còn trầm mặc, Vi Sinh Lan chợt phát hiện thức ăn trên bàn dường như... Đều là làm theo sở thích của nàng.

Được rồi, nàng đại khái biết được.

Vi Sinh Lan ở bên cạnh ngồi xuống. Một cách tự nhiên ôm người từ xe lăn vào trong ngực, nhẹ hôn một cái trên khuôn mặt hơi buồn xuống không chút biểu tình kia.

Fu lang nhà mình hiện có tính hay không đang phát giận với mình... Nhưng nàng rất thích trấn an là được.

“Sau giờ ngọ thê chủ đi nơi nào?” Bị một cái hôn chạm đến phá vỡ biểu cảm giả dối trên mặt, Kỳ Yến không trả lời Vi Sinh Lan vấn đề của Vi Sinh Lan ngược lại là hỏi lại hỏi một câu.

Lúc hỏi trên khuôn mặt tuấn mỹ trong trẻo lạnh lùng dường như mơ hồ thăm ra mấy phần ủy khuất, nếu không phải Vi Sinh Lan nhiều lần xác nhận, nàng thật là phải lấy vì mình là nhìn lầm rồi.

Vi Sinh Lan ngẩn ra, tay là đã sớm theo bản năng thuận phủ sống lưng người trong ngực, mà người trong ngực ở động tác này xuống càng gần sát trên người nàng mấy phần, phù hợp đến gần như tìm không ra khe hở.

Phu lang Nhà mình đúng là vẫn ôn thuận dễ dãi, phải nói có cái gì thay đổi... Ngày gần đây lúc bên nhau cảm giác là càng dính nàng chút. Tuy nói trước kia Kỳ Yến cũng thích cùng nàng chung một chỗ, nhưng ngày gần đây không thể nghi ngờ là trình độ sâu hơn. Và lại chính là càng thích cùng nàng có tay chân tiếp xúc, thí dụ như lúc này.

“Ta...” Mới vừa mở miệng liền dừng một chút, Vi Sinh Lan vẫn cảm thấy nói thẳng sẽ khá hơn chút, vốn là chuyện này cũng không có gì không đáng để cho phu lang nhà mình biết: “Bởi vì cảm thấy có một số việc chỉ có nam tử từng mang thai mới biết, liền đến nơi của phụ thân làm phiền một phen.”

Những lời này xuống, người trong ngực khoảnh khắc liền trở nên hết sức nhu thuận, biểu hiện là lúc nàng thuận phủ sống lưng không còn cong lên nữa, thậm chí là di động hạ thân cựa mấy cái trên người nàng.

“Không giận nữa? Lần sau Ta nhất định sẽ đi sớm về sớm trở lại dùng bữa chung với Yến nhi, hiện cũng đúng là có chút đói.” Vi Sinh Lan vừa nói vừa một bên hôn trên má mềm mại người trong ngực, dung nhan hơi có vẻ tái nhợt giống như được nâng chiều chiều vào hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt, mi nhân nhu hòa hoảng hốt rút đi một thân trong trẻo lạnh lùng.

“Không có tức giận...” Dứt lời Kỳ Yến không kiềm được khẽ cắn môi dưới, y không thể nào biết tức giận người trước mắt này, nhưng ngày gần đây không biết là vì sao... Liền dài lúc không thấy được đối phương y liền sẽ cảm thấy bức mình, giống như có một tảng đá lớn áp ở trong lòng không thở nổi.

Kỳ Yến tất nhiên biết gần đây tâm trạng của mình có chút không đúng lắm, không biết làm sao không khống chế được. Nhưng chỉ muốn người trong lòng ôm y một cái hoặc là hôn y, loại cảm giác bức mình này lại rất nhanh là có thể tiêu đi.

Thức ăn lần nữa thay một bàn mới, Vi Sinh Lan cũng không đem người trong ngực thả về xe lăn nữa, cứ ôm cứ như vậy.

“Không hợp khẩu vị?” Vi Sinh Lan kẹp một khối sườn xào chua ngọt đưa đến trước miệng người trong ngực, nhưng hơi chờ mấy giây vẫn không thấy Kỳ Yến động miệng. Lời vừa dứt đang chuẩn bị dời đi đổi lấy một món ăn khác, người trong ngực nhưng giữ lại cổ tay nàng, kéo chiếc đĩa có chút dời đi trở về, liền giữ như vậy nhẹ cắn một cái.

Vi Sinh Lan đợi trong ngực người nhai xong mới hơi nâng cằm y lên, nhìn dung nhan cùng rái tai đỏ gay kia không khỏi cười nhẹ thành tiếng.

Đút đồ ăn sao... Đúng là không hay làm với phu lang nhà mình.

63. Chương 63

Editor: Sakura Trang

Nếu trước kia nắm tay đặt ở bụng phu lang nhà mình vẫn là một mảnh bằng phẳng, đến tháng thứ tư trở đi liền dần dần hiện dáng vẻ mang thai, nhưng lúc Vi Sinh Lan ôm vào trong ngực vẫn là không có cảm thấy sức nặng bao lớn.

Mới vừa người trên xe lăn hướng nàng đưa hai tay ra, nhắc tới động tác này ngày gần đây phu lang nhà mình thường xuyên làm. Vi Sinh Lan cũng chưa từng cự tuyệt qua một lần, mỗi lần đều là thuận theo ý xe lăn người kia đem y ôm vào trong ngực.

“Thân thể Yến nhi nhưng mà khó chịu?” Vi Sinh Lan giọng ôn tồn hỏi, điều chỉnh tư thế để cho người trong ngực có thể dựa vào thoải mái hơn một chút.

Chuyện Đút đồ ăn này ở song phương cũng ngầm thừa nhận liền tự nhiên duy trì xuống, mấy tháng đều rất là thuận lợi, nhưng hôm nay người trong ngực đối với thức ăn nàng đút qua cũng chán ghét mà nghiêng đầu.

Lúc này người trong ngực chậm rãi lắc đầu một cái, nằm tựa vào trên người nàng hấp thu nhiệt độ.

Động tác Vi Sinh Lan trấn an đã từ thuận phủ sống lưng người trong ngực đối tới khe vuốt kỳ trên bụng đã nhô lên rõ ràng của Kỳ Yến, suy tư chẳng qua mấy giây liền kêu Vân Sanh tới: “Đem những thứ này cũng bên xuống, phân phó để cho ngự thiện phòng làm tiếp một bàn.” Hơi dừng một chút lại nói: “Khẩu vị phải đa dạng.”

Luôn có một loại sẽ để phu lang nhà mình nguyện ý ăn.

Vi Sinh Lan biết người trong ngực bởi vì hài tử trong bụng cho dù chán ghét không muốn, cuối cùng cũng sẽ cố ép ăn, nhưng tại sao nàng phải nhường phu lang nhà mình chịu ủy khuất ở phương diện này.

“Thê chủ.” Kỳ Yến khẽ rũ mắt, đáy lòng khó hiểu có chút bất an. Ngày gần đây người trước mắt này dường như nhân nhượng y ở mọi phương diện, gần như mỗi một ngày...

Đối phương sẽ hay không cảm thấy y kiêu căng hoặc là... Chán ghét y? Loại ý niệm này chỉ nghĩ đến thôi, đôi con ngươi vốn đen thui càng ám trầm thêm mấy phần, màu sắc sâu mực, liền bóng mờ cũng không cách nào lấp đầy trong đó.

Nhưng đồng thời lòng của y cũng mơ hồ có chút đau, một chút ưu tư ủy khuất không giải thích được tràn ra.

Suy nghĩ của y không đúng, y biết.

Hai tay Kỳ Yến nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay càng thêm lôm sẫm, cảm giác đau đớn rõ ràng cuối cùng để cho y hơi thanh tỉnh chút.

“Buông tay.” Vi Sinh Lan hiếm thấy trầm giọng, dĩ nhiên lời còn chưa dứt nàng đã đưa tay đi tách.

Kỳ Yến còn đang ngăn người thì tay nắm chặt thành quyền đã bị tách ra, mà người mới vừa tâm niệm chính đang kiểm tra nơi lòng bàn tay y có bị móng tay ấn bị thương không.

Hình như y vừa làm sai chuyện...

“Yến nhi.” Thấy trong ngực người trong ngực hoảng hốt sững sờ, Vi Sinh Lan căn bản liền không nói nổi một câu nặng lời, liền chớ đừng nói gì đến lời nói trách cứ nữa.

Phương pháp trấn an thật ra thì vẫn là hôn tương đối thực tế, cảm giác trên cổ bị hôn mút để cho Kỳ Yến đột nhiên phục hồi tinh thần lại, hơi mở to tròn mắt nhất thời có chút không biết làm sao.

”Ừ...” Trong ngực người phát ra một tiếng than nhẹ dễ nghe, nhưng Vi Sinh Lan nghe xong chỉ dừng một chút cũng không dừng động tác lại, thẳng đến dung nhan trong trẻo lạnh lùng nhuộm màu hồng nhạt, hô hấp cũng dồn dập nàng mới chịu dừng lại.

Dụng cụ sẽ lo được lo mất, Vi Sinh Lan cảm thấy nàng hiện đại khái là cảm nhận được tình cảnh này.

“Vừa nãy Yến nhi đều suy nghĩ chút gì?” Người trong ngực bị trêu đùa hiện lên đỏ ửng tỏ ra rất là ngon miệng mê người, Vi Sinh Lan nâng cằm người trong ngực lên, thưởng thức một hồi bờ môi ôn nhuận, tiếp đó nhẹ dụ dỗ hỏi.

Người nào đó đang ở trạng thái thất thần có thể nói là hỏi gì nói vậy, thanh âm hơi khàn rất là thấp: “Thê chủ nhường ta... Sẽ chán ghét ta...”

Dù lời nói có chút không liên mạch, nhưng Vi Sinh Lan không thể nghi ngờ là nghe hiểu. Chuyện này thả ở trước khi người này mang thai tử tự, nàng sẽ vì này bật cười. Thả vào hiện tại... Là do nàng không thể để cho phu lang nhà mình an tâm.

“Ta sẽ chán ghét chàng?” Vi Sinh Lan đem tay của người trong ngực kéo thả vào trên trái tim đang đập của nàng, rũ mắt nhìn chính là hiện ra mấy phân thân sắc thất vọng: “Yến nhi nói lời này... Thôi.” Tiếp đó lại thân sắc như thường tựa như chuyện không có chuyện gì xảy ra.

Kỳ Yến nhìn nàng như chịu tổn thương như vậy, tay bị kéo rút lại về phía sau. Cũng không bị ngăn lại.

“Không phải...” Kỳ Yến hoảng hốt, luống cuống nhìn nữ tử vẫn giữ thần sắc ôn nhã.

“Dĩ nhiên không phải.” Trừ để cho người nửa điểm thấp thỏm mấy giây, Vi Sinh Lan nửa điểm trêu đùa cũng không liền thuận theo thừa nhận một câu.

Người Trong ngực vẫn nhìn chăm chăm nàng, nhưng cũng rõ ràng cho thấy thở phào nhẹ nhõm. Thấy vậy Vi Sinh Lan hơi híp mắt một cái, nâng tay lên giống như tùy ý nhẹ lướt một chút trên môi.

“Thật xin lỗi...” Thái độ nhận sai của Kỳ Yên bằng cách đem mình đưa tới cửa, tùy đối phương cần mút môi của y, lực đạo so với trước kia nặng, để cho y cảm nhận được một chút đau đớn.

Nhưng mà chút đau đớn này làm sao so được với những lời làm tổn thương người vừa nãy, đây là ý tưởng của Kỳ Yên, vì vậy y càng rũ mắt lấp bắp nói: “Ta sai rồi.”

Vi Sinh Lan nghe vậy liền ho nhẹ một tiếng, nàng là thật thiếu chút nữa không nhịn được nhếch khóe môi, hiện giờ là cố gắng giữ vững biểu cảm.

“Tại sao không gọi thê chủ nữa” những lời này nói ra khỏi miệng, Vi Sinh Lan cũng cảm thấy nàng là vẫn không nhịn được bất nạt phu lang nhà mình.

Bây giờ người trong ngực thành có cầu tất có ứng, một gọi liền nhiều lần, thanh âm mềm mại nhỏ nhẹ nghe bao nhiêu ôn thuận có bấy nhiêu ôn thuận.

Không một lát, thức ăn trên bàn được người hầu đổi mới toàn bộ, Vi Sinh Lan giơ tay lên tùy ý kẹp một miếng thức ăn đưa tới trước mặt người trong ngực.

“Không thích?” Người trong ngực vừa định há mồm, Vi Sinh Lan nhanh mắt nhìn thấy y không tự chủ hơi nhú mị, lúc này liền đem đũa dời đi chút. Phu lang Nhà mình đây là suy nghĩ nhận sai, cho nên không muốn từ chối nàng.

Kỳ Yên hơi ngẩng đầu lên phát hiện đối phương còn đang chờ câu trả lời của y, dưới đôi mắt sâu như vực nhìn chăm chú y không dám nói dối, chỉ đành phải gật đầu một cái, thấp giọng đáp lại: “... Không thích.” Thần sắc hơi có mấy phần cẩn thận.

“Cái này thì sao?” Vi Sinh Lan thần sắc tự nhiên đổi một món khác.

Lần này người trong ngực ngược lại là không cau mày theo phản xạ, khẽ cắn xuống một miếng nhai nuốt xong lần nữa ngửa đầu đáp: “Giống nhau.”

Thật là thành thực.

Người hầu bày thức ăn không nhận được lệnh lui ra chỉ đành phải cùng Vân Sanh đứng ở một bên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, đều nói tân hoàng đế thịnh sủng quân hậu, hôm nay chính mắt thấy... Chỉ hai chữ ‘thịnh sủng’ tựa hồ là không đủ để biểu đạt.

64. Chương 64: Kết Thúc

Editor: Sakura Trang

Bụng của phu lang nhà mình ngày càng lộ rõ, bỏ đi điểm đối phương trở nên càng dính nàng không nói, Vi Sinh Lan đối với người đang mang thai cốt nhục của nàng này cũng là ôm tâm tính không dám rời xa.

Mang thai hơn sáu tháng bụng đã nhìn thấy rõ, lúc ôm cuối cùng cũng cảm nhận được sức nặng thay đổi. Nhưng vào thời gian này, phu lang nhà mình lại không chịu an phận ngồi trên xe lăn, mỗi ngày còn giữ vững việc luyện đi một giờ... Vi Sinh Lan ở một bên nhìn nơm nớp lo sợ, thật là cảm thấy lòng đều bị treo lên, rất sợ Kỳ Yên một cái không chú ý hoặc là không nhịn được liền ngã.

“Tốt lắm.” Thấy trên trán Kỳ Yên toát ra mồ hôi lấm tấm, Sinh Lan không đợi đáp lại liền ôm ngang y lên, tóm lại phu lang nhà mình là sẽ không cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Tới trên ghế gỗ tử đàn khắc hoa ngồi xuống, Vi Sinh Lan lực đạo vừa phải xoa bóp chân người trong ngực, nhân tiện đem chuyện tối hôm qua suy nghĩ nói ra: “Từ hôm nay ta cũng không tới trung cung ngủ nữa.” Dứt lời Vi Sinh Lan nắm tay chạm nhẹ vào trên bụng nhô lên của Dứt lời trong ngực, phu lang nhà mình thích dựa sát vào nàng ngủ, nhưng tình trạng bây giờ nếu không cẩn thận đè vào phu lang nhà mình...

Vẫn là tách ra ngủ an toàn hơn chút.

Người Trong ngực vốn là đem tầm mắt đặt hết trên người nàng, hiện tại đôi mắt đen thui vẫn là lẳng lẳng nhìn nàng, nhưng lại từng chút rơi lệ. Vi Sinh Lan chính là như thế nào gặp biến không sợ hãi cũng đều lập tức ngây ngẩn, chẳng qua cũng chỉ ngẩn ngủi một lát, phục hồi tinh thần lại nàng phát hiện mình đã là theo bản năng ôm người dựa vào lòng nàng.

Liên tiếng khóc sụt sùi nhỏ cũng không có, người trong ngực chính là yên lặng cứng thân thể, nhưng cũng thấm ướt hết váy nàng.

“Yến nhi...” Vi Sinh Lan giống như dò xét nhẹ giọng gọi, kéo tay của người trong ngực thả vào bên khoe miệng hôn lên lòng bàn tay, một cái tay khác cũng đặt lên sống lưng cứng ngắc hơi cong của người ở trong ngực vuốt ve vỗ nhẹ.

Lại không nói đây là người nàng yêu thích muốn đau sủng, người trong ngực này đang khổ cực mang thai cốt nhục của nàng, vì thế gặp bao nhiêu tội không nói... Mỗi lần thấy bộ dáng Kỳ Yến che miệng buồn nôn không muốn ăn, sắc mặt tái nhợt, Vi Sinh Lan thậm chí một cái chớp mắt là có chút hối hận để cho y mang thai?

Nhưng mà phu lang nhà mình đối với lần này hiển nhiên có trông đợi cực lớn, mỗi lần vuốt bụng mi nhân đều là nhu hòa cực kỳ, rồi sau đó lúc nhìn về nàng trong mắt bừng sáng.

Tựa như cả người đều ở kéo kẹt vang dội, chỉ nhẹ nhàng gõ một cái là có thể khiến cho sụp đổ. Ngay cả là lời khó mà mở miệng hoặc là nói không nên lời, Kỳ Yến cầm chặt tay của Vi Sinh Lan, gần từng chữ một: “Thê chủ không thể đi tìm những người khác.”

Người trong lòng hiện cũng chẳng qua là vừa qua cập quan, không thể tránh khỏi có nhiều ham muốn, nhưng bây giờ y không cho được... Kỳ Yến biết Vi Sinh Lan gần đây đối với y cũng không phải hoàn toàn không có dục vọng, chẳng qua là cũng dừng ở giai đoạn ôm một cái hôn, trừ cái này ra không nữa động tác quá phận.

Nếu không phải người trong ngực khẽ cúi đầu, Vi Sinh Lan nhất định là có thể thấy đôi con ngươi đen thui kia đã sâu thẳm như mực. Nhưng thực tế chủ nhân của nó là vội vàng nghĩ muốn được ánh sáng chiếu vào, chẳng qua là muốn một câu nói của nàng mà thôi.

Vi Sinh Lan thoáng nhướn mi, chẳng lẽ đây mới là nguyên nhân gần đây phu lang nhà mình ngày càng kề cận nàng...

“Đừng muốn nghĩ vậy.” Cho dù nguyên nhân chân thực như thế nào, Vi Sinh Lan vẫn là cúi đầu trù mến hôn một cái gò má mềm mại của người trong ngực.

Tất nhiên đối với một nữ tử tuổi trẻ khí thịnh mới vừa cưới phu lang mà không được hoan hảo trong thời gian dài quả thật là đè nén, đối với phu lang nhà mình nổi lên dục vọng mà không thể chạm vào cũng là một chuyện, nhưng Vi Sinh Lan không chút nào nghĩ tới việc ở lúc phu lang nhà mình khổ cực mang thai cốt nhục của nàng mà mình lại đi chạm vào nam tử khác, dĩ nhiên cho dù là ở lúc bình thường nàng cũng chưa từng nghĩ muốn đụng.

“Yến nhi đã mang thai hơn sáu tháng rồi.” Tay của Vi Sinh Lan nhẹ nhàng chạm bụng đã nhô lên thật cao của người trong ngực, giọng ôn hòa thủ thỉ: “Mỗi đêm lúc ngủ liền không tránh khỏi chạm vào nhau, vạn nhất nếu là ta lại vô tình đè lên Yến nhi...”

Cái này thật đúng là chuyện đã từng xảy ra, hồi lâu trước kia có một ngày khi tỉnh lại Vi Sinh Lan thì phát hiện mình lại nằm trên người Kỳ Yến, một cái tay cũng không biết làm sao liền đi sâu vào bên trong vạt áo người nào đó... Nghĩ đến chuyện này Vi Sinh Lan hiện cũng không khỏi ho nhẹ một tiếng.

“... Sẽ không” Thanh âm Kỳ Yến thấp ách nặn ra hai chữ. Nghe được từ ‘lại’, y liền cũng nghĩ đến chuyện hôm đó, nhưng y cũng không thể nói cho người trước mắt này, chuyện kia là y cố ý tạo nên, nếu không

người theo quy củ nào đó tư thế ngủ chỉ có thể duy trì cùng một tư thế cho đến trời sáng mà thôi... Y đây có thể coi như là mang đá lên đập mình chân sao.

“Không ngủ cùng thê chủ... Ta không ngủ được.” Kỳ Yên hơi đối mặt với Vi Sinh Lan, không che giấu chút nào, rất là thành thực trả lời. Chỉ cần để cho đối phương bỏ đi cái ý nghĩ này, muốn y yếu thế như thế nào đều có thể.

Giữa việc có thể đề đến phu lang nhà mình cùng việc phu lang nhà mình sẽ không ngủ ngon giấc, Sinh Lan vẫn là tùy tiện liền thỏa hiệp.

“Yến nhi ít nhất cũng nên ở lúc ta nói không đồng ý mới nên khóc chứ?” Người trong ngực giữa đầu một cái, Vi Sinh Lan thấy khóe mắt y ửng đỏ chỉ đành phải khẽ thở dài nói, giơ tay lên động tác êm ái lau đi nước mắt đọng trên khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng. Từ lúc mang thai, cảm xúc phu lang nhà mình cũng dễ lên xuống, trước kia trước mặt nàng không dễ yếu thế như vậy.

Trên mặt người thương trong ngực bỗng hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt, nói quanh co cũng không đáp nên lời, Vi Sinh Lan thấy vậy tế nhị nhíu mày liền dời đi đề tài: “Nhắc tới Thiên Cơ ở mấy ngày trước trở lại, đúng hẹn cho ta mang về một chi tinh nhuệ chi sư, ta còn suy nghĩ nên phong cho nàng quan chức gì.”

Kỳ Yên chỉ an tĩnh nghe, nhân tiện không chút lộn xộn nhìn thẳng người đang ôm mình. Y đối với Thiên Cơ vẫn là tâm tồn ngăn cách, nhưng đối phương hiện giờ là thủ hạ của Vi Sinh Lan, y cũng không thể bởi vì là một cái mộng liền đối với đối phương như thế nào.

“Ngày gần đây thành đông có bách hoa yến, đáng tiếc Yến nhi mang thai bất tiện xuất hành.” Nói đến đây Vi Sinh Lan kéo tay người trong ngực mười ngón tay tương khấu, tiếp tục ôn thanh nói: “Chẳng qua trong ngự hoa viên kỳ trân dị thảo cũng không phải ít, Yến nhi nếu là cảm thấy hứng thú, ta có thể mang Yến nhi đi thưởng thức một phen.”

Bách hoa yến nhiều người chật chội, ngự hoa viên... Nhưng người nhiều hay ít cũng không phải do nàng định đoạt.

Kỳ Yên vẫn không đáp lời, nhưng tương đối nhanh chóng gạt đầu, con người đen thui đã sớm sáng lên ánh sáng nhạt.

Vi Sinh Lan lựa chọn chút tin đồn thú vị cho phu lang nhà mình giải buồn, sau một thời gian ngắn người trong ngực tựa vào trên người nàng hô hấp dần dần trở nên đều đều. Nàng không nói nữa đồng thời rũ mắt nhìn về phía người trong ngực, ánh mắt trầm tĩnh mà mềm mại.

Người trong ngực này đại khái là thu hoạch lớn nhất trong đời này của nàng.

Mấy tháng sau, Kỳ Yên hữu kinh vô hiểm sinh một đôi long phượng, ngự y lúc ấy nói ‘Quân hậu cùng hài tử chỉ có thể bảo vệ một cái’ sau chuyện này không biết dưới cơn tức giận của đế vương đã bị đá đến nơi nào.

Chuyện tuyển tú cho dù tấu lên bao nhiêu lần cũng không có một ngoại lệ bị bác bỏ, thậm chí sau đó Vi Sinh Lan ra lệnh cấm loại tấu chương như vậy, cuối cùng mấy thần tử trong triều cũng bỏ phân tâm tư này, mà giai thoại đế hậu tình thâm cũng từ đây truyền lưu trong hoàng thành.

Dư quốc do đế vương hiện nay thống trị càng thêm cường thịnh so với trước kia, hiền danh của Chiêu đế thậm trí trên cả Cảnh đế Thái thượng hoàng.

Dưới tình thế này, các nước biên giới tự nguyện tuyển lấy quy thuận không phải số ít. Không muốn quy thuận, cuối cùng cũng bị lấy phương thức chinh chiến thu nạp vào trong bản đồ. Nuôi binh ngàn ngày để dùng khi cần, sát phạt không thể tránh, nhưng cho dù là quốc gia chịu chinh chiến trong miệng bách tính, Chiêu đế vẫn lấy được danh hiền minh.

“Yến nhi nhưng còn thích thú nào nữa?” Tay ôm lấy vòng eo mềm mại của người bên cạnh, nữ tử một thân huyền mặc hơi cong mắt giọng ôn tồn hỏi.

Nam tử đồng dạng một thân huyền sắc dung tư thanh tuyển, dung nhan chợt hiện đỏ ửng nhàn nhạt, ánh mắt nhìn chăm chú một ngọn hoa đăng xinh xắn rất khác biệt ở cửa tiệm phía trước.

Không thể nghi ngờ hôm nay là Lạc Hoa tiết, ngày mà từ năm này qua năm khác vẫn luôn tuân thủ cam kết.

Vi Sinh Lan hơi nâng cằm người bên cạnh, rũ mi liền nói lời giống như đúc vôi năm đó: “Ta nếu lấy được ngọn hoa đăng đó, không biết có thể nhận được một tiếng cười của giai nhân không?”

“Có thể.” Thanh âm mang theo chút lãnh đạm đã mang theo nhu hòa, mỹ nhân một thân huyền theo lời hơi nhếch lên tạo thành một độ cong, tư thái không thể ôn nhuận hơn.

Lúc thả hoa đăng, Vi Sinh Lan lại hỏi đem câu nói mà năm vừa rồi đã hỏi qua hỏi lại một lần: “Yến nhi còn không chịu nói cho ta, năm ấy cuối cùng đã hứa nguyện điều gì?” Nếu là vì nhà mình phu lang, lấy quyền mưu tư một chút... Cũng không phải không được.

Kỳ Yến nghe vậy ánh sáng trong mắt lóe lên, nhẹ mím môi kiên định lắc đầu một cái, nghiêng người thả hoa đăng trong tay xuống sông. Tầm mắt đuổi theo ngọn hoa đăng kia, thẳng tới nó trôi xa dần dần không nhìn thấy Kỳ Yến mới thu hồi ánh mắt.

Tâm nguyện của y đã thực hiện được rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-ve-cach-nuoi-duong-mot-con-trung-khuyen-bien-den>